NHỊ BẤT GIANG

Linh Đang edit

Ba năm rồi lại ba năm

Ba Năm Rồi Lại Ba Năm

Nhị Bát Giang

DTV EBOOK

Ngôn Tình, Đô Thị, Khác
Tên truyện: Ba năm rồi lại ba năm

Tác giả: Nhị Bát Giang

Editor: Linh Đang, Qzh

Thể loại: Ngôn tình, hiện đại, chữa lành, hướng hiện thực, chua chua ngọt ngọt, HE

Độ dài: 62 chương

Giới thiệu

“Đây là năm thứ bảy em yêu anh ấy, em muốn kết hôn với anh ấy.”

Vào mùa hè đầy biến động sau kỳ thi đại học năm mười chín tuổi, Lâm Dĩ Nhiên mất tất cả, nhưng cô đã gặp Khâu Hành, người cùng cô ở đáy vực sâu. Khâu Hành nhiều lần kéo cô ra khỏi tuyệt vọng, dù anh không thích nói chuyện, luôn tỏ ra lạnh lùng.

Chiếc xe tải chạy như trốn thoát trên đường, lao mãi về phía xa xăm không ngừng nghỉ. Trong thùng xe bằng sắt vuông vức, Lâm Dĩ Nhiên tìm thấy một nơi bình yên để trú ngụ. Nó mục nát và cũ kỹ, nhưng lại vững chắc và an toàn. Sau một đêm trượt đường ray, họ bị buộc chặt vào nhau trong một thời gian

dài, cùng nhau trải qua hai khoảng thời gian ba năm. Theo góc nhìn của Lâm Dĩ Nhiên, tất cả đều là sự trao đổi. Ba năm đầu tiên cô dùng sự ngây thơ của mình để đổi lấy. Ba năm tiếp theo cô dùng nước mắt để đổi lấy.

Nhưng thực ra Khâu Hành chưa bao giờ cần cô đổi lấy điều gì. Điểm đến cuối cùng của Khâu Hành chỉ có một, đó là nâng đỡ cô, để cuộc sống của cô không còn biến động, bình yên và ổn định sống tốt cả cuộc đời.

Mục lục

- Chương 1: Vừa rồi, Khâu Hành đã tuyên bố thời hạn thỏa thuận đã hết, sáu năm của cô hoàn toàn kết thúc
- Chương 2: Cô không biết khi nào mình mới tỉnh lại sau giấc mơ hỗn loạn này
- Chương 3: “Lấy mạng đổi tiền, bị ba liên lụy như vậy, giờ con trai phải gánh.”
- Chương 4: Trước mắt Lâm Dĩ Nhiên là đường phố cũ nát, không có ánh mặt trời chói mắt, cùng Khâu Hành chạy về phía trước m
- Chương 5: “Chúng ta còn tỉnh lại được không?”
- Chương 6: Là một cô gái điềm đạm sâu sắc
- Chương 7: “Anh khiến em cảm thấy không còn tuyệt vọng nữa.”
- Chương 8: Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mình giống như một xác chết, cũng giống như một con chuột đang trốn trong hang
- Chương 9: Anh là người cứu Lâm Dĩ Nhiên, mặc kệ trông anh có lạnh nhạt đến mấy
- Chương 10: Cô có một chiếc giường nhỏ trong chiếc xe tải cũ kỹ này
- Chương 11: Cùng ở chung lâu dài trong một không gian có hạn khiến cho họ có cảm giác vừa xa lạ vừa thân thuộc
- Chương 12: “Em không ngủ mà cứ ở đấy lăn qua lăn lại làm gì?”
- Chương 13: Mọi người đều biết Khâu Hành có một cô bạn gái nhỏ, Khâu Hành luôn đưa cô ấy đi theo mình, lại còn bảo vệ rất
- Chương 14: Mấy sợi tóc con cọ vào cổ, Lâm Dĩ Nhiên khẽ rụt vai lại
- Chương 15: “Em phải giữ cho cuộc đời em đi theo con đường cũ, đừng để mình ngã xuống.”
- Chương 16: Nhiệt độ mùa hè khi thì nắng gắt khi thì mưa rào này, nhất định sẽ không kết thúc như vậy

- Chương 17: Ánh mắt cô từ đôi mắt và lông mày của Khâu Hành quét đến môi anh, khẽ nhướng mi, nhìn thẳng vào anh một lần nữa
- Chương 18: Trong căn phòng yên tĩnh, cô thuận theo tần suất này, lặng lẽ mang hơi thở của họ hòa quyện vào nhau
- Chương 19: Nó là giai đoạn kết thúc của mùa hè, thế nên nhất định phải ghi lại dấu ấn mạnh mẽ cho một mùa hè hỗn loạn mà
- Chương 20: “Em vẫn chưa nói xong mà, sao anh cúp máy?”
- Chương 21: Đến đây, xem như Khâu Hành đã chấm dứt cuộc sống trả nợ trong suốt mấy năm qua
- Chương 22: “Tiểu Thuyền… Là chị dâu đấy anh!”
- Chương 23: [Em muốn gì?]
- Chương 24: [Em nhớ anh.]
- Chương 25: “Anh đừng giả vờ.” Trong mắt cô không còn sự dịu dàng ban ngày, hiếm khi trở nên dữ dội
- Chương 26: “Em đang điều tra tôi à?” Khâu Hành nhướng một bên mày, nhìn cô
- Chương 27: [Ra ngoài gặp Dĩ Nhiên rồi, để mình bắt được cặp đôi này!]
- Chương 28: Trong mắt Khâu Hành, cô là một cô bé sợ bị bỏ rơi, nếu thật sự bị bỏ rơi sẽ rơi nước mắt
- Chương 29: Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười, mắt cong cong: "Anh ngửi xem, em thơm không?”
- Chương 30: “Lâm Dĩ Nhiên.” Giọng Khâu Hành trầm và lạnh lùng, gọi tên cô như một lời cảnh báo
- Chương 31: “Đúng rồi.” Lâm Dĩ Nhiên cười. "Con là Tiểu Thuyền.”
- Chương 32: Máu toàn thân chảy ngược, cô nhắm mắt lại hét lên
- Chương 33: Anh với em yêu nhau rồi à? Mà anh nói em đầu óc đang yêu
- Chương 34: Đó là sự ấm áp kiểu Khâu Hành, ẩn dưới lớp vỏ lạnh lùng của anh
- Chương 35: “Tại sao anh không muốn ở bên em?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng hỏi

- Chương 36: “Thích thì thích, không thích thì không thích, anh có gì mà không dám nói.”
- Chương 37: Nó mạnh mẽ lướt trên đường, lao thẳng về phía trước
- Chương 38: Xung quanh họ mang theo cái lạnh ẩm ướt của bãi cỏ, thân mật và dịu dàng
- Chương 39: “Chúng ta đừng chia tay nữa, được không anh?”
- Chương 40: “Nhưng em hối hận rồi, em cần tiền đi học, anh đưa tiền cho em.”
- Chương 41: Lâm Dĩ Nhiên thì thầm: "Khâu Hành, anh ở lại với em đi.”
- Chương 42: “Tốt… thích… Rất thích.”
- Chương 43: Khi anh cúi xuống nhìn cô như vậy, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy anh như một con báo, cũng như một con sư tử
- Chương 44: Lâm Dĩ Nhiên mặc định rằng trong hơn hai năm qua, họ đã trở thành một cặp đôi thực sự
- Chương 45: Khi đi ngang qua cúi xuống hôn lên trán cô một cái, hôn xong lại đi như không có gì xảy ra
- Chương 46: “Khâu Hành, chúng ta cứ mãi ở bên nhau thế này, được không anh?”
- Chương 47: Đây là Khâu Hành của mình, Lâm Dĩ Nhiên nghĩ
- Chương 48: Nhưng Khâu Hành, em không thể mãi mãi cầu xin anh đừng rời xa em
- Chương 49: [Anh là ai?]
- Chương 50: “Không cần xin lỗi, không bị người ta bán là tốt rồi.” Khâu Hành lạnh lùng nói
- Chương 51: “Tiến sĩ không đưa cho em thuốc chống muỗi à?”
- Chương 52: “Nhưng em vẫn còn giận… anh không thể nói chia tay là chia tay, rồi anh đổi ý là xong.”
- Chương 53: [Không quan trọng mối quan hệ của chúng ta ra sao, em luôn có một gia đình ở ngoài kia.]
- Chương 54: “Anh đang giận à?” Lâm Dĩ Nhiên không chắc chắn lắm, vì điều này không giống Khâu Hành chút nào

- Chương 55: “Em ôm anh một cái rồi hãy đi.”
- Chương 56: “Ôm anh rồi em mới được về.”
- Chương 57: “Khâu Hành!” Hàn Dịch gọi, “Con rể tương lai của ba em!”
- Chương 58: “Em đã nói nếu anh đeo vào, em sẽ cưới anh… nhưng anh không đeo.”
- Chương 59: Từ nay về sau, anh sẵn lòng gánh vác cuộc sống của một cô gái
- Chương 60: “Em đã yêu anh nhiều năm rồi.”
- Chương 61: Lâm Dĩ Nhiên có thể cảm nhận Khâu Hành đang run rẩy, đây là lần đầu tiên cô thấy Khâu Hành rõ ràng hoảng sợ như v
- Chương 62: “Đây là năm thứ bảy em yêu anh ấy, em muốn kết hôn với anh ấy.” (Hoàn)

Chương 1: Vừa rồi, Khâu Hành đã tuyên bố thời hạn thỏa thuận đã hết, sáu năm của cô hoàn toàn kết thúc

Trên khuôn viên trường Đại học C, ánh sáng buổi sáng dịu dàng, mặt hồ bị gió thổi gợn sóng, hàng cây ngô lãng mạn bên lối đi.

Chuyển cảnh, bên trong Khoa Văn học, trên bậc thang của tòa nhà giảng dạy có một cô gái tóc dài ngồi đó, cô mặc váy dài dây trắng và áo khoác dài tay, ánh nắng chiếu lên người cô, khiến cô trở nên dịu dàng và yên bình.

Giọng cô hơi cao lên, trong tiếng nói mang theo nụ cười nhẹ nhàng: “Khoa Văn học đợi bạn.”

“OK, OK, cảm ơn chị!”

Chàng trai đối diện cất thiết bị, cúi chào Lâm Dĩ Nhiên: “Cảm ơn chị tiên nữ!”

Lâm Dĩ Nhiên đứng dậy từ bậc thang, cười nói: “Tôi thấy các video tuyển sinh của các trường khác đều có đủ các chiêu trò, nhưng tôi thật sự không có tài năng nào khác để thể hiện, chỉ có thể như vậy thôi.”

“Không cần! Khí chất của chị đã vô địch rồi, chúng ta chỉ cần một chiêu nhẹ nhàng là đủ!” Chàng trai xem lại video vừa quay, rất hài lòng.

“Những thứ khác cứ để cho các khoa khác lo, Khoa Thể dục còn

làm trò cơ mà, Khoa Văn của chúng ta phải bình tĩnh mà ứng biến."

Chàng trai là thành viên của ban tuyên truyền Hội Sinh viên, khi mới vào đại học năm nhất, Lâm Dĩ Nhiên từng dẫn họ đi huấn luyện quân sự, vì vậy nói chuyện rất thân quen. Cậu ta đã tìm Lâm Dĩ Nhiên nhiều lần để nhờ quay một đoạn video, sau đó cắt ghép vào video tuyển sinh. Ban đầu, Lâm Dĩ Nhiên bảo cậu ta đi tìm sinh viên đại học để quay, nhưng cậu ta viện cớ không tìm được người phù hợp nên kiên quyết năn nỉ cô, Lâm Dĩ Nhiên đành đồng ý.

"Sau khi cắt ghép xong em sẽ gửi cho chị xem." Chàng trai cười tươi nói.

"Được, vậy tôi đi trước nhé? Nếu hiệu quả không tốt, cậu có thể tìm một sinh viên đại học khác quay lại." Lâm Dĩ Nhiên nói.

"Không thể nào không tốt đâu." Chàng trai lại cúi chào Lâm Dĩ Nhiên một cách phóng đại.

"Lần sau em mời chị ăn cơm!"

Lâm Dĩ Nhiên vẫy tay chào cậu ta: "Ăn cơm thì không cần đâu, tôi bận lắm."

"Mời chị ăn cơm khó quá chị ơi!"

Lâm Dĩ Nhiên đã đeo balo đi rồi, nghe vậy quay đầu cười nói: "Đúng vậy, rất khó để hẹn đấy."

"Đúng đúng, nữ thần đều như vậy mà!" Chàng trai khẳng định.

Hôm nay là cuối tuần, Lâm Dĩ Nhiên vốn nghỉ ngơi, cô từ ký túc xá đi ra để nghe một buổi tọa đàm. Sáng nay chàng trai muốn quay video nhắn tin cho cô, Lâm Dĩ Nhiên liền hẹn cậu ta ra

trước để quay xong.

Buổi tọa đàm là một giáo sư từ trường khác đến chia sẻ về cuốn sách mới. Vị giáo sư này là người mà Lâm Dĩ Nhiên rất ngưỡng mộ, cô đã mua sách nhưng chưa nhận được.

Lâm Dĩ Nhiên luôn thích nghe tọa đàm, nghe các học giả từ góc độ khác nhau trình bày quan điểm của mình, từ đó có thể gợi lên nhiều suy nghĩ.

Vào cuối xuân đầu hạ, các bạn cùng phòng của cô đều đi chơi, họ nghĩ rằng nghe tọa đàm rất chán. Lâm Dĩ Nhiên luôn là người ít chơi bời nhất trong phòng, từ nhỏ tính cách cô đã không sôi nổi hoạt bát, đến đại học lại càng trở nên trầm tĩnh, đôi khi các bạn cùng phòng chê cô nhàm chán.

Thực ra cũng không hẳn là nhàm chán, các hoạt động cần tham gia cô đều tham gia, các câu lạc bộ cần gia nhập cô cũng đã gia nhập, chỉ là so với các bạn cùng tuổi, cô không thích náo nhiệt, thích đọc sách và viết lách hơn.

Khi còn là sinh viên năm nhất, giữa những tân sinh viên thích chơi đùa, Lâm Dĩ Nhiên đã tỏ ra khác biệt, trông trưởng thành hơn so với các bạn đồng trang lứa, luôn mang theo chút u buồn khó tả. Thêm vào đó, ngoại hình xuất chúng, thành tích nổi bật, cô luôn được công nhận là nữ thần của Khoa Văn học từ năm nhất đến năm tư, và đến bây giờ đã là năm thứ hai cao học. Khi nhắc đến việc quay video tuyển sinh, cái tên đầu tiên mà mọi người nghĩ đến là cô.

Buổi tọa đàm được tổ chức trong một hội trường không lớn không nhỏ, giáo sư chưa đến, hội trường gần như kín chỗ. Lâm Dĩ Nhiên định đi về phía sau tìm một chỗ trống, nhưng lại nghe thấy ai đó gọi tên cô.

“Dĩ Nhiên, ở đây.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn qua, thấy Phương Đình Chiêu đứng dậy vẫy tay với cô.

Phương Đình Chiêu cùng khóa với Lâm Dĩ Nhiên, là con trai của Phó viện trưởng Khoa Kinh tế, học cùng chuyên ngành nhưng khác thầy với Lâm Dĩ Nhiên. Phương Đình Chiêu cũng là một nhân vật nổi bật trong trường, thời đại học từng tham gia một chương trình truyền hình về thơ ca và biểu hiện xuất sắc, thu hút được nhiều người hâm mộ, đoạn video được lan truyền trên mạng một thời gian. Nhưng anh ta không tận dụng độ nổi tiếng đó để mở tài khoản Weibo hay mạng xã hội khác, có lẽ trong lòng anh ta mang chút cao ngạo của văn nhân, không quan tâm đ ến những thứ đó, vì vậy hiện tại trên mạng ít ai nhắc đến anh ta, nhưng trong trường anh ta vẫn là một người nổi tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên đi đến chào anh ta: “Cậu cũng đến à?”

“Hôm nay tình cờ ở trường, nên đến nghe.” Anh ta nhường chỗ bên cạnh, ra hiệu cho Lâm Dĩ Nhiên ngồi xuống.

“Ở đây còn chỗ, cậu ngồi đi.”

Xung quanh có một số sinh viên đại học nhận ra họ, mỉm cười trêu ghẹo.

Cặp đôi này khá nổi tiếng trong khoa, bỏ qua sự xuất sắc và danh tiếng của từng người, Phương Đình Chiêu từng theo đuổi Lâm Dĩ Nhiên, điều này không phải bí mật.

Cuối học kỳ đầu tiên học lên thạc sĩ, trong buổi họp mặt đồng môn, một người anh hỏi đùa Phương Đình Chiêu có thích cô gái nào không, anh ta liền thẳng thắn thừa nhận mình thích Lâm Dĩ Nhiên.

Anh ta không học đại học tại trường này, lần đầu tiên anh gặp

Lâm Dĩ Nhiên là trong tòa nhà của khoa sau khi bắt đầu học thạc sĩ, lúc đó Lâm Dĩ Nhiên búi tóc, mặc một chiếc váy dài, đang cười nói với người khác. Lâm Dĩ Nhiên học lên thạc sĩ từ trường này nên quen biết nhiều người. Lúc đó, ánh mắt cô lướt qua Phương Đình Chiêu, cô mỉm cười chào anh ta.

Cùng học chung ngành, tiếp xúc nhiều hơn, anh ta càng bị cô thu hút. Đến nay, dù Phương Đình Chiêu chưa từng trực tiếp tỏ tình với Lâm Dĩ Nhiên, nhưng mọi người xung quanh đều cố gắng ghép đôi cho hai người.

“Tôi nhờ người giữ chỗ rồi, không sao đâu, không phiền gì cả.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói với anh ta, còn vui vẻ chào hỏi các đàn em quen mặt xung quanh.

Phương Đình Chiêu không nói thêm gì, Lâm Dĩ Nhiên vẫy tay chào anh ta rồi tự mình đi về phía sau.

Đa số sinh viên đến nghe tọa đàm đều là sinh viên của Khoa Văn học. Khi thầy cô vắng mặt, Lâm Dĩ Nhiên thường thay thế giảng dạy, nên nhiều sinh viên đại học đều nhận ra cô.

Cô đi đến hàng ghế sau, cô gái lúc nãy nhìn về phía trước liền đẩy bạn ngồi bên cạnh, rồi vẫy tay với Lâm Dĩ Nhiên: “Chị ơi, ở đây!”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn qua, mỉm cười.

Cô gái này là lớp trưởng của một lớp mà Lâm Dĩ Nhiên từng thay thế giảng dạy, hiện đang học năm ba. Cô gái cũng muốn thi đậu vào thạc sĩ của giáo sư mà Lâm Dĩ Nhiên đang học, nên đã hỏi cô rất nhiều về việc này, hai người còn kết bạn trên WeChat.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi xuống rồi nhỏ giọng cảm ơn cô gái.

“Có gì đâu chị.” Cô gái ngồi bên cạnh có vẻ hơi lúng túng, ánh

mắt không thể không nhìn vào khuôn mặt Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không phải là người đẹp theo kiểu truyền thống với đôi mắt to và lông mày rậm. Cô có vẻ thanh tú, da rất trắng, trên khuôn mặt còn có vài nốt ruồi nhỏ xinh. Khi ánh mắt cúi xuống, hàng mi dài che phủ, khi ngước lên, khiến người đối diện cảm thấy xao xuyến.

“Chị ơi, chị đẹp thật đấy.” Cô gái bên cạnh vô thức nói. Nói xong còn có chút ngại ngùng mỉm cười.

“Em cũng rất xinh mà, mắt to, không cần trang điểm cũng đã rất có hồn.”

Lâm Dĩ Nhiên cười đáp. Cô nói chuyện luôn từ tốn, không nhanh lắm, toàn bộ con người cô chân thành và dịu dàng.

Buổi tọa đàm có không khí rất tốt, giáo sư đã quen giảng dạy, hơn nữa đây không phải là buổi tọa đàm học thuật, nên tổng thể rất thoải mái, thỉnh thoảng lại làm khán giả cười rộ lên.

Lâm Dĩ Nhiên thỉnh thoảng ghi lại vài câu, khuôn mặt luôn mang nụ cười nhạt. Cô gái bên cạnh thỉnh thoảng lại nhỏ giọng nói chuyện hoặc hỏi cô, ánh mắt luôn dõi theo khuôn mặt Lâm Dĩ Nhiên.

Không ngạc nhiên khi chị Lâm không bao giờ rời khỏi vị trí nữ thần, ai nhìn thấy chị mà không động lòng cơ chứ. Cô gái nghĩ thầm.

Khi buổi tọa đàm sắp kết thúc, Lâm Dĩ Nhiên nhận được một tin nhắn. Cô mở ra xem, rồi trả lời: “Được, em biết rồi.”

Sau khi buổi tọa đàm kết thúc, Lâm Dĩ Nhiên cười chào tạm biệt các đàn em, cô cố ý nán lại một chút rồi mới rời đi. Khi cô đi, trong hội trường đã không còn nhiều người.

Không ngờ Phương Đình Chiêu vẫn đứng đợi ở cửa.

Lâm Dĩ Nhiên có chút ngạc nhiên, Phương Đình Chiêu hỏi cô: "Trưa nay có kế hoạch gì không? Cùng ăn cơm nhé?"

Lâm Dĩ Nhiên giơ điện thoại lên: "Không ăn đâu, tôi có chút việc."

Phương Đình Chiêu lại hỏi: "Phải ra ngoài à?"

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu: "Ừ."

"Vậy để tôi đưa cậu đi nhé?" Phương Đình Chiêu nói.

"Không cần đâu, tôi gọi xe là được rồi." Lâm Dĩ Nhiên cười nói.

"Cậu bận rộn mà, không làm phiền cậu nữa."

Phương Đình Chiêu cũng không ép buộc, chỉ đi cùng Lâm Dĩ Nhiên một đoạn. Đến ngã tư, Lâm Dĩ Nhiên về ký túc xá, còn Phương Đình Chiêu đi về bãi đậu xe.

Trong những năm ở trường, Lâm Dĩ Nhiên dường như chưa bao giờ ăn cơm riêng với nam sinh nào. Có rất nhiều người theo đuổi, nhưng đến nay chưa ai có thể hẹn được cô.

Mọi người đều nói Lâm Dĩ Nhiên là đóa hoa cao quý của Khoa Văn học, suốt mấy năm nay không có một mối quan hệ mập mờ nào. Dù cô thân thiện, đối với ai cũng hòa nhã, nhưng rất khó hẹn.

Tuy nhiên, hai giờ sau…

Trong một căn hộ hai phòng không lớn không nhỏ, rèm cửa kéo kín, che đi phần lớn ánh sáng bên ngoài, trong phòng chỉ còn lại

một tia sáng lọt qua khe rèm.

Lâm Dĩ Nhiên bị ép sát vào cửa, cổ ngẩng cao như thiên nga trắng mịn. Dưới tai phải một inch có một nốt ruồi nhỏ. Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt, hơi thở nóng rực của người đối diện phả vào cổ cô, cằm cô bị giữ chặt bởi một bàn tay rất bẩn. Xung quanh là mùi nước hoa của cô, mùi mồ hôi của đàn ông, hòa quyện vào nhau, quấn quít hỗn độn.

“Khâu Hành…” Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày gọi anh, nói.

“Đau quá.”

Người đàn ông trước mặt ngẩng lên nhìn cô, ánh mắt đầy chiếm đoạt.

Chiếc váy trắng trên người Lâm Dĩ Nhiên đã bị làm bẩn, tay người đàn ông đầy dầu mỡ, làm váy cô lem luốc.

Giống như Lâm Dĩ Nhiên trước mặt.

Cái gọi là nữ thần của Khoa Văn học, bông hoa cao quý được đồn đại, ngoài mặt cao ngạo, nhưng thực chất từ vài năm trước đã có một thỏa thuận mập mờ với người trước mặt.

Rèm cửa trong phòng che cả buổi chiều, bộ váy trắng tinh tươm khi quay video tuyển sinh buổi sáng của Lâm Dĩ Nhiên đã không còn, tóc rối tung, váy nhàu nát không thể nhìn. Lớp trang điểm trên mặt đã nhòe, mắt cô đỏ hoe.

Người đàn ông còn lại trong phòng đang tắm, tiếng nước vang lên qua cánh cửa. Lâm Dĩ Nhiên mệt mỏi đến cực độ, nhưng không thể ngủ trong tình trạng luộm thuộm như vậy.

Người đàn ông sau khi tắm xong chỉ mặc chiếc quần đùi ở nhà, thân trên để trần. Những vết bẩn và mồ hôi trước đó đã được

rửa sạch, tóc ngắn vẫn còn ướt, chỉ có vết bẩn đen trên tay dường như không thể rửa sạch, còn để lại những vết mờ.

Lâm Dĩ Nhiên bước vào, cô lấy nước tẩy trang và bông từ tủ sau gương một cách quen thuộc.

“Mai anh đi à?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

Người đàn ông lấy một lon nước soda từ tủ lạnh, mở ra và uống một ngụm, anh nói: “Ừ.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, hai người không nói thêm gì nữa. Rèm cửa vẫn che kín, căn phòng luôn có cảm giác u ám ngột ngạt, mang theo cái nóng của mùa hè và sự ẩm ướt sau khi vừa tắm.

Lâm Dĩ Nhiên rửa mặt sạch sẽ, cô buộc tóc lên thành búi trên đỉnh đầu. Khuôn mặt không trang điểm của cô tuy kém nổi bật hơn so với thường ngày, nhưng lại trông sạch sẽ và tinh khiết hơn, đôi mắt đỏ làm cô trông yếu đuối hơn.

“Lần tới khi nào anh về?” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi.

“Không muốn tôi về à?”

Khâu Hành dựa vào cửa, vừa nhắn tin trên điện thoại, ngẩng lên nhìn Lâm Dĩ Nhiên một cái, khuôn mặt không có biểu cảm.

Lâm Dĩ Nhiên không nhìn lại, chỉ nói: “Không có ý đó.”

Ánh mắt Khâu Hành lại rơi xuống điện thoại. “Không biết.”

Lâm Dĩ Nhiên không nói thêm gì, đóng cửa chuẩn bị tắm.

Khâu Hành luôn rất bẩn, cũng luôn đẫm mồ hôi. Anh luôn làm bẩn váy của Lâm Dĩ Nhiên, thô lỗ, không hề dịu dàng, luôn khiến cô đau.

Anh không học đại học, tốt nghiệp cấp ba đã sớm bước vào xã hội. So với những nam sinh trong trường, tài giỏi và điềm đạm, Khâu Hành hoàn toàn là một người thô lỗ.

Lâm Dĩ Nhiên và anh như hai người ở hai thế giới khác nhau, không nên có sự giao thoa.

Lâm Dĩ Nhiên tắm xong bước ra, trên người vẫn là chiếc váy bẩn. Cô có quần áo ở đây, nhưng nằm trong tủ quần áo trong phòng ngủ, vừa nãy cô quên lấy.

Khâu Hành vẫn giữ tư thế như vừa rồi, anh nghiêng mình nhắn tin bằng giọng nói. Mấy năm trôi qua, Lâm Dĩ Nhiên vẫn không hiểu được giọng địa phương của anh.

Ngày hôm đó, Lâm Dĩ Nhiên không đi, tối ở lại qua đêm.

Trong tủ quần áo có đồ ngủ của cô, trong phòng tắm có đồ dùng cá nhân của cô. Khâu Hành ra ngoài mua bữa tối, Lâm Dĩ Nhiên chỉ ăn vài miếng rồi nói no. Khâu Hành ăn hết phần còn lại, rồi suốt buổi tối anh liên tục gọi điện thoại. Có vẻ như anh đang gặp chuyện rắc rối, nói chuyện mà luôn cau mày, khi anh cau mày trông rất dữ tợn.

Điều này khiến Lâm Dĩ Nhiên nhớ đến những ngày đầu gặp anh, cô từng nghĩ anh luôn không vui. Nhưng lúc đó, Lâm Dĩ Nhiên chỉ có thể nắm chặt lấy anh, không dám buông tay dù chỉ một giây.

Sáng hôm sau, Khâu Hành dậy rất sớm. Đêm qua quá mệt, Lâm Dĩ Nhiên đang ngủ say nhưng vẫn bị động tĩnh của Khâu Hành làm tỉnh giấc.

Cô ngồi dậy, chăn tuột xuống, cô mặc một chiếc áo thun lớn của Khâu Hành. Áo rất cũ, cổ áo đã giãn ra. Vào mùa hè, đôi khi cô

chỉ mặc áo cũ của Khâu Hành để ngủ, thói quen này khiến cô thấy thoải mái hơn so với mặc đồ ngủ.

Khâu Hành rửa mặt xong đi vào tìm quần áo để mặc, từ tủ quần áo rút ra một chiếc áo thun và mặc vào.

“Tôi không biết khi nào sẽ về, có thể trong hai tháng này sẽ không về.”

Khâu Hành thay quần đùi ở nhà bằng một chiếc quần đùi bên ngoài, động tác không ngần ngại trước Lâm Dĩ Nhiên, vừa thay đồ vừa nói: “Nếu em không muốn quay lại nữa, trước khi đi thì thu dọn đồ đạc.”

Nói đến đây, anh quay đầu nhìn Lâm Dĩ Nhiên, cô vừa tỉnh dậy vẫn còn mơ màng, nhưng lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, mắt cô mở to nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành quay lại, cúi xuống tìm tất trong ngăn kéo.

Lâm Dĩ Nhiên chậm rãi nói: “Còn vài tháng nữa, em chưa vội thu dọn.”

“Sợ tôi về rồi tìm em à?” Khâu Hành không để tâm nói.

“Dù có về tôi cũng không tìm em nữa đâu, đừng lo, mang hết đồ đi.”

Lâm Dĩ Nhiên không nói thêm gì, chỉ nhìn Khâu Hành.

Trước khi rời đi, Khâu Hành đã thu dọn xong lại quay vào nhìn cô, thấy cô vẫn ngồi như lúc nãy, anh nói: “Tôi đi đây, có chuyện gì cứ nói với tôi.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn vào mặt anh, cô mím môi nói: “Đã thỏa thuận đến tháng Chín, nếu trước tháng Chín anh về thì báo em

biết, em không nợ anh."

"Không thiếu mấy tháng này, thôi vậy."

Khâu Hành nói xong định đi, nghĩ ngợi rồi dừng lại,sau đó anh bước đến cạnh giường, đặt tay lên đầu Lâm Dĩ Nhiên, xoa nhẹ tóc cô một cách không mấy dịu dàng.

"Em không nợ tôi, mấy năm nay là tôi lợi dụng em." Khâu Hành cúi đầu nhìn cô.

"Lần này ra khỏi đây, cuộc sống của em sẽ hoàn toàn không liên quan đến quá khứ, sau này hãy sống một cuộc đời mới."

Lâm Dĩ Nhiên ngậm chặt miệng, không nói gì.

"Tiểu Thuyền của chúng ta đã lớn rồi." Khâu Hành cuối cùng xoa mạnh tóc cô hai cái, trong mắt mang theo ý cười, hiếm khi mềm mại.

"Tôi đi đây." Khâu Hành quay người đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa vang lên, nước mắt Lâm Dĩ Nhiên rơi ngay lập tức.

Cô và Khâu Hành đã ngủ với nhau sáu năm.

Từ khi cô mười chín tuổi đến bây giờ hai mươi lăm, một mặt cô là đóa hoa cao quý của người khác, mặt khác cô lại bừa bộn và hỗn độn trên giường của Khâu Hành.

Vừa rồi, Khâu Hành đã tuyên bố thời hạn thỏa thuận đã hết, sáu năm của cô hoàn toàn kết thúc.

Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu, nước mắt rơi từng giọt lên tay mình.

Đây là sáu năm mà cô không thể công khai, là sáu năm hỗn độn và nhục nhã. Từ nay cô không cần phải nằm trên giường ai, không cần sống hai mặt.

Nhưng đây cũng là sáu năm duy nhất của cô sau khi trưởng thành, sáu năm với Khâu Hành, là những năm tháng trẻ trung và đẹp nhất trong đời cô.

Chương 2: Cô không biết khi nào mình mới tỉnh lại sau giấc mơ hỗn loạn này

Cổng sắt ngoài sân bị đập ầm ầm, Lâm Dĩ Nhiên nhốt mình trong phòng, cửa sổ đóng chặt, cuối tháng Sáu ở trong phòng nóng đến ngạt thở.

Lâm Dĩ Nhiên dựa lưng vào cửa phòng, co người lại. Tiếng đập phá cửa liên tục vang lên không ngừng, Lâm Dĩ Nhiên nhắm chặt hai mắt, cả người đổ đầy mồ hôi.

Không biết là nóng hay là do sợ hãi, hay là bởi vì hai ngày không ăn gì khiến thân thể suy yếu, Lâm Dĩ Nhiên chỉ cảm thấy đầu càng ngày càng nặng trĩu, tầm mắt mơ hồ.

Trong lúc hoảng hốt, cô lại một lần nữa hy vọng vào giờ phút mình đang chìm sâu vào một cơn ác mộng dài đằng đẵng, cuối cùng cũng phải đến lúc tỉnh lại.

Dù sao thì cuộc sống trong một năm này đối với cô mà nói, thực sự giống như một giấc mộng.

Mẹ đột nhiên qua đời khiến cô mất đi mẹ, nếu phải ôm một nỗi sợ hãi không tên ở cùng với người ba dượng nắng mưa thất thường, cô thà quay trở về ngôi nhà thời thơ ấu của mình hơn. Ở đây có một người ba ruột thích uống rượu lại không đứng đắn, nhưng đó là ba ruột của cô. Ít nhất cô không cần phải lo lắng cửa phòng tắm lúc nào cũng không khóa được, cũng không cần phải căng thẳng thần kinh trong lúc đang ngủ.

Ít ra khi ở đây cô sẽ được an toàn. Dù cho ở nơi này khắp nơi đều cũ nát.

Nhưng trước kỳ thi Đại học ba cô đột nhiên biến mất, khiến cho chút an toàn cuối cùng của cô cũng chẳng còn nữa.

Ba chỉ gửi tin nhắn cho cô, nói mình có việc phải rời đi một thời gian, bảo cô thi tốt, thi đỗ vào một ngôi trường thật xa. Sau đó không còn thấy bóng dáng nữa, chỉ để lại duy nhất một nghìn tệ dưới gối.

Tới hôm nay ba cô đã mất tích nửa tháng, điện thoại tắt máy, tin nhắn cũng không nhắn về. Lâm Dĩ Nhiên không biết ông đi đâu, cũng không biết ông có trở về nữa hay không.

Ba ngày trước bắt đầu có người lại đây phá cửa, bọn họ biết trong nhà có một cô gái, đi vào nhìn quanh một vòng rồi đi ra. Trước khi đi còn bảo cô mau chóng liên lạc với ba, nói nếu như ba cô không về nữa thì đừng trách bọn họ làm chuyện không phải người.

Lâm Dĩ Nhiên không biết họ nói "Chuyện không phải người" là ám chỉ cái gì, nhưng cô rất sợ hãi.

Tiếng xe máy từ xa chạy đến gần vang lên ở trong đêm, vừa đột ngột vừa chói tai.

Khi tới trong đường hẻm thì dừng lại, nghe giống như là dừng ở trước sân. Lâm Dĩ Nhiên căng thẳng ngồi xổm sau cửa, không biết có phải bên ngoài lại có thêm một người tới nữa hay không.

Cô mơ hồ nghe thấy ngoài cửa có tiếng nói chuyện, nghe không rõ lắm.

Một lát sau, cửa cổng sân bên cạnh có tiếng xiềng xích vang lên cùm cụp, là sát vách có người trở về.

Khâu Hành không để ý những người chặn cửa bên cạnh, mở cửa, đẩy xe máy vào sân.

Đã hơn hai tháng anh chưa về, giờ phút này khắp người bao bọc đầy mồ hôi và bụi bặm, tóc tai lộn xộn. Trong sân chất đống một vài thứ, chậu giặt đồ, ghế nhựa, bình nước khoáng, trống rỗng lại mang theo chút uể oải.

Một giờ khuya.

Khâu Hành ở giếng nước bên sân rửa mặt gội đầu, bên cạnh có một cái ghế, mặt trên đặt một cái chậu. Trong sân không bật đèn, Khâu Hành ở dưới ánh trăng tắm rất thoải mái, khắp nơi đều là nước. Anh để trần thân trên, phía dưới còn mặc cái quần bụi bẩn lúc nãy. Nước bẩn thuận theo bả vai trượt xuống, chảy qua lưng, chảy qua cánh tay, vẽ lên người anh từng dòng nước uốn lượn.

Tiếng nước vẫn vang lên, có bốn viên đá nhỏ rơi trong sân mà Khâu Hành cũng không để ý tới. Cho đến khi có một viên đá nhỏ lăn tới bên chân anh, Khâu Hành mới cúi đầu liếc nhìn.

Tầm mắt anh từ viên đá nhỏ chuyển tới bên bức tường sân bên cạnh, chỉ có ánh sáng trăng lờ mờ, Khâu Hành híp mắt, cho dù Khâu Hành trước giờ to gan đến mấy thì cũng bị dọa giật cả mình.

Khâu Hành nhìn bên kia vài giây, nghĩ đến mấy người ở trước cổng vừa nãy, không nói gì, chỉ tiếp tục tắm cho xong, tiện tay giội một chậu nước bẩn ở trong sân rồi mới lắc lắc nước trên đầu, đi tới.

Lâm Dĩ Nhiên leo lên ghế, cẩn thận nằm bò trên đầu tường, nhìn Khâu Hành xin giúp đỡ.

Lúc Khâu Hành đi tới, cô chỉ chỉ hướng cửa cổng, “Suỵt” một tiếng.

“Nói đi.” Trên mặt Khâu Hành không có biểu cảm gì, đầu tóc còn đang nhỏ nước.

“Anh đưa em ra ngoài được không?” Hai tay Lâm Dĩ Nhiên bám chặt vào tường, giọng nói nhỏ đến mức sắp nghe không rõ, âm sắc phát run. Khoảng thời gian này Khâu Hành vẫn chưa từng gặp cô, hỏi: “Cô là ai?”

“Lâm Duy Chính là ba em.” Mồ hôi Lâm Dĩ Nhiên làm ướt tóc cô, có vài sợi dính trên trán, cô hất tóc ra, để Khâu Hành nhìn rõ cô, lại nhắc nhở, “Lâm Tiểu Thuyền đây ạ.”

Khâu Hành nhíu mày, có vẻ hơi bất ngờ, nhìn vào mắt cô, hỏi: “Ba em đâu?”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, tuyệt vọng nói: “Em không biết…”

Ngoài cổng truyền đến tiếng động lớn, Lâm Dĩ Nhiên lập tức ngồi xổm xuống, một lát sau khi không nghe thấy gì nữa mới đứng lên lại, Khâu Hành vẫn còn ở đó.

“Ba em thiếu nợ à?” Khâu Hành hỏi.

“Chắc vậy.” Giọng Lâm Dĩ Nhiên nghe rất sợ hãi, nhìn ra ngoài cổng, nhìn Khâu Hành xin giúp đỡ: “Ngày nào họ cũng chặn ở đây, em sợ lắm…”

Khâu Hành trầm mặc chốc lát, nói: “Qua đây đi.”

Khu ngoại thành còn chưa được đưa vào phạm vi quy hoạch xây dựng thành phố, cũ kỹ hỗn loạn, không có một ngọn đèn đường nào, ở đây giống như bị thành phố quên lãng, cũng ít có người ở.

Trước hai cánh cửa cổng cũ nát nối liền nhau, có hai người đàn ông dựa vào chân tường, khoanh tay ngủ gật.

Lâm Dĩ Nhiên cố sức leo lên bức tường trong sân, trong quá trình cố gắng không phát ra chút tiếng động nào. Khâu Hành ở bên này đỡ cô xuống, để cô chạm đất nhẹ nhàng.

Tim cô vẫn đang đập kịch liệt, đánh trống ngực, trợn tròn mắt nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành hất cằm hướng về phía nhà, ra hiệu bảo cô đi vào.

Trong nhà có mùi ẩm mốc, Khâu Hành mặc quần đùi nằm trên giường ngủ, anh ngủ rất say, dường như rất mệt mỏi. Lâm Dĩ Nhiên không dám rời khỏi căn nhà này, cô ôm chân ngồi ở một góc sofa, vùi mặt vào đầu gối.

Cô không biết khi nào mình mới tỉnh lại sau giấc mơ hỗn loạn này.

Khâu Hành tỉnh dậy khi trời còn chưa sáng hẳn, anh chỉ ngủ hơn hai tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn không ngủ, Khâu Hành vừa ngồi dậy cô đã lập tức ngẩng đầu nhìn anh.

Khâu Hành nhìn cô, động tác hơi dừng lại, lúc này mới nhớ tới chuyện tối hôm qua. Sau đó cũng không để ý đến cô nữa, bưng chậu ra sân rửa mặt gội đầu.

Tối hôm qua sau khi cô qua đây, Khâu Hành cũng không hỏi cô bất cứ câu nào nữa. Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh chằm chằm qua cửa sổ, giống như sợ anh cứ thế mà bỏ đi.

Khâu Hành lại đi vào, tùy tiện lấy một bộ quần áo từ trong tủ ra, áo tay ngắn, quần đùi, cầm sang phòng bên cạnh thay. Lúc đi ra

nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Em ở đây đợi một chút, đừng đi ra.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Khâu Hành mở cổng sân, động tác không nhẹ, hai người đàn ông ngồi ở trước cổng mở mắt ra, quét mắt nhìn anh rồi lại nhắm mắt.

Khâu Hành đi tới đi lui vài lần, còn múc chậu nước rửa xe máy ở trong sân.

Trời chỉ vừa mới sáng, cũng chính là lúc làm người ta ngủ mê hơn, Khâu Hành đẩy xe ra ngoài rồi lại quay đầu đi vào, động tĩnh của anh nhiều đến nỗi hai tên kia không thèm mở mắt nhìn anh nữa.

Lâm Dĩ Nhiên được Khâu Hành đưa đi bằng cách này, thậm chí Khâu Hành còn chẳng che giấu gì, Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng bước ra ngoài leo lên xe ngồi trước, Khâu Hành sải bước theo sau, trước khi đi còn khóa cửa.

Ra khỏi con hẻm, tim của Lâm Dĩ Nhiên đập mạnh như muốn nhảy ra ngoài.

Tốc độ xe máy rất nhanh, Lâm Dĩ Nhiên bị gió thổi không mở mắt nổi. Hai tay Khâu Hành ở phía sau giữ tay cầm, hơi cúi người xuống, Lâm Dĩ Nhiên cũng không ngẩng đầu lên được.

Cuối cùng Khâu Hành lái xe vào một khoảng sân rộng của một xưởng sửa xe, trong sân đều là xe chở hàng. Có xe chở hàng đang mở tung cửa, bên trong có người đang ngủ, chân duỗi ra ngoài cửa sổ xe, từng tiếng ngáy truyền tới, cộng thêm mùi dầu máy trong sân. Trong buổi sáng sớm như vậy, hiện ra một vẻ thô tháp hài hòa.

Khâu Hành dừng xe máy trước một căn nhà bên cạnh sân, tiện

tay ném chìa khóa vào trong cửa sổ đang mở.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn luôn đi theo anh, anh quay đầu lại nói với cô: “Em đi đi, giờ này chắc bọn họ vẫn chưa tỉnh.”

Lâm Dĩ Nhiên không biết mình có thể đi đâu. Thành phố này khiến cô cảm thấy không an toàn, cô không biết mình có thể trốn ở đâu, cũng không biết những người đó có tìm đến cô nữa hay không.

Cô luống cuống nhìn Khâu Hành, Khâu Hành hỏi cô: “Mẹ em đâu?”

Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Đi rồi.”

“Đi đâu?” Khâu Hành thuận miệng hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, ngón tay chỉ lên trời.

Lần này Khâu Hành thật sự cảm thấy bất ngờ, lông mày kinh ngạc nhướng lên. Anh nhìn Lâm Dĩ Nhiên, tạm thời không nói gì nữa.

Khi đó Khâu Hành đối với Lâm Dĩ Nhiên cũng giống như khi đang ở dưới nước mà ôm được một khúc gỗ trôi, như khi đang lạc đường mà gặp phải một người qua đường duy nhất.

Khâu Hành đi tới đi lui quanh xe ràng rịt tấm bạt đậy hàng, Lâm Dĩ Nhiên yên lặng đứng ở một góc xe tải.

“Đừng đứng ở đây, chút nữa tôi đi rồi.” Khâu Hành nói với cô.

Mấy ngày nay Lâm Dĩ Nhiên không ngủ, giờ khắc này đôi mắt đỏ rực, dáng vẻ vô cùng chật vật, tóc và quần áo đều lộn xộn, môi khô nứt nẻ.

Khâu Hành cột chặt dây thừng vào móc, hỏi cô: “Em còn người thân nào khác không?”

Lâm Dĩ Nhiên im lặng lắc đầu.

Khâu Hành đương nhiên không phải kiểu người nhiệt tình, trên mặt anh không có cảm xúc dư thừa nào, chỉ nói: “Nhà bạn, nhà thầy cô, kiểu gì cũng có chỗ để em đi.”

Lâm Dĩ Nhiên mím chặt môi, không có ý dây dưa, gật đầu.

Nói xong, Khâu Hành không quan tâm cô nữa, anh đi nghe điện thoại, nói tiếng địa phương mà Lâm Dĩ Nhiên nghe không hiểu. Giọng nói của anh dường như rất thiếu kiên nhẫn, câu duy nhất mà Lâm Dĩ Nhiên có thể nghe hiểu chính là anh liên tục lặp lại “Tối nay đến”.

Có người ở đằng xa gọi “Khâu Hành”, Khâu Hành ngẩng đầu nhìn qua, nhìn thấy anh Lâm đang vẫy tay.

Khâu Hành nhíu chặt lông mày, lại hét vào điện thoại một câu: “Đã nói tối nay đến rồi!”

Anh đi về phía anh Lâm, chỉ về phía cổng lớn cho Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh rời đi, ánh nắng sáng sớm vẫn chưa gắt lắm, nhưng dù sao cũng là thời tiết tháng Sáu nóng như lửa đốt, cổ Khâu Hành đã thấm một vòng mồ hôi. Anh vừa đi vừa đưa tay lau trán, vừa rồi làm việc một lúc lâu, trên tay đã dính bẩn.

“Chỗ nào cần sửa thì sửa lại hết cho anh rồi, cái lốp xe thủng kia em thay lại bằng cái lốp cũ của chiếc Tiger lần trước, anh nói với khách một tiếng là không lấy tiền của họ. Tuy hoa lốp khác nhau nhưng dù sao cũng không nằm ở đầu xe, chạy đối phó đi.”

Anh Lâm đưa cho Khâu Hành một chai nước, hỏi anh: “Lần này

chở gì vậy?"

"Vẫn chở gỗ." Khâu Hành vặn nước ra uống một hớp, nói: "Tháng sau tính tiền cho anh nhé, anh Lâm, tháng này em không có tiền dư."

"Sang năm đưa cũng được, ai giục cậu đâu." Anh Lâm cười nói với anh, "Cậu vẫn nên gọi tôi bằng chú đi, nghe cậu gọi anh tôi thấy không quen, trước kia tôi toàn gọi ba cậu bằng anh mà."

Khâu Hành thản nhiên nói: "Mạnh ai nấy gọi đi ạ."

Khâu Hành thiếu anh Lâm không ít tiền, lúc trước mượn anh ấy một trăm năm mươi nghìn tệ rồi trả lại cho người khác, dỡ tường Đông để lấp tường Tây. Bây giờ mỗi lần trở về cũng phải ném xe cho anh Lâm bảo dưỡng tu sửa, chạy xe tải không có lần nào là không bảo dưỡng. Vì phải làm việc nặng, linh kiện cũng phải thay thường xuyên, cho dù không hư hỏng gì thì cũng phải kiểm tra sửa chữa.

Hai chiếc xe tồi tàn của Khâu Hành hơi lớn tuổi, tất cả đều nhờ vào anh Lâm tu sửa giúp anh thì mới có thể tiếp tục lên đường. Cộng thêm cả tiền sửa xe lúc trước, trong một lúc Khâu Hành không thể trả hết được.

"Được rồi, đi nhanh đi." Anh Lâm ném chìa khóa cho anh.

Khâu Hành nhận lấy nhét vào túi, nói: "Em đi đây."

Sau bảy giờ sáng không cho xe chở hàng chạy vào nội thành, cho nên Khâu Hành phải xuất phát trước lúc đó, anh đi đến mấy xóm xung quanh chất hàng lên xe, sau đó chở mấy chục tấn gỗ lái hơn một nghìn ki-lô-mét.

Chạy trên đường cao tốc mấy nghìn ki-lô-mét tựa như không có điểm cuối, Khâu Hành đã chạy như vậy ba năm rồi.

Nhưng Khâu Hành năm nay cũng chỉ mới hai mươi mốt tuổi.

“Anh Khâu, phải đi rồi sao?” Con trai của anh Lâm – Lâm Sưởng lái chiếc Audi quẹo vào, dừng ở bên cạnh Khâu Hành, lên tiếng chào hỏi.

Năm nay cậu ta mười chín tuổi, mới vừa tốt nghiệp cấp ba, tự nói mình thi Đại học không tồi, anh Lâm mừng rỡ mua cho cậu ta chiếc xe.

Anh Lâm là một người an phận thủ thường, nhưng con trai anh không giống anh chút nào. Lớp 11 đã làm người khác có thai, lớp 12 lại bị phụ huynh của một nữ sinh tới trường học nói cậu ta cả ngày quấy rầy con gái người ta.

Khâu Hành giơ tay lên coi như chào hỏi xong.

Điện thoại lại reo lên, Khâu Hành nhận, vừa nghe điện thoại vừa đi về phía xe tải.

Nhưng còn chưa đi tới gần, Khâu Hành nheo mắt lại, lập tức nhíu mày, sải bước chạy tới.

Ngay tại vị trí mà Lâm Dĩ Nhiên đứng lúc nãy, bây giờ có một cô gái mặc đồng phục học sinh đang nằm ở đó bất động không chút sức sống, hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt dưới ánh mặt trời dần dần sáng ngời nhưng vẫn tái nhợt như một tờ giấy.

*

Chương 3: “Lấy mạng đổi tiền, bị ba liên lụy như vậy, giờ con trai phải gánh.”

Lâm Dĩ Nhiên tỉnh lại ở bệnh viện xã.

Đập vào mắt là phòng bệnh cũ kỹ, ra giường màu trắng xám, giường sắt, giá treo bình truyền dịch và kim tiêm trên tay mình. Đồng hồ treo tường bây giờ đã là mười giờ sáng.

Bất kể là bệnh viện cũ hay là một trong ba bệnh viện nằm ở trung tâm thành phố thì đều có chung một mùi giống nhau. Mùi nước khử trùng thoang thoảng khiến Lâm Dĩ Nhiên vô thức buồn nôn.

Mấy tháng cuối cùng của mẹ, hầu như cô đều ở bên bà trong suốt khoảng thời gian ở bệnh viện.

Lâm Dĩ Nhiên rơi vào khoảng không mờ mịt trong phút chốc, có một khoảnh khắc ngắn ngủi như vậy, cô thậm chí còn không biết bây giờ là đang ở trong thời điểm nào.

Trong lúc ngẩn ngơ, dường như cô lại nhớ tới mẹ khi ở phòng bệnh, khi đó cô vẫn còn mẹ. Cô không cần bởi vì khoản nợ của ba mà trốn Đông trốn Tây, cô sắp phải thi Đại học, sắp bắt đầu thời gian mấy năm tốt đẹp nhất trong đời.

“Ơ, tỉnh rồi hả?”

Có người từ bên ngoài đi vào, trên tay cầm điện thoại, thấy Lâm Dĩ Nhiên mở mắt ra, hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn qua, cô không quen người này, trông cậu ta có vẻ bằng tuổi cô.

“Anh Khâu bảo tôi qua đây trông chừng cô một chút, thấy cô tỉnh rồi mới đi.” Lâm Sưởng nói chuyện hơi cà lơ phất phơ, ánh mắt không khách khí quét hai vòng trên người Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không lên tiếng, tầm mắt từ trên người cậu ta dời đi chỗ khác, không nhìn cậu ta nữa.

Sức khỏe Lâm Dĩ Nhiên đúng là không có vấn đề gì, chỉ là do đã mấy ngày rồi không ăn gì, cộng thêm chuyện sợ hãi quá độ nên bị sốc. Tới bệnh viện truyền dịch đường, tiêm chút dịch dinh dưỡng, bây giờ nhìn đã có tinh thần hơn nhiều.

Lâm Sưởng ngồi trên ghế bên cạnh giường, gửi tin nhắn cho Khâu Hành: [Anh Khâu, tỉnh rồi. Rốt cuộc hai người có quan hệ gì thế?]

Khâu Hành chắc là đang bận, không trả lời cậu ta.

Lâm Sưởng vẫn ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng nhìn Lâm Dĩ Nhiên. Ánh mắt của cậu ta rất trắng trợn, đánh giá từ trên xuống dưới một phen, tầm mắt lại quay về trên mặt cô.

Cho dù những ngày qua Lâm Dĩ Nhiên hơi nhếch nhác, nhưng nó cũng không ảnh hưởng gì đến đường nét trên gương mặt cô của cô. Làn da trắng nõn bởi vì không có huyết sắc mà lộ ra vẻ yếu đuối hơn, mái tóc rối tung, mang một vẻ đẹp ngổn ngang không theo quy luật.

“Trường Thực Nghiệm?” Lâm Sưởng quét mắt nhìn đồng phục học sinh của cô, hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên không hé răng, không biết là không nghe thấy

hay là không muốn đáp lời.

Hai người họ đều mới thi Đại học xong, tuổi tác cũng tương đương, nhưng khi nhìn vào thì ai cũng biết họ không phải là người cùng một con đường, một người là tên lưu manh dốt nát, một người vừa nhìn đã biết là học sinh giỏi ngoan ngoãn. Rõ ràng Lâm Dĩ Nhiên không muốn nói chuyện với Lâm Sưởng, Lâm Sưởng cũng không nói gì với cô nữa.

Trong phòng bệnh bắt đầu kéo dài sự trầm mặc.

Trong lúc im lặng, suy nghĩ tiếp theo của Lâm Dĩ Nhiên là mình có thể đi đâu.

Nhà nhất định không thể trở về, nhà của ba dượng cũng không thể về nữa. Nhà bà ngoại nhà bà nội cũng không ở vùng này, nếu như đi thì phải đến nhà ga đi tàu, trong lòng cô không chắc chắn lắm, không biết những người kia có tới tìm cô nữa hay không. Hơn nữa Lâm Dĩ Nhiên cũng không hề muốn đi, sự nhếch nhác của cô, những trải nghiệm không đáng có mà cô đã nếm sau khi mẹ mất, cô không muốn bị người khác nhìn thấy.

Cô hơi sợ ánh mắt đồng cảm của người quen. Giống như cô không còn mẹ nữa, cô đáng thương biết mấy.

Lâm Sưởng ngồi thêm chút nữa, Khâu Hành vẫn chưa trả lời tin nhắn, Lâm Sưởng nói: “Cô tỉnh rồi thì tôi đi đây, anh Khâu đóng tiền cho cô ở dưới tầng rồi, lát nữa đủ hay thiếu gì cô tự mình tính đi.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, nói “Cảm ơn”.

Lâm Sưởng đứng lên bỏ đi. Lâm Dĩ Nhiên nhìn giường trống ở bên cạnh, trong đầu sinh ra một khoảng trống.

“À đúng rồi.”

Lâm Sưởng đi được nửa phút lại ló đầu vào, nhìn Lâm Dĩ Nhiên hỏi: “Cô và anh Khâu có quan hệ gì thế?”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Không có quan hệ gì hết.”

“À.” Lâm Sưởng cười, cất bước đi vào, chỉ có vài tờ một trăm tệ được lấy từ trong túi ra, cậu ta giật một tờ, dùng bút treo ở cuối giường viết một dãy số, gấp lại hai lần, nhét vào trong túi đồng phục học sinh của Lâm Dĩ Nhiên.

“Vậy nếu như không có quan hệ gì với anh ấy, em có việc gì thì có thể tìm anh.” Lâm Sưởng cười, trong đôi mắt mang theo nửa thật nửa giả trêu đùa, “Tuổi tác hai ta không chênh lệch nhiều, em xinh đẹp như thế tìm anh chỉ có lợi chứ không có hại, đồng ý hẹn hò với anh, em muốn gì cũng được.”

Bình thường gặp người như vậy Lâm Dĩ Nhiên đều trốn đi, không thèm liếc mắt nhìn dù chỉ là một chút, mà giờ khắc này cô đang lâm vào trạng thái cứng đờ tê dại, đối với nhận thức về tất cả mọi việc xung quanh rất chậm chạp. Cô chỉ thẫn thờ mà nhìn chằm chằm giường trống bên kia, ngay cả đáp lại cũng chẳng muốn.

Lâm Sưởng nói xong, xoay chìa khóa xe rời đi, bước đi như thể gót chân không chạm đất, dáng vẻ vênh váo.

*

Khâu Hành hạ cửa sổ xe xuống phân nửa, gió thổi vào, phần lớn tóc anh bị thổi đến mức rối tung dựng thẳng lên. Mấy đồ lặt vặt bên trong giỏ và giấy trong sổ bị gió thổi lật qua lật lại phát ra tiếng động.

Xe tải ở trên đường cao tốc chạy nhanh như tên bắn, Khâu Hành kẹp điện thoại bên tai, ở trong gió hét to: “Bên chú sóng yếu quá,

con không nghe rõ!”

Bên kia cũng hét lại một tiếng: “Là bên mày sóng yếu đấy! Cột sóng bên chú đầy vạch mà!”

Khâu Hành hét to: “Bây giờ nghe rõ chưa!”

Nhưng nói xong câu này thì tín hiệu lại đứt đoạn, trong điện thoại chỉ còn dư lại tiếng tín hiệu nhiễu sóng.

Hô vài tiếng “A lô” nữa, Khâu Hành cúp máy, ném điện thoại qua một bên. Nhưng điện thoại không được yên tĩnh giây phút nào, liên tục reo lên, hết cuộc này đến cuộc khác.

Nửa tiếng sau, xe dừng ở trạm nghỉ, Khâu Hành lấy quyển sổ mỏng manh đặt trên tay lái, vai và tai kẹp điện thoại, lấy bút ghi lại địa chỉ và số điện thoại mà đối phương nói.

“Họ gì ạ?” Khâu Hành hỏi.

“Họ Trần, Trần Uy Thắng, trước đây ba mày chở hàng cho lão đến mấy năm, sau đó ba mày để cho người ta cướp mất mối làm ăn này, ba mày tính tình nóng nảy cắt liên lạc với lão, mày gọi lão là bác Trần.”

Đối phương nói chuyện pha thêm tiếng địa phương, nói một hồi lại bảo anh gọi là “Trần bye bye”.

*Bác Trần: 陈伯伯 (Chén bóbo)

*Trần bye bye: 陈掰掰 (Chén bāibāi)

“Trần bye bye, con biết rồi.” Khâu Hành cười, “Cảm ơn chú vẫn luôn giúp đỡ con, La bye bye.”

“Chỉ biết suốt ngày nói cảm ơn, mày với ba mày giống nhau quá,

chỉ giỏi dỗ dành thôi." Đầu dây bên kia cười mắng anh một tiếng, nói tiếp: "Hai nhà máy của chú gộp lại đủ nửa xe, xuống đây chở đi."

"Được, có gấp không? Gấp thì con gọi anh Huy qua đó." Khâu Hành nói.

"Không gấp, chú giữ lại đây cho mày rồi, nói với chủ hàng tuần sau đến. Được rồi, cúp đây."

Khâu Hành nói xong, đối phương cúp điện thoại, anh ném sổ qua một bên, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt nghỉ ngơi một chút.

Mấy phút sau Khâu Hành nhảy xuống xe, mang theo đồ dùng cá nhân đi tới nhà vệ sinh.

Lúc trở về một tay cầm theo đồ dùng cá nhân, tay còn lại cầm bánh mì và nước, vừa đi vừa ăn. Dường như anh đã quen ăn nhanh như vậy, cắn một miếng bánh mì lớn nhai vài cái rồi nuốt xuống, lông mày hơi nhíu lại, hình như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Nước trên tóc và trên mặt anh vẫn chưa khô, bị ánh nắng dịu của buổi sáng chiếu vào, phản chiếu ra chút điểm sáng vụn vặt.

Điện thoại trong túi reo lên, Khâu Hành cắn một miếng bánh mì, lấy điện thoại ra liếc nhìn, ấn nghe: "Nói đi."

"Anh Khâu, chỗ đó ở đâu? Hình như em với anh Huy đi lạc rồi, không tìm được bảng hiệu gỗ mà anh nói." Tiểu Toàn ở đầu dây bên kia mờ mịt hỏi Khâu Hành.

Khâu Hành hỏi: "Hai người đi từ đâu?"

"Đi đường mà anh nói với bọn em ấy." Tiểu Toàn nói: "Từ cao tốc chạy xuống con đường nhỏ hướng Nam, đến ngã tư thứ ba rẽ vào con đường đất."

Khâu Hành nhíu mày hỏi: “Chẳng phải lần trước hai người đã từng tới đó rồi à? Lần trước không tìm được lần này cũng không tìm được?”

“Hai bọn em từng tới á? Không có mà.” Tiểu Toàn ngập ngừng nói: “Em không nhớ là em từng tới đây luôn ấy.”

Khâu Hành hỏi: “Dùng định vị mà cũng không hiểu luôn à?”

“Định vị cứ bảo bọn em quay đầu xe, nhưng em cảm giác vẫn chưa tới, em không thấy ngã tư thứ ba, em sợ định vị bị nhầm lẫn gì rồi.”

Khâu Hành nói: “Đi từ hướng Đông tới là ngã tư thứ ba, từ hướng Tây tới là ngã tư đầu tiên, hai người đi từ đâu?”

“Đây là bên nào… tiêu rồi, bọn em đi từ hướng Tây tới, vậy tìm chỗ quay đầu xe thôi.”

Khâu Hành cúp điện thoại, kiểu điện thoại như thế này nhận quá nhiều rồi, từ lâu đã không còn nóng nảy nữa. Trương Toàn và Lý Huy là hai người tài xế mà Khâu Hành thuê, hai người đi chung thay nhau lái một xe. Lý Huy là người trung thực, hơn năm mươi tuổi, làm việc rất siêng năng, có thể chịu được cực khổ, nhưng ông rất chậm hiểu, người lại thật thà chất phác. Trương Toàn năm nay mới vừa hai mươi, lúc ban đầu thì trông có vẻ rất lanh lợi, nhưng thời gian lâu dần mới phát hiện cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, suy nghĩ của cậu ta không đi theo lẽ thường. Hai người tập hợp lại không thể tạo ra một bộ não bình thường được, Khâu Hành cũng quen rồi.

Khâu Hành ném giấy bánh mì, vặn nước ra uống nửa chai, cầm nửa chai còn lại và đồ dùng vệ sinh cá nhân lên xe. Kế đó còn phải chở nửa xe dây đồng, anh không dám bỏ đi lâu, chỉ cần mất một bao cũng đủ để anh bị thâm hụt vốn vì phải bồi thường.

Chở dây đồng kiếm được nhiều tiền, lo nghĩ cũng nhiều.

Khâu Hành đã lái suốt mười mấy tiếng, cả đêm qua hầu như không hề chợp mắt, giữa đường buồn ngủ thì vội vàng dừng ở trạm nghỉ ngủ bốn mươi phút.

Đoạn đường còn lại hơn 800km, đêm nay phải giao đến nơi, điều này có nghĩa là Khâu Hành còn phải liên tục lái xe gần một ngày nữa.

Trước khi mặt trời lặn, Khâu Hành dừng xe ở trong xưởng dỡ hàng.

Dây đồng có giá trị cao, bất luận là lúc chất hàng hay dỡ hàng cũng phải có người trông chừng, tài xế và chủ hàng đều phải ở đó, đôi bên cũng phải đếm, con số một khi không giống thì cũng rất phiền phức.

Cho nên sau khi Khâu Hành liên tục lái xe lâu như vậy, lại đứng ba tiếng trông chừng dỡ hàng.

Dỡ xong hàng thanh toán bằng tiền mặt, Khâu Hành cuộn một xấp tiền mặt thật dày, nhét đầy túi quần. Anh lên xe, lái ra khỏi xưởng, chạy đến xưởng sửa xe của anh Lâm.

“Về rồi à?”

Từ ngày Khâu Hành đi tới nay đã năm ngày rồi, thấy Khâu Hành nhảy từ trên xe xuống, anh Lâm đứng từ xa hỏi thăm anh.

Bên kia người nhà anh Lâm đang nướng thịt bên bếp lò, ngoại trừ Lâm Sưởng và vợ anh Lâm, còn có thêm mấy người công nhân làm việc cho nhà họ.

Khâu Hành đưa chìa khóa cho anh Lâm, anh Lâm bảo anh ngồi

xuống ăn.

“Chưa ăn đâu phải không?”

Khâu Hành cũng không khách sáo, khom lưng lôi cái ghế nhỏ qua ngồi xuống, lấy đôi đũa chưa ai dùng ở trên bàn, gắp miếng thịt ăn.

“Sáng sớm ăn bánh mì, lúc lái xe cả người tê cứng quên luôn cảm giác đói bụng.” Khâu Hành nói.

Chị Lâm luôn miệng “Ôi chao”, nói anh: “Cậu không thể làm như thế, thân thể bị cậu giày xéo tơi bời rồi, tuổi còn trẻ mà, cậu chỉ lo kiếm tiền mà không muốn sống nữa sao?”

Khâu Hành cầm cái đ ĩa không, gắp miếng bánh màu thầu cắn một cái, ngẩng đầu nói với chị Lâm: “Hết cách rồi chị Lâm, em phải kiếm tiền.”

“Kiếm tiền cũng không thể như vậy, nào có ai lái xe tải liên tục đến nỗi không thèm thay ca, buổi tối lúc buồn ngủ thì nguy hiểm biết mấy! Dù thế nào thì cậu cũng phải thuê tài xế chứ, cậu nghe lời chị dâu đi.”

Khâu Hành vừa ăn bánh màn thầu vừa gật đầu, chị Lâm cũng biết anh không nghe lọt tai. Thằng nhóc Khâu Hành này rất cứng đầu, chẳng bao giờ chịu nghe lời khuyên.

Công nhân bên cạnh nhỏ giọng nói câu: “Lấy mạng đổi tiền, bị ba liên lụy như vậy, giờ con trai phải gánh.”

Khâu Hành dường như không nghe thấy, chỉ cúi đầu ăn.

“Ài, anh Khâu, cô gái lần trước là ai vậy? Em hỏi anh mà anh không nhắn về cho em.”

Lâm Sưởng qua một hồi mới nhớ lại chuyện này, hỏi anh.

“Con gái nhà hàng xóm.” Khâu Hành đáp.

“Khu nhà anh còn người ở sao? Em tưởng chỉ có anh còn ở đó thôi chứ.” Lâm Sưởng nhớ tới chỗ tồi tàn đó, nói: “Chỗ đó cũng được xem là làng đô thị nhỉ?”

“Ăn của mày đi, nói nhảm nhiều vậy.” Chị Lâm đứng từ phía sau giơ tay đánh sau gáy Lâm Sưởng, đi vào nhà lấy rượu.

Lâm Sưởng rụt cổ, sau khi mẹ cậu ta đi rồi mới nhỏ giọng nói với Khâu Hành: “Cô ấy đẹp lắm luôn.”

Khâu Hành không còn nhớ rõ dáng vẻ của Lâm Dĩ Nhiên như thế nào nữa.

Mấy năm qua anh ở trên đường cao tốc lăn lộn đến đần độn người không ra người quỷ không ra quỷ, trong đầu ngoại trừ hàng hóa, con đường và kiếm tiền ra thì không nhớ được chuyện gì khác.

Hoặc là nói những chuyện khác vốn dĩ không thể bước vào trong tâm trí anh.

Buổi tối trở về căn nhà cũ nát này thì đã là lúc nửa đêm, Khâu Hành liếc nhìn sân bên cạnh, thấy cửa cổng mở rộng, trong nhà không bật đèn, tất cả cửa kính đều bị đập vỡ, từng mảnh thủy tinh vỡ nát rải đầy sân.

Khâu Hành cũng như mọi lần ở trong sân dùng nước lạnh giội sạch bụi bặm trên người xuống, thay quần đùi nằm phịch xuống giường ngủ.

Ngày mai không cần dậy sớm, là ngày nghỉ hiếm thấy.

*

Khâu Hành bị một tiếng thét chói tai đánh thức lúc trời vừa mới sáng không lâu, tiếng đinh tai nhức óc khi cửa sắt nện ở trên tường vang lên, Khâu Hành mở mắt ra, bị đánh thức đột ngột làm anh thấy đau đầu, ấn đường nhíu lại trông rất hung dữ.

Thực ra Lâm Dĩ Nhiên đã lặng lẽ đến thăm nhà mấy lần. Trong sân vẫn trống không, cũng không thấy có người ra vào, giống như sau ngày cô chạy ra khỏi đó, đám người này đập phá một trận ở trong sân rồi mới kéo nhau bỏ đi.

Sớm muộn gì cô cũng phải về một lần, đồ của cô đều ở bên trong, quần áo, chứng minh thư, thẻ ngân hàng, còn có một cái điện thoại bị hỏng, những thứ này có thể không cần lấy, nhưng túi hồ sơ thì cô nhất định phải lấy, cô còn phải đi học.

Cô phải về nhà một lần, dọn dẹp mang theo mấy thứ này ra khỏi nhà, sau này sẽ không quay về.

Từ đây ở trên thế giới này, cô không còn nhà nữa.

Khi bước vào nhà nhìn thấy trong phòng có người đang ngủ, chỉ trong nháy mắt Lâm Dĩ Nhiên sợ đến hô hấp đột nhiên dừng lại, cô dừng bước, lập tức xoay người.

Nhưng người kia đã tỉnh dậy, lúc nhìn thấy cô thì giật mình nhảy dựng lên, Lâm Dĩ Nhiên luống cuống, không có lựa chọn nào khác mà chạy ra ngoài.

Người kia chỉ mặc một cái qu@n lót, trong miệng mắng chửi th ô tục, để chân trần chạy tới túm lấy cô, làm cho Lâm Dĩ Nhiên hoảng sợ đến mức mặt trắng bệch.

“Mày còn chạy?! Để tao xem mày còn chạy đi đâu!”

Lâm Dĩ Nhiên mới vừa bước ra cổng đã bị đuổi theo, người phía sau kéo tóc cô đẩy mạnh về phía bên cạnh, Lâm Dĩ Nhiên thét lên va vào cổng sắt, trên mặt bị vết nứt gỉ sét trên cổng quẹt trầy một đường.

“Ba mày không về mày cũng đừng hòng đi, nào, để anh tâm sự đàng hoàng với em nào!”

Sáng sớm tinh mơ, tầm mắt của người đàn ông làm càn đảo quanh ở trên người Lâm Dĩ Nhiên, một tiếng “tâm sự” nói ra khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Lâm Dĩ Nhiên dùng hết sức lực toàn thân giãy giụa mà cũng không thoát ra khỏi người đàn ông trưởng thành béo khỏe này. Người kia kéo tóc cô hướng về trong sân, Lâm Dĩ Nhiên tuyệt vọng gào lên.

Khi mái tóc của cô bị rối tung không túm chặt được nữa, gã đổi sang túm cổ áo của cô, Lâm Dĩ Nhiên kéo khóa áo khoác đồng phục ra, sau đó cúi người né qua, quay người bỏ chạy.

Gã đàn ông bị áo khoác đồng phục vướng víu ở trên tay một hồi, lúc này Lâm Dĩ Nhiên đã chạy ra ngoài sân.

Khâu Hành bày ra gương mặt u ám hung dữ vì ngủ không ngon giấc, mới từ cửa sát vách đi ra thì Lâm Dĩ Nhiên một mạch đâm thẳng vào người anh. Khâu Hành tuân theo phản xạ có điều kiện giơ tay lên, Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn thấy anh, kêu một tiếng rồi trốn ra phía sau anh.

Lâm Dĩ Nhiên nắm chặt áo ba lỗ của Khâu Hành, hoảng loạn nắm trong lòng bàn tay, khóc lóc nói: “Cứu em… cứu em với…”

Gã đàn ông mặc qu@n lót cũng đuổi tới, nhìn thấy Khâu Hành thì thấy hơi bất ngờ.

Vải áo ba lỗ bị Lâm Dĩ Nhiên túm chặt, cổ áo siết chặt cổ anh, anh đưa tay kéo về phía trước, sa sầm nét mặt hỏi gã đàn ông kia: “Mày xong chưa?”

Gã đàn ông này cũng đang mơ màng, không biết Khâu Hành từ đâu chui ra, hỏi anh: “Mày là ai?”

“Ba nó nợ tiền thì đi tìm ba nó, ở đây bắt nạt một cô gái đúng là đồ không biết nhục.” Khâu Hành cầm thanh sắt ở bên cạnh cửa cổng lên, gõ mạnh lên cửa một cái, thanh âm kia chấn động đến mức khiến trái tim người ta tê rần.

“Cút.” Khâu Hành nhìn gã đàn ông kia, nói: “Mày đánh không lại tao, tìm đồng bọn của mày tới đây.”

*

Chương 4: Trước mắt Lâm Dĩ Nhiên là đường phố cũ nát, không có ánh mặt trời chói mắt, cùng Khâu Hành chạy về phía trước m�

Tuy rằng lời nói của Khâu Hành rất cứng rắn, cũng chuẩn bị tư thế đầy đủ, nhưng so với gã đàn ông đối diện thì anh rất gầy, về mặt hình thể thì không có lực uy hiếp cho lắm.

Mặt Lâm Dĩ Nhiên trắng bệch, tay đang túm áo của Khâu Hành không kìm được mà run lên.

“Chắc chắn mày không thể đưa nó đi được, không phải chuyện của mày thì mày bớt quản đi.” Gã đàn ông đối diện nói với Khâu Hành.

“Để tao bắt gặp rồi mà tao có thể bỏ đi một mình được sao?” Khâu Hành nghiêng đầu, liếc nhìn Lâm Dĩ Nhiên đang trốn ở phía sau anh, lại quét mắt nhìn gã đàn ông từ trên xuống dưới chỉ mặc mỗi qu@n lót này, nói: “Ai đã đụng phải chuyện này rồi thì không thể mặc kệ được, mày đang quay phim tội phạm đấy à?”

Khâu Hành quay đầu lại hỏi Lâm Dĩ Nhiên: “Còn trở về đây làm gì?”

Lâm Dĩ Nhiên kèm theo tiếng khóc nức nở đáp: “Em muốn lấy hồ sơ của em, đi học cần phải dùng đến.”

“Trong nhà còn ai không?” Khâu Hành hỏi.

“Hình như không có…” Lâm Dĩ Nhiên trả lời anh.

Khâu Hành bèn một tay xách theo thanh sắt, tay còn lại đưa ra phía sau kéo cánh tay Lâm Dĩ Nhiên qua, Lâm Dĩ Nhiên liếc nhìn gã đàn ông phía trước, sợ hãi dính sát vào Khâu Hành.

Suy cho cùng thì con người vốn có dây thần kinh xấu hổ, đây là đặc tính khác nhau giữa người với động vật.

Gã đàn ông này trong lúc còn đang ngáy ngủ thì đã vội đuổi theo đối phương, trên người chỉ mặc một cái qu@n lót, chuyện này thực sự mất mặt, đứng ở bên ngoài như vậy không phải cách hay, ban ngày ban mặt thật khiến người ta đỏ mặt tay run.

Khâu Hành ở ngay trước mặt gã kéo tay Lâm Dĩ Nhiên vào trong sân, nói: “Đi lấy đi.”

Đi vào dù sao cũng tốt hơn là bỏ chạy, gã đàn ông này cũng theo bọn họ đi vào, gã muốn vào mặc quần. Khâu Hành không quan tâm đ ến gã, chỉ bảo Lâm Dĩ Nhiên vào lấy đồ.

Gã đàn ông kia sau khi mặc quần áo xong thì đi ra ngoài gọi điện thoại, khóa cửa ngoài lại. Lâm Dĩ Nhiên liếc mắt nhìn ra ngoài, thấy gã bước ra khỏi cổng sân, khóa luôn cửa cổng lại.

Cô nhìn Khâu Hành, Khâu Hành nói: “Lo lấy đồ của em đi.”

Lâm Dĩ Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất cầm túi hồ sơ, chứng minh thư, thẻ ngân hàng, điện thoại không tìm được, chắc là bị lấy đi rồi. Cô tùy tiện vơ lấy vài bộ quần áo cho mình, nhét hết vào trong ba lô.

“Đừng để quên đồ.” Khâu Hành nhắc nhở một câu.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu liên tục, mang ba lô trên lưng nói: “Xong rồi ạ.”

Khâu Hành vốn không để ý chuyện khóa cửa, anh nhảy từ cửa sổ ra ngoài. Cửa sổ đã bị đập vỡ thành như vậy rồi, cánh cửa này có khóa hay không thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Anh đưa Lâm Dĩ Nhiên tới bên tường, cái ghế lần trước không còn ở đây nữa, Khâu Hành khom lưng nhấc bổng Lâm Dĩ Nhiên lên, Lâm Dĩ Nhiên trèo lên đầu tường nhảy qua.

Khâu Hành lùi về sau vài bước rồi nhảy vọt lên, chống bằng một tay trực tiếp nhảy qua, lúc nhảy qua trên tay vẫn còn cầm thanh sắt kia.

Cửa cổng sân bên này không khóa, người kia đang dựa vào cửa nhìn bọn họ, Lâm Dĩ Nhiên hốt hoảng quay đầu lại nhìn Khâu Hành, Khâu Hành không có biểu cảm gì rõ ràng.

Vừa nãy gã đàn ông kia không động tay động chân với Khâu Hành là bởi vì không mặc qu@n lót nên không có sức lực, bây giờ gã không thể để Lâm Dĩ Nhiên bỏ đi như vậy.

Người canh giữ ở cửa nhà đòi nợ tất nhiên không phải người hiền lành, sẽ không để cho Khâu Hành vừa nhả ra một lời đe dọa thì đã thấy sợ hãi. Khâu Hành nhìn không lớn, tuổi còn non. Hơn nữa gã đàn ông kia vừa nãy đi gọi điện thoại, có lẽ lúc này đồng bọn đang trên đường tới đây.

Trận ẩu đả này không thể tránh khỏi, nhưng trông Khâu Hành hoàn toàn không có chút hoảng sợ nào. Anh lấy hai cái điện thoại từ trong túi ra đưa cho Lâm Dĩ Nhiên, Lâm Dĩ Nhiên siết chặt trong tay, nhìn Khâu Hành cầm thanh sắt đi qua.

Đây là lần đầu tiên Lâm Dĩ Nhiên nhìn thấy người ta đánh nhau, không phải trên tivi, cũng không phải video trên mạng, mà là ở

ngay trước mắt cô.

Lúc người nọ vung ghế dựa ném về phía Khâu Hành, Lâm Dĩ Nhiên hô lên một tiếng, Khâu Hành tránh sang một bên, chỉ có chân ghế nện vào cánh tay anh.

Trận đánh giáp lá ở sát bên cạnh Lâm Dĩ Nhiên khiến hô hấp của cô sắp ngừng lại, cô nhặt thanh sắt vừa nãy lên, nắm thật chặt trong tay, chờ Khâu Hành đánh không lại thì cô sẽ tìm cơ hội đập xuống.

Mãi cho đến khi đối phương che ngực ngồi dưới đất thở mạnh không đứng lên được nữa, Khâu Hành đi về phía cô, Lâm Dĩ Nhiên ném thanh sắt đi, túm lấy cánh tay Khâu Hành cùng anh chạy ra khỏi nơi này.

Khâu Hành chân dài bước lớn, Lâm Dĩ Nhiên luống cuống mang ba lô trầy trật chạy theo.

Thực ra phía sau không có ai đuổi theo, hiệp cuối cùng Khâu Hành đạp lên ngực gã, có lẽ gã phải mất một lúc lâu mới hồi phục lại được. Cũng không biết đồng bọn của gã khi nào sẽ đến, cho nên trước mắt phải nhanh chóng rời khỏi đây.

Đường phố sáng sớm ở khu nội thành cũ kỹ chỉ có mấy quán điểm tâm mở cửa, khung cửa sắt bốc ra hơi nóng.

Lâm Dĩ Nhiên đi theo Khâu Hành, từ nãy đến giờ vẫn luôn nắm chặt cánh tay anh. Trong lòng bàn tay cô có mồ hôi lạnh lẽo, da của Khâu Hành cũng nóng hầm hập vì trận đánh nhau vừa nãy.

Thỉnh thoảng Lâm Dĩ Nhiên quay đầu lại nhìn, cũng may ở phía sau không có ai đuổi theo.

Làn gió mát của buổi sáng giữa hè phả vào người, mùi hôi thối của thùng rác ở bên đường quấn lấy mùi thơm ngát của cây cối

vọt vào xoang mũi. Trước mắt Lâm Dĩ Nhiên là đường phố cũ nát, không có ánh mặt trời chói mắt, cùng Khâu Hành chạy về phía trước mà không quay đầu lại.

*

Mặc dù là cuộc sống trong khoảng thời gian gần đây giống như một cơn ác mộng, nhưng ngày này đối với Lâm Dĩ Nhiên mà nói cũng rất kịch tính.

Mười giờ đêm, cô ngồi ở ghế phụ của xe tải, cột chắn inox giữa đường phản chiếu lại ánh sáng của đèn xe, từ xa nhìn lại giống như những ngọn đèn nhỏ nối liền với nhau, cánh đồng tối đen như mực bên phải và đồng cỏ mênh mông, đường cao tốc trước mắt dường như không có điểm cuối.

Làn gió ấm áp từ bên ngoài cửa sổ xe thổi tới, tóc đuôi ngựa của Lâm Dĩ Nhiên bị gió thổi đập vào mặt. Cô giơ tay lên quấn quanh đỉnh đầu, búi tóc thành củ tỏi. Tóc trên trán và tóc mai vẫn còn bay loạn theo gió, Lâm Dĩ Nhiên ôm balo của mình, thân thể nghiêng ngả theo xe đang chạy, trong lòng cũng lơ lửng không yên.

Khâu Hành im lặng lái xe, mắt nhìn phía trước, vẻ mặt lạnh nhạt.

“Xuống xe ở đâu?” Khâu Hành hỏi cô.

“Em không biết.” Lâm Dĩ Nhiên đáp trước một câu, sau một lát nói, “Chỗ nào cũng được ạ.”

Buổi sáng Lâm Dĩ Nhiên đi theo Khâu Hành đến xưởng sửa xe, Khâu Hành nói với cô là cô có thể đi được rồi, Lâm Dĩ Nhiên đứng tại chỗ hồi lâu không chịu đi, sau đó nói với Khâu Hành, bảo anh đưa cô đến thành phố khác.

Đối với Lâm Dĩ Nhiên thành phố này không có gì đáng lưu luyến nữa, cô đã nhét hết tất cả đồ đạc vào trong balo của mình.

Khâu Hành không nói nữa.

Dường như anh rất kiệm lời, không nói nhiều, trên mặt hầu như không có biểu cảm gì, tựa như đối với chuyện gì cũng không có kiên nhẫn. Anh không nói lời nào, Lâm Dĩ Nhiên cũng không nói, rõ ràng hai người đều không có tâm trạng tán gẫu.

Xe tải phóng nhanh trên đường, Lâm Dĩ Nhiên vừa cấp tốc vừa chầm rãi rời khỏi nơi mà cô lớn lên. Nơi đó có ngôi nhà vỡ vụn và tất cả những ký ức của cô trước khi trưởng thành.

Thật ra trong ký ức ấy, cô cũng từng có những khoảnh khắc hạnh phúc. Khi ba cô còn là giáo viên Tiểu học, khi ba mẹ cô vẫn chưa ly hôn.

Khi đó bọn họ ở trong một ngôi nhà tại vùng ngoại thành này, cùng nhau trải qua cuộc sống bình thường an nhàn.

Lúc đó cô và Khâu Hành quen nhau.

Khâu Hành lớn hơn cô ba tuổi, là anh trai nhỏ của nhà họ Khâu ở sát vách. Bọn họ chưa từng chơi với nhau, Khâu Hành không thích chơi với cô, anh chê cô nhỏ.

Khi đó Khâu Hành là một cậu bé rất nghịch ngợm, nghịch đến nỗi ba anh lúc nào cũng đá anh, quát mắng anh để anh đứng đắn một chút, nhưng vừa quay đầu đi thì anh lại chạy ra ngoài chơi, cửa lớn không đi đàng hoàng, cứ nhất định phải nhảy qua tường.

Khi đó anh rất hoạt bát, không phải không thích nói chuyện giống như bây giờ. Điều kiện của nhà họ Khâu rất tốt, chú Khâu làm ăn, bởi vì Khâu Hành đi học cho nên ở lại nhà cũ không

chuyển đi, nhưng ở trong thành phố cũng có hai căn nhà.

Sau đó ba mẹ của Lâm Dĩ Nhiên ly hôn, mẹ của cô đưa cô rời khỏi đó, lúc đó Lâm Dĩ Nhiên chín tuổi. Sau nhiều năm chưa từng gặp lại, đến khi gặp lại thì đã là tình cảnh như bây giờ.

“Dì Thẩm sao lại đi?”

Lúc Khâu Hành mở miệng, Lâm Dĩ Nhiên vẫn ngẩn người ra ngoài cửa sổ, tiếng nói vang lên đột ngột làm cô giật mình.

Lâm Dĩ Nhiên quay lại nhìn Khâu Hành, trả lời: “Ung thư gan ạ.”

Khâu Hành không nói gì nữa, chỉ gật đầu.

Trên đường cao tốc bằng phẳng, xe tải chạy rất vững vàng, thỉnh thoảng tiết tấu xóc nảy nhẹ nhàng kèm theo âm thanh lắc lư của khung xe phía sau, tựa như thôi miên.

Đến sau nửa đêm, Lâm Dĩ Nhiên thấy hơi buồn ngủ. Cô nhắm mắt dựa vào ghế, Khâu Hành đóng cửa sổ bên cạnh anh lại.

Lâm Dĩ Nhiên cũng chìa tay lên cửa xe bên cạnh mình tìm tòi một phen, công tắc cửa sổ vẫn là tay nắm kiểu cũ, cô giữ nút xoay từng vòng, đóng cửa sổ bên cạnh mình lại, chỉ để lại một khe hở nhỏ thoáng khí.

Cửa sổ vừa đóng lại, mùi xe cũ kỹ trở nên rõ ràng hơn, thấm đẫm mùi dầu máy khiến người ta muốn sặc, Lâm Dĩ Nhiên tựa như không có cảm giác gì, chỉ nhắm mắt chết lặng ngủ thiếp đi.

Mơ màng cảm giác được xe dừng lại, Lâm Dĩ Nhiên mở mắt ra, nhìn thấy Khâu Hành dừng xe ở trạm nghỉ, mở cửa đi xuống.

Không lâu sao Khâu Hành trở về, không nổ máy xe nữa, hạ cửa sổ xe xuống. Anh bước qua chính giữa, đi tới giường phía sau

ghế, để nguyên bộ quần áo đang mặc trên người mà nằm xuống.

Trong buồng xe hơi oi bức, Lâm Dĩ Nhiên lại hạ cửa sổ xe xuống một nửa. Hai bên cửa sổ đều mở ra, thỉnh thoảng có một làn gió đêm thổi xuyên qua.

Khâu Hành rất mệt, vừa nằm xuống đã ngủ, hô hấp nặng nề. Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn, Khâu Hành ngủ rất say, ngay cả lúc ngủ cũng cau mày.

Muỗi từ ngoài cửa sổ bay vào, trong chỗ nằm chật hẹp của Khâu Hành, mấy con muỗi cứ bay ong ong, thỉnh thoảng lại bay đến bên Lâm Dĩ Nhiên.

Bên tai là tiếng muỗi bay lượn và tiếng hít thở của Khâu Hành, bên ngoài là tiếng ô tô chạy đêm gào thét trên đường cao tốc, nhưng tất cả dường như đều trở nên yên tĩnh vào ban đêm.

Ánh trăng trải đều khắp nhân gian, chậm rãi phóng thích hết tất cả cảm xúc, hạnh phúc, ưu sầu và đau khổ của nhân loại.

Lâm Dĩ Nhiên cởi giày, chân giẫm lên ghế, ôm đầu gối của mình, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

*

Một đêm ngủ mà như không ngủ, hơi thở vững vàng của Khâu Hành và âm thanh sột soạt khi xoay người, mùi dầu máy khó ngửi trong xe, tư thế ngồi gập chân, những điều này vốn khiến người ta cảm thấy bất an. Nhưng có lẽ là bởi vì quá mệt mỏi, cũng có thể là bởi vì rời khỏi thành phố kia mà cảm thấy an toàn, tuy đêm nay Lâm Dĩ Nhiên ngủ không sâu, nhưng lại không cảm thấy khó chịu.

Đến hừng đông, Khâu Hành tỉnh dậy, tiếng nhảy xuống đóng cửa xe cũng làm Lâm Dĩ Nhiên tỉnh theo.

Cửa sổ còn mở phân nửa, Khâu Hành thấy cô tỉnh dậy, chỉ một hướng, ngẩng đầu nói với cô: “Nhà vệ sinh ở bên kia, siêu thị ở đối diện.”

“Dạ.”

Lâm Dĩ Nhiên mang giày vào, cũng mở cửa xe nhảy xuống.

Khâu Hành đã đi được khá xa, nghe thấy người phía sau gọi anh: “Khâu Hành.”

Khâu Hành quay đầu lại, thấy Lâm Dĩ Nhiên mang ba lô đứng tại chỗ nhìn anh, thấy anh quay đầu lại, hỏi anh: “Em có cần chờ anh về rồi đi không? Có cần khóa xe không?”

Khâu Hành nói: “Không cần, đi thôi.”

Lâm Dĩ Nhiên đi tới, Khâu Hành không đi tiếp, đứng ở cửa siêu thị chờ cô.

Khâu Hành nhìn cô, hỏi: “Em có tiền không?”

Lâm Dĩ Nhiên vội nói: “Em có, em có tiền.”

Khâu Hành gật đầu, đi tới chỗ khác.

Lâm Dĩ Nhiên đi siêu thị mua đồ, tờ tiền đưa lúc thanh toán chính là tờ viết số điện thoại của Lâm Sưởng.

Chờ Lâm Dĩ Nhiên từ phòng vệ sinh đi ra, quần áo trên người đã thay đổi. Áo khoác đồng phục hôm qua lúc lôi kéo với gã đàn ông kia đã bị vứt lại trong sân, trước đó trên người cô chỉ mặc áo sơ mi dài tay và quần đồng phục. Bây giờ thay thành áo tay ngắn màu xám và quần jean, trông nhẹ nhàng thoải mái hơn nhiều.

Khâu Hành đã vệ sinh cá nhân xong từ lâu, lúc Lâm Dĩ Nhiên đi ra anh đang đứng cách đó không xa gọi điện thoại, đưa túi đồ ăn sáng cho cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhận lấy, nói cảm ơn.

Khâu Hành xoay người đi, dùng tiếng địa phương nói chuyện với đầu dây bên kia.

Lâm Dĩ Nhiên trở lại xe, đặt ba lô ở dưới chân, ngồi ở đó yên tĩnh ăn bữa sáng. Khâu Hành mua cho cô sữa đậu nành, bánh bao nhân đậu đỏ và một quả trứng gà.

Cô vừa ăn vừa nhìn Khâu Hành ngồi trên lan can gọi điện thoại, hình như anh đang tức giận, cau mày, giọng điệu cũng không được tốt lắm.

Lâm Dĩ Nhiên nhớ tới anh hồi nhỏ, khi đó tuy rằng Khâu Hành chưa từng nói chuyện với cô, nhưng hai nhà nằm cạnh nhau nên vẫn rất thân quen. Lâm Dĩ Nhiên vẫn không có cách nào kết nối được cậu bé nghịch ngợm trước kia và anh của hiện tại lại với nhau, họ cứ như là hai người khác nhau hoàn toàn vậy.

Khâu Hành nói chuyện điện thoại xong trở về, ngồi vào ghế lái, vặn chìa khóa.

Lúc xe tải nổ máy mặc dù Lâm Dĩ Nhiên có phòng bị nhưng vẫn bị giật mình, Khâu Hành nhìn cô, nói: “Chiều mới đến, em ngồi mệt thì ra phía sau nằm.”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn Khâu Hành, nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.”

Lâm Dĩ Nhiên nợ Khâu Hành mấy lần “Cảm ơn”. Bất kể là vào buổi tối ngày hôm ấy giúp cô leo qua sân của anh, ngày hôm sau đưa cô đi ra ngoài, hay là đưa cô đi bệnh viện còn giúp cô đóng

tiền, thêm cả chuyện sáng sớm hôm qua đánh nhau với người ta để cứu cô, còn đưa cô rời khỏi thành phố ấy.

So với những thứ này, bữa sáng vừa rồi không đáng nhắc tới.

Khâu Hành không nói không cần cảm ơn. Im lặng một chút mới hỏi cô: "Còn nhớ tôi tên Khâu Hành à?"

"Nhớ." Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, liếc nhìn anh một cái rồi nói: "Em nhớ chú Khâu, nhớ anh, nhớ cả dì Phương nữa."

Hôm nay Khâu Hành không im lặng như hôm qua, qua mấy phút còn nói: "Em chuyển đi lúc còn rất nhỏ phải không?"

"Dạ, em chuyển đi lúc chín tuổi." Lâm Dĩ Nhiên trả lời.

Lâm Dĩ Nhiên còn nhớ rõ năm đó Khâu Hành vừa lên cấp hai, học rất giỏi, chú Khâu mua máy chơi game và ván trượt cho anh, Khâu Hành thích đá bóng, thường xuyên ôm bóng về nhà.

Theo quỹ đạo trưởng thành như vậy, dù thế nào đi nữa thì Khâu Hành cũng không nên giống như bây giờ.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, dè dặt hỏi: "Chú Khâu vẫn khỏe chứ ạ?"

Trên mặt Khâu Hành không có biểu cảm gì, nói một câu: "Chết rồi."

Lâm Dĩ Nhiên kinh ngạc trố mắt nhìn, qua vài giây mới nhẹ giọng hỏi tiếp: "Vậy… dì Phương thì sao ạ?"

Khâu Hành đặt tay lên mép cửa sổ xe, nhìn phía trước nói: "Điên rồi."

*

Chương 5: “Chúng ta còn tỉnh lại được không?”

Lâm Dĩ Nhiên không dám hỏi nữa.

Trước đó chỉ cảm thấy tất cả những gì xảy ra với mình trong một năm qua đều rất huyền ảo, bây giờ nghe xong bốn chữ đơn giản này của Khâu Hành, phát hiện thì ra trò đùa bi kịch trên thế giới này không chỉ xảy ra với mỗi một mình cô.

Từ sau khi mẹ qua đời, Lâm Dĩ Nhiên luôn có cảm giác tách biệt với bốn phía, cảm thấy mình không hợp với mọi thứ xung quanh, cuộc sống yên bình ngày xưa bị phá vỡ, tất cả những gì của trước kia đều không còn nữa.

Mà khi cô nhìn thấy Khâu Hành – người hàng xóm mười năm không gặp này, cuộc gặp gỡ giữa hai người chợt khiến Lâm Dĩ Nhiên có một loại cảm giác đồng bệnh tương lân quen thuộc đến lạ, tựa như Khâu Hành không thuộc về “mọi thứ xung quanh”, mà là hai người cùng bị bốn phía cô lập, xung quanh là người đi đường và từng dòng xe cộ vận hành như thường, chỉ có cô và Khâu Hành bị bao vây giữa quảng trường.

Càng đi về hướng Nam, mây càng dày, trời càng âm u.

Thế giới trước mắt như phủ một lớp bụi, ngẩng đầu không nhìn thấy mặt trời. Đến trước buổi trưa, xe lái vào phạm vi bị áng mây bao phủ như một vòng tròn ma pháp, trong khoảnh khắc vượt qua, từng hạt mưa lộp độp rơi xuống.

Dòng sông bên đường bị những hạt mưa dày đặc nện xuống tạo thành từng cái hố nhỏ, cần gạt nước ở phía trước không ngừng đong đưa, xe trên đường cao tốc đều lái chậm lại, Khâu Hành cũng giảm tốc độ.

Cách thành phố mà Khâu Hành muốn đến vẫn còn hơn 100km, đến nơi đó Lâm Dĩ Nhiên sẽ xuống xe.

Xe phía trước đa số đều quẹo vào trạm nghỉ, Khâu Hành không có thời gian cho nên không dừng lại.

Mãi cho đến khi rẽ vào trạm thu phí đường cao tốc thành phố, mưa vẫn không ngớt.

Điện thoại của Khâu Hành cứ reo lên không ngừng, lúc thì liên lạc với chủ hàng, lúc thì Tiểu Toàn gọi tới hỏi trạm thu phí đi từ hướng nào, lúc thì có người gọi nhầm số.

Lâm Dĩ Nhiên không có bất kỳ cảm giác tồn tại nào ngồi ở một bên, nhìn Khâu Hành lái xe vào một thành phố mà cô hoàn toàn xa lạ, lại tiếp tục lái thêm một tiếng rưỡi nữa, dọc theo vòng ngoài từ phía Bắc đến phía Nam thành phố, cuối cùng quẹo vào một nhà máy nào đó.

Có người nhìn thấy anh bèn mặc áo mưa đi tới, Khâu Hành cũng không để ý bên ngoài trời mưa lớn, mở cửa xe nhảy xuống.

Khâu Hành và người đó nói vài câu rồi lại quay về xe. Lâm Dĩ Nhiên ôm balo của mình, nói: “Khâu Hành, em đi nhé.”

Trên người Khâu Hành có vài chỗ bị ướt, cúi đầu lướt danh bạ điện thoại, cứ như không nghe thấy lời cô nói, không ngẩng đầu.

Lâm Dĩ Nhiên nói lại: “Mấy ngày nay cảm ơn anh.”

Khâu Hành vẫn không lên tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên mở cửa, mưa lập tức rơi xuống cánh tay cô, Khâu Hành nghe thấy tiếng mở cửa mới ngẩng đầu, hỏi: “Đi làm gì?”

Trước đó đã nói xuống xe ở thành phố này, Lâm Dĩ Nhiên nói: “Em xuống ở đây là được rồi.”

Đến lúc này Khâu Hành mới phản ứng lại, liếc nhìn ra ngoài nói: “Trời đang mưa, em chờ một chút đi, bây giờ làm sao đi được.”

Lâm Dĩ Nhiên đóng cửa xe lại, Khâu Hành gọi hai cuộc điện thoại, sau đó hai người ngồi ở trong xe, không ai lên tiếng. Cho đến khi người vừa nãy lại mặc áo mưa tới gọi anh, Khâu Hành khởi động xe, lái đến nhà kho.

Mấy người công nhân mặc áo mưa đi ra, Khâu Hành tắt máy nhảy xuống xe, mở dây thừng và móc của thùng hàng ra, dọc theo khung sắt bên hông bò lên nóc xe, cuốn tấm bạt đậy hàng lên.

Công nhân phía dưới bảo anh chậm một chút, trời mưa cẩn thận trơn trượt.

Một lát sau Khâu Hành nhảy xuống, hai tay bị cọ đen sì, còn dính nước bùn. Khâu Hành mở cửa thùng xe phía sau, công nhân bắt đầu dỡ hàng. Khâu Hành đi vào một quán ăn, mấy phút sau rửa tay đi ra, còn xách theo hai hộp cơm.

Cả người Khâu Hành đều là nước, nhưng anh không để ý chút nào, đưa túi đựng cơm cho Lâm Dĩ Nhiên, nói: “Bên trong có đũa.”

Lâm Dĩ Nhiên lấy hộp cơm và đũa trong túi ra rồi đặt sang một bên. Lấy khăn lông mà lúc sáng mua ở siêu thị trạm nghỉ từ trong balo, đưa cho Khâu Hành.

“Anh lau trước đi, ướt đẫm rồi kìa.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành liếc nhìn khăn lông Lâm Dĩ Nhiên đưa tới, không nhận, nói: “Không cần, tay tôi bẩn.”

“Không sao. “Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành nhận lấy, lau tóc, mặt và cổ, cánh tay cũng lau hai lần. Khăn lau ướt sũng, Lâm Dĩ Nhiên lấy về, đặt lên tay nắm nóc xe bên cạnh cô.

Chiếc khăn này được sử dụng nhiều lần trong buổi chiều.

Khâu Hành mỗi một lần xuống xe rồi lên xe, Lâm Dĩ Nhiên đều đưa khăn tới, Khâu Hành dùng xong cô lại vắt lên. Trong lúc đó hai người cũng không nói chuyện, Lâm Dĩ Nhiên ngoại trừ đưa khăn cho anh ra hầu như không có cảm giác tồn tại.

Đến khi công nhân dỡ hàng xong, Khâu Hành ở lại đợi một lát, mưa không giảm mà còn tăng lên thêm, trước khi trời tối Khâu Hành phải đến một thị trấn khác dỡ nửa xe còn lại.

Vì thế Khâu Hành đội mưa lái xe ra, lại lên đường cao tốc.

Bởi vì trận mưa này, Lâm Dĩ Nhiên không xuống xe được, dù sao cô ở đâu thì cũng thấy xa lạ như nhau.

Ở thị trấn dỡ nửa xe xong rồi lại chất hàng lên, đây là một thị trấn nhỏ vừa lạc hậu vừa cũ nát, Khâu Hành không cho cô xuống. Kế tiếp Khâu Hành phải đi về hướng Nam, cách khu thành thị không xa, Lâm Dĩ Nhiên muốn xuống xe ở đó.

Lâm Dĩ Nhiên lại ở trên xe của Khâu Hành ngủ một đêm nữa.

Khâu Hành thay quần áo, bộ quần áo ban ngày bị mưa tưới ướt đã bị nhiệt độ cơ thể của anh hong khô, anh cuộn lại thành một

cục nhét ở giường trên, Khâu Hành nằm ở giường dưới nhanh chóng nhắm mắt ngủ.

Đêm đó Lâm Dĩ Nhiên ngủ chập chờn, khi tỉnh dậy quay đầu lại nhìn Khâu Hành, Khâu Hành ngủ rất say, xem ra anh thật sự rất mệt.

Chiếc điện thoại mà Khâu Hành ít khi sử dụng rung lên lúc trời mới vừa sáng, nó được đặt trong hộp đựng đồ lặt vặt ở giữa, tiếng rung không lớn.

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn, Khâu Hành còn đang ngủ. Cô do dự vài giây, mở miệng gọi anh.

“Khâu Hành?”

Thấy anh không phản ứng, giọng Lâm Dĩ Nhiên lại lớn hơn: “Khâu Hành.”

Khâu Hành mở mắt nhìn cô, Lâm Dĩ Nhiên chỉ vào di động của anh nói: “Anh có điện thoại.”

Khâu Hành duỗi tay tới mò mẫm, cầm lên liếc nhìn vào màn hình, ấn nghe.

“Mẹ?”

Khâu Hành hắng giọng, hỏi: “Sao vậy mẹ?”

Giọng nói không nhỏ từ đầu dây bên kia truyền đến, Lâm Dĩ Nhiên ngồi phía trước cũng có thể nghe rõ ràng: “Con đang làm gì vậy?”

“Con đang ngủ đây mẹ. “Khâu Hành nói.

“Mấy giờ rồi mà còn ngủ, trốn học hả?”

Khâu Hành liếc nhìn thời gian trên điện thoại, ba giờ bốn mươi, bất đắc dĩ nói: “Bây giờ là hơn ba giờ sáng, không phải hơn ba giờ chiều, học gì hả mẹ?”

“À à, mới sáng sớm thôi sao, mẹ cứ tưởng là chiều rồi, ha ha.” Giọng nói trong điện thoại nhẹ nhàng mà vang lên, còn nói: “Vậy con ngủ thêm chút nữa đi, năm giờ rưỡi mẹ gọi con dậy.”

Khâu Hành “Dạ” một tiếng, một lát sau nói: “Con đặt đồng hồ báo thức tự dậy là được rồi, mẹ ngủ đi.”

“Để mẹ gọi con, lát nữa mẹ dậy làm bữa sáng cho con tới đây ăn.”

Khâu Hành không nói nhiều, chỉ nói một tiếng “Dạ”.

Cúp điện thoại, Khâu Hành tiện tay ném điện thoại vào trong hộp. Rút tay về che trán và mắt, không biết có ngủ lại hay không.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, lại nhìn chiếc điện thoại bị anh ném về, sau đó im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài những chiếc xe dừng ở đây để qua đêm lục tục rời đi, các tài xế đa số là đàn ông trung niên, đều có cùng một bộ dáng lôi thôi ở trên đường không câu nệ tiểu tiết, trên mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi một lát, sau đó thừa dịp Khâu Hành còn đang nằm, mang ba lô đi đến nhà vệ sinh.

Lúc cô quay lại thì mái tóc đã ướt và được quấn lại bằng khăn lông. Khăn lông vẫn là cái hôm qua mà Khâu Hành dùng, cô đã giặt lại rồi.

Lâm Dĩ Nhiên mua bữa sáng, thấy Khâu Hành tỉnh dậy bèn đưa

cho anh.

“Đợi lát nữa đã.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên thả lại ba lô ở bên chân, dùng khăn lau tóc. Tóc cô rất dài, lúc xõa xuống như vậy có thể che lại phân nửa lưng.

Khâu Hành vẫn đang nằm ở chỗ cũ, Lâm Dĩ Nhiên nghiêng đầu lau tóc, thỉnh thoảng có giọt nước nho nhỏ xuôi theo đuôi tóc bắn lên cánh tay của Khâu Hành. Khâu Hành liếc nhìn, không để ý quẹt sang bên cạnh.

Năm giờ rưỡi, điện thoại đúng giờ gọi tới. Khâu Hành đang lái xe, kẹp điện thoại ở bên tai.

“Mẹ.”

“Dậy đi con trai, dậy đi học thôi.” Giọng của Phương Nhã truyền đến, mang theo sự dịu dàng của người mẹ khi nói chuyện với con trai của mình.

“Biết rồi mẹ.” Khâu Hành đáp lời.

“Con sắp thi rồi phải không? “Phương Nhã nhẹ giọng hỏi: “Thi xong rồi đến thăm mẹ chứ?”

“Dạ, thi xong con sẽ đến gặp mẹ.” Khâu Hành nói.

“Vậy mẹ cúp máy nhé?” Phương Nhã cười nói: “Mẹ cũng phải đi làm.”

Khâu Hành “Dạ” một tiếng rồi nói: “Mẹ đi đi.”

Đầu dây bên kia lặp lại vài câu gì đó, Khâu Hành đều đáp lại, sau đó mới cúp điện thoại.

Giọng của Khâu Hành khi nói chuyện điện thoại với bà ấy cũng ấm áp hơn bình thường, giọng nói chậm rãi, cho dù là từ đầu đến cuối đều không nói nhiều lời dư thừa, nhưng rất kiên nhẫn đáp lại.

Phương Nhã trong ấn tượng của Lâm Dĩ Nhiên nói chuyện luôn chậm rãi nhỏ nhẹ, bà ấy hơi hướng nội, nhưng là một người rất dịu dàng. Khi đó Khâu Hành dù có nghịch ngợm đến mấy thì cũng là do chú Khâu quản lý dạy dỗ anh, dì Phương rất ít khi nói chuyện lớn tiếng.

“Dì Phương bây giờ ở đâu ạ?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Khâu Hành nói: “Bệnh viện An Ninh.”

Bệnh viện An Ninh cách nhà cũ của bọn họ không xa, thời thơ ấu đối với những đứa bé như họ mà nói, đây là một từ rất có sức răn đe, “Nếu không nghe lời sẽ bị bắt đi bệnh viện An Ninh”, là câu nói còn đáng sợ hơn cả “Bắt cóc trẻ em”.

Bệnh viện An Ninh là bệnh viện tâm thần, bên trong đều là những bệnh nhân tâm thần đã sống ở đó rất nhiều năm.

Lâm Dĩ Nhiên cách vài phút mới hỏi: “Dì Phương… bệnh rất nặng ạ?

“Cũng bình thường.” Khâu Hành nói: “Nửa tỉnh nửa không.”

Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi: “Anh có thường xuyên đến thăm dì ấy không?”

Khâu Hành nói: “Không thường.”

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn anh: “Không rảnh ạ?”

Khâu Hành thản nhiên nói: “Tôi đi sẽ k1ch thích bà ấy, bà ấy

nghĩ tôi còn đang học cấp ba, không thể lớn như vậy được."

"Dì ấy nhìn thấy anh rồi sẽ nhớ lại sao?"

"Nhớ, cho nên mới không thể chấp nhận."

Khâu Hành dừng lại một lát rồi nói: "Tôi cũng không muốn bà ấy nhớ lại, cứ để bà ấy sống trong mấy năm mà tôi học cấp ba đi, như vậy rất tốt."

Giọng của Khâu Hành lúc nào cũng bình thản không cảm xúc, nhưng vào lúc này Lâm Dĩ Nhiên đột nhiên cảm thấy hơi khó chịu. Cô gập chân lên ghế, ôm lấy đầu gối.

Dì Phương dịu dàng, chú Khâu nhiệt tình. Còn có mẹ cô, ba cô. Cô và Khâu Hành.

Hai ngôi nhà nhỏ hài hòa của trước kia bây giờ không còn nữa, người thì đã đi, người thì đã mất.

Hồi ức khi còn bé giống như một thước phim cũ, mở đầu bộ phim là ánh nắng tản mạn, thời gian dần trôi, những khoảnh khắc dư thừa từng đoạn từng đoạn một đều được chiếu qua, kết cục vỡ vụn u ám, không có sức sống.

Nhà tan cửa nát, người thân ly tán. Chỉ còn lại một chiếc xe tồi tàn, mang theo hai đứa trẻ năm đó chạy ở trên đường giống như đang chạy trốn.

"Khâu Hành." Lâm Dĩ Nhiên trầm mặc một lát, gọi anh.

Khâu Hành quay lại nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên ôm đầu gối của mình, rũ mắt: "Em luôn cảm thấy như mình đang mơ một giấc mơ."

Khâu Hành không lên tiếng, Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng hỏi: “Chúng ta còn tỉnh lại được không?”

*

Chương 6: Là một cô gái điềm đạm sâu sắc

Khâu Hành không trả lời câu hỏi này của Lâm Dĩ Nhiên, chỉ trầm mặc quay đầu đi.

Phía trước là con đường không có điểm cuối nối liền với bầu trời hướng về phương xa. Đường cao tốc chỉ có một hướng đi, đó là tiến về phía trước, không thể quay đầu lại.

Ngày công bố kết quả thi Đại học, hai người đang ăn cơm ở quán ăn trạm nghỉ. Mỗi người một khay thức ăn, có hai món mặn hai món chay và một phần canh. Hiếm khi ăn thấy ngon như vậy, Lâm Dĩ Nhiên trước giờ ăn cơm từ tốn, ở cùng với Khâu Hành mấy ngày nay đã giúp cô học được cách ăn nhanh rồi.

Khâu Hành trông có vẻ không vội, nói với cô: "Không cần gấp vậy đâu."

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, nhấp một hớp canh, ăn chậm lại.

Hai người ở bàn bên cạnh hình như cũng là tài xế chở hàng, lúc hai người nói chuyện mang theo khẩu âm, nhưng có thể nghe hiểu được.

Người A hỏi người B: "Có điểm thi Đại học rồi phải không?"

Người B trả lời: "Có, tin thời sự buổi sáng đều đang nói chuyện này. Ôi điểm chuẩn năm nay cao lắm, không biết cháu tôi có thi vào trường trọng điểm được hay không nữa."

Ăn cơm xong Khâu Hành mới phản ứng lại, hỏi Lâm Dĩ Nhiên: "Có điểm rồi à?"

Lâm Dĩ Nhiên cũng mới vừa nghe cạnh bàn nói mới biết, cô nói: "Đáng lẽ là ngày mai mới có."

"Tra cứu xem." Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên mở balo ra lục tìm thẻ dự thi, mặt sau thẻ có viết số tài khoản, Khâu Hành đưa điện thoại cho cô, Lâm Dĩ Nhiên cầm lấy, mở trình duyệt.

Khâu Hành ngồi ở đối diện tiếp tục ăn cơm, chốc lát nữa hỏi: "Tra được chưa?"

"Vẫn chưa, không đăng nhập được." Lâm Dĩ Nhiên trả lại điện thoại cho anh, nói: "Bây giờ chắc là nhiều người đang đăng nhập, chờ thêm chút nữa ạ."

Lâm Dĩ Nhiên cầm đũa, tiếp tục ăn.

Ngoại trừ lúc ban đầu Khâu Hành gặp phải cô hai lần ở nhà cũ, từ khi bước lên xe của Khâu Hành, Lâm Dĩ Nhiên dường như chưa từng luống cuống sợ sệt điều gì, lúc nào cũng ung dung điềm tĩnh.

Cô không nhiều lời, cũng không than phiền gì, bản thân rất thích sạch sẽ nhưng bất kể xe của Khâu Hành có cũ đến mấy, trên xe có mùi khó nghe đến mấy, nhà vệ sinh ở trạm nghỉ nào đó bẩn đến mấy thì cô cũng chưa bao giờ tỏ vẻ ghét bỏ. Cô luôn sợ phiền đến Khâu Hành cho nên mới cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của mình, không cần thiết phải mở miệng thì sẽ không mở miệng.

Có thể thấy được qua những chuyện này, mặc dù cha mẹ đã ly hôn từ khi cô còn nhỏ, nhưng mẹ của cô đã dạy dỗ cô rất tốt.

Là một cô gái điềm đạm sâu sắc.

Sau khi quay trở lại xe để đi tiếp, điện thoại của Khâu Hành vẫn luôn đặt ở chỗ của Lâm Dĩ Nhiên để cô tra cứu điểm. Lâm Dĩ Nhiên cách khoảng mười phút là lướt xem một lần, dọc đường tín hiệu rất kém, mãi một lúc lâu mới đăng nhập trên website được.

“Tra được rồi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành hỏi: “Bao nhiêu?”

Lâm Dĩ Nhiên nói ra con số, Khâu Hành nhìn cô, hỏi: “Em học khối xã hội hay khối tự nhiên?”

Lâm Dĩ Nhiên đáp: “Em học khối xã hội.”

Khâu Hành lại hỏi: “Điểm chuẩn là bao nhiêu?”

Lâm Dĩ Nhiên “Để em xem”, qua nửa phút mới nói: “Trường trọng điểm của tỉnh lấy 523.”

Cô nói chậm rãi nhỏ nhẹ, giọng rất bình tĩnh, Khâu Hành không che giấu sự kinh ngạc của mình, nói: “Em học giỏi vậy à?”

Xếp hạng hơn 70 trong tỉnh, thành tích này đối với Lâm Dĩ Nhiên không phải quá tốt cũng không phải quá tệ, cũng coi như là nằm trong dự đoán của cô. Nhưng mấy ngày nay đây là lần đầu tiên Khâu Hành lộ ra cảm xúc khác ngoài vẻ bình thản và lạnh nhạt, vừa rồi cái liếc mắt vì kinh ngạc kia của anh khiến Lâm Dĩ Nhiên nở nụ cười, nói: “Cũng được ạ.”

Bất kể đang trải qua hoàn cảnh thế nào, thi Đại học cũng là một chuyện lớn.

Cho dù là ở trong buồng xe trước giờ luôn mang theo sự trầm mặc nặng nề này, cũng bởi vì thi Đại học mà sinh ra đề tài. Khâu Hành không lạnh nhạt như bình thường nữa, tôi một câu bạn một câu nói chuyện kéo dài một lúc lâu.

Khâu Hành hỏi Lâm Dĩ Nhiên muốn đăng ký trường nào, chuyên ngành gì.

Lâm Dĩ Nhiên chỉ nói muốn vào chuyên ngành liên quan đến Văn học, trường thì cô chưa nghĩ ra.

Khâu Hành lại hỏi cô thích phương Nam hay là phương Bắc, thích thành phố nào.

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ một hồi, nhẹ nhàng lắc đầu.

Lâm Dĩ Nhiên mù tịt với mấy chuyện này, cô ít đi đến những thành phố khác nên cũng không thể nói là có thích hay không. Chỉ cần có thể rời khỏi thành phố cô sống, không có người đòi nợ nữa, không ai tìm cô nữa thì sao cũng được.

Khâu Hành không phải tán dóc linh tinh, anh đưa ra vài lựa chọn cho Lâm Dĩ Nhiên. Anh biết nhiều thành phố như vậy cũng không có gì lạ, anh có thể nói ra gần hết những trường Đại học trọng điểm từ Bắc đến Nam, những nơi thích hợp để Lâm Dĩ Nhiên theo học, môi trường đô thị thoải mái, một chuyên ngành nào đó cực tốt, điều này làm cho Lâm Dĩ Nhiên thấy hơi bất ngờ.

Dáng vẻ uể oải không có sức sống thường ngày của Khâu Hành khiến cho đề tài mà anh đang nói bây giờ có cảm giác tách biệt rõ ràng với con người anh.

Lâm Dĩ Nhiên nghiêng đầu nhìn Khâu Hành, anh vừa lái xe vừa nói chuyện với cô, Lâm Dĩ Nhiên thỉnh thoảng đáp một tiếng chứng tỏ mình đang lắng nghe.

Khâu Hành đón nhận ánh mắt của cô, anh hỏi: “Khi nào điền nguyền vọng?”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Khi nào hệ thống mở thì có thể đăng ký, ngày mai hoặc là ngày mốt.”

Khâu Hành lại hỏi cô: “Em có mang theo sách hướng dẫn ghi danh không?”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu: “Phải đến trường lấy, em không có.”

Khâu Hành lại quét mắt nhìn cô: “Vậy em ghi danh kiểu gì, em biết mã số không?”

Lâm Dĩ Nhiên thành thật trả lời: “Em muốn chờ đến lúc xuống xe rồi tìm quán net.”

Không đợi Khâu Hành nói tiếp, lúc này điện thoại reo lên, Lâm Dĩ Nhiên đưa tới cho Khâu Hành, Khâu Hành cầm lấy, sau đó bọn họ không nói chuyện nữa.

Tối hôm đó Khâu Hành dừng xe ở trong sân của một nhà kho. Phía trước có chiếc xe đang dỡ hàng, phải đợi dỡ xong một chiếc nữa rồi công nhân mới qua đây chất hàng lên xe Khâu Hành được.

Thời tiết oi bức không có gió, các bức tường xung quanh nhà kho ngăn chặn gió bên ngoài, cả một luồng gió cũng không lọt vào được. Khâu Hành mở cửa xuống xe, ngồi lên thùng giấy carton.

Lâm Dĩ Nhiên đang ở trên xe, nằm nhoài bên cửa xe, nhưng cô nóng không chịu nổi, cuối cùng cũng leo xuống xe.

Khâu Hành không ngẩng đầu, chỉ lấy thùng giấy dưới mông lên

xé ra làm hai, một tấm lót ngồi lại, thuận tay đặt tấm còn lại trên tảng đá bên cạnh, ra hiệu Lâm Dĩ Nhiên ngồi xuống.

Lâm Dĩ Nhiên lấy tấm carton đó xé ra lần nữa, một tấm lót trên đá ngồi, dùng miếng bìa cứng làm quạt.

Hai người yên tĩnh ngồi đó, Khâu Hành cúi đầu hí hoáy lướt điện thoại, Lâm Dĩ Nhiên nhìn công nhân đang đi tới đi lui dỡ hàng ở phía trước.

Tóc mai bên mặt cô đung đưa theo tiết tấu của gió, hơi gió lạnh từ xa thổi vào người Khâu Hành.

Qua một hồi, Khâu Hành đưa điện thoại tới.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, nhận lấy hỏi: “Sao ạ?”

Khâu Hành không trả lời, hất cằm về phía điện thoại bảo cô tự xem. Cánh tay anh chống trên đầu gối đang gập, trầm mặc quay đầu lại nhìn về phía trước. Anh luôn thế này, trông vừa hờ hững vừa thiếu kiên nhẫn.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên đã quen chuyện anh không thích nói chuyện, cúi đầu nhìn điện thoại của anh, sau đó rất bất ngờ mà ngẩng đầu lên nhìn Khâu Hành.

Trên màn hình là khung trò chuyện WeChat, bên trong có ảnh chụp mấy chục tấm từ tài liệu hướng dẫn đăng ký gửi tới.

Kéo nhật ký trò chuyện lên trên cùng, Khâu Hành gửi tin nhắn cho đối phương: [Chụp cho tôi mấy tờ trong sách hướng dẫn ghi danh của khối xã hội đi.]

Lâm Sưởng: [Anh dùng làm gì vậy anh Khâu? Ai dùng?]

Khâu Hành: [Chụp cả hai quyển luôn đi.]

Kế đó là đối phương liên tục gửi tới mấy chục tấm ảnh.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn điện thoại rồi lại nhìn Khâu Hành. Khâu Hành vẫn là dáng vẻ kia, nhưng bây giờ cơ hơi ngẩn ra.

Cô nên nói lời "Cảm ơn" với anh.

Cô và Khâu Hành không tính là thân thiết, nhưng trải qua mấy ngày này, đến lúc này đây thậm chí ngay cả nói tiếng "Cảm ơn" với Khâu Hành cũng sẽ thấy hơi thiếu tự nhiên.

"Suy nghĩ cho nghĩ, đừng đăng ký bừa, đến lúc đi học lại hối hận." Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, sợ anh không nhìn thấy nên nói thêm: "Được ạ."

"Không thấy rõ thì nhắn cho nó, bảo nó chụp lại." Khâu Hành lạnh nhạt nói.

"Dạ." Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, vẫn là nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Khâu Hành không nói nữa, ngả lưng vào bức tường ở phía sau, đầu dựa tường, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên cánh tay còn bị quẹt phải vết bẩn lúc lên nóc xe cuộn tấm bạt lên, bởi vì lúc chất hàng xong còn phải đậy hàng lại, cho nên anh không đi rửa tay.

Anh thường không để ý chuyện vặt vãnh như vậy, không khác gì những người tài xế chở hàng gặp trên đường kia, chỉ là anh ăn mặc gọn gàng hơn và trẻ hơn mà thôi.

Điện thoại của Khâu Hành cũng thường xuyên dính bẩn, bởi vì anh hay tiện tay ném lung tung, cũng hay bị rơi ra khỏi túi nên phía sau bị móp méo, mấy góc viền đều bị trầy xước.

Lâm Dĩ Nhiên cầm điện thoại của anh trở lại xe, dùng giấy và bút của Khâu Hành ghi lại những thông tin quan trọng của các trường học.

Giữa chừng Lâm Sưởng lại gửi tin nhắn cho anh, hỏi anh: [Anh Khâu chừng nào về vậy? Em mang sách cho anh nhé.]

Một lát sau lại nhắn tiếp: [Anh, lần sau ra ngoài đưa em theo đi? Em với anh đi ra ngoài dạo.]

Công nhân chất hàng ở phía sau, hàng hơi nặng thì được bó lại rồi quăng lên xe, Lâm Dĩ Nhiên có thể cảm nhận được thân xe hơi rung mỗi khi bao hàng được chất lên xe.

Khâu Hành từ dưới xe đi qua, lúc anh đi ngang qua cửa xe, giơ tay đưa cho Lâm Dĩ Nhiên chai nước lạnh.

Lâm Dĩ Nhiên đưa tay nhận, Khâu Hành lại đi.

Đến khi Khâu Hành trở lên xe đã gần hai tiếng trôi qua, trời đã tối rồi, Khâu Hành lái xe ra đường quốc lộ, Lâm Dĩ Nhiên tắt đèn trong xe ngay khi anh lên xe, để tránh ảnh hưởng đến tầm mắt của anh.

Khâu Hành hỏi cô: “Xem xong chưa?”

Lâm Dĩ Nhiên “Ừm” một tiếng rồi nói: “Gần xong rồi ạ.”

“Thế nào?”

Lâm Dĩ Nhiên đưa tờ giấy đã viết ra, hầu như đều là những trường mà ngày hôm qua Khâu Hành nhắc đến.

Khâu Hành hỏi: “Theo thứ tự này phải không?”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu: “Đúng ạ.”

“Ừm.” Khâu Hành nói: “Em thấy được là tốt rồi.”

Chai nước lạnh mà Khâu Hành đưa vừa nãy cô đặt bên cửa xe, trên thân bình phủ những giọt nước li ti. Lâm Dĩ Nhiên lấy hai tờ giấy lau khô thân chai, sau khi lau xong rồi gấp hai tờ giấy ướt này lại.

Cô lấy hai cái điện thoại của Khâu Hành qua, cúi đầu yên tĩnh lau.

Tầm mắt của Khâu Hành không chuyển động, cũng không để ý chuyện cô lấy điện thoại của mình.

Lâm Dĩ Nhiên lau sạch điện thoại của Khâu Hành xong rồi đặt lại chỗ cũ, bỏ cục giấy đã dùng vào một cái túi nilon.

Lúc nãy Lâm Dĩ Nhiên ngồi rất lâu ở trong xe, trong xe nóng bức ngột ngạt, cô nóng toát mồ hôi, mặt ửng đỏ. Lúc này xe bắt đầu chạy, gió từ ngoài cửa ùa vào, Lâm Dĩ Nhiên chỉnh tóc sau gáy, buộc tóc lại.

“Mệt không?” Khâu Hành lên tiếng hỏi cô.

“Không ạ.” Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Chỉ hơi nóng xíu thôi.”

“Đêm nay vẫn phải ngủ trên đường.”

Lâm Dĩ Nhiên vừa muốn nói “Không sao”, Khâu Hành lại nói tiếp.

“Có thể chiều mai đến Lâm Thành, cách đường sắt cao tốc Lâm Châu một tiếng.” Khâu Hành nhìn về phía trước, nói tiếp: “Đến Lâm Thành là em có thể xuống xe rồi.”

*

“Anh khiến em cảm thấy không còn tuyệt vọng nữa.”

***

Đây là chuyện đã được định sẵn, Lâm Dĩ Nhiên xuống xe ở Lâm Thành, sau đó đi Lâm Châu ở tới khi kỳ nghỉ kết thúc. Đến lúc khai giảng là cô có thể có một cuộc sống mới rồi.

“Được ạ.” Lâm Dĩ Nhiên gật đầu nói.

Lâm Dĩ Nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, gió thổi làm cô nheo mắt lại.

Chạy trên đường cao tốc lẽ ra rất nhạt nhẽo, nhưng mấy ngày nay Lâm Dĩ Nhiên nhìn ra ngoài, phát hiện mỗi một phong cảnh của mỗi tỉnh không giống nhau lắm. Có nơi nhiều núi, có nơi thì trồng ngô, có nơi thì có sông suối. Sau khi trời tối, những ánh đèn trong thôn xóm nhỏ khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Rõ ràng chỉ là một đường cao tốc, nhưng cách mỗi đoạn đường thì lại có một phong cảnh mới.

Trên đoạn đường xóc nảy này, Lâm Dĩ Nhiên không cảm thấy vất vả.

Cô chỉ cảm thấy tự do và an toàn.

Trước khi Lâm Dĩ Nhiên xuống xe, cô dọn sơ buồng lái một chút. Hai ngày nay cô dọn dẹp không ít lần, lau chùi chỗ dính bẩn, chỉnh đốn lại hộp đựng đồ lặt vặt, đặt một hộp khử mùi không khí ở trước xe. Hộp khử mùi này là ngày hôm trước cô mua trong siêu thị ở trạm nghỉ, mùi không nồng lắm, tuy rằng không tính là thơm, nhưng nó vẫn dễ chịu hơn mùi truyền thống trên chiếc xe cũ kỹ này.

Lúc cô dọn dẹp Khâu Hành không để ý tới, có lúc cũng không nghe người khác nói gì. Anh thường không để ý tới mọi chuyện xung quanh, lúc không lái xe hay là lúc không giao lưu vài ba câu với người ta, anh thường ngẩn người chìm trong thế giới của mình.

Sáng sớm, Khâu Hành thay chiếc áo sơ mi ngắn tay mặc ngày hôm qua ra vứt ở giữa hộp đựng đồ. Lúc Lâm Dĩ Nhiên đi rửa mặt đã mang đi giặt sạch sẽ, trở về vắt lên lan can giường trên.

Thế là ngoài hộp khử mùi không khí ra, buổi sáng này lại có thêm một mùi hương xà bông giặt đồ nhàn nhạt. Dù không nghe thấy mùi thơm, nhưng nó có hương vị thanh mát, sạch sẽ.

“Phía trên này có một hộp đồ.” Khâu Hành lái xe, nói với Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không hiểu: “Sao cơ?”

“Em tìm thử xem.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên quỳ gối trên ghế, giơ tay mò mẫm tìm thấy một cái hộp đựng đồ. Hai tay cô ôm cái hộp xuống, hỏi Khâu Hành: “Anh muốn lấy gì?”

Khâu Hành nói: “Trong đó có một cái điện thoại cũ.”

Lâm Dĩ Nhiên ngồi lại ghế, đặt cái hộp lên đùi, bên trong có rất nhiều đồ linh tinh.

“Là cái mà trước kia tôi dùng, nhưng điện thoại này tín hiệu không ổn định, em lấy xài tạm đi, nhưng em phải đi làm sim đã.” Khâu Hành mắt nhìn phía trước, bình thản nói chuyện.

Điện thoại rất cũ, ở trên người Khâu Hành không có đồ gì mới,

tất cả đều là đồ cũ. Lâm Dĩ Nhiên cũng không từ chối, cô chỉ nói "Cảm ơn". Thứ mà cô có thể nói với Khâu Hành, dường như cũng chỉ có "Cảm ơn".

"Em lưu lại số điện thoại của tôi đi, có chuyện gì thì gọi cho tôi." Khâu Hành nói.

"Dạ." Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, ánh mặt trời xuyên qua kính chắn gió phía trước chiếu vào buồng xe, trong xe tỏa ra hơi nóng.

Chiếc xe tải cũ kỹ này đưa cô ra khỏi thành phố khiến người ta tuyệt vọng kia, cứ thế mà đưa cô tiến về phía trước, nhưng bây giờ Lâm Dĩ Nhiên phải rời khỏi chiếc xe này.

Khâu Hành đưa cô tới Hoa Thành, Lâm Dĩ Nhiên đã dọn xong đồ của mình, lúc cô đi tới đây cũng chỉ có một cái balo này thôi.

Trước khi cô xuống xe, Khâu Hành đưa cho cô một xấp tiền mặt, khoảng ba nghìn tệ.

Lâm Dĩ Nhiên vội vã xua tay, nói: "Không cần ạ."

"Đủ cho em thuê nhà hai tháng." Khâu Hành lạnh nhạt nói: "Cũng chỉ được bấy nhiêu thôi, tôi không có nhiều để cho em."

Lâm Dĩ Nhiên nói: "Thật sự không cần, em không thể lấy tiền của anh."

Khâu Hành nhíu mày: "Em có tiền à?"

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu: "Em còn, đủ dùng rồi."

Khâu Hành không ép cô nữa, chỉ nói lại: "Có chuyện gì thì gọi

cho tôi."

"Được ạ." Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, chân thành nói: "Cảm ơn anh, Khâu Hành."

"Không cần cảm ơn tôi." Khâu Hành nói.

"Em muốn cảm ơn, cảm ơn anh." Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng cười, nói với Khâu Hành: "Anh đưa em ra khỏi căn nhà đó, để em có thể an toàn mà mang hồ sơ của em ra ngoài, còn cho em thấy được nhiều phong cảnh mà em chưa từng thấy như vậy... Anh khiến em cảm thấy không còn tuyệt vọng nữa."

Khâu Hành không đáp lại lời cảm ơn của cô, Lâm Dĩ Nhiên cũng lờ đi, chỉ nói tiếp: "Hy vọng anh cũng có thể sớm ngày sống một cuộc sống mà anh muốn, không cần phải mệt mỏi như vậy nữa."

Khâu Hành quay sang nhìn cô, lúc này gió thổi làm tóc mai của Lâm Dĩ Nhiên tản ra, trông cô hoạt bát và mềm mại hơn lúc bình thường. Khóe môi Lâm Dĩ Nhiên cong lên, cô nói: "Đợi đến khi tất cả những ngày khó khăn qua đi, hy vọng chúng ta có thể vui vẻ hơn một chút."

Khâu Hành im lặng quay mặt lại, Lâm Dĩ Nhiên lấy điện thoại mà Khâu Hành cho cô bỏ vào balo, Khâu Hành hỏi cô: "Khi nào đi Lâm Châu?"

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Em không biết, hôm nay tìm chỗ ghi danh trước, ngày mai tính tiếp."

Khâu Hành "Ừ" một tiếng, nói: "Xuống xe đi làm sim trước đi."

"Dạ, biết rồi." Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khi chạy vào nội thành, Khâu Hành dừng xe ở ven đường, Lâm Dĩ Nhiên mang balo nhảy xuống xe.

Cô đóng cửa xe, đi ra vài bước để Khâu Hành có thể nhìn thấy cô từ trong cửa sổ xe, cô đứng đó vẫy tay với anh.

Khâu Hành nói: “Tôi đi đây.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Lên đường bình an, Khâu Hành. À không đúng, phải luôn luôn bình an mới đúng.”

Khâu Hành lắc lắc điện thoại với cô.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Khâu Hành khởi động xe, chuẩn bị đi.

Đợi sau khi Khâu Hành đi, cô sẽ cắt đứt mối liên hệ cuối cùng với quá khứ, và rồi trên thế giới này thật sự chỉ còn lại một mình cô.

Trước khi xe đi, Lâm Dĩ Nhiên chợt chạy vòng qua đầu xe, vòng tới bên dưới cửa sổ bên cạnh Khâu Hành.

Khâu Hành cúi đầu nhìn cô, nhướng mày.

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, ngửa đầu nhìn Khâu Hành, hỏi anh: “Đợi đến lúc em đi học, nếu như anh có đi ngang qua, chúng ta có thể gặp nhau không?”

Khâu Hành hơi bất ngờ, Lâm Dĩ Nhiên vẫn đang ngẩng đầu chờ anh trả lời.

“Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho em.” Khâu Hành đồng ý.

Lâm Dĩ Nhiên nói một tiếng “Được”, sau đó lùi lại, vẫy tay với Khâu Hành lần nữa.

Khâu Hành lái xe đi rồi.

Xe tải vừa cũ vừa bẩn, biển số ở đuôi xe bị phủ một màu xám, không thấy rõ số. Lâm Dĩ Nhiên nhìn xe càng chạy càng xa, hai tay siết chặt quai balo, đứng nhìn theo rất lâu.

Một cô gái mười chín tuổi, vốn dĩ vào dịp nghỉ sau kỳ thi Đại học nên đi theo bạn mình hoặc là người nhà ra ngoài du lịch, lần đầu tiên đi nhuộm tóc, mua điện thoại mới, mua váy đẹp, đi nghênh đón giai đoạn kế tiếp trong cuộc đời mình.

Mà Lâm Dĩ Nhiên chỉ có thể đứng ở một ven đường thành phố cách nhà mình rất xa, nhìn một chiếc xe tải tồi tàn chầm chậm rời xa cô. Mặt trời trên đỉnh đầu càn rỡ chiếu vào cô, khiến cô lộ ra vẻ cô đơn và yếu ớt.

Khâu Hành nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, Lâm Dĩ Nhiên dần trở nên nhỏ bé trong gương, cô vẫn luôn yên tĩnh đứng ở đó.

Khâu Hành dời tầm mắt nhìn thẳng, trong mắt anh chỉ có con đường phía trước.

*

Lâm Châu là một thành phố nhỏ rất đẹp, dù không lớn lắm nhưng có hương vị màu sắc cổ xưa. Đường lát đá xanh trải từng con hẻm nhỏ, người ở đây lúc nói chuyện mang theo chút giọng địa phương, nhưng vẫn nghe hiểu được.

Lâm Dĩ Nhiên mang balo, trên tay là xe kéo đi chợ.

Xe kéo đi chợ là chủ nhà trọ cho cô mượn, chủ nhà trọ là một cặp vợ chồng trung niên, họ rất dễ tính.

Lâm Dĩ Nhiên ở trong nhà trọ gia đình của họ, cho thuê căn hộ cả tháng với giá một nghìn hai trăm tệ, chi phí điện nước tính

riêng. Lâm Dĩ Nhiên nói mình tạm thời không có nhiều tiền như vậy, chủ nhà trọ cũng đồng ý cho cô trả trước nửa tháng. Giá cả rẻ như thế đương nhiên điều kiện không được tốt cho lắm, nhà cũ, trong phòng ẩm ướt, thậm chí còn có mùi bốc lên từ cống thoát nước.

Lâm Dĩ Nhiên mua không ít đồ từ ngoài chợ về, đều là đồ dùng hàng ngày, ra trải giường, chậu nước và mấy thứ khác. Chủ nhà trọ cho cô một bộ chăn ra gối nệm, nhưng cô vẫn cảm thấy không sạch, mấy ngày nay chỉ mặc quần áo ngủ chứ không mặc váy.

“Dì ơi, con để xe ở đây nhé ạ.” Lâm Dĩ Nhiên chào hỏi dì chủ nhà trọ, lấy mấy đồ từ xe kéo ra, đẩy xe dựa vào tường quay về vị trí ban đầu.

“Được được, để ở đó là được rồi.” Dì chủ nhà đáp lại cô, nhìn đồ cô mua, cười nói: “Mua nhiều vậy sao?”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên cười.

“Còn thiếu gì thì nói với dì, để dì xem xem có đồ gì không dùng đến thì đưa cho con dùng.”

“Dạ, cảm ơn dì.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói xong, xách đồ lên tầng.

Cô ở tầng bốn, là tầng cao nhất của tòa nhà này. Phía ngoài cửa sổ là nóc nhà ba tầng bên cạnh, từ cửa sổ cô có thể đi thẳng ra bên ngoài. Trên mái nhà có một ít rau khô do chủ nhà bên cạnh phơi, còn có mấy chậu hoa trống và mấy đồ linh tinh.

Lâm Dĩ Nhiên ít khi kéo màn cửa sổ ra, cửa sổ luôn khóa rất chặt.

Thực ra mấy ngày nay cô ngủ không ngon, không dám ngủ sâu, trước khi ngủ phải nhiều lần xác nhận lại xem cửa sổ có khóa kỹ

hay chưa.

Tiếng động từ phòng bên cạnh và ngoài hành lang truyền tới cũng khiến cô không thể yên tâm nổi, lúc có người đi qua cửa phòng cô, Lâm Dĩ Nhiên lập tức thức dậy, trợn tròn mắt nhìn cửa, nhìn cho đến khi tiếng động không còn nữa mới thôi.

Cô luôn mang theo balo của mình, dù cho là chỉ đi xuống tầng mua đồ thì balo cũng chưa từng rời khỏi cô.

Dẫu sao thì bây giờ balo cũng là tất cả đối với cô, cô không có nhà, trên thế giới này không còn chỗ nào khiến cô yên tâm mà hoàn toàn tháo bỏ sự đề phòng của mình.

Ngoại trừ cái balo này, không còn thứ gì thuộc về cô nữa.

Ban ngày Lâm Dĩ Nhiên mua cho mình một cái váy ngủ hai mươi chín tệ, cô đã giặt sạch rồi.

Nhưng đến tối hôm sau, khi cô tắm xong thì vẫn mặc một bộ quần áo sạch sẽ như cũ, thậm chí còn mang tất lên.

Cô vén rèm cửa sổ kiểm tra một lần rồi kéo kín rèm cửa lại.

Cửa phòng ngoại trừ khóa kỹ còn chặn thêm một cái ghế ở cửa. Tuy rằng nó không có tác dụng gì, nhưng có còn đỡ hơn không.

Lâm Dĩ Nhiên tắt đèn trần trong phòng, để lại đèn ngủ. Cô mặc quần áo nằm nghiêng, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa sổ.

Điện thoại di động bị cô siết chặt trong tay.

Thực ra cô không có người nào muốn liên lạc, bởi vì trên thế giới này cũng chẳng có ai thật lòng nhớ đến cô. Nếu không thì cô cũng sẽ không đến mức như bây giờ.

Cô đi làm sim mới chứ không làm lại sim cũ.

Người duy nhất mà cô lưu lại số điện thoại cũng chỉ có Khâu Hành.

Trong danh bạ có hai số, một số là "Khâu Hành 1", một số là "Khâu Hành 2". Theo thứ tự là hai số điện thoại di động của Khâu Hành.

Trong hộp thư cũng chỉ có mấy tin nhắn đã được gửi đi.

Lâm Dĩ Nhiên: [Khâu Hành, em làm sim rồi, đây là số của em. — Lâm Tiểu Thuyền.]

Đây là vào xế chiều hôm đó từ lúc Lâm Dĩ Nhiên xuống xe của Khâu Hành.

Đến tối thì Khâu Hành nhắn lại: [Ghi danh rồi?]

Lâm Dĩ Nhiên: [Rồi ạ.]

Khâu Hành: [Em đang ở đâu?]

Lâm Dĩ Nhiên: [Ở nhà trọ gia đình.]

Sau đó, vào buổi chiều ngày hôm sau:

Lâm Dĩ Nhiên: [Em đến Lâm Châu rồi.]

Khâu Hành qua một tiếng mới nhắn về: [Có chuyện gì thì gọi cho tôi.]

Lâm Dĩ Nhiên: [Được ạ.]

Đây là tất cả những gì mà Lâm Dĩ Nhiên liên lạc với người khác qua chiếc điện thoại này. Thậm chí ngay cả WeChat cô cũng

không đăng ký, cũng không đăng nhập được.

Mỗi buổi tối khi đi ngủ, cô đều nắm chặt điện thoại di động, lượng pin lúc nào cũng đầy đủ.

Nó cũng giống như cái ghế chặn ở cửa kia, cô không biết nó có ích lợi gì, nhưng cầm điện thoại như vậy vẫn khiến cho Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy an toàn hơn một chút.

Chiếc điện thoại cũ này giống như vũ khí phòng thân cuối cùng của cô. Nhìn mặt sau bị trầy xước và vết lồi lõm trên màn hình, nó khiến cho Lâm Dĩ Nhiên nhớ đến Khâu Hành – người luôn bỏ bê bản thân mình.

Mỗi khi nghĩ đến Khâu Hành nói với cô tận mấy lần, anh bảo cô có chuyện gì thì gọi cho anh, Lâm Dĩ Nhiên sẽ cảm thấy mình vẫn chưa bị thế giới này vứt bỏ hoàn toàn.

*

Chương 7: “Anh khiến em cảm thấy không còn tuyệt vọng nữa.”

Đây là chuyện đã được định sẵn, Lâm Dĩ Nhiên xuống xe ở Lâm Thành, sau đó đi Lâm Châu ở tới khi kỳ nghỉ kết thúc. Đến lúc khai giảng là cô có thể có một cuộc sống mới rồi.

“Được ạ.” Lâm Dĩ Nhiên gật đầu nói.

Lâm Dĩ Nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, gió thổi làm cô nheo mắt lại.

Chạy trên đường cao tốc lẽ ra rất nhạt nhẽo, nhưng mấy ngày nay Lâm Dĩ Nhiên nhìn ra ngoài, phát hiện mỗi một phong cảnh của mỗi tỉnh không giống nhau lắm. Có nơi nhiều núi, có nơi thì trồng ngô, có nơi thì có sông suối. Sau khi trời tối, những ánh đèn trong thôn xóm nhỏ khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Rõ ràng chỉ là một đường cao tốc, nhưng cách mỗi đoạn đường thì lại có một phong cảnh mới.

Trên đoạn đường xóc nảy này, Lâm Dĩ Nhiên không cảm thấy vất vả.

Cô chỉ cảm thấy tự do và an toàn.

Trước khi Lâm Dĩ Nhiên xuống xe, cô dọn sơ buồng lái một chút. Hai ngày nay cô dọn dẹp không ít lần, lau chùi chỗ dính bẩn, chỉnh đốn lại hộp đựng đồ lặt vặt, đặt một hộp khử mùi không khí ở trước xe. Hộp khử mùi này là ngày hôm trước cô mua

trong siêu thị ở trạm nghỉ, mùi không nồng lắm, tuy rằng không tính là thơm, nhưng nó vẫn dễ chịu hơn mùi truyền thống trên chiếc xe cũ kỹ này.

Lúc cô dọn dẹp Khâu Hành không để ý tới, có lúc cũng không nghe người khác nói gì. Anh thường không để ý tới mọi chuyện xung quanh, lúc không lái xe hay là lúc không giao lưu vài ba câu với người ta, anh thường ngẩn người chìm trong thế giới của mình.

Sáng sớm, Khâu Hành thay chiếc áo sơ mi ngắn tay mặc ngày hôm qua ra vứt ở giữa hộp đựng đồ. Lúc Lâm Dĩ Nhiên đi rửa mặt đã mang đi giặt sạch sẽ, trở về vắt lên lan can giường trên.

Thế là ngoài hộp khử mùi không khí ra, buổi sáng này lại có thêm một mùi hương xà bông giặt đồ nhàn nhạt. Dù không nghe thấy mùi thơm, nhưng nó có hương vị thanh mát, sạch sẽ.

“Phía trên này có một hộp đồ.” Khâu Hành lái xe, nói với Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không hiểu: “Sao cơ?”

“Em tìm thử xem.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên quỳ gối trên ghế, giơ tay mò mẫm tìm thấy một cái hộp đựng đồ. Hai tay cô ôm cái hộp xuống, hỏi Khâu Hành: “Anh muốn lấy gì?”

Khâu Hành nói: “Trong đó có một cái điện thoại cũ.”

Lâm Dĩ Nhiên ngồi lại ghế, đặt cái hộp lên đùi, bên trong có rất nhiều đồ linh tinh.

“Là cái mà trước kia tôi dùng, nhưng điện thoại này tín hiệu không ổn định, em lấy xài tạm đi, nhưng em phải đi làm sim

đã.” Khâu Hành mắt nhìn phía trước, bình thản nói chuyện.

Điện thoại rất cũ, ở trên người Khâu Hành không có đồ gì mới, tất cả đều là đồ cũ. Lâm Dĩ Nhiên cũng không từ chối, cô chỉ nói “Cảm ơn”. Thứ mà cô có thể nói với Khâu Hành, dường như cũng chỉ có “Cảm ơn”.

“Em lưu lại số điện thoại của tôi đi, có chuyện gì thì gọi cho tôi.” Khâu Hành nói.

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Hôm nay là một ngày nắng đẹp, ánh mặt trời xuyên qua kính chắn gió phía trước chiếu vào buồng xe, trong xe tỏa ra hơi nóng.

Chiếc xe tải cũ kỹ này đưa cô ra khỏi thành phố khiến người ta tuyệt vọng kia, cứ thế mà đưa cô tiến về phía trước, nhưng bây giờ Lâm Dĩ Nhiên phải rời khỏi chiếc xe này.

Khâu Hành đưa cô tới Hoa Thành, Lâm Dĩ Nhiên đã dọn xong đồ của mình, lúc cô đi tới đây cũng chỉ có một cái balo này thôi.

Trước khi cô xuống xe, Khâu Hành đưa cho cô một xấp tiền mặt, khoảng ba nghìn tệ.

Lâm Dĩ Nhiên vội vã xua tay, nói: “Không cần ạ.”

“Đủ cho em thuê nhà hai tháng.” Khâu Hành lạnh nhạt nói: “Cũng chỉ được bấy nhiêu thôi, tôi không có nhiều để cho em.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Thật sự không cần, em không thể lấy tiền của anh.”

Khâu Hành nhíu mày: “Em có tiền à?”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu: “Em còn, đủ dùng rồi.”

Khâu Hành không ép cô nữa, chỉ nói lại: “Có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

“Được ạ.” Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, chân thành nói: “Cảm ơn anh, Khâu Hành.”

“Không cần cảm ơn tôi.” Khâu Hành nói.

“Em muốn cảm ơn, cảm ơn anh.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng cười, nói với Khâu Hành: “Anh đưa em ra khỏi căn nhà đó, để em có thể an toàn mà mang hồ sơ của em ra ngoài, còn cho em thấy được nhiều phong cảnh mà em chưa từng thấy như vậy… Anh khiến em cảm thấy không còn tuyệt vọng nữa.”

Khâu Hành không đáp lại lời cảm ơn của cô, Lâm Dĩ Nhiên cũng lờ đi, chỉ nói tiếp: “Hy vọng anh cũng có thể sớm ngày sống một cuộc sống mà anh muốn, không cần phải mệt mỏi như vậy nữa.”

Khâu Hành quay sang nhìn cô, lúc này gió thổi làm tóc mai của Lâm Dĩ Nhiên tản ra, trông cô hoạt bát và mềm mại hơn lúc bình thường. Khóe môi Lâm Dĩ Nhiên cong lên, cô nói: “Đợi đến khi tất cả những ngày khó khăn qua đi, hy vọng chúng ta có thể vui vẻ hơn một chút.”

Khâu Hành im lặng quay mặt lại, Lâm Dĩ Nhiên lấy điện thoại mà Khâu Hành cho cô bỏ vào balo, Khâu Hành hỏi cô: “Khi nào đi Lâm Châu?”

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ một lát rồi mới nói: “Em không biết, hôm nay tìm chỗ ghi danh trước, ngày mai tính tiếp.”

Khâu Hành “Ừ” một tiếng, nói: “Xuống xe đi làm sim trước đi.”

“Dạ, biết rồi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khi chạy vào nội thành, Khâu Hành dừng xe ở ven đường, Lâm Dĩ Nhiên mang balo nhảy xuống xe.

Cô đóng cửa xe, đi ra vài bước để Khâu Hành có thể nhìn thấy cô từ trong cửa sổ xe, cô đứng đó vẫy tay với anh.

Khâu Hành nói: “Tôi đi đây.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Lên đường bình an, Khâu Hành. À không đúng, phải luôn luôn bình an mới đúng.”

Khâu Hành lắc lắc điện thoại với cô.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Khâu Hành khởi động xe, chuẩn bị đi.

Đợi sau khi Khâu Hành đi, cô sẽ cắt đứt mối liên hệ cuối cùng với quá khứ, và rồi trên thế giới này thật sự chỉ còn lại một mình cô.

Trước khi xe đi, Lâm Dĩ Nhiên chợt chạy vòng qua đầu xe, vòng tới bên dưới cửa sổ bên cạnh Khâu Hành.

Khâu Hành cúi đầu nhìn cô, nhướng mày.

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, ngửa đầu nhìn Khâu Hành, hỏi anh: “Đợi đến lúc em đi học, nếu như anh có đi ngang qua, chúng ta có thể gặp nhau không?”

Khâu Hành hơi bất ngờ, Lâm Dĩ Nhiên vẫn đang ngẩng đầu chờ anh trả lời.

“Được, tôi sẽ gọi điện thoại cho em.” Khâu Hành đồng ý.

Lâm Dĩ Nhiên nói một tiếng “Được”, sau đó lùi lại, vẫy tay với Khâu Hành lần nữa.

Khâu Hành lái xe đi rồi.

Xe tải vừa cũ vừa bẩn, biển số ở đuôi xe bị phủ một màu xám, không thấy rõ số. Lâm Dĩ Nhiên nhìn xe càng chạy càng xa, hai tay siết chặt quai balo, đứng nhìn theo rất lâu.

Một cô gái mười chín tuổi, vốn dĩ vào dịp nghỉ sau kỳ thi Đại học nên đi theo bạn mình hoặc là người nhà ra ngoài du lịch, lần đầu tiên đi nhuộm tóc, mua điện thoại mới, mua váy đẹp, đi nghênh đón giai đoạn kế tiếp trong cuộc đời mình.

Mà Lâm Dĩ Nhiên chỉ có thể đứng ở một ven đường thành phố cách nhà mình rất xa, nhìn một chiếc xe tải tồi tàn chầm chậm rời xa cô. Mặt trời trên đỉnh đầu càn rỡ chiếu vào cô, khiến cô lộ ra vẻ cô đơn và yếu ớt.

Khâu Hành nhìn thoáng qua gương chiếu hậu, Lâm Dĩ Nhiên dần trở nên nhỏ bé trong gương, cô vẫn luôn yên tĩnh đứng ở đó.

Khâu Hành dời tầm mắt nhìn thẳng, trong mắt anh chỉ có con đường phía trước.

*

Lâm Châu là một thành phố nhỏ rất đẹp, dù không lớn lắm nhưng có hương vị màu sắc cổ xưa. Đường lát đá xanh trải từng con hẻm nhỏ, người ở đây lúc nói chuyện mang theo chút giọng địa phương, nhưng vẫn nghe hiểu được.

Lâm Dĩ Nhiên mang balo, trên tay là xe kéo đi chợ.

Xe kéo đi chợ là chủ nhà trọ cho cô mượn, chủ nhà trọ là một cặp vợ chồng trung niên, họ rất dễ tính.

Lâm Dĩ Nhiên ở trong nhà trọ gia đình của họ, cho thuê căn hộ cả tháng với giá một nghìn hai trăm tệ, chi phí điện nước tính riêng. Lâm Dĩ Nhiên nói mình tạm thời không có nhiều tiền như vậy, chủ nhà trọ cũng đồng ý cho cô trả trước nửa tháng. Giá cả rẻ như thế đương nhiên điều kiện không được tốt cho lắm, nhà cũ, trong phòng ẩm ướt, thậm chí còn có mùi bốc lên từ cống thoát nước.

Lâm Dĩ Nhiên mua không ít đồ từ ngoài chợ về, đều là đồ dùng hàng ngày, ra trải giường, chậu nước và mấy thứ khác. Chủ nhà trọ cho cô một bộ chăn ra gối nệm, nhưng cô vẫn cảm thấy không sạch, mấy ngày nay chỉ mặc quần áo ngủ chứ không mặc váy.

“Dì ơi, con để xe ở đây nhé ạ.” Lâm Dĩ Nhiên chào hỏi dì chủ nhà trọ, lấy mấy đồ từ xe kéo ra, đẩy xe dựa vào tường quay về vị trí ban đầu.

“Được được, để ở đó là được rồi.” Dì chủ nhà đáp lại cô, nhìn đồ cô mua, cười nói: “Mua nhiều vậy sao?”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên cười.

“Còn thiếu gì thì nói với dì, để dì xem xem có đồ gì không dùng đến thì đưa cho con dùng.”

“Dạ, cảm ơn dì.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói xong, xách đồ lên tầng.

Cô ở tầng bốn, là tầng cao nhất của tòa nhà này. Phía ngoài cửa sổ là nóc nhà ba tầng bên cạnh, từ cửa sổ cô có thể đi thẳng ra bên ngoài. Trên mái nhà có một ít rau khô do chủ nhà bên cạnh phơi, còn có mấy chậu hoa trống và mấy đồ linh tinh.

Lâm Dĩ Nhiên ít khi kéo màn cửa sổ ra, cửa sổ luôn khóa rất chặt.

Thực ra mấy ngày nay cô ngủ không ngon, không dám ngủ sâu, trước khi ngủ phải nhiều lần xác nhận lại xem cửa sổ có khóa kỹ hay chưa.

Tiếng động từ phòng bên cạnh và ngoài hành lang truyền tới cũng khiến cô không thể yên tâm nổi, lúc có người đi qua cửa phòng cô, Lâm Dĩ Nhiên lập tức thức dậy, trợn tròn mắt nhìn cửa, nhìn cho đến khi tiếng động không còn nữa mới thôi.

Cô luôn mang theo balo của mình, dù cho là chỉ đi xuống tầng mua đồ thì balo cũng chưa từng rời khỏi cô.

Dẫu sao thì bây giờ balo cũng là tất cả đối với cô, cô không có nhà, trên thế giới này không còn chỗ nào khiến cô yên tâm mà hoàn toàn tháo bỏ sự đề phòng của mình.

Ngoại trừ cái balo này, không còn thứ gì thuộc về cô nữa.

Ban ngày Lâm Dĩ Nhiên mua cho mình một cái váy ngủ hai mươi chín tệ, cô đã giặt sạch rồi.

Nhưng đến tối hôm sau, khi cô tắm xong thì vẫn mặc một bộ quần áo sạch sẽ như cũ, thậm chí còn mang tất lên.

Cô vén rèm cửa sổ kiểm tra một lần rồi kéo kín rèm cửa lại.

Cửa phòng ngoại trừ khóa kỹ còn chặn thêm một cái ghế ở cửa. Tuy rằng nó không có tác dụng gì, nhưng có còn đỡ hơn không.

Lâm Dĩ Nhiên tắt đèn trần trong phòng, để lại đèn ngủ. Cô mặc quần áo nằm nghiêng, thỉnh thoảng nhìn về phía cửa sổ.

Điện thoại di động bị cô siết chặt trong tay.

Thực ra cô không có người nào muốn liên lạc, bởi vì trên thế giới

này cũng chẳng có ai thật lòng nhớ đến cô. Nếu không thì cô cũng sẽ không đến mức như bây giờ.

Cô đi làm sim mới chứ không làm lại sim cũ.

Người duy nhất mà cô lưu lại số điện thoại cũng chỉ có Khâu Hành.

Trong danh bạ có hai số, một số là "Khâu Hành 1", một số là "Khâu Hành 2". Theo thứ tự là hai số điện thoại di động của Khâu Hành.

Trong hộp thư cũng chỉ có mấy tin nhắn đã được gửi đi.

Lâm Dĩ Nhiên: [Khâu Hành, em làm sim rồi, đây là số của em. — Lâm Tiểu Thuyền.]

Đây là vào xế chiều hôm đó từ lúc Lâm Dĩ Nhiên xuống xe của Khâu Hành.

Đến tối thì Khâu Hành nhắn lại: [Ghi danh rồi?]

Lâm Dĩ Nhiên: [Rồi ạ.]

Khâu Hành: [Em đang ở đâu?]

Lâm Dĩ Nhiên: [Ở nhà trọ gia đình.]

Sau đó, vào buổi chiều ngày hôm sau:

Lâm Dĩ Nhiên: [Em đến Lâm Châu rồi.]

Khâu Hành qua một tiếng mới nhắn về: [Có chuyện gì thì gọi cho tôi.]

Lâm Dĩ Nhiên: [Được ạ.]

Đây là tất cả những gì mà Lâm Dĩ Nhiên liên lạc với người khác qua chiếc điện thoại này. Thậm chí ngay cả WeChat cô cũng không đăng ký, cũng không đăng nhập được.

Mỗi buổi tối khi đi ngủ, cô đều nắm chặt điện thoại di động, lượng pin lúc nào cũng đầy đủ.

Nó cũng giống như cái ghế chặn ở cửa kia, cô không biết nó có ích lợi gì, nhưng cầm điện thoại như vậy vẫn khiến cho Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy an toàn hơn một chút.

Chiếc điện thoại cũ này giống như vũ khí phòng thân cuối cùng của cô. Nhìn mặt sau bị trầy xước và vết lồi lõm trên màn hình, nó khiến cho Lâm Dĩ Nhiên nhớ đến Khâu Hành – người luôn bỏ bê bản thân mình.

Mỗi khi nghĩ đến Khâu Hành nói với cô tận mấy lần, anh bảo cô có chuyện gì thì gọi cho anh, Lâm Dĩ Nhiên sẽ cảm thấy mình vẫn chưa bị thế giới này vứt bỏ hoàn toàn.

*

Chương 8: Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mình giống như một xác chết, cũng giống như một con chuột đang trốn trong hang

Sáng sớm sáu giờ Khâu Hành đã ở trên đường cao tốc.

Anh vẫn chạy về hướng Nam, đến điểm cuối cùng dỡ nửa xe hàng rồi lại chất đầy một xe, kế đó chạy một mạch về, không cần dỡ hàng giữa chừng nữa.

Xe của Khâu Hành chưa bao giờ trống, không cần phải như mấy tài xế chở hàng khác chờ trạm hàng phân phối hàng hóa, có người mười ngày nửa tháng mới chạy được một chuyến ngắn. Khâu Hành không thiếu hàng chở, anh có mấy chủ hàng cố định, cũng có mấy tuyến đường cố định nên biến động không lớn.

Đây cũng là nguyên nhân mà Khâu Hành nhất quyết giữ lại hai chiếc xe tồi tàn này, anh lái một chiếc, thuê hai người tài xế lái chiếc còn lại.

Đây là mấy mối làm ăn tốt nhất của ba anh vào lúc trước, lúc đầu ba anh dựa vào mấy mối hàng hóa này mà bắt đầu xây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, từ một chiếc xe tải đến hai chiếc, ba chiếc, mười chiếc, rồi có công ty vận chuyển, rồi đến mở nhà máy.

Đến cuối cùng khi ba anh mất hết tất cả, Khâu Hành không giữ lại gì, chỉ giữ lại hai chiếc xe phế liệu không đáng giá nhất.

Điện thoại ở bên cạnh reo lên, Khâu Hành liếc nhìn, là tài xế của chiếc xe còn lại kia – Trương Toàn.

Khâu Hành nghe máy: “A lô, Tiểu Toàn?”

Bên kia Trương Toàn nói câu gì đó, giọng nói không lớn còn kèm theo tiếng gió, Khâu Hành nghe không rõ.

“Nói gì?” Khâu Hành hỏi.

Trương Toàn nói lớn hơn chút: “Anh Khâu, xăng bị rút trộm rồi.”

Giọng của Khâu Hành rất bình tĩnh, chỉ hỏi: “Lúc nào?”

“Sáng sớm hai bọn em khởi động xe thì thấy hết xăng rồi.” Trương Toàn hơi chột dạ giải thích: “Hôm qua anh Huy lái xe lâu quá nên em muốn cho anh ấy nghỉ ngơi một chút, tối hôm qua em bảo anh ấy nghỉ lại ở trạm nghỉ. Nhưng em không có đi! Em ngủ trên xe, nửa đêm em còn đi xuống một chuyến kiểm tra, chắc là lúc trời sắp sáng em mệt quá nên ngủ say ấy anh Khâu.”

Khâu Hành không muốn nói nhiều, im lặng vài giây rồi nói: “Biết rồi.”

“Anh Khâu anh đừng giận, chắc chắn sau này em sẽ cẩn thận hơn, là do em ngủ say quá, em xin lỗi anh Khâu.” Trương Toàn ở đầu dây bên kia cam đoan với Khâu Hành: “Bảo đảm không có chuyện này nữa đâu ạ.”

Khâu Hành im lặng, cười mỉa mai, nói: “Sự bảo đảm của cậu chẳng có tác dụng gì cả.”

Trương Toàn nói tiếp: “Em thật sự xin lỗi anh Khâu.”

Khâu Hành hỏi: “Vẫn còn đang ở trạm nghỉ à?”

“Ừm, em muốn hỏi anh là bọn em đổ xăng ở đây luôn sao?” Trương Toàn hỏi.

“Không đổ thì cậu đi kiểu gì?” Khâu Hành nói: “Đổ năm trăm ở trạm nghỉ đi, đủ cho cậu lái đến Bá Châu, đến Bá Châu rồi thì chạy đến chỗ Tiểu Điền đổ tiếp, tôi gọi cho cậu ta bảo cậu ta để lại xăng đổ cho cậu.”

“Được rồi, em biết rồi anh Khâu.” Trương Toàn đồng ý lia lịa.

Khâu Hành cúp điện thoại, ném qua một bên.

Chạy đường dài là một công việc khó khăn, người ta nói Khâu Hành đang lấy mạng đổi tiền cũng bởi vì như vậy. Trên đường có rất nhiều “chuột” trộm xăng dầu, trộm bình ắc quy, trộm hàng, đó cũng là lý do mà Khâu Hành đỗ xe ở trạm nghỉ nhưng chưa bao giờ thuê phòng ngủ ở trạm nghỉ.

Trên xe không thể không có ai được, nghe thấy tiếng động thì phải xuống xem ngay, nếu không thì rất có thể bị mất thứ gì đó.

Khâu Hành ở trên xe ba năm, chưa từng ngủ một giấc trọn vẹn, một khi nghe tiếng động thì phải đi xuống kiểm tra, thế nên anh chưa từng bị mất đồ.

Nhưng chiếc còn lại đã đổi tài xế mấy lần rồi, năm thì mười họa phải mất đồ một lần. Khâu Hành nói với họ, trên đường đi nếu như mất gì thì trừ vào tiền lương, nhưng nói là nói như vậy, nửa thùng xăng hơn một nghìn, nếu trừ thật thì tài xế cũng sẽ nghỉ việc không làm nữa.

Xe của Khâu Hành rất khó chạy, công việc cũng nhiều, hầu như không có thời gian nhàn rỗi ở nhà, không phải tài xế nào cũng muốn làm cho anh. Cho nên cứ xem như tính khí Khâu Hành không tốt thì anh cũng không có năng lực muốn trừ là trừ,

muốn đuổi là đuổi.

*

Lâm Dĩ Nhiên thức dậy trong phòng, khi trời sắp sáng cô mới bắt đầu ngủ say, đầu hôm hầu như cứ cách một chút lại tỉnh dậy một lần.

Tỉnh rồi cô không ngồi dậy ngay, mà là nhắm mắt nằm thêm một lát nữa.

Lại là một ngày mới.

Còn chưa đầy hai tháng nữa là cô đi học rồi.

Rửa mặt xong, Lâm Dĩ Nhiên đeo balo xuống tầng, cô chuẩn bị đi đến tiệm bánh mì gần đó mua một ít bánh mì, sau đó sẽ đến nhà sách đọc sách.

Chú chủ nhà ở dưới tầng đang ăn mì, thấy cô xuống thì hỏi: “Đi ra ngoài à cô bé?”

“Chào buổi sáng chú.” Lâm Dĩ Nhiên lễ phép cười: “Con ra ngoài đi dạo.”

“Dự báo hôm nay sẽ có mưa, con mang theo ô đi cho chắc.” Chủ nhà nói.

“Dạ, cảm ơn chú.” Lâm Dĩ Nhiên nói tạm biệt với chú chủ nhà rồi bước ra khỏi nhà trọ.

Đến nhà sách thì phải ngồi xe buýt, Lâm Dĩ Nhiên đi chợ trước để đổi tiền lẻ cho tiện dùng khi ngồi xe buýt.

Trên tuyến đường này không có trường học, sáng sớm trên xe buýt cũng không nhiều người. Lâm Dĩ Nhiên ngồi ở hàng sau,

nghiêng ngả theo tiết tấu của xe.

Xe buýt chạy ngang qua một dòng sông chảy qua thành phố, mùa mưa nước sông mênh mông chảy chầm chậm, mang lại sức sống dâng trào cho thành phố cổ kính này.

Lâm Dĩ Nhiên lấy điện thoại ra chụp một bức ảnh, cô cảm thấy thành phố này thật yên tĩnh, thật an toàn.

*

Yên ổn trải qua mấy hôm, ban ngày Lâm Dĩ Nhiên đến nhà sách đọc sách, tối về nhà trọ của cô. Đêm tối gian nan hơn ban ngày, ban ngày cô ở trong đám người ấy, nhìn đâu cũng thấy an toàn, nhưng đến ban đêm thì không có chỗ nào khiến cho cô cảm thấy an toàn.

Tối hôm đó trên sân thượng ngoài cửa sổ có người bày bếp lò nướng, cả nhà họ vui chơi giải trí, buổi tối còn bật đèn nướng.

Ngoài cửa sổ luôn có bóng người đang lay động, Lâm Dĩ Nhiên không bật đèn trong phòng, để từ bên ngoài nhìn vào sẽ thấy gian phòng tối om, cho đến khi buổi tụ tập bên ngoài tản đi rồi cô mới đến phòng vệ sinh tắm rửa, lúc đi ra vẫn ăn mặc rất gọn gàng. Cô luôn phải đảm bảo mình có thể rời khỏi đây để đi đến bất cứ đâu vào bất cứ lúc nào với bộ dạng chỉnh tề nhất.

Mặc quần áo tử tế mới về phòng vệ sinh sấy tóc, máy sấy tóc là loại rẻ nhất mà cô mua ở tiệm tạp hóa, lúc mở lên tiếng máy rất lớn, hơi gió lại rất nhỏ, hơn nữa khi sấy lâu sẽ hơi có mùi khét.

Tóc của Lâm Dĩ Nhiên vừa dài vừa nhiều, sấy tóc phải cần thời gian khá lâu, nhưng cô cứ luôn lo lắng máy sấy nhiệt độ quá cao, cho nên chỉ sấy khô một nửa.

Tắt máy sấy tóc đi ra từ phòng vệ sinh, bước chân Lâm Dĩ Nhiên

chợt dừng lại. Cô nhìn chằm chằm về hướng cửa sổ. Đèn nướng kia vẫn chưa có ai lấy về, bên ngoài vẫn còn ánh sáng, vào lúc này chỗ cửa sổ có một bóng người, hơn nữa còn cách cửa sổ rất gần.

Lâm Dĩ Nhiên đứng ở cửa phòng vệ sinh, ngừng hết thảy động tác trong chớp mắt, thậm chí ngay cả hô hấp cũng bị ngưng trệ.

Cô sợ hãi nhìn cửa sổ, nhìn bóng người kia nhẹ nhàng chuyển động tới lui.

Cả người Lâm Dĩ Nhiên run lên, điện thoại đặt ở bên giường, balo để ở trên ghế sát cửa phòng.

Cô hít sâu mấy hơi, bước đi nhẹ nhàng, dán người vào tường từng bước từng bước đi tới. Đợi đến khi đi đến gần cửa sổ, cô đi nhanh hơn một bước kéo mạnh rèm cửa sổ, sào treo rèm kiểu cũ và vòng sắt treo rèm cấp tốc ma sát phát ra tiếng "Soạt" chói tai.

Cho dù có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi kéo rèm cửa sổ thấy đúng thật là có người, trái tim của Lâm Dĩ Nhiên vẫn run lên, sau đó đập thật nhanh.

Người bên ngoài cũng bị dọa hết hồn, hô lên một tiếng "A!" rồi lui về sau hai bước.

Là một cậu bé mập mạp trông khoảng mười hai mười ba tuổi, để tóc húi cua, trước khi Lâm Dĩ Nhiên kéo rèm ra, cậu đang khom người từ khe hở của rèm cửa sổ nhìn vào trong.

Dường như cậu bé không ngờ trong phòng có người, sau khi nhìn thấy Lâm Dĩ Nhiên thì sửng sốt vài giây, kế đó quay người nhanh chân chạy, lúc chạy còn cầm theo cây đèn nướng của gia đình bày tiệc tụ tập lúc nãy.

Cho dù chỉ là bé trai nhà bên cạnh, có lẽ cậu bé cũng không có ác

ý gì, chỉ đơn giản là xuất phát từ sự tò mò của một đứa trẻ đối với khách lạ, nhưng điều này vẫn khiến Lâm Dĩ Nhiên trong đêm kế tiếp hoàn toàn không dám chợp mắt.

Cô trừng mắt nhìn về phía cửa sổ, một chút gió thổi cỏ lay cũng khiến thần kinh cô căng thẳng.

Căn phòng nhỏ đơn sơ mà cổ xưa này đủ cho cô dung thân, nhưng cũng chỉ như vậy thôi. Trong đêm tối, ánh mắt khô khốc của Lâm Dĩ Nhiên nhìn cửa sổ bị rèm che kín, nhịp tim vẫn chưa ổn định lại.

Bởi vì cả đêm không ngủ, ngày hôm sau Lâm Dĩ Nhiên không đi nhà sách đọc sách, cũng không ra ngoài. Cô chọn ngủ vào ban ngày, chậm chí còn không ăn gì.

Thần kinh vẫn căng thẳng chưa hề thuyên giảm, Lâm Dĩ Nhiên vừa chợp mắt thì đã thấy rất nhiều giấc mơ. Trong mơ cô vẫn rất sợ hãi, cứ luôn trốn tránh hoặc là liều mạng chạy trốn.

Cả ngày không ra ngoài, chỉ dùng chăn bọc lấy mình, lúc ngủ lúc tỉnh.

Sau khi trời tối, cô nằm mơ mê man, tiếng chuông tin nhắn đánh thức Lâm Dĩ Nhiên từ trong cơn ác mộng.

Cô mở choàng mắt.

Nỗi sợ hãi trong mộng còn chưa tan đi, Lâm Dĩ Nhiên trợn tròn mắt hồi lâu mới đưa tay lấy điện thoại. Vốn tưởng là tin nhắn rác, mở ra mới biết là không phải.

[Đang ở Lâm Châu phải không?]

Vừa tỉnh lại nên mạch suy nghĩ của cô không rõ ràng lắm, người biết số điện thoại của cô chỉ có Khâu Hành, cho nên mười mấy

giây trước đó Lâm Dĩ Nhiên cứ tưởng đây là Khâu Hành.

Ngón tay đặt trên bàn phím đang bấm trả lời, nhưng sau khi tỉnh táo lại thì ngừng động tác.

Đây không phải là số của Khâu Hành, Khâu Hành cũng sẽ không hỏi cô như vậy.

Lúc này bên kia lại gửi tới một tin nhắn.

Lâm Dĩ Nhiên chợt cảm thấy mình vẫn chưa thật sự tỉnh lại sau cơn ác mộng trước đó, mà là chuyển sang cơn ác mộng kế tiếp.

— Nội dung tin nhắn gửi đến chính là địa chỉ hiện tại của cô.

Chính xác là tên của nhà trọ trên con phố này.

Sắc mặt Lâm Dĩ Nhiên tái nhợt, ngón tay cầm di động run rẩy.

Nỗi sợ hãi bao trùm lấy cô, khiến cho cô cứng đờ nằm nghiêng ở trên giường không nhúc nhích được.

Cô cảm thấy mình giống như một xác chết vậy.

Căn phòng nhỏ cũ kỹ chật chội lại trống rỗng. Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mình giống như một xác chết, cũng giống như một con chuột đang trốn trong hang.

Nếu như tin nhắn này là thật, giờ phút này hết thảy đều là thật, nếu như đây không phải là giấc mộng.

Thế thì cô vừa sợ trời tối, cũng sợ luôn cả trời sáng.

*

Sau khi trời tối Khâu Hành đến trạm hàng, đang nói chuyện với

chủ hàng.

Chủ hàng là bạn cũ của ba anh, ông đối xử với Khâu Hành rất tốt. Khâu Hành luôn mỉm cười khi nói chuyện với bọn họ, rất khác với anh lúc bình thường, anh cũng rất thông minh lanh lợi, chỉ có lúc này mới lộ ra chút dáng vẻ của người hơn hai mươi tuổi.

Những người chú bác này luôn nói anh thông minh hơn ba anh, khi còn trẻ ba anh rất cứng đầu, lúc giận lên thì nói chuyện cũng khó nghe.

Không giống Khâu Hành được người ta yêu thích như thế.

“Chú Đức, lần trước chú lừa con sáu tấn, chú đừng tưởng con không biết.” Khâu Hành ngậm điếu thuốc vừa rồi chủ hàng đưa cho, không châm, khi đối phương đưa tới anh chỉ cầm lấy rồi ngậm trên môi.

“Ai lừa mày hả!” Đối phương lắc đầu phủ nhận.

“Có cân tải trọng mà chú, chú còn giấu con. Suýt nữa con bị phạt ở trên đường cao tốc rồi, con cân ba lần mới nhẹ bớt hai tấn rưỡi.” Trong lời nói của Khâu Hành nghe rất tủi thân: “Chú là chú của con, chú lừa con thì lừa, nhưng chú phải nói cho con biết một tiếng chứ, con không phòng bị gì cả, nếu phạt tiền thật thì con phải chạy không công mấy ngày rồi.”

“Sao mà thế được, tuyệt đối không có.” Chủ hàng nhả khói, cười nói.

“Chú vẫn không chịu thừa nhận hả?” Khâu Hành cũng cười, đụng vào vai đối phương, “Lúc đó con không gọi cho chú, chú tưởng thằng cháu này không biết phải không? Cháu của chú lúc qua cân có tính hay không chú vẫn không biết sao?”

Đối phương không nói gì nữa, chỉ phì cười.

Khâu Hành hỏi ông: “Lần này bao nhiêu?”

“Ba mươi ba tấn rưỡi.” Đối phương nói.

“Số thực ạ? Đừng để con vừa qua cân là bốn mươi rồi.” Khâu Hành nói.

Chủ hàng cười gật đầu: “Số thực đấy.”

Khâu Hành lại đụng vào vai ông, nói: “Con không tin chú, chắc chắn còn có lượng nước, chú tính cho con ba mươi lăm đi.”

“Chú nói số thực là số thực, lần này không có lượng nước.”

Khâu Hành bước tới, nói: “Thế mà lần trước chú còn gài con sáu tấn, với gia nghiệp khổng lồ của chú mà chú còn lừa thằng cháu này sao? Ba mươi lăm là ba mươi lăm.”

Đối phương cắn thuốc không lên tiếng, chỉ cười.

Khâu Hành quay đầu về phía xa gọi: “Kế toán Vương, ba mươi lăm tấn! Anh tính cho em hay chủ hàng bên kia tính?”

Kế toán Vương hô lại: “Anh tính!”

Khâu Hành nhấn mạnh: “Ba mươi lăm tấn!”

Kế toán Vương lại hô một tiếng, tỏ ý mình đã nghe thấy.

Chú Đức ở bên này cười mắng anh: “Thằng quỷ nhỏ, không để mình thua thiệt tí nào.”

Điện thoại ở trong túi rung lên, lúc đó Khâu Hành còn đang cười đùa nói chuyện với chú Đức. Anh lấy điện thoại ra tùy ý liếc

nhìn.

Lâm Tiểu Thuyền: [Khâu Hành, đây là số của anh sao?]

Theo sau còn có một dãy số.

Khâu Hành nhắn lại: [Không phải.]

Lâm Dĩ Nhiên không đáp lại, Khâu Hành tiện tay cầm điện thoại, tiếp tục nói chuyện với chú Đức.

Chú Đức hỏi anh còn nợ bao nhiêu, Khâu Hành nói không còn bao nhiêu nữa.

Chú Đức nói: "Chú gài mày chút thôi, nhưng nếu mày thật sự khó khăn thì nói với chú, chú cho mày mượn tiền. Nợ ai thì cũng là nợ, nợ chú thì để từ từ chú trừ vào tiền phí vận chuyển."

"Cảm ơn chú." Khâu Hành cười, nói, "Sắp trả hết rồi, trước mắt thì không cần, đợi khi nào con không chịu nổi nữa thì nói với chú."

"Ban đầu chú gặp khó khăn phải đi cầu xin giúp đỡ ở khắp nơi, ba mày lấy ra ba mươi nghìn cho chú." Chú Đức vứt tàn thuốc trên đất dụi tắt, nói: "Ba mươi nghìn này giúp chú cân bằng lại, lúc đó nếu chú không sắp xếp ổn thỏa được thì phải bán nhà máy đi rồi."

Khâu Hành biết, cũng bởi vì chuyện này mà trong nhiều năm như vậy, bất kể là công ty vận chuyển của ba Khâu Hành hay là Khâu Hành bây giờ, tiền vận chuyển mà chú Đức trả cao không ít so với giá bình thường, trả thù lao cũng chưa bao giờ chậm trễ. Gọi xe của Khâu Hành cũng đắt hơn xe người khác, nhưng chú Đức vẫn luôn giữ lại hàng cho anh chở. Bởi vì gọi xe của Khâu Hành sẽ yên tâm hơn, dù sao cũng là mấy trăm nghìn hàng hóa, không phải xe của ai ông cũng dám giao.

Chú Đức bắt Khâu Hành ở lại nhà ăn cơm, buổi tối ngủ lại một đêm, sáng mai đi tiếp. Khâu Hành cũng không từ chối, nói mình đói bụng lâu rồi.

Chờ chú Đức đi bảo thím Đức chuẩn bị cơm, Khâu Hành mới nhớ lại, gửi tin nhắn cho Lâm Dĩ Nhiên.

Khâu Hành: [Sao vậy?]

*

Chương 9: Anh là người cứu Lâm Dĩ Nhiên, mặc kệ trông anh có lạnh nhạt đến mấy

Bắt đầu từ ngày đó trở đi, luôn có số lạ gọi đến cho Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không dám nghe máy, nhưng cũng không dám tắt nguồn. Cô sợ sẽ bỏ lỡ tin nhắn, nhận được tin nhắn tuy rằng rất kh ủng bố, nhưng nó có thể cho cô biết đối phương đang theo sát mình.

Nếu như tắt nguồn, Lâm Dĩ Nhiên chỉ cảm thấy sợ hãi thêm mà thôi.

Sáng hôm sau cô mua vé tàu đến thành phố Lâm Dương ở kế bên, thật sự ngồi tàu hỏa đi.

Đến đó cô dùng chứng minh thư của mình đặt ba ngày khách sạn rẻ nhất, cùng ngày đó lại đến nhà ga gọi taxi dù trở về Lâm Thành.

Cô vẫn trở lại nhà trọ cũ, dì chủ nhà còn hỏi cô đã ăn cơm chưa, Lâm Dĩ Nhiên hoảng sợ trong vô thức khi nghe thấy có người nói chuyện với mình, lát sau cô mới nói: “Con ăn rồi dì.”

“Sao sắc mặt nhợt nhạt vậy?” Dì chủ nhà quan tâm nói: “Ban ngày đi ra ngoài đừng để mình bị say nắng nhé.”

Lâm Dĩ Nhiên miễn cưỡng cười nói: “Cảm ơn dì.”

Cô trở về phòng, ngồi bên giường ngẩn ngơ rất lâu.

Ngày hôm nay cô vẫn còn rất căng thẳng, luôn cẩn thận nhìn từng người xung quanh, cũng không dám đứng gần người khác.

Buổi tối hôm đó cô nhận được tin nhắn của đối phương: [Đi Lâm Dương rồi hả? Vô dụng thôi cô bé, trốn không phải là cách đâu, thôi thì chúng ta nói chuyện đàng hoàng đi, mấy anh chỉ muốn tìm ba của cưng thôi, sẽ không ép uổng gì cưng đâu.]

Trước khi mở tin nhắn, Lâm Dĩ Nhiên hít sâu hai hơi, xem xong rồi nhắm mắt lại, ôm đầu gối của mình.

Nỗi sợ hãi giống như một tấm lưới khổng lồ, trói chặt Lâm Dĩ Nhiên không còn chút sức lực nào, ngay cả hô hấp cũng run rẩy.

Cô chưa va chạm nhiều, cũng còn quá trẻ.

Tất cả những gì đã trải qua trong một năm này đối với cô đã quá khó khăn khốn khổ rồi.

Lâm Dĩ Nhiên khóa cửa nhốt mình trong phòng, không dám đi ra ngoài.

Cô giống như một thứ gì đó không thể nhìn thấy ánh sáng, không dám để cho bất cứ ai nhìn thấy mình. Mọi thứ bên ngoài đều không rõ ràng, tràn ngập nguy hiểm.

Cô không biết ánh mắt của ai đang dán vào mình, cô sợ đi ra ngoài sẽ bị người khác phát hiện cô không thật sự ở Lâm Dương.

Mỗi lần tiếng chuông điện thoại vang lên đều làm cho Lâm Dĩ Nhiên sợ hãi, cô chỉnh lại thành chế độ rung.

Tiếng rung cách một lúc lại truyền đến, Lâm Dĩ Nhiên không cầm nó trong tay nữa mà đặt sang một bên. Số lạ thay đổi mấy

lần, giữa chừng còn xen kẽ tin nhắn.

Nội dung tin nhắn cũng không có gì th ô tục hay lời đe dọa trắng trợn, thậm chí thái độ rất tốt, chỉ nói muốn nói chuyện với cô. Lâm Dĩ Nhiên từng muốn báo cảnh sát, nhưng cô không thể cứ ở đồn cảnh sát mãi được.

Sau khi trời tối cô cũng không dám bật đèn, chỉ ôm balo của mình ngồi ở bên giường.

Khâu Hành bảo cô trốn trước, nhưng Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mình không còn chỗ nào để trốn nữa.

Trong căn phòng nhỏ tối tăm này, trong đầu Lâm Dĩ Nhiên nghĩ đến mấy ngày mình bị nhốt trong nhà, bên ngoài đều là người đòi nợ, bọn họ thỉnh thoảng đi vào dọa cô một cái rồi lại đi ra ngoài.

Và còn buổi sáng mà Khâu Hành đưa cô ra ngoài ấy, gã đàn ông trung niên chỉ mặc qu@n lót ở trong nhà kia, Lâm Dĩ Nhiên nhớ rất rõ ánh mắt của gã, tr@n trụi không che đậy, th ô tục quét qua người cô.

Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mình như bị tóm chặt, xung quanh đều là đàn ông khiến cô hoảng sợ đến mức muốn nôn ra.

Thật ra cô rất ít khi nhớ tới ba mình, phần lớn thời gian cô chỉ nhớ tới mẹ.

Nhưng lúc này Lâm Dĩ Nhiên chợt tò mò, ba cô có biết bây giờ cô đang phải đối mặt với những chuyện này không? Lúc ông bỏ cô ở nhà một mình, trong lòng ông nghĩ như thế nào?

Bất luận lý do của ông là gì, giờ phút này Lâm Dĩ Nhiên thấy hận ông hơn bao giờ hết.

Một tin nhắn mới gửi đến —

[Cô bé, cưng không có ở Lâm Dương, vẫn đang ở Lâm Thành đúng không? Nghe điện thoại đi.]

Lâm Dĩ Nhiên ném di động ra trong chớp mắt, vùi mặt trước ngực, trán kề sát đầu gối.

Quả nhiên cô không có chỗ để trốn.

*

Ngoài cửa, tiếng bước chân càng ngày càng gần khiến Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu lên, cô nhìn chằm chằm cửa phòng, thần kinh căng chặt như sắp đứt đoạn.

Khi tiếng bước chân dừng lại ở cửa, trong khoảnh khắc cửa phòng bị gõ vang, Lâm Dĩ Nhiên ôm balo đứng bật dậy, kéo rèm cửa sổ ra.

“Ai?”

Giọng của Lâm Dĩ Nhiên khá bình tĩnh, nhưng nếu nghe kỹ thì có thể nghe ra hơi thở run rẩy.

Cô đã mang balo lên rồi, tay vịn ở bên cửa sổ, chuẩn bị nhảy ra ngoài bất cứ lúc nào.

Giọng của người ngoài cửa bình tĩnh lạnh nhạt, rất mâu thuẫn với bầu không khí căng thẳng trong phòng: “Mở cửa.”

Lông mi Lâm Dĩ Nhiên khẽ run, nghe thấy người ngoài cửa nói tiếp: “Là tôi, Khâu Hành.”

Trong phút chốc Lâm Dĩ Nhiên kinh ngạc mở to hai mắt, lập tức nhanh chân chạy tới mở cửa.

Khâu Hành đứng ở cửa, dùng ánh mắt bình thản như mọi ngày mà nhìn cô.

Đây là lần thứ ba, vào thời khắc Lâm Dĩ Nhiên hoảng sợ đến tuyệt vọng, Khâu Hành luôn xuất hiện trước mắt cô, cứ yên tĩnh nhìn cô như vậy, bày ra vẻ mặt không liên quan đến mình. Sau đó lại dùng gương mặt không cảm xúc này đưa cô bước ra khỏi con đường không lối thoát. Anh là người cứu Lâm Dĩ Nhiên, mặc kệ trông anh có lạnh nhạt đến mấy.

Tim Lâm Dĩ Nhiên đập dữ dội, mũi cay cay, nước mắt chợt rơi xuống.

Cô bước lên, hai tay lạnh lẽo luống cuống nắm chặt cánh tay của Khâu Hành, ngửa đầu nhìn anh nói: “Khâu Hành, anh dẫn em đi đi.”

Khâu Hành không hất tay cô ra, chỉ hất cằm vào trong phòng, nói: “Thu dọn đồ của em đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Em dọn xong rồi, tất cả đều ở trong balo.”

Dựa vào đèn hành lang, Khâu Hành quét mắt vào trong phòng, hỏi: “Không cần quần áo à?”

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn, bộ quần áo trước đó đã giặt sạch vắt trên lưng ghế, tay cô vẫn còn nắm chặt cánh tay Khâu Hành không buông ra, quay mặt lại hoảng hốt lắc đầu.

Khâu Hành giơ tay kia bật đèn trên vách tường ở cửa phòng, trong phòng chợt sáng lên.

“Đồ gì cần dùng cứ mang theo đi, tôi ở đây đợi em.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên đi theo Khâu Hành xuống tầng, dì chủ nhà ở dưới tầng thấy cô khóc, cười hỏi cô: “Thấy bạn trai vui đến phát khóc rồi à?”

Lâm Dĩ Nhiên cong môi cười gượng, không nói nhiều.

“Vừa nãy cậu ấy hỏi con ở phòng nào, nói gọi điện thoại con không nghe máy, dì đoán chắc là cãi nhau rồi.” Dì chủ nhà cười tít mắt nói tiếp: “Bạn trai khá đẹp trai ấy chứ.”

Lâm Dĩ Nhiên không đáp lời, nói xin lỗi với dì chủ nhà vì mình không ở tiếp nữa.

Lúc đó cô đóng tiền phòng nửa tháng, bây giờ vẫn chưa ở đủ. Tuy rằng ban đầu dựa theo giá thuê trọn tháng mới trả cho dì ấy, nhưng Lâm Dĩ Nhiên đề xuất số tiền phòng còn lại không cần trả cho cô, dì chủ nhà cũng không nói nhiều, hơn nữa cũng không tính tiền điện nước với cô.

Lâm Dĩ Nhiên trả lại chìa khóa, nói tạm biệt với dì chủ nhà rồi theo Khâu Hành ra khỏi cửa.

Cô đi chậm một bước ở phía sau Khâu Hành, cho dù giờ này ở trên đường có người đến kẻ đi, nhưng cô không còn cảm thấy sợ nữa, cũng không sợ bị người khác nhìn thấy mình.

Cô đeo balo, trên tay còn xách một cái túi, bên trong là đồ dùng mà cô mới mua thêm, ngay cả ra trải giường, áo gối, vỏ chăn cũng gấp kỹ rồi mang đi.

Khâu Hành bước đi trên đường không quay đầu lại, hai tay trống trơn. Mấy người già ngồi nói chuyện phiếm bên đường theo tiếng bước chân của họ mà nhìn sang, hình ảnh này thật ra cũng hơi buồn cười.

Đối với người qua đường thì họ thực sự giống như một cặp đôi

đang cãi nhau, chàng trai vóc dáng cao lớn, trên tay không cầm gì cả, còn cô gái thì lại xách túi lớn túi nhỏ đi theo phía sau.

Điện thoại di động vẫn rung lên ở trong túi, đối với Lâm Dĩ Nhiên, nó không còn khiến người ta thấy sợ hãi như tiếng chuông ma quỷ nữa.

Sự nhiệt tình và lương thiện của vợ chồng chủ nhà trọ sẽ không khiến cho cô cảm thấy an toàn, dòng người nhốn nháo rộn ràng ở trên đường càng làm cho cô cảm thấy nguy hiểm.

Nhưng Khâu Hành thì có thể.

Mặc dù anh chỉ có một mình, trải qua cuộc sống chật vật như một người lang thang. Nhưng khi anh ở trong tầm mắt của cô, Lâm Dĩ Nhiên sẽ cảm thấy mình được an toàn.

*

Chương 10: Cô có một chiếc giường nhỏ trong chiếc xe tải cũ kỹ này

Khâu Hành bắt xe tới, vùng nội thành Lâm Châu không có giấy thông hành sẽ không cho xe chở hàng vào. Xe của anh dừng ở bên cạnh một chiếc xe cảnh sát giao thông trên đường cao tốc, thế thì không lo bị mất đồ.

Lâm Dĩ Nhiên tự giác leo lên xe.

Trên xe vẫn giống như trước khi cô xuống xe, chỉ là có một số chỗ hơi loạn so với lúc cô dọn dẹp. Khâu Hành lấy đồ chỉ lấy bừa rồi quăng bừa, cũng không biết dọn dẹp, vì vậy trong xe lúc nào cũng rất lộn xộn.

Hộp khử mùi không khí đặt phía trước đã gần bốc hơi hết, ngày nào cũng bị nắng chiếu vào nên rất nhanh khô, bên trong chỉ còn dư lại vài viên kết thành một tảng, mơ hồ tỏa ra chút mùi hương kém chất lượng.

Lâm Dĩ Nhiên đặt balo ở dưới chân giống như trước, nhưng lần này có thêm một cái túi nên chật chội hơn chút.

Khâu Hành ngồi vào ghế lái, khởi động xe rồi lái đi.

Trong buồng xe yên tĩnh một lúc, Khâu Hành vốn ít lời, Lâm Dĩ Nhiên không biết phải nói gì. Cô mở miệng cũng chỉ có thể nói "Cảm ơn" với Khâu Hành, nhưng cô đã nói nhiều lần quá rồi.

Đêm đó bọn họ vẫn dừng ở trạm nghỉ như cũ, Lâm Dĩ Nhiên

cầm đồ dùng cá nhân đi đến phòng vệ sinh, Khâu Hành ở lại trong xe, Lâm Dĩ Nhiên không mang balo theo nữa.

Quay lại xe Khâu Hành thì cô mất đi điều kiện tắm rửa mỗi ngày, chỉ có thể chỉnh đốn lại mình cho sạch sẽ nhất có thể ở phòng vệ sinh trạm nghỉ. Nhưng Lâm Dĩ Nhiên vẫn cảm thấy rất tốt, tốt hơn căn phòng nhỏ mà cô thuê rất nhiều.

Lúc trở lại xe, Lâm Dĩ Nhiên phát hiện trên xe có hơi thay đổi, đồ lặt vặt nằm rải rác ở tầng trên đã bị bỏ vào trong hộp đặt sang một bên, quần áo Khâu Hành dồn hết vào một cái túi giấy rồi nhét chen chúc ở góc tầng dưới.

“Em ngủ tầng dưới đi, tôi ngủ ở trên.” Khâu Hành nói với cô.

Lâm Dĩ Nhiên muốn nói không cần, nói mình ngồi ngủ như trước là được rồi. Lúc trước cô cũng sợ phiền đến Khâu Hành, nhưng cô đã làm phiền anh nhiều lần rồi, nếu hôm nay nói những lời tương tự như “Không cần phiền phức như vậy” thì có vẻ dư thừa quá.

Lâm Dĩ Nhiên bèn nhẹ giọng đáp lại: “Dạ.” Rồi nói thêm: “Anh ngủ ở trên có tiện không? Em ngủ ở dưới cũng được.”

Khâu Hành hỏi: “Em lên trên được không?”

Lâm Dĩ Nhiên ngửa đầu nhìn, nói: “Em lên được.”

“Vậy em lên đi, nửa đêm tôi phải dậy.” Khâu Hành nói xong rồi cầm túi đồ dùng cá nhân xuống xe đi rửa mặt.

Khâu Hành lấy cái chăn mỏng ở tầng dưới của anh nhét lên trên, chăn quanh năm để trong xe đương nhiên sẽ bị nhiễm mùi khó ngửi của chiếc xe này.

Lâm Dĩ Nhiên đứng giữa sàn xe, cúi người trải chăn bằng phẳng

rồi lấy ra giường của mình ra, gấp gọn lại trải lên mặt trên.

Trên xe chỉ có một cái gối, Lâm Dĩ Nhiên lấy mấy bộ quần áo trong balo của mình ra, cuộn lại làm gối.

Khi Khâu Hành trở về thì cô đã nằm trên giường, đốt một ít nhang muỗi. Khâu Hành khóa xe từ bên trong, chỉ để lại phân nửa cửa sổ ở hai bên ghế trước.

Hai bên tầng dưới có một cửa sổ nhỏ không mở ra được, phía trên có treo rèm, có thể kéo qua che lại, nhưng Khâu Hành chưa bao giờ che.

Bên cạnh có một chiếc xe vừa mới dừng lại, cách bọn họ khá gần. Lâm Dĩ Nhiên ở tầng trên không có cửa sổ cho nên không nhìn thấy bên ngoài. Chiếc giường chật hẹp này chỉ chứa được một người, mở mắt ra là nóc buồng xe. Trong chiếc xe tải ngoài trời, trong một tấc vuông nho nhỏ này, Lâm Dĩ Nhiên bị một loại cảm giác an toàn mạnh mẽ bao bọc lấy, cảm thấy như mình đang giẫm trên mặt đất, bước chân nặng trịch và kiên định. Chẳng mấy chốc đã thấy buồn ngủ.

“Trước mắt em cứ ở trên xe của tôi cho đến khi em nhập học. Tạm thời em đừng dùng chứng minh thư.” Khâu Hành nằm ở tầng dưới, lúc mở miệng nói chuyện cũng là lúc Lâm Dĩ Nhiên đã sắp ngủ.

Lâm Dĩ Nhiên mở mắt ra, mím môi, áy náy nói: “Em biết anh mang em theo sẽ hơi phiền phức, nhưng em thực sự…”

Cô hơi ngượng ngùng nói tiếp: “Em thực sự không dám ở một mình. Em sẽ cố gắng không gây thêm phiền phức cho anh, xin lỗi anh, Khâu Hành.”

Giọng nói của Khâu Hành vẫn cứ lạnh nhạt: “Tôi không có thời gian quan tâm đ ến em, có chuyện gì thì tự em nói ra. Có chỗ nào

bất tiện thì em tự giải quyết, hoặc muốn xuống xe thì nói với tôi."

"Được ạ." Lâm Dĩ Nhiên nói lại lần nữa: "Cảm ơn anh."

Khâu Hành nói xong cũng ngủ ngay, Lâm Dĩ Nhiên nằm ở đó thư giãn một lát rồi cũng chìm vào giấc ngủ.

Đây là giấc ngủ sâu nhất trong khoảng thời gian này của cô, vào ban đêm cô mơ hồ nghe được tiếng Khâu Hành xuống xe lên xe, nhưng cô vẫn không thức dậy.

Cô ngủ một mạch đến sáng hôm sau mà không hề nằm mơ, lúc mở mắt là xe đang chạy trên đường.

Xe tải chở đầy hàng nặng nề vang lên ầm ầm, Lâm Dĩ Nhiên không ngờ mình lại ngủ say đến như vậy.

Cô nhìn thấy đỉnh đầu của Khâu Hành từ góc độ này. Có lẽ cứ ngồi mãi trên xe nên thấy mệt mỏi, lúc Khâu Hành lái xe không ngồi thẳng lưng, mà là thả lỏng tư thế, lưng hơi cong. Khuỷu tay trái gập lại phủ lên mép cửa sổ, tay phải đặt trên vô lăng.

Mặc dù không nhìn thấy mặt anh, nhưng cô cũng có thể tưởng tượng được vẻ mặt và ánh mắt của anh, nhất định là bình tĩnh mà nhìn về phía trước.

Lâm Dĩ Nhiên thức dậy với tư thế hơi cuộn tròn nghiêng về phía trước, cô duy trì tư thế này trong chốc lát, mở to mắt im lặng nhìn đằng trước.

Góc nhìn từ chỗ này không giống như khi ngồi trên ghế phụ.

Trên bầu trời có những đám mây to lớn nối thành vùng, trải dài che phủ đỉnh đầu của họ. Ở nơi không có đám mây che lấp có một màu xanh trong vắt. Bản chất bầu trời là màu xanh, một

màu xanh vừa thuần túy lại vừa trong suốt.

Mới vừa tỉnh ngủ nhìn thẳng bầu trời sáng chói như vậy sẽ không mở mắt nổi, Lâm Dĩ Nhiên híp mắt, nhìn bầu trời và con đường không có điểm cuối ở phía trước.

Thật sự rất đẹp. Trong lòng cô nghĩ như vậy.

Tối hôm qua cô không mang điện thoại lên giường, đặt nó ở phía trước hộp đựng đồ. Có thể là do tiếng xe tải chạy đã che lấp tiếng rung của điện thoại, cho nên màn hình hết sáng rồi tối, hết tối rồi lại sáng, lúc Khâu Hành nhìn thấy thì trên màn hình đã hiện lên bốn cuộc gọi nhỡ.

Khâu Hành đổi tay trái đặt lên vô lăng, tay phải cầm điện thoại lên.

Anh cúi đầu nhìn, là số lạ. Anh ấn nghe.

“Nói.”

“Lâm Dĩ Nhiên nín thở nhìn xuống, nghe Khâu Hành nói: “Mày quản được à.”

“Cần tìm ai thì đi mà tìm người đó, mấy người tìm nó có ích gì? Nó cũng chẳng có tiền trả đâu.”

Khâu Hành cười trào phúng: “Nếu ba nó quan tâm đ ến nó thì đến mức như bây giờ sao? Nằm mơ đấy à?”

Bên kia không biết đang nói gì, Khâu Hành im lặng chốc lát, cuối cùng nói một câu: “Thế bọn mày cứ đi tìm đi, khi nào tìm được rồi tính.”

Nói xong câu này rồi anh cúp điện thoại, tắt nguồn, thuận tay ném điện thoại vào hộp đựng đồ.

Sau đó lại khôi phục tư thế cũ, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Lâm Dĩ Nhiên nghe được toàn bộ quá trình Khâu Hành nhận điện thoại của cô.

Giọng điệu của Khâu Hành khá bình tĩnh, không sợ sệt như lúc cô đối mặt, cũng không có cuộc đối chọi gay gắt nào làm người ta tức đến nổ đom đóm mắt.

Có vẻ anh không hề xem trọng chuyện của đối phương. Nghe giọng nói của anh, dường như Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy không còn đáng sợ nữa.

Lâm Dĩ Nhiên từ tầng trên leo xuống, lặng lẽ ngồi xuống ghế phụ.

Khâu Hành quay đầu nhìn cô: “Dậy rồi à?”

Lâm Dĩ Nhiên mới vừa đi xuống nên vẫn chưa buộc tóc lại, tóc cô xõa trên lưng, gió tràn vào từ cửa sổ xe thổi bay hơn phân nửa tóc cô. Lúc Khâu Hành nhìn sang, Lâm Dĩ Nhiên vốn muốn đáp lại, nhưng tóc đã dán đầy mặt cô, Khâu Hành chỉ nhìn thấy một cái đầu đen thui.

Lâm Dĩ Nhiên vội vã vén tóc qua, nhanh tay túm ra sau buộc lại.

“Em dậy rồi.” Lâm Dĩ Nhiên hơi xấu hổ vội trả lời: “Dậy rồi ạ.”

Mới đầu Khâu Hành không đề phòng, bị mái tóc bay loạn của cô làm giật mình, sửng sốt một lát, sau đó trên khuôn mặt bình thường không gợn sóng lại lộ ra ý cười.

“Tóc em dài quá.” Lâm Dĩ Nhiên vén tóc mai lộn xộn ra sau tai, thấy Khâu Hành cười cô cũng muốn cười: “Xin lỗi.”

“Làm tôi hết hồn.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên ngượng ngùng nói: “Buổi sáng lúc anh lái xe ra mà em cũng không biết luôn, em ngủ say quá.”

Khâu Hành quay đầu lại nói: “Em không bị rơi xuống là được rồi.”

Tầng trên không có vật che chắn, lan can kim loại ngắn chỉ có thể dùng để treo móc quần áo, không chắn được người. Lâm Dĩ Nhiên ngủ rất nghiêm chỉnh, không lăn qua lăn lại lộn xộn, chỉ cần không phải xóc nảy dữ dội thì không thành vấn đề.

Bắt đầu từ ngày này, Lâm Dĩ Nhiên chính thức trú ẩn trên xe của Khâu Hành.

Cô có một chiếc giường nhỏ trong chiếc xe tải cũ kỹ này.

Cả ngày hôm nay Lâm Dĩ Nhiên cứ lên giường xuống giường, rồi đi qua đi lại ở phía sau, đứng ở giữa sàn xe một lúc rồi lại ngồi xuống. Khâu Hành cũng không để ý, chỉ lo lái xe, tùy cô ở phía sau lặng lẽ di chuyển đồ đạc trong xe như một chú chuột đang dọn nhà.

Lâm Dĩ Nhiên thay ra giường của Khâu Hành bằng ra giường mà mình mang theo từ nhà trọ, gối cũng được thay bằng một cái áo gối cùng màu.

Chiếc chăn mỏng tối qua cô trải ở dưới người, cô cũng dùng vỏ chăn sạch sẽ tròng lên rồi.

Túi quần áo nhăn nhúm kia của Khâu Hành được cô xếp gọn gàng lại, đồ đạc chất đống lộn xộn trong hộp cũng được cô xếp ngay ngắn rồi đặt ở dưới giường và chỗ trống ghế phụ.

Trên cửa xe chỗ ghế lái của Khâu Hành có nhét một cái khăn cũ, là Khâu Hành dùng để lau tay dơ, đã không còn nhìn ra màu sắc ban đầu của nó nữa.

Lâm Dĩ Nhiên lấy nó ra, lúc dừng xe nghỉ ngơi còn đến trạm nghỉ mua một chậu nước nhỏ.

Thế là vào buổi tối, trong xe vốn hơi lộn xộn và dính bẩn gần như đã thay đổi diện mạo.

Hai tầng trên dưới trải ra giường và áo gối hồng nhạt của Lâm Dĩ Nhiên, không còn nhìn thấy mấy đồ lặt vặt bị vứt lung tung nữa, Lâm Dĩ Nhiên đặt balo ở tầng trên, bên cạnh là bộ quần áo mà cô dùng làm gối.

Chỗ khu điều khiển cũng được dọn dẹp, lau sạch bụi bặm, hai ba bộ quần áo vừa mới giặt xong treo trên lan can ở tầng trên, ngăn lại phân nửa tầng dưới của Khâu Hành, trông giống như nửa đoạn rèm cửa.

Trong xe trộn lẫn mùi nước giặt, xà phòng và hộp khử mùi không khí, rất thơm.

Ban ngày lúc Khâu Hành dừng ở trạm nghỉ đã giúp cô đổi nước hai lần, thời gian khác anh chỉ tập trung lái xe, cho nên tất cả đều là Lâm Dĩ Nhiên tự dọn dẹp.

Đến giờ đi ngủ, lúc Khâu Hành trở lại xe có nói: “Xe này từ ngày được sản xuất ra tới nay chưa từng sạch sẽ thế này.”

Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười nói: “Lần sau dừng ở thành phố, nếu đủ thời gian em muốn đi mua chút đồ.”

“Ừm.” Khâu Hành nói.

Vào buổi tối, Khâu Hành bị mùi thơm nhàn nhạt vây quanh.

Trên gối, trên ra giường, trên quần áo treo bên cạnh. Đều là mùi nước giặt thoang thoảng.

Mùi không nồng, nhưng cảm giác tồn tại mạnh mẽ. Không khó ngửi, lại còn rất thoải mái nữa.

Mỗi ngày Khâu Hành đều thấy rất mệt mỏi, trong đầu anh chứa rất nhiều thứ, không có thời gian rảnh rỗi nghĩ đến chuyện khác.

Có thể bởi vì trong đại não của con người có một vùng độc nhất thuộc về hương vị ký ức, đêm nay trong lúc nhắm mắt ngủ, Khâu Hành đã nhớ lại rất nhiều hình ảnh xa xôi.

Nhớ tới sân nhỏ nhà anh, khi ba anh mua cua ghẹ trở về, trên vai còn vác một trái bí đao to. Mẹ của anh ngồi ở trong sân giặt đồ đồng phục cho anh. Trên dây phơi đồ có hai cái áo ngắn tay màu trắng và áo bóng đá màu xanh đậm của anh, theo chiều gió mà bay tới bay lui.

Đương nhiên khoảng thời gian này cũng không quá dài, thời gian của Khâu Hành có hạn, chẳng bao lâu đã chìm vào giấc ngủ.

Dù cho giấc ngủ có xa xỉ đến mấy thì khi anh đang ngủ cũng phải giữ lại thần kinh để nghe ngóng động tĩnh bên ngoài.

Nhưng mùi thơm dịu dàng nhàn nhạt này khiến cho giấc ngủ của Khâu Hành trở nên thoải mái hơn, ngay cả đôi lông mày thường xuyên nhíu lại cũng giãn ra rất nhiều.

*

Chương 11: Cùng ở chung lâu dài trong một không gian có hạn khiến cho họ có cảm giác vừa xa lạ vừa thân thuộc

Trong một không gian nhỏ như vậy, hầu như họ đã ở bên nhau suốt hai mươi bốn tiếng.

Mặt Khâu Hành tuy trông lạnh lùng, nhưng ở chung với anh không hề khó, mà còn thoải mái nữa là đằng khác. Hơn phân nửa thời gian Khâu Hành chỉ lo lái xe, muốn nói chuyện với anh thì phải gọi anh nhiều lần, nếu không thì có thể anh sẽ không chú ý tới. Lúc nói chuyện với anh cũng phải thẳng thắn, bớt nói mấy lời khách sáo không cần thiết, anh sẽ không đáp lại những lời khách sáo lễ phép đó, anh đã quen có chuyện thì cứ nói thẳng. Nếu thích ứng được những chuyện này thì sẽ phát hiện Khâu Hành chỉ có mỗi gương mặt là lạnh lùng thôi, thực ra anh rất dễ tiếp xúc.

Lâm Dĩ Nhiên lại không phải là người lắm chuyện, không yếu ớt, dễ thích nghi, không đến bất đắc dĩ sẽ không làm phiền người khác.

Điều này khiến cho khoảng thời gian ở chung sau đó của hai người họ hài hòa đến không ngờ.

“Khâu Hành.” Lâm Dĩ Nhiên vốn cuộn tròn chân ngồi ở ghế phụ nhìn ra ngoài cửa sổ xe, quay lại nhìn Khâu Hành, gọi anh.

Khâu Hành không có phản ứng gì, Lâm Dĩ Nhiên gọi anh một tiếng nữa.

Thấy Khâu Hành vẫn không lên tiếng, Lâm Dĩ Nhiên thò người qua, nhẹ nhàng chạm vào cánh tay anh.

Khâu Hành quay đầu: “Sao vậy?”

Lâm Dĩ Nhiên hỏi anh: “Anh buồn ngủ rồi phải không?”

Khâu Hành nói: “Không có.”

“Hay là anh nghỉ một lát đi?” Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh nói: “Em thấy anh giống như buồn ngủ vậy ấy.”

“Không buồn ngủ.” Khâu Hành lắc lắc đầu, nói: “Tôi mệt thôi.”

Lâm Dĩ Nhiên xoay người lấy chai nước từ phía sau, vặn nắp ra đưa cho Khâu Hành: “Đợi lát nữa đến trạm dừng nghỉ ngơi một chút nhé.”

Khâu Hành nhận lấy nhấp một hớp, nói: “Ừm.”

Nắp chai vẫn còn trên tay Lâm Dĩ Nhiên, Khâu Hành uống xong, cô đưa tay lấy về rồi đậy nắp lại.

“Chạy bao lâu rồi?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên liếc nhìn thời gian trên điện thoại của Khâu Hành, trả lời: “Hơn ba tiếng rồi.”

Khâu Hành lại “Ừ” một tiếng, sau đó không nói gì nữa.

Nếu hôm nay tranh thủ chạy nhanh thì Khâu Hành có thể về nhà vào buổi tối, không cần qua đêm trên đường, cho nên hôm nay anh lái xe khá gấp gáp.

Lâm Dĩ Nhiên ở bên cạnh cách một lúc lại nói với anh mấy câu,

sợ anh mất tập trung, cũng sợ anh buồn ngủ.

Người liều mạng chạy đường dài một mình như Khâu Hành rất ít, lái xe lúc mệt mỏi rất nguy hiểm, ngủ gật trên đường cao tốc có thể sẽ mất mạng. Khâu Hành còn trẻ, anh bào mòn thân thể của mình chỉ vì để trả nợ bằng tốc độ nhanh nhất.

Bị khoản nợ ép đến mức không đứng lên nổi, ngày nào còn chưa trả xong thì ngày đó anh sẽ không đứng thẳng lên được. Sống lưng của Khâu Hành rất cứng, người cũng cứng đầu, vậy nên anh chỉ có thể cắn răng cúi đầu làm.

Lúc trước ai cũng cho rằng ba của Khâu Hành mất thì mọi thứ coi như xong, số tiền phải bồi thường, kiện tụng mà ông cõng trên lưng đều bị thiêu rụi, nhưng không ai ngờ đến con trai của ông lại có thể gánh vác hết tất cả.

Khi đó cho dù là ai đến tìm thì Khâu Hành cũng gật đầu đồng ý, nói: “Số tiền mà ông ấy nợ tôi nhất định sẽ trả.”

Lấy mạng sống của mình ra chống chọi chạy trên đường suốt ba năm, cuối cùng giờ đây Khâu Hành đã sắp nhìn thấy ánh sáng rồi.

Ban đêm khi tiến vào thành phố đã gần một giờ.

Lúc trước Lâm Dĩ Nhiên ngồi xe Khâu Hành rời khỏi đây, cô cho rằng mình sẽ không bao giờ trở lại nữa, nhưng không ngờ chỉ trong thời gian ngắn như vậy, cô lại quay trở về nơi này.

Có thể vì bên cạnh có Khâu Hành, cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Khâu Hành đỗ xe ở xưởng sửa xe của anh Lâm, bác bảo vệ mặc áo ba lỗ và quần đùi đi ra mở cửa cổng cho anh, hỏi anh: “Muộn vậy mới về à?”

Khâu Hành ló đầu ra từ cửa sổ xe, chào hỏi một tiếng, đưa hộp thuốc lá cho bác bảo vệ.

Bác nhận lấy, hỏi anh: “Ngày mai không đi nữa chứ?”

“Không đi được ạ, phải bảo dưỡng xe, xe máy có ở đây không bác?” Khâu Hành nói.

“Hình như có, không thấy ai lái đi.” Bác bảo vệ nói.

Khâu Hành phất tay, lái xe vào. Bác bảo vệ ở đằng sau khóa cửa chính, nhìn thấy loáng thoáng trên xe Khâu Hành còn một người nữa, ông rướn cổ nhìn nhưng không thấy rõ, sau đó quay về phòng ngủ.

Xe đã dỡ hàng xong ở thành phố bên cạnh, lúc dỡ hàng Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên xe ngủ một lát, nhưng họ đã thức từ sáng sớm cho đến bây giờ, lúc xuống xe Lâm Dĩ Nhiên vẫn cảm thấy rất mệt, huống chi là Khâu Hành vẫn luôn lái xe miệt mài như vậy.

Trước khi dỡ hàng, Khâu Hành bò ra phía sau vén tấm bạt lên buộc nó lại, làm cho cả người anh dính bẩn đen sì.

Lâm Dĩ Nhiên mang balo trên lưng, Khâu Hành đi vào sân lấy xe máy, Lâm Dĩ Nhiên bước tới, ở phía sau hỏi Khâu Hành: “Chúng ta đi đâu vậy ạ?”

Khâu Hành nói: “Nhà tôi.”

Lâm Dĩ Nhiên mơ hồ cảm thấy lo lắng, hỏi: “Lỡ họ đang ở đó thì sao hả anh?”

Khâu Hành lái xe máy ra từ cửa phụ, nói với cô: “Không sao đâu.”

Tiếng xe máy nổ vang trong đêm khuya, khu phố cũ vẫn đổ nát hoang vu, hai khoảng sân mục nát nằm kề nhau. Chỉ là cửa sổ bên nhà Khâu Hành vẫn còn nguyên vẹn, trong nhà cũng không có dấu vết bị đập phá.

Khâu Hành dừng xe máy trong sân, Lâm Dĩ Nhiên bám sát Khâu Hành, không dám rời khỏi anh dù chỉ là nửa bước.

Lúc Lâm Dĩ Nhiên rửa mặt ở trong sân, Khâu Hành cúi đầu ngồi trên bậc thềm, khuỷu tay phủ lên đầu gối, dáng vẻ lơ đãng, rõ ràng anh đang rất mệt.

Đợi sau khi Lâm Dĩ Nhiên rửa mặt xong, Khâu Hành nói: “Em vào nhà tìm đại một chỗ ngủ đi, tôi đi tắm đã.”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên nói xong, lại sợ Khâu Hành đi mất, bèn hỏi anh: “Anh đi tắm ở đâu vậy ạ?”

Khâu Hành chỉ trong sân, nói: “Ở đây.”

Lâm Dĩ Nhiên hơi ngẩn ra, gật đầu.

Trong lời nói của Khâu Hành lộ ra sự mệt mỏi, duy trì tư thế cúi đầu lúc nãy, nói thêm câu: “Tôi tắm ở đây, cho nên em đừng có đi ra.”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên vội vàng nói: “Em không ra đâu mà.”

Khâu Hành múc nước giếng tắm, dù có đang là mùa hè thì nước giếng vẫn lạnh thấu xương, nhưng Khâu Hành mặc kệ.

Tiếng nước liên tục vang lên bên ngoài, Khâu Hành tắm vừa thô lỗ lại dứt khoát, Lâm Dĩ Nhiên nghe tiếng nước cũng không thấy có gì xấu hổ.

Cô và Khâu Hành ngày đêm cận kề, cùng ở chung lâu dài trong một không gian có hạn khiến cho họ có cảm giác vừa xa lạ vừa thân thuộc.

Nói cách khác, họ vốn không để ý nhiều đến vậy, điều kiện cũng không cho phép.

Giới hạn nam nữ khi đứng trước sinh tồn và an toàn sẽ hiện ra sự yếu ớt vô dụng, Lâm Dĩ Nhiên chỉ biết có Khâu Hành ở bên cạnh, cô thấy mình được yên ổn và bình an.

Khâu Hành mang cả người đầy hơi nước lạnh lẽo đi vào, mặc quần đùi rộng, để trần nửa thân trên.

Lâm Dĩ Nhiên đang nằm cuộn tròn trên sô pha.

Khâu Hành nằm xuống giường, kéo một cái áo ngắn tay sạch sẽ đắp lên người, dường như chẳng mất nhiều thời gian, vừa nằm xuống đã ngủ say như chết.

Vào ban đêm có thể ngủ say như vậy đối với Khâu Hành cực kỳ hiếm có, ngủ ngon như vậy nếu bị đánh thức sẽ làm anh phát cáu.

Lâm Dĩ Nhiên thức dậy rất sớm, sau khi rửa mặt xong rồi trở lại phòng của Khâu Hành, không ra ngoài nữa. Cô im lặng ngồi ở một góc trên sô pha, thấy ánh mặt trời càng ngày càng gắt, cô nhẹ nhàng bước tới kéo rèm cửa sổ lại, thay Khâu Hành chặn ánh mặt trời chiếu vào. Rèm cửa sổ có một khe hở không kéo sát lại được, một tia sáng từ chính giữa tràn vào, rơi xuống mặt đất bên giường.

Khâu Hành rất mệt.

Thậm chí cô còn nghe được tiếng anh ngáy nhẹ khi ngủ, bình thường anh rất ít khi như vậy.

Dung mạo Khâu Hành rất giống mẹ, nhưng lại thêm chút kiên cường và chí khí mạnh mẽ của ba.

Nét mặt lúc Khâu Hành ngủ say ôn hòa hơn bình thường, trông cũng trẻ con hơn rất nhiều, mang chút dáng vẻ vốn có của chàng trai ở độ tuổi này.

Đến khi Khâu Hành thức dậy và mở mắt ra, thời gian cũng đã qua lâu rồi.

Lâm Dĩ Nhiên đang đứng dựa lưng vào cửa sổ. Khâu Hành mở mắt nhìn thấy cô, lại nhắm mắt lấy lại tinh thần, tỉnh táo một chút mới mơ mơ màng màng hỏi cô: “Em đứng đây làm gì?”

Lâm Dĩ Nhiên hơi nghiêng người, ánh sáng không được ngăn chặn ở phía sau lập tức tiến vào, đang rung chuyển trên mắt của Khâu Hành.

Khâu Hành nhíu mày vì bị ánh nắng chói chang chiếu vào, híp mắt lại.

Lâm Dĩ Nhiên cười, quay trở về chặn lại khe hở kia, nói: “Anh cứ cau mày mãi thôi.”

Khâu Hành ngủ một giấc rất thoải mái, ngày hôm qua mệt đến sống dở chết dở, ngủ một đêm đã thấy mình như được sống lại.

Anh ngồi dậy, lấy áo thun ngắn tay đắp trên người tròng vào, vừa mặc vừa nói: “Thế là em cứ đứng như vậy sao? Thành thật đến thế à?”

Lâm Dĩ Nhiên chỉ cười, Khâu Hành mặc quần áo vào đi ra ngoài, Lâm Dĩ Nhiên không đi theo.

Khâu Hành đi ra ngoài rồi hỏi cô: “Đi qua thăm nhà em chưa?”

Lâm Dĩ Nhiên kéo rèm cửa sổ ra, ánh mắt trời chiếu vào, Lâm Dĩ Nhiên đứng cách cửa sổ nói: “Em không dám.”

Khâu Hành nhìn về hướng nhà cô, nói: “Lát nữa đi.”

Căn nhà hoàn toàn trống rỗng.

Từ lần trước Khâu Hành đưa Lâm Dĩ Nhiên đi, có lẽ không còn ai theo sát bên này nữa, chắc bọn họ cũng biết Lâm Dĩ Nhiên sẽ không quay về.

Lâm Dĩ Nhiên lấy thêm quần áo của mình, cầm theo mấy quyển sách, ngoài ra còn lấy theo một bộ ra giường, một cái gối và một chiếc đệm.

Khâu Hành dựa vào cửa chờ cô, mặt hướng ra ngoài gọi điện thoại.

Lần này rất rảnh rang, chẳng lo lắng gì, Lâm Dĩ Nhiên chầm chậm thong thả thu dọn đồ đạc của mình, thậm chí còn mang theo dầu gội.

Khâu Hành chạy xe máy, chở theo Lâm Dĩ Nhiên và hành lý của cô. Trên đường đến xưởng sửa chữa luôn có người liếc mắt nhìn bọn họ.

Xe máy chạy xuyên qua con đường trong khu phố cũ, Lâm Dĩ Nhiên chỉ nhìn thấy sau lưng của Khâu Hành ngay trước mắt. Quần áo mà anh mặc thật sự đã cũ, trên áo thun phai màu có dính thuốc tẩy, lúc khom lưng như thế này, cách lớp quần áo mỏng manh có thể thấy rõ hình dạng cơ bắp và khung xương.

Nếu như vào hai tháng trước đây, Lâm Dĩ Nhiên không bao giờ tưởng tượng được kỳ nghỉ sau kỳ thi tốt nghiệp Đại học này, cô lại ôm chăn ra gối đệm của mình ngồi ở sau xe máy của một

người đàn ông như vậy.

Chuyện này có vẻ hoang đường và đi ngược lại với nguyên tắc.

Nhưng vào lúc này, tất cả mọi thứ xảy ra trước mắt đều khiến cô sinh lòng cảm kích.

*

Ban ngày ở trong xưởng sửa xe có rất nhiều người, trước cửa có một nhóm người ngồi vây quanh trên mặt đất nói chuyện phiếm, họ đều là tài xế của các xe. Anh Lâm ở đây, con trai của anh ấy – Lâm Sưởng cũng ở đây.

Thấy Khâu Hành chở một cô gái tới, mấy tài xế cố ý trêu ghẹo anh, đùa với anh.

Khâu Hành không dừng lại, lái xe thẳng đến bên cạnh xe anh, Lâm Dĩ Nhiên xuống xe rồi Khâu Hành mới lái qua đó.

“Ôi vãi, đây là cô gái lần trước hả?” Lâm Sưởng từ trên mặt đất nhảy dựng lên, sải bước đến chỗ ngồi sau xe Khâu Hành, tay khoác lên bả vai anh, nói: “Anh Khâu vẫn đỉnh nhất! Đúng là lẳng lặng làm chuyện lớn mà.”

Khâu Hành hất tay cậu ta ra, xuống xe, rút chìa khóa ném cho cậu ta.

“Anh bắt cóc người ta hả? Cô ấy đi theo xe với anh sao? “Lâm Sưởng nhảy lên xe, rống lên hỏi Khâu Hành: “Em nói em muốn đi theo xe với anh mà anh không thèm trả lời em!”

Khâu Hành không đáp lời cậu ta, bị mấy tài xế khác trêu chọc mà anh cũng không nói gì, lười phản ứng nói một câu: “Chuyện không phải như vậy.”

“Vậy thì là chuyện gì? Anh đưa người ta lên xe rồi còn gì nữa!” Lâm Sưởng đi theo anh, va vào vai Khâu Hành: “Anh Khâu, em có nói cô ấy xinh mà phải không? Lần trước em nói mà anh còn giả bộ, quay lưng đi thì anh đã hốt người ta rồi.”

Khâu Hành thấy cậu ta phiền, không mấy hòa nhã với cậu ta, chỉ đi qua nói chuyện sửa xe với anh Lâm.

Lâm Sưởng đứng từ phía xa nhìn lên xe, Lâm Dĩ Nhiên ở trên xe với hành lý của cô, cô đoán bên ngoài sẽ không nói lời gì hay, vừa nãy mấy trò đùa mờ ám ở cửa cô đã nghe thấy hết.

Nhưng cô tin tưởng tuyệt đối Khâu Hành sẽ không tham gia vào những câu chuyện đồi trụy đó.

Lúc Khâu Hành đứng ở cửa nói chuyện, Lâm Dĩ Nhiên vẫn không xuống xe, một lúc sau Khâu Hành từ xa đi tới, đứng bên cạnh cửa xe.

“Tôi đi ăn cơm, em đi theo tôi hay đợi tôi mang về?” Khâu Hành ngẩng đầu nói chuyển với cô.

“Em đi theo anh.” Lâm Dĩ Nhiên nói ngay.

“Thế thì xuống đây.” Khâu Hành nói xong lại nhắc nhở: “Mang balo vào.”

“Em mang rồi.” Lâm Dĩ Nhiên mở cửa xe nhảy xuống, hỏi Khâu Hành: “Chìa khóa xe không cầm theo, anh muốn cầm theo không?”

“Không cần, để đó là được rồi.”

Khâu Hành đi phía trước, Lâm Dĩ Nhiên mang balo đi theo phía sau.

Nhân viên và tài xế trong xưởng sửa xe có quen với Khâu Hành thì sẽ gật đầu cười với anh mấy tiếng, hoặc là chào hỏi với lời trêu chọc, Khâu Hành chẳng nói tiếng nào.

“Em đang ở trên xe tôi, nếu như có người nói lời không hay thì em cứ xem như không nghe thấy là được.” Khâu Hành nói.

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên đáp.

“Đừng nói chuyện với họ, họ nói chuyện với em em cũng đừng lên tiếng.” Khâu Hành nói thêm.

“Em biết rồi.” Lâm Dĩ Nhiên ở phía sau ngoan ngoãn trả lời.

“Đi ra ngoài hả anh Khâu?” Lúc đi tới cửa Lâm Sưởng hỏi anh.

Không đợi Khâu Hành nói, cậu ta tự tiến tới gần, nói: “Em cũng đi.”

Cậu ta cố ý đi chậm hơn Khâu Hành một bước, như vậy mới có thể đi gần Lâm Dĩ Nhiên, tầm mắt càn rỡ quét trên mặt cô.

Lâm Dĩ Nhiên không nhìn cậu ta, xem như cậu ta không tồn tại.

Khuỷu tay Khâu Hành đẩy Lâm Sưởng một cái, bảo cậu ta đừng có đê tiện như thế. Đồng thời đưa tay về phía sau kéo cánh tay Lâm Dĩ Nhiên lên đằng trước, tay anh vịn balo của cô, để cô đi phía trước mình.

“Đi ở phía trước tôi.” Khâu Hành nói.

Chương 12: “Em không ngủ mà cứ ở đấy lăn qua lăn lại làm gì?”

Khâu Hành là trung tâm đề tài ở đây, từ khi ba anh xảy ra chuyện cho đến nay, từng đôi mắt đều nhìn chằm chằm vào Khâu Hành, có xúc động, có đồng cảm, có chế giễu, có tức giận.

Khâu Hành không hẳn là giống ba mình, càng không giống những người chủ xe hoặc tài xế xung quanh. Anh vốn được xem là một cậu ấm quen sống trong nhung lụa, giống như Lâm Sưởng bây giờ vậy, là một tên nhóc không chịu nghe lời lão Lâm, tốt nghiệp cấp ba vẫn còn có thể lái Audi chạy khắp nơi.

Nhưng điều khác biệt duy nhất là, Khâu Hành là đứa con trai mà Khâu Dưỡng Chính cả ngày treo trên miệng khoe khoang, mỗi lần Khâu Dưỡng Chính nhắc đến đứa con biết phấn đấu của mình, miệng tươi cười vui vẻ đến nỗi không khép lại được, trong lời nói ngoài mặt thì công khai ghét bỏ nhưng vẫn ẩn giấu sự khen ngợi, khi nghe người khác khen con trai mình, ông còn giả vờ giả vịt mà nói “Cũng chỉ được có thế thôi”.

Đứa con trai mà Khâu Dưỡng Chính luôn khen ngợi tâng bốc, bây giờ cũng rơi vào hoàn cảnh giống như họ, sống trong bùn lầy, không biết đêm ngày lang thang trên đường cao tốc sống người không ra người quỷ không ra quỷ, mỗi chuyện này thôi thì đã trở thành đề tài để bàn tán rồi.

Bây giờ trên xe anh còn dẫn theo một cô gái nhỏ xinh đẹp, thế thì càng tăng thêm chút màu sắc thú vị cho đề tài vốn đã chứa đầy câu chuyện.

Dù sao vẫn là tuổi trẻ, tìm cho mình chút thú vui, không thể ở trên đường cao tốc nhẫn nhịn mãi được.

*

Khâu Hành lấy tiền mặt trong túi ra, đặt lên bàn, xoay người đi sang tủ bên kia lấy máy đếm tiền ra cắm điện vào.

Chân anh móc cái ghế nhựa qua rồi ngồi xuống, chờ máy đếm tiền khởi động, tiền bắt đầu chạy qua. Tiếng tiền chạy của máy đếm tiền vang lên, anh Lâm dựa vào đầu giường cắn thuốc chơi đánh bài trên điện thoại.

“Đừng chơi nữa, anh qua đây tính tiền đi.” Khâu Hành gọi anh Lâm.

“Tự cậu tính đi, chút nữa nói cho anh một con số là được rồi.” Anh Lâm nói.

“Thôi, anh qua đây nhìn chút đi.” Khâu Hành nói.

“Bây giờ anh cậu không rảnh.” Anh Lâm chẳng buồn ngẩng đầu lên, tầm mắt chăm chú chơi bài tú lơ khơ.

Khâu Hành không gọi anh nữa, tiền chạy qua hai lần, anh dùng WeChat chuyển qua cho anh Lâm năm nghìn tệ, nói: “Anh nhận tiền đi, phần còn lại lần sau tính.”

“Thấy rồi, lát nữa nhận.” Anh Lâm nhướng mắt nhìn anh, “Còn tiền không đấy? Cậu biết anh không vội mà, đừng có nợ lương hai tài xế xe kia, đến ngày đến tháng thì trả lương cho người ta, đừng có làm ăn bậy bạ.”

“Có, em có giữ lại rồi.” Khâu Hành đứng lên đi rửa tay, “Trước giờ em không nợ lương của tài xế, em không dám.”

“Mướn người làm việc thì vậy đấy, ba cậu trước kia ngày nào cũng bị mấy ông tài xế chọc tức điên lên.”

“Em cũng sắp rồi đây.” Khâu Hành cười tự giễu, “Lại còn mất hơn một nghìn tiền xăng.”

Anh Lâm cũng cười: “Trừ tiền thì sẽ không mất nữa.”

Khâu Hành rửa tay xong cũng không có gì để lau, tiện tay chà lên quần áo trên người mình, quay lại nói: “Trừ xong thì em vẫn phải tìm người mới, tìm không được. Đành chấp nhận thôi, đến cuối năm là em sắp trả xong rồi, xe đó em sẽ bán.”

“Thế chiếc cậu lái thì sao?” Anh Lâm hỏi anh.

Khâu Hành nói: “Em lái thêm một thời gian nữa, em phải tích góp ít tiền.”

“Sắp trả xong thì thôi đừng làm nữa.” Anh Lâm khuyên anh, “Đừng có tích bệnh vào người, mấy năm nữa nó mò đến thì nguy.”

Khâu Hành gật đầu nói: “Em hiểu mà.”

Khâu Hành và anh Lâm đang nói chuyện trong phòng, Lâm Dĩ Nhiên không đi theo, mà đứng dựa tường ở phòng khách bên ngoài.

Chị Lâm bưng hoa quả ra cho cô, Lâm Dĩ Nhiên vội vàng nói cảm ơn.”

“Lại đây ngồi đi, sao lại đứng đó.” Chị Lâm vẫy tay với cô, kéo cô ngồi xuống.

Lâm Dĩ Nhiên đi qua ngồi xuống, chị Lâm rất thân thiện, luôn

nhét hoa quả vào tay Lâm Dĩ Nhiên cho cô ăn, nói chuyện phiếm với cô.

Chị Lâm khen cô xinh xắn, nói cô thanh tú, da trắng, trông tràn đầy sức sống.

Lâm Dĩ Nhiên không biết nên xưng hô với chị Lâm như thế nào, theo tuổi thì cô phải gọi là "Dì", thế nhưng Khâu Hành gọi "Chị dâu", Lâm Dĩ Nhiên gọi thế nào cũng thấy không đúng lắm.

"Con bao nhiêu tuổi rồi?" Chị Lâm hỏi cô.

"Con mười chín ạ."

"Trông còn nhỏ, còn nhỏ hơn con dì một tuổi." Chị Lâm không hỏi cô có học Đại học hay không, chuyển đề tài đến những vấn đề khác.

Cô gái tuổi còn nhỏ đã hẹn hò yêu đương với con trai rồi sống cùng trên xe, chuyện này nghe không giống con gái nhà gia giáo, chắc là không đi học giống như Khâu Hành.

Khâu Hành nói xong đi ra, chuẩn bị đi.

Lâm Dĩ Nhiên lập tức đứng lên, nói tạm biệt chị Lâm, chị Lâm bảo cô lần sau ghé chơi.

*

Lần này Khâu Hành ở nhà hai ngày, trước khi đi Lâm Sưởng đi tới nói với anh muốn đi theo xe với anh một chuyến.

Khâu Hành nói: "Không tiện."

"Anh dắt theo một cô gái ra ngoài sao anh không nói không tiện, đến lượt em thì lại bảo không tiện." Lâm Sưởng nói: "Em không

làm lỡ chuyện của anh đâu."

"Hết chỗ rồi." Khâu Hành đẩy cậu ta sang bên cạnh, "Đừng có phiền anh."

"Em về dọn đồ rồi đi, lát nữa đem theo xe anh, tối nay đưa em đi cùng nhé." Lâm Sưởng nói xong lái xe đi thật, nói phải về nhà lấy quần áo.

Lâm Dĩ Nhiên ở phía sau nghe thấy, hơi trợn tròn mắt nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành đi gọi điện thoại cho tài xế, trong lòng Lâm Dĩ Nhiên vẫn thấp thỏm không yên.

Bản thân cô vốn là một người đang nhờ vả Khâu Hành, trên xe có thêm một người cô cũng đồng ý nhường chỗ, có một chỗ nào đó để cô ngồi là được rồi.

Nhưng nếu như trên xe không chỉ có cô và Khâu Hành, không gian này đối với cô không còn an toàn tuyệt đối nữa.

Cô chỉ dành sự tin tưởng vô điều kiện cho Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên ôm balo của mình và Khâu Hành đứng bên cửa xe, chờ Khâu Hành đi qua.

Khâu Hành nói chuyện điện thoại xong, lúc trở về còn xách theo túi hoa quả mà chị Lâm cho, hất cằm với Lâm Dĩ Nhiên, ra hiệu cô lên xe.

Lâm Dĩ Nhiên leo lên, nhìn Khâu Hành, muốn nói lại thôi.

Khâu Hành nhìn sang, nhướng mày: "Sao thế?"

Lâm Dĩ Nhiên chỉ ra phía ngoài, bỗng nhiên hỏi: "Phải đợi anh ta

sao ạ…”

“Ai? Lâm Sưởng?” Khâu Hành nói: “Không đợi.”

Sự thấp thỏm của Lâm Dĩ Nhiên được hiện rõ trong mắt cô, ngay cả chính cô cũng không biết. Ánh mắt cô khi nhìn Khâu Hành còn mang theo chút dè dặt và trông mong.

Cô do dự nói: “Nhưng anh ta về lấy đồ rồi.”

Khâu Hành khởi động xe: “Ai quan tâm nó chứ.”

Buồng lái của chiếc xe tải cũ này vẫn là cảng tránh gió an toàn của Lâm Dĩ Nhiên, là nơi cô có thể buông bỏ tất cả lo lắng và cảnh giác, bất kể dừng ở đâu cô cũng có thể yên tâm mà ngủ được.

Mùi mốc meo cũ kỹ trong xe càng ngày càng nhạt, dần dần tràn ngập đủ loại mùi thơm thoang thoảng. Mùi quần áo của cô, mùi dầu gội đầu, còn có mùi của túi thơm hoa nhài.

Bộ chăn ra gối đệm lúc đầu của Khâu Hành cũng bị cô thay, đổi thành một bộ cô mang theo từ trong nhà, từ trong ra ngoài đều là mùi thơm dịu nhẹ. Ngay cả hai bên rèm cửa ở tầng dưới bị dơ đến mức không nhìn ra màu gốc cũng bị cô tháo xuống đem đi giặt.

Chiếc xe Khâu Hành dùng để bôn ba khắp nơi này, dưới sự xoay chuyển của Lâm Dĩ Nhiên, hôm nay dọn một chút ngày mai dọn một chút, dần dần không còn khiến người ta mất hết cảm giác nữa, mà dường như là thoải mái hơn nhiều.

Ngay cả Khâu Hành khi đi ngủ vào mỗi tối cũng không còn nhíu mày nhiều nữa. Nó khiến cho Khâu Hành trông càng ngày càng có năng lượng hơn, không phải vô tri vô giác mà sống qua ngày.

Khâu Hành ở trên xe ngủ chập chờn, có chút tiếng động thì đã thức dậy..

Lâm Dĩ Nhiên ngủ say, không nhúc nhích.

Hôm nay bên ngoài trời vẫn mưa, cửa sổ phía trước mở ra phân nửa, hơi gió lạnh tràn vào, nhiệt độ rất thoải mái. Tạp âm rõ mồn một càng giống như thôi miên, đây vốn là một buổi tối có thể làm người ta ngủ ngon.

“Lâm Tiểu Thuyền.” Khâu Hành ở trong bóng tối mở mắt ra, gọi cô.

Lâm Dĩ Nhiên không ngờ anh thức dậy, tiếng nói đột ngột làm cô giật mình, hít sâu một hơi mới hỏi: “Anh dậy rồi hả?”

Khâu Hành hỏi cô: “Sao vậy?”

Lâm Dĩ Nhiên cuộn trọn nằm nghiêng ở đó, quấn chăn trên người, kinh ngạc khựng lại một lát mới nhỏ giọng đáp: “Em không sao…”

Khâu Hành hỏi: “Em không ngủ mà cứ ở đấy lăn qua lăn lại làm gì?”

“Hả…” Lâm Dĩ Nhiên xin lỗi nói: “Em làm anh thức sao?”

“Sao thế?” Khâu Hành ngồi dậy: “Nói đi.”

Lâm Dĩ Nhiên giấu nửa khuôn mặt dưới chăn, cho dù cô không so đo giới hạn nam nữ với Khâu Hành, nhưng dẫu sao thì cô cũng là con gái.

Có lẽ Khâu Hành cũng sốt ruột nên mới hỏi lại như vậy, Lâm Dĩ Nhiên cho dù thẹn thùng nhưng vẫn cắn môi, giọng ấp a ấp úng: “Em không sao… Em chỉ thấy không thoải mái thôi, anh

ngủ đi."

Khâu Hành nhìn mưa rơi bên ngoài, tưởng cô bị gió thổi vào người nên bị cảm, hỏi: "Tôi đóng cửa sổ nhé?"

"Không phải." Lâm Dĩ Nhiên lúng túng nhắm mắt lại: "Em đau bụng."

Lâm Dĩ Nhiên trước nay chưa từng nói chuyện ấp úng khó khăn như bây giờ, Khâu Hành nghe cô nói đau bụng thì cũng hiểu ra rồi.

Trong buồng xe nhất thời yên tĩnh lại, bầu không khí hơi gượng gạo.

Lát sau Khâu Hành hỏi cô: "Muốn mua đồ không? Đi siêu thị?"

Giọng của anh vẫn không có cảm xúc gì giống mọi khi, như đang nói một chuyện rất bình thường.

Cả khuôn mặt của Lâm Dĩ Nhiên rụt vào trong chăn, nói: "Không không, không cần, anh ngủ đi."

Khâu Hành nằm xuống lại: "Vậy tôi ngủ."

"Dạ." Lâm Dĩ Nhiên nhắm chặt hai mắt, trả lời ngay.

Khâu Hành không khách kháo, nói ngủ là ngủ.

Lâm Dĩ Nhiên giằng co hồi lâu mới chui từ trong chăn ra, Khâu Hành đã ngủ rồi. Lâm Dĩ Nhiên không dám lộn xộn nữa, lúc trở mình cũng rất cẩn thận.

Tuy nhiên vào ngày hôm sau.

Khâu Hành hầu như ở mỗi trạm nghỉ đều dừng lại một lần,

xuống xe nghỉ ngơi một lát, tùy tiện đi dạo quanh. Lâm Dĩ Nhiên cũng không hiểu vì sao, đúng lúc cô muốn đến phòng vệ sinh.

Giữa chừng có hai chỗ trạm nghỉ cách rất gần, cách nhau không tới một tiếng.

Khâu Hành lại dừng xe lần nữa, Lâm Dĩ Nhiên không xuống, chỉ chờ Khâu Hành đi xuống nghỉ một lát rồi lại quay về. Khâu Hành cũng không xuống xe, hai người ngồi một lát, Khâu Hành hỏi cô: "Không xuống xe à?"

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu.

Khâu Hành hỏi tiếp: "Thế tôi lái đi nhé?"

Lâm Dĩ Nhiên mờ mịt gật đầu.

Thế là Khâu Hành lái xe đi.

Đến trạm nghỉ kế tiếp, Khâu Hành dừng xe ở phòng vệ sinh, lúc này cô mới đột nhiên hiểu ra ngày hôm nay Khâu Hành xảy ra chuyện gì.

Khâu Hành cầm chai nước đi xuống, uống hai hớp, sau đó đứng ở một bên gửi tin nhắn.

Mặt Lâm Dĩ Nhiên hơi đỏ, đồng thời cũng cảm thấy có lỗi. Trước giờ Khâu Hành lái xe đều rất vội, nhưng hôm nay anh phải dừng lại rất nhiều lần.

Đến khi hai người trở lên xe, Lâm Dĩ Nhiên nói với anh: "Anh không cần mỗi một trạm nghỉ đều dừng lại đâu… Em muốn xuống xe sẽ nói trước cho anh biết."

Khâu Hành mặt không cảm xúc: "Biết rồi."

Bây giờ Lâm Dĩ Nhiên đã biết mặt của anh không cảm xúc cũng không có nghĩa là anh thiếu kiên nhẫn, cô nhỏ giọng nói câu "Cảm ơn" với anh.

Khâu Hành liếc nhìn cô, trước sau như một không đáp lại lời cảm ơn của cô.

Chương 13: Mọi người đều biết Khâu Hành có một cô bạn gái nhỏ, Khâu Hành luôn đưa cô ấy đi theo mình, lại còn bảo vệ rất

Xe tải chở đầy hàng chạy trên đường quê, con đường đất gập ghềnh làm Lâm Dĩ Nhiên choáng váng đầu óc. Hai bên đường là ao nước được ngăn thành từng bể, vào chạng vạng tối không có gió, mặt nước tĩnh lặng phản chiếu bầu trời.

Nếu như kéo dài ống kính ra, toàn bộ màn hình sẽ trở nên yên tĩnh, chiếc xe tải từ góc màn hình lao tới, ầm ầm chạy xuyên qua, nhưng không lấy đi sự yên bình và không khí của cuộc sống ngưng đọng trên những cánh đồng, ao hồ ở nơi đây.

Sau con đường nhựa dài là một ngôi làng có rất nhiều nhà máy theo kiểu gia đình.

Khâu Hành lái xe đến trạm hàng, để Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên xe, không cho cô xuống xe. Chỗ này Khâu Hành cũng không tới thường, không thân quen với người ở đây. Lâm Dĩ Nhiên đang cảm thấy không khỏe nên không đi với anh.

Ở đây mới nhìn thì giống như xưởng sửa xe của anh Lâm, chỉ khác là xe đỗ ở đây nhiều hơn một chút, tài xế mặc áo ba lỗ hoặc là để trần thân trên, mặc quần đùi rộng, đa số đều nói tiếng địa phương.

Có người ngậm thuốc lá đi ngang qua nhìn lên xe, thấy cô gái trẻ tuổi xinh đẹp ngồi trên ghế phụ, ánh mắt của họ không kiềm chế được mà cứ nhìn cô mãi.

Lâm Dĩ Nhiên không biết Khâu Hành đi đâu, nhìn xung quanh nhưng không tìm thấy anh. Cô mở điện thoại đã tắt máy nhiều ngày, cầm điện thoại ra phía sau ngồi xuống giường Khâu Hành, như thế thì người bên ngoài đi ngang qua sẽ không nhìn thấy cô.

Khâu Hành đi gần một tiếng, trời đã sập tối.

Ánh sáng trong xe bắt đầu mờ, Lâm Dĩ Nhiên rụt người tựa ở đằng sau, đỉnh đầu chạm vào vách xe. Trong người không thoải mái cũng không quá khó chịu, thế nhưng cứ mệt mỏi kéo dài khiến cô cảm thấy ớn lạnh trong đêm hè oi bức này.

Từng tin nhắn trên điện thoại nhảy ra, gần nhất là một tin nhắn được gửi đến mấy ngày trước, cô vẫn luôn tắt nguồn, đối phương cũng không liên lạc lại với cô. Lâm Dĩ Nhiên nhìn những tin nhắn này vẫn cảm thấy hơi bất an, nhưng không còn quá sợ hãi nữa, cho dù cô biết mình không thể đi theo Khâu Hành mãi được, đến khi kỳ nghỉ kết thúc cô phải đi học một mình, phải đối mặt với những chuyện này.

Nhưng hiện giờ Lâm Dĩ Nhiên không muốn nghĩ tới nó.

“Lâm Tiểu Thuyền.” Cô nghe tiếng Khâu Hành đứng dưới xe gọi cô.

“Dạ?” Lâm Dĩ Nhiên lập tức trả lời.

“Lấy đồ của em xuống đây.” Khâu Hành nói.

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên đáp xong rồi xách theo ba lô của mình.

Khâu Hành nói tiếp: “Lấy đồ của tôi xuống luôn.”

Lân Dĩ Nhiên đã dịch đến ghế phụ bên này, ló đầu ra ngoài hỏi

anh: “Lấy gì anh?”

“Đồ rửa mặt.” Khâu Hành còn muốn nói gì nữa, khựng lại rồi nói tiếp: “Em xuống đây đi, để tôi tự lấy.”

Lâm Dĩ Nhiên ôm ba lô của cô, Khâu Hành mang theo quần áo để thay và đồ rửa mặt, hai người đi qua bãi đậu xe.

Người trong bãi đậu xe không nhiều như lúc nãy, chỉ có lác đác vài người. Lâm Dĩ Nhiên cảm giác được có người đang nhìn mình, là không hề che giấu mà đánh giá.

Không phải Lâm Dĩ Nhiên có sức hút đến mấy, mà là đang ở nơi như thế này xuất hiện một cô gái thì rất kỳ lạ, huống hồ còn là một cô gái trẻ. Cô không hợp với nơi này, ai cũng liếc nhìn vài lần.

Đi qua bãi đậu xe, qua hai căn nhà nhỏ còn kèm theo tiếng chó sủa, Khâu Hành đưa cô tới một cái sân rộng.

Hai con chó mực sủa inh ỏi về phía bên này, Lâm Dĩ Nhiên bị tiếng sủa đó dọa giật mình. Trong đó một con chó vừa sủa vừa chạy tới chỗ bọn họ, Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại nép mình vào Khâu Hành.

Khâu Hành không để ý, con chó kia chạy đến cách bọn họ vài bước thì không tiến lên phía trước nữa, chỉ đứng ở đó sủa.

Trong sân là mấy dãy phòng, có bật đèn sáng, cửa sổ đen sì.

Trong sân có rất nhiều người, mấy tài xế vừa nãy phần lớn đều ở đây. Có người ngồi hút thuốc với nhau, cũng có người bày bàn nhỏ để uống rượu.

Khâu Hành không chào hỏi ai, dẫn Lâm Dĩ Nhiên đi mở cửa phòng trong dãy đó, bật đèn lên.

Căn phòng rất đơn sơ, bên trong bày hai chiếc giường dựa vào hai bên vách tường, có một cái bàn, trên bàn có một cái tivi LCD không biết đã bao nhiêu tuổi đời. Ngoài ra còn có một cái ghế nhựa nhét dưới gầm bàn và hai cái quạt điện treo trên tường.

Khâu Hành mở hết cửa sổ ra, bật quạt, nói với Lâm Dĩ Nhiên: "Em ở đây với tôi."

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu ngay, ở nơi như thế này bảo cô ở một mình cô cũng không dám.

Cô đặt ba lô mình lên giường, ít nhất thì ra trải giường vẫn rất sạch sẽ, không có vết bẩn rõ ràng.

Buổi tối xe dừng ở bên ngoài xếp hàng chờ dỡ hàng, đợi lát nữa thì có người ở trạm hàng lại đây lái xe qua, tiếng động dỡ hàng của mấy xe khác cứ luôn loảng xoảng liên tục, dỡ hàng xong rồi ngày mai bốn giờ phải đi.

Vậy nên đêm nay chỉ có thể ngủ ở đây, Lâm Dĩ Nhiên không hỏi gì cả, bất luận điều kiện có kém bao nhiêu đi nữa, từ trước đến nay cô chưa bao giờ tỏ ra miễn cưỡng hay là làm khó ai dù chỉ một chút.

"Phòng vệ sinh và phòng tắm ở bên ngoài, tôi dẫn em đi." Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên không muốn tắm ở một nơi như thế này, nhưng cô do dự một hồi, cuối cùng vẫn lấy đồ đi tắm, hôm nay thực sự cô thấy không thoải mái.

Phòng tắm là một gian phòng riêng biệt, có thể khóa cửa từ bên trong, không bẩn lắm, chỉ là rất cũ thôi.

Đến trước cửa Lâm Dĩ Nhiên quay đầu lại nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành hất cằm với cô, ý bảo cô đi vào.

Trong khoảng thời gian ở chung này đã khiến cho hai người họ nảy sinh ra một sự ăn ý, ví dụ như hiện tại, mặc dù Khâu Hành không nói chuyện, nhưng cô có thể hiểu được rõ ràng ý của Khâu Hành là anh sẽ ở đây chờ cô.

Một ánh mắt của Khâu Hành có thể khiến Lâm Dĩ Nhiên yên tâm, cô biết Khâu Hành sẽ không bỏ cô ở đây một mình.

Lâm Dĩ Nhiên tắm xong, Khâu Hành bảo cô ở trong chờ một lát, anh tranh thủ đi tới phòng khác tắm, tiện thể thay luôn quần áo.

Lúc hai người trở về, Khâu Hành đi ở đằng trước, trên người Lâm Dĩ Nhiên còn mang theo hơi nước ẩm ướt, nhưng mặc quần áo rất kín đáo.

Hai con chó mực vẫn còn đang sủa inh ỏi trong sân, Lâm Dĩ Nhiên dính chặt vào Khâu Hành, Khâu Hành vừa mở cửa phòng thì cô đã chui tọt vào.

Mặc dù bình thường cô và Khâu Hành ở trên xe, thậm chí khoảng cách còn gần hơn thế này, nhưng thuê một căn phòng như vậy để hai người ở chung với nhau thì vẫn có chút khác biệt.

Nhưng họ không so đo, Khâu Hành không quan tâm, Lâm Dĩ Nhiên thì không có điều kiện để tâm đ ến những thứ này.

Cô không nằm gối trên giường, cũng không đắp chăn trên giường.

Cô mặc lại cái áo mà Khâu Hành vừa thay ra, gối đầu lên ba lô của mình.

Khâu Hành nằm trên giường bên kia, nói: “Có gì thì gọi tôi.”

Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, Khâu Hành nhắm mắt lại ngủ.

Bên ngoài dần yên tĩnh lại, thỉnh thoảng sẽ có người đi ngang qua cách cửa bọn họ không xa. Ở đây Lâm Dĩ Nhiên ngủ không được, cô nằm thẳng tắp trên giường, nhắm mắt lại, lắng nghe tiếng hít thở của Khâu Hành.

Ở đây không làm cho cô thấy an tâm như ở trên xe.

Cô nhẹ nhàng trở mình, mặt xoay về tường, cuộn tròn lại, hai tay đặt ở trên bụng của mình, siết chặt áo của Khâu Hành.

Đêm khuya, Lâm Dĩ Nhiên mơ màng ngủ một chút, nhưng không ngủ sâu.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê thì cô đột nhiên mở mắt ra, hơi ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ.

Trong nháy mắt, trái tim Lâm Dĩ Nhiên co rút lại.

Chỗ cửa sổ có người đang nhìn vào, trong bóng tối Lâm Dĩ Nhiên không thấy rõ mặt hắn, nhưng cô thấy rõ dáng người.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi dậy, ngực phập phồng dữ dội.

Người ở cửa thấy cô dậy thì quay người bỏ đi, động tác chậm rãi, dáng vẻ không xem ai ra gì.

Cảnh tượng này tương tự như lúc cô ở trong phòng trọ, thật lâu sau đó Lâm Dĩ Nhiên vẫn còn thở rất gấp, tim đập thình thịch.

Cô không dám nhắm mắt lại, luôn cảm thấy có người đang nhìn mình chằm chằm.

Nỗi hoảng sợ từ trong bóng tối bao trùm lấy cô, thứ duy nhất có thể làm cô yên tâm là tiếng hít thở của Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên mang giày vào, lẳng lặng đi tới bên giường Khâu Hành, ngồi ở chân giường.

Lâm Dĩ Nhiên là cô gái kiên cường, khi có biến cố ập đến trong cuộc sống, tai họa liên tiếp đổ xuống đầu cô, cô mất đi mẹ, bị ba của mình đẩy vào tình cảnh như thế, những thứ mà Lâm Dĩ Nhiên đang trải qua đã vô cùng khó khăn đối với một đứa trẻ vừa mới trưởng thành như cô rồi.

Mặc dù vậy nhưng cô vẫn khá điềm tĩnh. Ngoại trừ mấy lần sợ hãi cầu cứu Khâu Hành, thời gian còn lại cô chỉ im lặng ở bên cạnh Khâu Hành, cố gắng hết sức để tỏ ra mình bình tĩnh trong hoàn cảnh khó khăn chật vật như vậy.

Tất cả những đau buồn và khó khăn mà cô phải đón nhận này, cô không thấy tủi thân, cũng không rơi nước mắt như mọi khi.

Nhưng đêm hôm đó, mặc dù cô đã đè nén hơi thở của mình xuống mức thấp nhất, nhưng Khâu Hành vẫn nghe thấy.

Có thể là bởi vì trong người không thoải mái, có thể là bởi vì bị dọa sợ, cũng có thể là vì tất cả mọi chuyện trong khoảng thời gian này cuối cùng đã bị phá vỡ, để cho cô tạm thời buông thả cảm xúc của mình.

Khâu Hành mở mắt ra, thấy cô duỗi thẳng lưng, ngồi một bên dưới chân mình, lặng lẽ lau nước mắt.

Cô vốn dĩ đã hơi gầy rồi, khoảng thời gian này đi theo Khâu Hành chịu khổ trên xe như thế càng làm cho cô gầy hơn trước nhiều.

Bây giờ cô đang mặc áo phông của Khâu Hành, dù bên trong còn áo của mình nhưng trông vẫn còn rộng thùng thình. Bờ vai gầy, cổ thon nhỏ, lúc này hơi cúi đầu, độ cong thoạt nhìn mỏng manh mà yếu đuối.

Cô không biết Khâu Hành đã thức dậy, cố gắng làm cho mình hít thở đều đặn và nhẹ nhàng.

Khâu Hành để cô lặng lẽ khóc một lát mới lên tiếng hỏi: “Em ngồi đây làm gì?”

Lâm Dĩ Nhiên ngồi thẳng lưng lên, quay đầu nhìn Khâu Hành, lần này không có xin lỗi, chỉ thấp giọng nói: “Khâu Hành, em sợ lắm.”

Khâu Hành “Ừ” một tiếng, giọng nói bình tĩnh ở trong bóng tối nghe có chút ôn hòa: “Sợ gì?”

Trong giọng Lâm Dĩ Nhiên vẫn còn nghe ra tiếng khóc, giọng cô hơi khàn: “Vừa nãy có người đứng ở cửa sổ.”

“Sợ quá nên khóc à?”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu nói: “Không có.”

Khâu Hành hơi nhích vào trong, chừa một chỗ trống ở bên cạnh.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn sang đó rồi im lặng đi qua ngồi xuống.

Đó là nơi mà Khâu Hành mới nằm, còn mang theo nhiệt độ cơ thể của anh. Chỗ này cách Khâu Hành gần hơn, phía sau cô là cánh tay của Khâu Hành.

Khâu Hành nằm ngửa, nhắm mắt lại nói: “Tôi ngủ thêm chút nữa đã, buồn ngủ quá, đợi lát nữa rồi đi.”

Lâm Dĩ Nhiên “Dạ” một tiếng, nói: “Anh ngủ đi.”

Khâu Hành lúc nào cũng im lặng, nhưng anh luôn giữ lại cho cô một mảnh mất trống an toàn nho nhỏ ở bên cạnh, chỗ không rộng lắm, vừa đủ cho cô dung thân.

Chỉ cần có một nơi như vậy, Lâm Dĩ Nhiên có thể bình tĩnh mà đợi ở bất cứ hoàn cảnh nào, đợi Khâu Hành xong việc rồi sẽ đưa cô đi.

Khoảng thời gian kế tiếp, cô đi theo Khâu Hành đến nhiều nơi hơn, gặp nhiều người lạ hơn, cũng gặp được một Khâu Hành đa dạng hơn.

Khâu Hành không chỉ có dáng vẻ thường thấy, cũng sẽ có lúc anh cười hì hì đùa giỡn với những chú bác kia, cắn thuốc không châm lửa, rất khéo ăn nói.

Thực ra lúc Khâu Hành như thế này mới phù hợp với ấn tượng của Lâm Dĩ Nhiên về anh khi còn bé.

Là một cậu bé nghịch ngợm.

Mà Khâu Hành dù đi đến đâu cũng sẽ giữ lại cho Lâm Dĩ Nhiên một không gian nhỏ, anh không cố ý dặn dò cô điều gì, cũng sẽ không chú ý đến cô mỗi giờ mỗi phút mà chỉ thỉnh thoảng liếc mắt về phía sau.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn cách chỗ anh không xa không gần, tầm mắt luôn dõi theo anh. Bất cứ lúc nào Khâu Hành quay đầu lại cũng có thể đối diện với cô, bắt gặp ánh mắt dịu dàng và kiên trì của cô.

Thời gian lâu dần, mọi người đều biết Khâu Hành có một cô bạn gái nhỏ, Khâu Hành luôn đưa cô ấy đi theo mình, lại còn bảo vệ rất kỹ. Bạn gái nhỏ không thích nói chuyện lắm, rất xinh xắn.

Khâu Hành không giải thích nhiều, anh lười quan tâm.

Bọn họ ở chung cũng có chút thay đổi so với lúc đầu, trở nên ăn ý hơn, nhiều ánh mắt giao lưu hơn, Lâm Dĩ Nhiên cũng không còn khách sáo giống như trước nữa.

Trong sự ăn ý ngày càng sâu sắc này, bọn họ cũng không thể tránh khỏi càng ngày càng thân mật, chỉ là họ không cảm nhận được mà thôi.

*

Khâu Hành từ dưới xe đi qua, nửa bánh xe bên ghế phụ bị treo lơ lửng, bên đường là sườn dốc, phía dưới là rãnh nước.

Hai chiếc xe chở hàng dừng bên đường, trong thùng hàng có mấy công nhân đang đem hàng trên xe chuyển tới xe khác. Như vậy hai bên có thể đi giao hàng trực tiếp, giảm bớt đi lộ trình ở giữa.

Lâm Dĩ Nhiên không xuống xe, Khâu Hành từ ghế phụ đi vòng qua, đứng trên sườn dốc, giơ tay đưa một xấp tiền dày cộm cho Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên thò người ra ngoài nhận lấy, nhỏ giọng hỏi anh: “Đếm hả anh?”

Khâu Hành nói: “Ừ, đếm.”

Lâm Dĩ Nhiên đáp “Dạ”.

Lâm Dĩ Nhiên đếm xong gửi tin nhắn cho Khâu Hành, nói số tiền với anh. Cô dùng điện thoại của Khâu Hành, Khâu Hành chỉ mang theo cái điện thoại thường dùng khi làm việc, cái ít dùng thì anh để lại trên xe.

Khâu Hành nhắn về: [Biết rồi.]

Đều là người quen thường xuyên qua lại nên lúc tính tiền hàng Khâu Hành không thể đếm trước mặt họ, chỉ cuộn lại rồi mang đi, nhưng thật sự có lúc số tiền mặt nhận được sẽ không khớp với số tiền đã được tính.

Anh thường ném tiền lên xe, Lâm Dĩ Nhiên gom lại mang đi cất vào chỗ để tiền.

Thư thông báo trúng tuyển của Lâm Dĩ Nhiên đã được lấy từ trường về, cùng với hồ sơ, chứng minh thư, thẻ ngân hàng của cô đều cất ở trong xe, cô không cần phải mang theo ngay cả lúc đi vệ sinh nữa.

Khâu Hành ngầm đồng ý mọi hành động của cô, trên chiếc xe này, Lâm Dĩ Nhiên muốn làm gì cũng được.

Bọn họ đã dừng ở con đường bỏ hoang này đổ hàng gần ba tiếng đồng hồ mà mới được phân nửa.

Ở bên này Lâm Dĩ Nhiên mở cửa là rãnh nước của sườn dốc, cô vốn dĩ không thể đứng vững theo quán tính, có thể hụt chân mà ngã vào rãnh. Cửa bên ghế lái đã bị xe bên cạnh chặn lại không mở ra được, vừa nãy Khâu Hành nhảy xuống từ ghế phụ, ngay cả Khâu Hành cũng phải phóng nhanh hai bước mới đứng vững.

Lâm Dĩ Nhiên không xuống được nên đành ngồi ở trên xe.

Một lát sau Khâu Hành bước tới, đứng ở phía dưới hỏi cô: “Đi vệ sinh không?”

Lâm Dĩ Nhiên nằm nhoài trên cửa sổ, ánh mắt trông mong nhìn Khâu Hành, gật đầu lia lịa.

Khâu Hành khẽ cười, nói: “Xuống đi.”

Lâm Dĩ Nhiên chỉ rãnh nước phía dưới: “Em không xuống được.”

Khâu Hành bảo cô mở cửa xe, còn mình thì bước xuống dưới, Lâm Dĩ Nhiên giẫm lên bậc thứ nhất, luống cuống nhìn khắp nơi, không biết đặt chân ở đâu.

Khâu Hành giơ tay lên, ra hiệu với cô, nói: “Xuống đây.”

Lâm Dĩ Nhiên hiểu, hơi do dự một giây rồi cúi xuống, cơ thể nghiêng về phía trước.

Một tay Khâu Hành bao bọc lấy chân cô, đưa cô xuống.

Trong khoảnh khắc hai chân bay lên không, Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, sau khi xuống đất sợ cô đứng không vững, Khâu Hành còn đỡ lưng cô, sợ cô mất thăng bằng trên sườn dốc.

Lâm Dĩ Nhiên đưa lưng về phía Khâu Hành, cụp mắt, tim đập nhanh.

Đến phòng vệ sinh thì phải vào trong xưởng, cách đó hơi xa, Khâu Hành dẫn cô qua, trên đường có người hỏi thăm anh: “Bạn gái à Tiểu Khâu?”

Bị hỏi nhiều rồi, Khâu Hành không đáp, chỉ mỉm cười.

Lâm Dĩ Nhiên mặc áo phông trơn màu trắng, lần trước khi đi ngang qua chợ làng cô đã mua với giá ba mươi tệ. Lúc đó cô và Khâu Hành đi ăn cơm, khi đi tới chợ Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy thú vị và náo nhiệt, Khâu Hành đi với cô vào trong dạo một vòng, mua hai cái khăn và hai cái áo phông. Cái của Khâu Hành là màu đen, anh nói anh không mặc màu trắng được.

Lâm Dĩ Nhiên còn mua cho mình một đôi dép tông, bây giờ cô mặc áo thun rộng và mang dép tông, trông vừa thả lỏng vừa tùy

ý, không còn che người kín mít như lúc đầu nữa.

Nhưng mặc dù là vậy, hơi thở học sinh giỏi dịu dàng điểm đạm trên người cô vẫn như cũ không xóa đi được, là một cô gái biết nghe lời ở trong mắt người khác.

Lâm Dĩ Nhiên tựa như một cô gái ngoan ngoãn bị Khâu Hành dạy hư, bị bạn trai dụ dỗ dẫn đi bất chấp sự phản đối của gia đình, trải qua cuộc sống khổ cực mà còn tưởng là lãng mạn.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên làm gì có nhà, cô cũng không phải bị bạn trai dụ dỗ dẫn ra ngoài.

Chẳng những không phải bị dẫn đi, mà còn là do cô chủ động nương tựa nhờ vả người ta, ở trên xe người ta ăn vạ không chịu đi.

Tính toán đâu ra đấy, cô còn ở trên xe Khâu Hành được một tháng nữa.

Lâm Dĩ Nhiên đương nhiên là muốn đi học, đó là những ngày tháng hoàn toàn mới, tràn ngập hy vọng mà cô vẫn luôn mong đợi.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là cô phải bắt đầu đối mặt với những chuyện tạm thời bị cô quên lãng kia.

Và đối mặt với chuyện không có Khâu Hành.

*

Đa số thời gian Khâu Hành vẫn lạnh nhạt như cũ, chẳng mấy khi để lộ cảm xúc lộ ra ngoài.

Anh giống như cỗ máy kiếm tiền, không xem mình là người, như thể không biết buồn ngủ hay mệt mỏi là gì, anh chăm chỉ

một cách mạnh mẽ, lạnh nhạt đến mức vô cảm.

Chỉ có Lâm Dĩ Nhiên ở gần anh mới có thể nhìn thấy anh thỉnh thoảng lộ ra chút dịu dàng, tựa như trong lớp vỏ cứng đã bị phong hóa nứt ra một khe hở.

“Con đồng ý hồi nào?” Bả vai Khâu Hành kẹp điện thoại, cười nói với người bên kia.

“Làm gì có chuyện đó, con bận túi bụi thế này thì sao mà ra ngoài chơi được, nằm mơ chơi thì được.” Khâu Hành tự giễu nói.

“Nhớ con sao? Vậy vài hôm nữa con đến.”

Nghe giọng điệu nói chuyện của Khâu Hành, Lâm Dĩ Nhiên biết người bên kia là dì Phương, mẹ của Khâu Hành.

“Ba con? Ba con cũng bận mà.” Khâu Hành nói: “Mẹ muốn làm món gì cho con?”

Khâu Hành “Dạ” một tiếng, nói thêm: “Hầm canh đi.”

Khâu Hành nói mấy phút điện thoại, trước khi cúp còn bảo đảm nhiều lần, nói mấy hôm nữa nhất định đến thăm bà.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi: “Anh muốn đi thăm dì Phương sao?”

Khâu Hành nói: “Không chắc, nói sau đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, nói: “Anh đã đồng ý với dì rồi mà.”

Khâu Hành để điện thoại xuống, lạnh nhạt nói: “Bà ấy không nhớ.”

Lâm Dĩ Nhiên im lặng, cảm thấy hơi buồn.

Khâu Hành từng nói, lúc anh đến thăm bà sẽ k1ch thích bà, bà không thể chấp nhận Khâu Hành bây giờ, không thể chấp nhận anh đã trưởng thành.

Lâm Dĩ Nhiên nhẹ giọng hỏi: “Anh nhớ dì ấy không?”

Khâu Hành nói: “Nhớ.”

Anh bình tĩnh đáp lại như chuyện đương nhiên, nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Tôi cũng cảm thấy mình tàn nhẫn, bỏ mặc bà ấy ở đó không lo.”

Lâm Dĩ Nhiên lập tức lắc đầu nói “Không đâu”.

Khâu Hành nói: “Tôi hết cách rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên không nói gì, một lát sau Khâu Hành mới mở miệng nói: “Tôi cũng nhớ bà ấy.”

Cuộc điện thoại vào buổi tối này khiến Khâu Hành trầm mặc hơn bình thường.

Lâm Dĩ Nhiên cảm nhận được tâm trạng anh không tốt.

Anh im lặng dừng xe, đi rửa mặt rồi lẳng lặng trở về ngủ.

Lâm Dĩ Nhiên không ngủ được nên không lên giường nằm. Bây giờ vào buổi tối cô sẽ ngồi ở phía trước, thế thì nếu như bên ngoài có tiếng động gì thì cô vẫn nghe được, có thể cầm đèn pin rọi về phía sau, không cần mỗi lần như thế thì Khâu Hành phải xuống kiểm tra, để Khâu Hành có thể yên ổn mà ngủ một chút.

Tối hôm đó Khâu Hành nằm mơ.

Bình thường anh ngủ rất yên tĩnh, những lúc ấy anh mệt mỏi đến nỗi nằm mơ cũng là điều xa xỉ. Đây là lần đầu tiên Lâm Dĩ

Nhiên thấy anh bị vây hãm trong ác mộng.

Tiết tấu hô hấp của Khâu Hành trở nên gấp gáp, tiếng lẩm bẩm khó chịu mơ hồ phát ra từ cổ họng, lông mày anh nhíu chặt, trông rất đau đớn.

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu lại gọi anh: “Khâu Hành.”

Gọi vài tiếng vẫn không thể đánh thức anh. Lâm Dĩ Nhiên đi tới, nửa quỳ ở trước sàn xe, lay cánh tay của Khâu Hành: “Khâu Hành…”

Khâu Hành siết chặt tay Lâm Dĩ Nhiên, lòng bàn tay anh toát đầy mồ hôi lạnh.

Lúc mở mắt trong chớp nhoáng, Khâu Hành gọi một tiếng “Ba” ngắn ngủi.

“Anh nằm mơ rồi.” Tay Lâm Dĩ Nhiên bị Khâu Hành nắm chặt rất đau, nhưng cô không rút ra.

Khâu Hành vẫn chưa tỉnh táo hoàn toàn, chỉ “Ừm” một tiếng.

“Không sao. “Lâm Dĩ Nhiên nhẹ giọng an ủi anh, lắc bàn tay đang nắm chặt tay cô của Khâu Hành, “Đừng sợ.”

Giọng cô nhẹ nhàng, chậm rãi mà dịu dàng. Khâu Hành “Ừm” một tiếng nữa, một lát sau mới buông lỏng tay ra.

Ánh mắt Khâu Hành sững sờ, vẫn chưa lấy lại tinh thần từ trong mộng. Hô hấp của anh vẫn còn hơi gấp, trên trán đều là mồ hôi.

Lâm Dĩ Nhiên rút một tờ giấy, lau mồ hôi trên trán Khâu Hành.

Khâu Hành nhìn cô, ánh mắt trống rỗng, lần đầu tiên Lâm Dĩ Nhiên nhìn thấy sự mờ mịt trực tiếp như vậy trong đôi mắt anh.

Mang theo sự yếu đuối mơ hồ vẫn chưa được rũ bỏ sạch sẽ từ trong giấc mộng.

Trái tim Lâm Dĩ Nhiên nặng nề rơi xuống.

“Đừng buồn nữa.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng nói: “Tất cả đã qua hết rồi.”

Khâu Hành ngây người nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên sờ trán anh, ngón tay cái chậm rãi đảo qua ấn đường của anh, nói: “Đừng buồn.”

Chương 14: Mấy sợi tóc con cọ vào cổ, Lâm Dĩ Nhiên khẽ rụt vai lại

Đêm nay Khâu Hành không che giấu được nỗi buồn của mình, ánh mắt của anh giống như một đứa trẻ đang rất sợ hãi. Anh ngồi dậy, Lâm Dĩ Nhiên cũng chui vào trong ngồi bên cạnh anh trong không gian nhỏ này.

Lâm Dĩ Nhiên ôm đầu gối, lẳng lặng ngồi bên cạnh anh.

“Em buồn ngủ không?” Khâu Hành hỏi.

“Em không buồn ngủ.” Lâm Dĩ Nhiên đáp.

Khâu Hành chợt chui ra, ngồi vào ghế lái khởi động xe.

Buổi tối hôm đó là một buổi tối bình thường của mùa hè, nói bình thường nhưng thực ra cũng chẳng bình thường mấy.

Khâu Hành lái xe ra khỏi đường cao tốc, rẽ trái rẽ phải, cuối cùng dừng lại trên một con đường chưa làm xong. Mặt đường đã được cán phẳng, hai bên không có lan can. Bên cạnh đường là một bãi cỏ trống, đất bị nhiễm mặn cằn cỗi, ngay cả cỏ cũng mọc thưa thớt.

Khâu Hành nằm thẳng tắp trên cỏ, nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời chỉ có mấy vì sao, áng mây trong trẻo.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên cạnh anh, thỉnh thoảng phất tay đuổi

muỗi đi.

Họ không nói chuyện với nhau, nhưng trên thế giới này, họ là người bạn đồng hành duy nhất của nhau. Cả hai đều là người bị cuộc sống trêu đùa, đang diễn vở kịch mà mình không biết hướng đi.

Vào ban đêm ở nơi này, trực giác của Lâm Dĩ Nhiên cảm nhận được sự gần gũi giữa cô và Khâu Hành. Ngoại trừ đối phương, trên thế giới này không có ai gần gũi với mình hơn được nữa.

Họ bị số phận xua đuổi buộc phải trốn chạy, lang thang không có điểm dừng.

*

Lần sau Khâu Hành trở về, cuối cùng vẫn quyết định đến thăm mẹ mình.

Lâm Dĩ Nhiên cũng đi theo, ngày đó trạng thái tâm lý của dì Phương rất tốt, còn lôi kéo tay Lâm Dĩ Nhiên nói chuyện.

Bà gầy hơn so với trong ký ức của Lâm Dĩ Nhiên, cũng tiều tụy hơn nhiều, nhưng vẫn dịu dàng như xưa, nói chuyện chậm rãi nhỏ nhẹ.

Nghe tin mẹ Lâm Dĩ Nhiên qua đời, bà vỗ về khuôn mặt Lâm Dĩ Nhiên, ánh mắt đầy trìu mến, đau lòng an ủi cô bé nhà hàng xóm này.

Rõ ràng những lúc như thế này trông bà rất bình thường, Lâm Dĩ Nhiên ôm bà, trong lòng rất buồn.

“Khi nào con nhớ mẹ thì tới đây tìm dì Phương đi, để dì Phương nói chuyện với con cho đỡ buồn.” Bà vuốt tóc Lâm Dĩ Nhiên, là một bậc trưởng bối nhân hậu khoan dung.

Mắt Lâm Dĩ Nhiên đỏ hoe, cô gật đầu, nói với bà: “Con sẽ đến thường.”

“Ừm. Tiểu Thuyền đã lớn rồi.” Bà cười nói, lúc cười bên khóe mắt có một nếp nhăn, nói tiếp: “Ngay cả Tiểu Thuyền cũng lớn như vậy rồi.”

Có lẽ là vì liên quan đến Lâm Dĩ Nhiên, hôm đó dì Phương không quấn quýt bên Khâu Hành quá mức, hơn phân nửa sự chú ý đều đổ dồn vào Lâm Dĩ Nhiên.

Khâu Hành đi ra nói chuyện với y tá, lúc quay về cầm theo hai quả táo, nói là của y tá cho, anh mang đi rửa sạch rồi đưa cho hai người mỗi người một quả.

Dì Phương nghĩ đến chuyện gì đó, cười lên: “Ờ đúng rồi, lần trước Tiểu Tề khen con đẹp trai đấy.”

“Tiểu Tề gì ạ?” Khâu Hành thuận miệng hỏi.

“Thì là cái cô gái mắt to kia, lần trước mẹ có nói đợi con đến rồi giới thiệu cho hai đứa làm quen.” Dì Phương quay đầu nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Suýt nữa dì quên rồi, dì phải tìm Tiểu Tề qua đây.”

“Mẹ ngồi xuống đi.” Khâu Hành đè bả vai bà không cho bà đứng lên.

Suy nghĩ của bà rất lộn xộn, thật thật giả giả, cũng không biết có Tiểu Tề thật hay không.

Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên ở chơi với bà nửa buổi chiều, đến khi bà nói muốn nghỉ ngơi một lát thì Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên mới đi. Lâm Dĩ Nhiên lưu luyến nói lời tạm biệt với bà. Bà dặn dò Lâm Dĩ Nhiên phải chăm sóc tốt cho mình, phải kiên

cường hơn nữa.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, nghe bà nói: “Không có gì là không vượt qua được, dù thế nào cũng qua được hết.”

Khâu Hành đáp một câu: “Nếu không vượt qua được thì sao đây mẹ?”

“Không vượt qua được thì sẽ bị bệnh.” Bà đáp lời rất trôi chảy, nói tiếp: “Giống như mẹ vậy.”

Khâu Hành không khách sáo nói: “Mẹ cũng biết vậy sao?”

Khuỷu tay Lâm Dĩ Nhiên đụng vào Khâu Hành, Khâu Hành rũ mắt nhìn cô, ánh mắt Lâm Dĩ Nhiên ra hiệu để anh đừng nói nữa.

Dì Phương cười ôn hòa: “Sao mẹ không biết được? Mẹ bị bệnh mà, mẹ biết chứ, nếu không thì mẹ ở đây làm gì?” Bà nói với Khâu Hành: “Con nhớ chăm sóc tốt cho Tiểu Thuyền đấy.”

Bệnh viện An Bình không giống những gì mà Lâm Dĩ Nhiên nghĩ, không kinh khủng như lời mà mọi người nói khi cô còn bé. Ở đây người bệnh rất nhiều, nhưng không phải cứ liếc mắt một cái là có thể nhìn ra điều gì khác thường, đa số họ trông không khác gì người bình thường cả.

Trong bệnh viện rất sạch sẽ, trồng rất nhiều cây xanh, cũng rất đẹp.

“Cậu tới rồi hả?” Có cô y tá chào hỏi Khâu Hành, phất tay nói chuyện với anh.

Lâm Dĩ Nhiên đoán ra ngay cô gái này chính là “Tiểu Tề”, đôi mắt đúng là vừa to vừa đẹp.

“Đưa bạn gái đến thăm dì Phương sao?” Cô y tá nhìn Lâm Dĩ Nhiên, mờ ám mà nháy mắt với Khâu Hành.

Khâu Hành cười, “À” một tiếng.

“Dì Phương dạo này tốt lắm, ăn ngon ngủ ngon.” Y tá nói với Khâu Hành.

Khâu Hành nói: “Cảm ơn mọi người đã chăm sóc.”

Hai người họ nói chuyện rất thân quen, lúc chào tạm biệt cô y tá nói: “Được rồi cậu đi nhanh đi, dì Phương có chuyện gì tôi sẽ gọi cho cậu.”

Đợi khi chỉ còn hai người họ, Lâm Dĩ Nhiên mới hỏi: “Đây là Tiểu Tề mà dì Phương muốn giới thiệu cho anh sao?”

Khâu Hành nói: “Không biết, chắc vậy. Nhưng mà cô ấy họ Trương.”

Lâm Dĩ Nhiên bất ngờ chớp mắt một cái, Khâu Hành nói: “Hơn nữa người ta còn kết hôn rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên dở khóc dở cười, vừa rồi ý của dì Phương giống như là muốn giới thiệu bạn gái cho Khâu Hành, Khâu Hành nói tiếp: “Mẹ tôi nghĩ gì thì nói nấy thôi.”

Quả thật có lúc dì Phương nói chuyện nghe rất lơ mơ, nhưng Lâm Dĩ Nhiên vẫn cảm thấy thân thiết, bà ấy mang lại cho cô cảm giác rất ấm áp.

Bắt đầu từ hôm đó, thỉnh thoảng mẹ anh gọi điện thoại tới, Khâu Hành sẽ bảo Lâm Dĩ Nhiên nghe máy.

Bình thường dì Phương đều nhớ ra cô, thế nhưng đối với việc tại sao cô lại ở chung với Khâu Hành thì không nhớ rõ lắm. Có lúc

sẽ tưởng rằng bọn họ đi học chung với nhau, bà còn nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Nếu con có đề nào không hiểu thì hỏi Khâu Hành, để nó giảng cho con.”

Lâm Dĩ Nhiên đáp “Dạ”, nói với dì Phương: “Con sẽ hỏi anh ấy.”

“Nếu như nó không giảng cho con đàng hoàng thì nói với dì ngay nhé.”

“Anh ấy sẽ không đâu ạ.” Lâm Dĩ Nhiên cười, nghiêng đầu nhìn Khâu Hành.

“Tính nó cộc cằn lắm, lại còn thiếu kiên nhẫn nữa.” Dì Phương thẳng thừng nhận xét con trai mình.

Lâm Dĩ Nhiên cười nói: “Anh ấy tốt lắm dì.”

“Nó chẳng ra làm sao cả.” Giọng của dì Phương nghe có chút ghét bỏ, nhưng phần lớn vẫn là sự yêu thương và niềm tự hào không che giấu được, “Nhưng thành tích học tập của nó rất tốt, nó thông minh lắm.”

Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng chớp mắt, Khâu Hành từ nhỏ đã học giỏi rồi, chuyện này cô biết. Nhưng vì sao bây giờ Khâu Hành lái xe chở hàng mà không đi học, Lâm Dĩ Nhiên không dám hỏi nhiều. Thực ra cũng không cần hỏi, hiện thực đã bày ra trước mắt rồi.

Khâu Hành đối với tình trạng hiện nay của mình cũng không quá nhạy cảm hay gay gắt, không phải không thể nhắc, không đến nỗi lúc nói chuyện thì phải né tránh. Chỉ là anh không muốn nhắc đến, cộng thêm Lâm Dĩ Nhiên cố tình không bao giờ nói về vấn đề này.

Càng ngày cô càng không muốn chạm vào những câu chuyện có thể khiến Khâu Hành nảy sinh cảm xúc tiêu cực, đêm đó Khâu

Hành tỉnh lại từ trong giấc mộng mờ mịt đau khổ nhìn vào mắt cô, Lâm Dĩ Nhiên vẫn còn nhớ rất rõ.

Cô không muốn Khâu Hành đau đớn như thế mà nhìn cô nữa. Làm Khâu Hành cười rất khó, nên cứ để anh yên tĩnh mà sống như bình thường thì đã tốt lắm rồi.

*

Mỗi lần Khâu Hành niêm phong xe thì cả người đều bị dính bẩn, tấm bạt đậy hàng rất bẩn, trên sợi dây thừng buộc tấm bạt đậy hàng cũng đầy bụi. Niêm phong thì anh cần phải đi quanh xe, móc từng sợi dây thừng ở hai bên vào xe, phải đi vòng quanh tới lui nhiều lần.

Sau đó Lâm Dĩ Nhiên chủ động xuống giúp anh, Khâu Hành ném dây thừng qua, Lâm Dĩ Nhiên không đủ sức nên không móc vào nổi, nhưng cô giúp Khâu Hành kéo, Khâu Hành có thể móc xong ở đầu kia rồi lại qua bên này, không cần phải lượn quanh hai bên.

Thế là cả hai người đều bị dính bẩn, trên tay Lâm Dĩ Nhiên cũng bị dính đen sì, không ai sạch sẽ hơn ai.

“Lần sau em đừng động tay vào, bẩn lắm.” Sau khi lên xe Khâu Hành nói với cô.

Lâm Dĩ Nhiên ôm đôi tay dính bẩn đen sì không dám lộn xộn, thấy hơi buồn cười, nói: “Lau đi là sạch thôi mà.”

Dạo này da của cô hơi rám nắng chứ không trắng như lúc đầu, Khâu Hành thấy cô buộc tóc lỏng lẻo, mặc áo phông rộng, ngần ấy thời gian sống với anh để rồi bây giờ càng ngày càng xuềnh xoàng, Khâu Hành nói với cô một câu: “Em bớt làm mấy chuyện này đi.”

Lâm Dĩ Nhiên hỏi: “Sao vậy?”

Khâu Hành nói: “Để bị dính bẩn thường là rửa không ra đâu, em sắp phải đi học rồi.”

Lúc anh nói chuyện không mang theo cảm xúc gì, giọng điệu vẫn như bình thường, gương mặt lạnh nhạt, dường như không hề có chút tình cảm gì.

Lâm Dĩ Nhiên trầm mặc tìm khăn ướt lau tay, giật hai tờ đưa tới cho Khâu Hành. Khâu Hành nhìn cô, thấy cô cụp mắt, anh cầm lấy khăn ướt, cũng không lên tiếng.

Lát sau Lâm Dĩ Nhiên mới mở miệng nói: “Tay bẩn cũng không ảnh hưởng tới việc học.”

Khâu Hành nói: “Người khác sẽ nghĩ em ở nhà bị đày làm việc đấy.”

Lâm Dĩ Nhiên ngẩng mặt lên nhìn anh, nói: “Em không có nhà.”

“Em có thể không có.” Khâu Hành đang lái xe, mắt nhìn về phía trước, nói với cô: “Nhưng em không thể để cho người ta biết được.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, nghe anh nói tiếp: “Đừng nói với người ta là em không có nhà.”

Lúc này giọng của Khâu Hành hơi nghiêm túc, Lâm Dĩ Nhiên không hỏi tại sao, cô ngầm hiểu ý của Khâu Hành.

Khâu Hành nói rồi, không cho Lâm Dĩ Nhiên động tay vào, lần sau cô sẽ không xuống, ngoan ngoãn ngồi ở ghế phụ.

Nhưng mà lần này hàng chất rất cao, thùng xe cũng bị nâng lên cao, dây thừng càng khó móc hơn bình thường. Khâu Hành đi

vòng quanh hai lần nhìn về kính xe. Lâm Dĩ Nhiên đang cúi đầu ngồi rất yên tĩnh.

“Lâm Tiểu Thuyền.” Khâu Hành gọi cô.

Lâm Dĩ Nhiên ló đầu ra từ cửa sổ: “Dạ?”

“Qua đây kéo giúp tôi đi.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên không che giấu ý cười của mình, cười Khâu Hành nói một đằng làm một nẻo, cô mở cửa nhảy xuống xe: “Em tới ngay.”

Khâu Hành cầm móc trong tay đưa cho cô, nói: “Đừng buông tay, buông tay là nó đập trúng tôi đấy.”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khung xe cao, dây thừng thì không đủ dài, cần Khâu Hành gắng sức kéo thì mới móc vào được. Anh đứng ở bên kia quăng móc qua để Lâm Dĩ Nhiên kéo phụ anh, thế thì anh mới có thể móc xong một bên rồi lại đi sang bên khác để móc vào.

Móc cầm trong tay nặng trịch, được uốn cong bằng loại thép thô, nếu không thì sẽ không chịu lực mạnh được.

Lâm Dĩ Nhiên sợ mình kéo không nổi tuột tay đập trúng Khâu Hành, cố gắng giữ chặt bằng hai tay.

Còn lại hai phần tư cuối cùng, tay Lâm Dĩ Nhiên siết chặt đến nỗi hiện lên vết hằn đỏ, cô chỉ sợ mình không đủ sức.

Lúc dây thừng được ném qua từ một bên khác, Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu thấy phương hướng không đúng lắm, cô vô thức né sang bên cạnh. Khoảnh khắc móc kim loại nện trúng vai, Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, đau đớn dữ dội đập vào xương cốt khiến

cho cô không khống chế được mà ứa nước mắt.

Vừa nãy lúc Khâu Hành ném qua là hai sợi dây đã móc vào nhau, nhưng trong đó có một sợi theo quán tính mà văng ra ngoài.

Anh không nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống đất bèn hô lên: "Có chuyện gì không?"

Lâm Dĩ Nhiên đau đến tê dại, thậm chí cơn đau kịch liệt ấy còn làm cô sinh ra từng đợt choáng váng, cô nhắm mắt hít sâu một hơi mới đáp lại "Không sao".

Khâu Hành nói: "Vậy em ném qua cho tôi đi."

Lâm Dĩ Nhiên cúi xuống nhặt lên từ bên vai không bị đập trúng, tự tiếp thêm sức mạnh cho mình một lúc rồi mới cố gắng ném qua. Chút sức lực này của cô miễn cưỡng đủ dùng, mu bàn tay cô xoa bả vai và xương quai xanh bị đập trúng, vừa chạm vào đã hít sâu liên tục.

Khâu Hành móc xong bên chỗ anh rồi mới đi vòng qua, đến khi liếc mắt nhìn thấy ngoài cổ áo của Lâm Dĩ Nhiên lộ ra một mảng đỏ, quần áo cũng xuất hiện vết bẩn rõ ràng.

Khâu Hành lập tức hỏi: "Trúng em rồi sao?"

Trên mặt Lâm Dĩ Nhiên không còn nhìn ra điều gì bất thường nữa, cô lắc đầu nói: "Không có."

Khâu Hành đi tới chỉ chỗ da bị đỏ, không đụng đến cô, nói: "Vén qua cho tôi xem."

Lâm Dĩ Nhiên nhỏ giọng nói: "Không cần, không sao mà."

Khâu Hành nhíu mày, không nói dông dài với cô, cũng mặc kệ

tay mình bẩn, thẳng thừng đẩy cổ áo của cô sang một bên.

Chỗ bị đập trúng đã sưng vù lên, ở giữa hơi bầm tím, có thể tưởng tượng được nó sẽ còn bầm dữ dội hơn nữa.

Khâu Hành nói: “Suýt nữa trúng đầu rồi.”

Vừa nãy nếu Lâm Dĩ Nhiên không né sang bên cạnh thì bị trúng đầu thật. Cô lắc đầu nói: “Không sao, lúc trúng thì hơi đau xíu, giờ không còn cảm giác gì nữa.”

Lông mày Khâu Hành vẫn nhíu lại: “Trên xe có cồn, lát nữa bôi.”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Khâu Hành chủ động gọi người ta xuống giúp, còn dặn dò người ta đừng buông tay kẻo trúng vào mình, xoay lưng đi thì đã để vai người ta bị đập trúng đến mức bầm tím một mảng.

Lâm Dĩ Nhiên mặc áo lót hai dây, ngồi ở giữa, quay lưng về phía Khâu Hành. Khâu Hành ngồi ở chỗ tài xế, tay cầm tăm bông y tế và cồn, đang giúp cô bôi cồn lên vai.

Lâm Dĩ Nhiên đã cởi áo phông ra, nếu không thì đến lúc kéo cổ áo ra lại càng thấy ngượng hơn.

Da của cô rất trắng, đường nét phía sau tai kéo dài xuống thành một đường vòng cung duyên dáng, cổ vừa thon vừa dài, lúc hơi cúi xuống trông khá gầy.

Trong lòng Khâu Hành không có bất kỳ ý nghĩ đen tối nào, lông mày anh vẫn nhíu chặt, vẻ mặt rất hung dữ.

“Xin lỗi.” Khâu Hành nói.

Lúc này hai người cách nhau rất gần, Khâu Hành là người không

nhạy cảm, nhưng Lâm Dĩ Nhiên là con gái, không giống như anh được.

Lúc này Lâm Dĩ Nhiên hơi dè dặt, không ngước mắt lên, lông mi dài cụp xuống che mắt, chỉ nói: “Thật sự không cần…”

“Tại tôi.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, không muốn nghe anh nói xin lỗi.

“Đừng nhúc nhích.” Khâu Hành nhíu mày nói.

Lúc anh nói chuyện hơi thở phả vào tóc bên tai của Lâm Dĩ Nhiên, mấy sợi tóc con cọ vào cổ, Lâm Dĩ Nhiên khẽ rụt vai lại.

Động tác trên tay Khâu Hành dừng lại, lúc này mới phát hiện khoảng cách hơi gần, kế đó lùi về sau, kéo dài khoảng cách.

“Xong rồi.” Khâu Hành.

“Dạ.” Lông mi Lâm Dĩ Nhiên khẽ run, thấp giọng nói: “Cảm ơn anh.”

Khâu Hành đẩy cửa xuống xe đi vứt rác. Nhân lúc này Lâm Dĩ Nhiên tìm một cái áo sạch sẽ tròng vào, lúc cô mặc xong rồi thì Khâu Hành mới lên xe.

Chương 15: “Em phải giữ cho cuộc đời em đi theo con đường cũ, đừng để mình ngã xuống.”

Tối hôm đó bả vai Lâm Dĩ Nhiên sưng lên, ở giữa chuyển sang tím, lộ ra trên làn da vốn trắng nõn của cô, nhìn thấy mà giật mình.

Sau một đêm trôi qua, sáng hôm sau nhìn còn nghiêm trọng hơn. Đêm đó Lâm Dĩ Nhiên không dám nằm nghiêng đè lên vết thương, có điều thật sự không ảnh hưởng đến giấc ngủ, không đụng tới thì sẽ không thấy đau.

Thấy cô thức dậy, Khâu Hành hỏi cô: “Thấy sao rồi?”

Lâm Dĩ Nhiên đẩy cổ áo ra cho anh nhìn, chẳng hiểu sao mà trông nó còn nặng hơn anh nghĩ. Khâu Hành cau mày: “Em chắc là xương cốt mình vẫn ổn chứ?”

“Ừm, em chắc.” Lâm Dĩ Nhiên thả áo ra, nói.

Cô mới vừa tỉnh ngủ, tóc tai rối bù rải rác trên vai, cô túm lại hất ra sau, phần lớn tóc xõa trên lưng, nhưng vẫn còn một ít hơi xoăn lại, giống như mang theo chút xù xì chưa kịp mài giũa, tạo cho người ta cảm giác vừa khô khan vừa mềm mại ấm áp.

“Nhìn nặng vậy thôi chứ không đau.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Chuyện này trôi qua rất nhanh, dù sao cũng không quá nghiêm trọng, chỉ là chút vết thương ngoài da.

Nhưng khoảnh khắc tế nhị khi bôi cồn trước đó vẫn tiếp tục kéo dài.

Vốn dĩ trong buồng lái này không đặt nặng giới hạn nam nữ, bình thường khi họ ở chung Khâu Hành cũng không so đo chuyện Lâm Dĩ Nhiên là phái nữ, xảy ra chút tiếp xúc thân thể là điều không thể tránh khỏi, hai người đều không thấy ngại.

Nhưng sau khi bôi cồn, khoảng cách dần dần kéo dài ra.

Điểm này được thể hiện rõ nhất là ở Khâu Hành, dường như anh chợt nhớ lại Lâm Dĩ Nhiên là con gái. Ví như trước kia khi áo bị bẩn, anh rất thoải mái mà thay áo trước mặt Lâm Dĩ Nhiên, bây giờ lúc thay áo anh sẽ nói trước một câu: "Tôi thay áo."

Lúc đầu Lâm Dĩ Nhiên nghe xong thấy hơi sửng sốt, sau đó quay lưng đi, nói: "Ừm."

Hay là lúc Lâm Dĩ Nhiên xuống xe không có chỗ để chân, Khâu Hành cũng không lại giúp, dù sao lần trước bọc lấy chân cô rồi đưa xuống như thế cũng xem như là ôm rồi. Bây giờ Khâu Hành cùng lắm là đưa tay cho cô mượn lực thôi.

Thời điểm tránh né tương tự như vậy xảy ra thường xuyên, cộng thêm đa số thời gian khuôn mặt của Khâu Hành không có biểu cảm gì, giọng điệu lạnh nhạt trông anh càng lạnh lùng hơn, có lúc còn lộ rõ động tác né tránh, thậm chí còn có chút chán ghét.

Kể từ lúc hơi thở của Khâu Hành phả vào tai cô mang đến cảm giác đặc biệt, ban đầu Lâm Dĩ Nhiên còn hiểu ý mà bình tĩnh chấp nhận việc Khâu Hành kéo dài khoảng cách. Nhưng trải qua mấy ngày, khi biểu hiện của Khâu Hành ngày càng rõ ràng hơn, Lâm Dĩ Nhiên bắt đầu nghĩ lại có phải mình đã làm chuyện gì đó khiến Khâu Hành không vui rồi hay không.

Trong bầu không khí khó hiểu này, hiện tại hai người đã bắt đầu trở nên xa cách hơn so với sự quen thuộc và thân thiết trong vô thức vào lúc trước.

*

Năm nay mưa rất nhiều, đi trên đường thường xuyên gặp phải mưa. Đây cũng là lý do vì sao lần nào Khâu Hành cũng phải vất vả đậy kín xe bằng tấm bạt đậy hàng, nếu trời nắng thì không cần phiền phức như vậy.

Trời mưa có thể làm cho xe bị ngập nước, lúc qua cân có thể bị quá tải.

Trưa hôm nay bọn họ dừng lại ăn cơm, lúc nổ máy xe thì bị trục trặc không nổ được. Trạm nghỉ chỉ là trạm nghỉ nhỏ, không có chỗ sửa xe.

Chiếc xe tồi tàn này của Khâu Hành thường xuyên gặp nhiều sự cố trên đường, hơn nữa bình thường hay sửa xe ở chỗ anh Lâm, Khâu Hành rất thông minh, nhìn qua một lần là nhớ được mọi thứ, vấn đề cơ bản Khâu Hành cũng hiểu được hết.

Khâu Hành xách hộp dụng cụ đi xuống, vừa gọi điện thoại cho anh Lâm vừa bắt tay vào tháo dỡ.

Lâm Dĩ Nhiên ở bên cạnh đưa dụng cụ cho anh, Khâu Hành chỉ cái gì thì cô đưa cái đó.

“Ừm, không phải cầu sau gặp sự cố, cầu sau mà bị gì thì em cũng khởi động được, bây giờ vấn đề là em không khởi động được.” Khâu Hành nói với anh Lâm.

“Cũng không phải cầu giữa, chắc là đường ống dẫn dầu trục trặc rồi.” Khâu Hành khom lưng nhìn, suy nghĩ một lát rồi nói: “Em biết lần trước anh thay cho em rồi, nhưng chắc đường ống dẫn

dầu vẫn còn gặp sự cố, hay là van tiết lưu bị nghẹt ạ? Anh thay van tiết lưu chưa?"

Khâu Hành nói đợi lát nữa tự anh sẽ nghiên cứu xem sao, cố gắng khởi động lái đi. Chút công cụ ấy của anh không đủ dùng, nếu như phải đổi linh kiện thì anh cũng không có, thực sự không được thì phải gọi đội cứu hộ xe tới đây.

Đầu dây bên kia không biết nói gì, Khâu Hành cười nói: "Hết cách rồi, có mối thì chạy thôi ạ, không chạy đường dài thì em chỉ đi loanh quanh ở nhà, thế thì sao kiếm tiền được."

Khâu Hành cúp điện thoại, đưa điện thoại cho Lâm Dĩ Nhiên, bắt đầu sửa xe.

Bình thường tuy tính tình Khâu Hành không được tốt lắm, lúc nào cũng cau mày, nhưng lúc thật sự gặp phải chuyện phiền phức khó giải quyết thì anh rất ôn hòa, sẽ không nổi nóng, không gấp gáp, lúc nào cũng rất bình tĩnh.

Xe chở hàng dừng ở trạm nghỉ khá nhiều, có tài xế xe khác lại đây nói vài lời, họ chạy xe quanh năm trên đường cũng được xem như là nửa thợ sửa xe. Thấy Khâu Hành còn trẻ như vậy, nghĩ chắc là anh không hiểu gì, mấy người họ bắt đầu đi qua hỗ trợ anh.

Sau đó bên ngoài bắt đầu đổ mưa, may là xe sửa cũng khá ổn rồi, ít nhất là có thể lái đi.

Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên liếc nhìn nhau, anh muốn bảo cô đi mua thuốc lá, nhưng không biết từ lúc nào mà Lâm Dĩ Nhiên đã đi mua hai cây quay lại, khoảng thời gian này đi theo Khâu Hành, cô đã hiểu được thói quen làm việc của anh.

Cô đang ngồi cách đó không xa cũng không gần nhìn Khâu Hành, sợ mình ở gần sẽ vướng bận. Quần áo và tóc đều ướt phân

nửa, giọt mưa còn vương trên mặt, bóng dáng gầy yếu nho nhỏ ngồi ở nơi đó.

Lâm Dĩ Nhiên nhướng mắt lên nhìn anh, hỏi anh có chuyện gì.

Khâu Hành thấy cô ngồi đó nhìn mình như vậy, khẽ cười với cô, chỉ thuốc lá trong tay cô.

Lâm Dĩ Nhiên mở ra, chia cho mấy bác tài xế đã giúp đỡ, nói cảm ơn người ta.

Trên tay Khâu Hành toàn là dầu đen, không tham gia vào, đợi đến khi Lâm Dĩ Nhiên chia thuốc xong, người cũng tản đi, Khâu Hành nói với cô mình đi rửa tay.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn quần áo bị dính dầu trên người anh, nói: "Anh thay đồ luôn chứ? Mặc đồ ướt khó chịu lắm."

Khâu Hành không để ý, xoay người đi, nói: "Quay về thay."

Lâm Dĩ Nhiên đáp một câu: "Chẳng phải thay trên xe anh sẽ thấy không được thoải mái sao?"

Cô nói rất tự nhiên, Khâu Hành quay đầu nhìn cô, sau đó xoay người lại đi.

Dầu máy trên tay rửa không sạch, tay Khâu Hành bị dính thường nên quen rồi, không biết lúc nào đó lại bị dính đen sì. Khâu Hành trở lên xe, Lâm Dĩ Nhiên đưa khăn cho anh. Khâu Hành nhìn chiếc khăn sạch sẽ nhạt màu của cô, không nhận.

"Không cần." Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên cũng không miễn cưỡng, cất đi, rút hai tờ giấy đưa cho anh.

Khâu Hành cầm lấy, tùy tiện lau chùi, lái xe đi.

Xe hư ở trên đường là chuyện rất phiền phức, cũng may là tạm lái đi được, nếu không thì đội cứu hộ xe tới đây, không mất hơn mấy nghìn mới là chuyện lạ.

Khâu Hành lái xe rất cẩn thận, cố gắng để nó vững vàng mà đến nơi, Khâu Hành có quen một xưởng sửa xe, nếu đến mấy chỗ lạ sửa thì chỉ sợ mình bị lừa thôi.

Nhưng tâm trạng của anh không tệ lắm, muốn trò chuyện với Lâm Dĩ Nhiên.

“Mùa đông năm ngoái, tôi chạy đến Đại Khánh.”

Anh chợt đổi đề tài, Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, Khâu Hành tiếp tục nói: “Nửa đêm tuyết rơi, giữa đường xe tôi bị hư, không có chiếc xe nào chạy ngang qua.”

Lâm Dĩ Nhiên chăm chú lắng nghe, hỏi: “Rồi sao nữa ạ?”

“Âm 38 độ, trong xe không khởi động được, trong xe ngoài xe lạnh y như nhau, có một cái điện thoại bị đóng băng không mở lên được, tôi xuống xe hai chuyến, tay lạnh cóng đến mức sắp mất hết cảm giác.”

Lâm Dĩ Nhiên nghe rất sốt ruột, nhìn Khâu Hành. Khâu Hành rất ít khi chủ động nói chuyện như vậy, lại còn là nói chuyện của mình nữa. Không biết vì sao trải qua chuyện xe hư giữa đường xui xẻo như thế mà anh vẫn có hứng muốn chia sẻ.

“Lúc đó tôi thầm nghĩ, thôi mình cứ chết cóng như vậy luôn đi được không?”

Lâm Dĩ Nhiên nghe được thì nhíu mày, hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó tôi nghĩ tôi không thể chết cóng như thế được, tiền nợ người ta tôi vẫn chưa trả xong.” Khâu Hành nói: “Ba tôi bị chết cháy, tôi lại chết cóng, thế thì mẹ tôi cũng khộng sống được nữa.”

Lời nói của Khâu Hành sắc bén như mũi dao, khi Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy, hô hấp của cô đình trệ trong phút chốc, nhắm chặt mắt.

Khâu Hành chưa từng nói ba anh mất như thế nào, Lâm Dĩ Nhiên cũng chưa từng hỏi.

Bây giờ đột nhiên không chuẩn bị trước mà biết được, lòng Lâm Dĩ Nhiên trĩu nặng, Khâu Hành nhắc đến bằng giọng điệu không để ý như thế càng khiến cho cô không thở nổi.

“Vạn bất đắc dĩ tôi mới phải gọi cho 110, báo vị trí cho cảnh sát.” Khâu Hành cười nói tiếp: “Cuối cùng phải làm phiền chú cảnh sát nửa đêm ra ngoài dẫn tôi về, may là vẫn còn một cái điện thoại không sợ lạnh.”

Lâm Dĩ Nhiên cười không nổi, mắt cô đã đỏ lên rồi.

Cô vẫn không nói gì cả, Khâu Hành quay đầu nhìn cô, thấy mũi và mắt cô đều đỏ, dáng vẻ rất khổ sở.

Khâu Hành nhìn cô vài giây mới xoay lại, mở miệng nói: “Cho nên em phải cố gắng đi học cho đàng hoàng.”

Lâm Dĩ Nhiên không rõ vì sao giữa những lời anh nói và việc bảo cô đi học đàng hoàng có liên quan gì đến “Cho nên”, nhưng cô vẫn chăm chú lắng nghe Khâu Hành nói.

Khâu Hành khôi phục lại giọng điệu bình tĩnh như trước, nói: “Em phải giữ cho cuộc đời em đi theo con đường cũ, đừng để mình ngã xuống.”

Cái gì mà đường cũ? Lâm Dĩ Nhiên nghĩ.

Thuận lợi trưởng thành, đi học, làm một người ưu tú ở một tầng lớp xã hội tương đối cao, tìm một người thích hợp để hẹn hò, có gia đình hạnh phúc.

Cô trầm mặc nghĩ đến lời Khâu Hành nói, Khâu Hành cũng im lặng.

Qua hồi lâu, Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhẹ giọng hỏi: "Khâu Hành, đến lúc em đi học lại rồi anh vẫn sẽ quan tâm em chứ?"

"Đương nhiên là quan tâm em rồi." Khâu Hành trả lời.

"Em giống tôi, giống lúc mà tôi còn chưa ngã xuống ấy." Khâu Hành nhìn phía trước nói: "Tôi sẽ không để em ngã xuống."

Chương 16: Nhiệt độ mùa hè khi thì nắng gắt khi thì mưa rào này, nhất định sẽ không kết thúc như vậy

Có lẽ là xuất phát từ nguyên nhân này nên Khâu Hành mới luôn cố gắng hỗ trợ Lâm Dĩ Nhiên, đưa cô bước ra khỏi mọi hoàn cảnh khó khăn, để bây giờ cô vẫn có thể ngồi ở trên xe anh, chẳng bao lâu nữa cô sẽ đến trường học, bắt đầu cuộc sống mới của cô.

Khâu Hành đã ngã khỏi quỹ đạo của mình, không quay về được nữa.

Lâm Dĩ Nhiên gặp anh vào thời điểm mình bất lực nhất. Anh vẫn luôn hỗ trợ Lâm Dĩ Nhiên, đưa cô quay trở về cuộc sống vốn có của mình.

*

Khâu Hành nói những lời này, vô hình trung đã khiến khoảng cách giữa anh và Lâm Dĩ Nhiên lại một lần nữa kéo dài ra. Lâm Dĩ Nhiên nghe ra nghĩa bóng từ trong lời nói của anh, Khâu Hành đang từ chối sự tiếp cận của cô. Bọn họ đều là người đang bị treo lơ lửng trên một sợi dây thừng, Khâu Hành muốn để cho Lâm Dĩ Nhiên bước qua một cuộc đời khác, mà không phải sống một cuộc sống treo mình trên dây thừng giống như anh.

Khâu Hành trông thì lạnh lùng, anh khước từ sự thân mật mơ hồ giữa anh và Lâm Dĩ Nhiên, nhưng đồng thời lại dễ bị mềm lòng.

Sự lạnh lùng cứng rắn và mềm mại của anh, Lâm Dĩ Nhiên chấp nhận hết tất cả.

Họ giữ khoảng cách với nhau trong suốt thời gian sau đó, Lâm Dĩ Nhiên lại một lần nữa lễ phép và khách sáo với anh. Cô sẽ nói "Cảm ơn" với Khâu Hành, cũng không biểu hiện ra sự ỷ lại của cô đối với Khâu Hành.

Dựa theo sự phát triển như vậy, qua mấy ngày cuối cùng này, cho đến khi Lâm Dĩ Nhiên đi học, họ sẽ không còn vướng mắc gì với nhau nữa, hơn nữa còn cách nhau càng ngày càng xa.

Mùa hè này cuối cùng rồi sẽ biến thành một phần ký ức, mỗi khi nhớ tới sẽ khiến Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy dịu dàng và cảm kích.

Không phải tất cả mọi chuyện đều có thể khống chế được, cảm xúc và tình cảm của con người là thứ khó kiềm chế nhất.

Nỗi đau khổ, sợ hãi và hỗn loạn của Lâm Dĩ Nhiên trong suốt mùa hè này, đối với một cô gái mười chín tuổi mà nói, khoảng thời gian này sâu sắc không thể xóa nhòa. Trong những tháng ngày mà cả đời này không quên được, Khâu Hành vẫn vững vàng ở đây, giống như chiếc xe này của anh, để Lâm Dĩ Nhiên có thể trú ẩn bên trong, trộm đi một chút an toàn.

Khâu Hành là điểm đến của tất cả những cảm xúc tích cực của cô. Bởi vì Khâu Hành, thậm chí sau này khi Lâm Dĩ Nhiên nhớ tới mấy ngày này, điều đầu tiên cô nghĩ đến không phải là hoàn cảnh tựa như ác mộng của cô, mà là tự do và thoải mái, là tất cả những gì Khâu Hành mang lại cho cô.

Và Khâu Hành, anh lý trí bình tĩnh, bị cuộc sống giày vò đến mất hết cảm giác.

— Dù sao thì anh vẫn còn rất trẻ.

*

Lâm Dĩ Nhiên lấy móc quần áo của Khâu Hành xếp lại, để ở một bên. Lúc này trời vẫn mưa, quần áo không khô nhanh đến vậy được.

Khâu Hành đã lái xe liên tục mấy tiếng, Lâm Dĩ Nhiên lấy bộ quần áo chưa giặt của Khâu Hành gói lại thành một cuộn vừa đủ, đưa cho anh.

Khâu Hành liếc nhìn, cầm lấy đệm ở sau lưng.

Ngồi lâu lái xe dễ bị đau thắt lưng, Lâm Dĩ Nhiên lấy điện thoại của Khâu Hành đặt mua một cái đệm tựa lưng gửi đến xưởng của anh Lâm, vẫn còn chưa đi lấy.

Lâm Dĩ Nhiên trở lại ghế phụ, nói: "Anh nhớ đi lấy, lần sau phải mang theo."

Khâu Hành "Ừ" một tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn có thể quay về lần cuối với anh, đi thăm dì Phương lần nữa, rồi sau đó Khâu Hành sẽ thả cô xuống ở một thành phố gần trường học, lần này Lâm Dĩ Nhiên thật sự phải xuống xe.

Kỳ nghỉ của Lâm Dĩ Nhiên sắp kết thúc, giai đoạn trốn chạy này của cô cũng sắp đến đích rồi.

Khâu Hành hắng giọng, mở miệng: "Thẻ học phí của em…"

Lâm Dĩ Nhiên lập tức nói: "Không không, không cần đâu ạ."

Khâu Hành bị phản ứng của cô chọc cười, nói: "Em không cái gì cơ? Tôi nói gì nào?"

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Khâu Hành, anh không cần phải cho em tiền đâu.”

Nụ cười trên mặt Khâu Hành còn chưa tắt, anh nói với cô: “Tôi gửi tiền vào thẻ học phí của em, trừ đi tiền học phí, phần còn lại em giữ đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày, hỏi: “Hồi nào?”

“Mấy ngày trước.” Khâu Hành nói.

Thẻ học phí và mấy thứ khác cùng giấu ở trong xe, bỏ chung một chỗ với tiền của Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi tiếp: “Anh gửi bao nhiêu?”

Khâu Hành nói mười nghìn tệ.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu nói: “Em không cần tiền của anh.”

“Trước khi đi học, chứng minh thư và thẻ ngân hàng của em tạm thời đừng dùng.” Khâu Hành nói với cô: “Xuống xe đi thẳng đến trường, cố gắng đừng đi ra ngoài, bình thường đừng ở một mình, nếu muốn đi thì đi với bạn cùng phòng hoặc là bạn học của em.”

Bình thường Khâu Hành nói chuyện với cô, Lâm Dĩ Nhiên nhất định sẽ gật đầu nói “Dạ”, nhưng lần này cô không lên tiếng.

Khâu Hành quay đầu nhìn cô, hỏi cô: “Biết chưa?”

Lâm Dĩ Nhiên mím môi nói: “Biết rồi.”

Từ trước đến giờ Lâm Dĩ Nhiên luôn nghe lời Khâu Hành, nhưng lần này lại thể hiện rõ thái độ bướng bỉnh.

Hai ngày sau, Khâu Hành dừng xe ở trong xưởng để lấy hàng, Lâm Dĩ Nhiên đi ra ngoài một lúc. Buổi tối hôm đó, Khâu Hành phát hiện trong xe có thêm xấp tiền mặt.

Khâu Hành khựng lại, nhướng mày, quay đầu nhìn Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên nghiêng đầu nhìn cửa sổ xe, Khâu Hành chỉ thấy gò má và đường viền hàm của cô.

“Ý gì?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên thấp giọng nói: “Em không cần tiền của anh.”

Khâu Hành nhìn cô, vẻ mặt nghiêm túc: “Tôi có nói với em là tạm thời đừng dùng chứng minh thư và thẻ ngân hàng chưa?”

Lúc này anh hơi hung dữ, Lâm Dĩ Nhiên không nhìn anh, nhưng cũng không tranh luận.

Khâu Hành đang tức giận, gò má căng chặt thành một đường viền lạnh lẽo cứng rắn, trong xe rơi vào bầu không khí ngột ngạt. Khâu Hành lái xe đi, không hỏi cô nữa.

Hai người đều im lặng, một lát sau Lâm Dĩ Nhiên mới nhỏ giọng giải thích với anh: “Tại vì chúng ta sắp đi khỏi đó rồi nên em mới dám đi lấy tiền.”

Khâu Hành không nói gì, cũng không nhìn cô, không biết có nghe thấy hay không.

Lâm Dĩ Nhiên nói tiếp: “Mẹ em có để lại cho em một ít, đủ để em dùng đi học. Em không thể lấy số tiền này trả nợ cho ba em, em không biết ông ấy thiếu nợ bao nhiêu, em sợ lần này em trả thì sẽ còn lần sau nữa. Ông ấy mà biết mẹ em để tiền lại thì sẽ

không bỏ đi như vậy đâu."

Cho dù Khâu Hành không trả lời, Lâm Dĩ Nhiên vẫn nhỏ giọng kiên trì giải thích với anh: "Thậm chí ông ấy còn chưa hỏi gì em mà đã thẳng thừng ném em cho mấy người đòi nợ. Nếu đã thế thì em càng không thể trả nợ thay ông ấy."

Trước khi mẹ Lâm Dĩ Nhiên đi, bà đã cẩn thận dặn dò Lâm Dĩ Nhiên rất nhiều. Là một người mẹ thật sự không yên lòng về con gái của mình nhưng lại không còn cách nào khác. Một khi đã sắp chết dù có ở lại thêm một ngày cũng sẽ rất gượng ép. Số tiền này là niềm hy vọng và an ủi duy nhất của mẹ lúc hấp hối, ít nhất bà đã để lại cho con gái chút gì đó, để cô có thể bình yên mà trưởng thành.

Lúc đó mẹ nắm tay cô, bảo cô dùng số tiền đó đi học cho giỏi, nếu như muốn xuất ngoại thì chắc sẽ không đủ, phải xin ba thêm một ít nữa.

Lúc đó Lâm Dĩ Nhiên hoàn toàn không nói nên lời, vùi mặt vào lòng mẹ, khóc nhiều đến nỗi đau mắt.

"Em cũng không muốn xài tiền của mẹ, sau này em muốn kiếm thêm chút tiền nữa, rồi dùng nó mua một căn nhà nho nhỏ, đây là cách mà em có thể nghĩ để số tiền kia ở lại với em lâu nhất, khi em ở trong ngôi nhà đó, cũng giống như mẹ đang bảo vệ em vậy." Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu, giọng nói bình tĩnh nhẹ nhàng, tay phải vô thức xoa giữa ngón cái và ngón trỏ bên tay trái.

Khâu Hành nói tiếng "Ừ". Anh nhìn Lâm Dĩ Nhiên, cuối cùng cũng lên tiếng có lẽ là vì sợ cô khóc.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên không khóc, chỉ là rất lạc lõng, trông rất cô đơn.

"Vậy nên em có tiền rồi, em không cần tiền của anh đâu." Lâm

Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn Khâu Hành, nói: “Em làm phiền anh nhiều lắm rồi, hai tháng nay em cứ đi theo anh, thật ra cũng đã tiêu tiền của anh rồi mà.”

Khâu Hành đánh gãy lời cô, nói: “Đừng nói với tôi mấy chuyện này.”

“Nếu em còn lấy tiền của anh nữa thì em sẽ trở thành…” Lâm Dĩ Nhiên dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Trở thành người không biết xấu hổ mà cứ dựa dẫm vào anh.”

Khâu Hành nghe thấy “Không biết xấu hổ” thì lập tức nhíu mày.

“Vậy thì tính là gì đây nhỉ…” Lâm Dĩ Nhiên nghiêm túc nói với Khâu Hành: “Anh giúp em nhiều rồi, ngoại trừ mẹ em, em…”

“Em” như thế nào, cô không nói tiếp nữa. Cô nhìn Khâu Hành mấy giây, tầm mắt mang theo nhiệt độ mềm mại, rồi lại quay người qua, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

*

Xấp tiền vẫn để trong xe, Khâu Hành không đụng vào nó, cũng không nhắc lại chuyện này với Lâm Dĩ Nhiên.

Dường như Khâu Hành vẫn còn hơi tức giận, Lâm Dĩ Nhiên không chắc lắm. Bình thường Khâu Hành cũng không có biểu cảm tươi cười gì, khiến người ta không đoán ra được có phải anh đang khó chịu hay không.

Họ vẫn không nói chuyện nhiều, trong bầu không khí hơi nặng nề này, giữa hai người tồn tại chút gượng gạo và xa cách.

Nếu như trong suốt quá trình mà họ ở chung với nhau lại kết thúc trong tình trạng như thế này thì thật sự rất đáng tiếc.

Nhưng kỳ nghỉ kết hợp giữa cuộc trốn chạy đầy hỗn loạn và tự do theo mây đuổi trăng, nhiệt độ mùa hè khi thì nắng gắt khi thì mưa rào này, nhất định sẽ không kết thúc như vậy.

Buồng lái xe tải cũng khá rộng rãi, nhưng so với ruộng đồng rộng lớn và phía chân trời không có điểm cuối thì nó lại rất chật chội.

Nó ầm ầm chạy qua ruộng nương, chạy qua vùng hoang dã, chạy qua đường hầm xuyên núi, chạy qua bờ biển. Vào ban ngày nó mang theo đầy hàng hóa chạy tới phương xa, vào ban đêm lại bao bọc lấy giấc mộng của hai người.

Nó cũ nát nhưng lại an toàn, thô kệch mà lại lãng mạn.

Từng con đường cao tốc giống như mạch máu của Trái Đất, như tĩnh mạch của thế giới. Xe tải rong ruổi ở trên đường tiếp nhận mạch đập của đất trời, nó cổ vũ dây thần kinh của con người, phá tan mọi gông cùm xiềng xích.

Trời đất cho phép mình kích động, bao dung tất cả những bản chất nguyên thủy, bao gồm cả tình yêu và khát vọng.

Chương 17: Ánh mắt cô từ đôi mắt và lông mày của Khâu Hành quét đến môi anh, khẽ nhướng mi, nhìn thẳng vào anh một lần nữa

Hôm nay chỗ Khâu Hành phải tới dỡ hàng là lần đầu tiên anh tới, trước giờ chưa từng tới. Khâu Hành không sợ đến chỗ lạ, ba năm trước anh mới vừa lên xe đi nhận việc thì ở đâu cũng thấy xa lạ, lúc đầu trên xe còn có một tài xế, chỉ cho tài xế kia dẫn theo anh hai tháng, sau đó vẫn là tự mình xông pha khắp nơi, chỉ cần người còn sống thì không lo đi lạc.

Chỉ đường trong thành phố rất chính xác, ở nông thôn có lúc sai lệch rất lớn, không có cột mốc, lúc gọi điện thoại bàn giao cũng không rõ ràng.

Bên này thời tiết rất xấu, bầu trời âm u giống như đang kìm nén một trận mưa lớn, tín hiệu chập chờn.

Khâu Hành ở vùng lân cận lượn vài vòng vẫn không tìm được giao lộ mà đối phương nói. Khâu Hành dừng xe ở ven đường, gọi điện thoại cho đối phương, đối phương giọng nói rất nặng, cũng có thể là do liên quan đến giọng địa phương, nghe rất khó chịu.

Khâu Hành không cãi với đối phương, mặc kệ đối phương có thái độ gì thì giọng điệu của anh vẫn luôn bình tĩnh không gợn sóng, thái độ không tốt cũng không xấu.

Sau khi cúp điện thoại, Khâu Hành tiếp tục tìm đường, Lâm Dĩ

Nhiên lo lắng nhìn bầu trời đen kịt, dựa theo dự báo thời tiết, bây giờ chắc là sắp mưa rồi.

Áp suất trong xe cũng không cao hơn bên ngoài bao nhiêu, hai người hai ngày nay đều không nói chuyện. Trong xe vẫn tràn ngập sự xa cách lạnh lẽo của trước kia, cộng thêm chút khoảng cách được cố ý tạo thành.

Lâm Dĩ Nhiên tạo WeChat, chuyện đầu tiên cô làm chính là tìm số điện thoại của Khâu Hành, ấn kết bạn với anh.

WeChat của cô cũng giống như danh bạ của chiếc điện thoại này, bên trong có Khâu Hành là người liên lạc đầu tiên, trước mắt cũng là người duy nhất.

Ảnh đại diện của Khâu Hành là nhân vật trong phim hoạt hình "Giấc mơ sân cỏ", thế này thật sự khác xa với Khâu Hành.

Nhưng nghĩ lại thì thấy cũng đúng. Khâu Hành vừa mới bắt đầu dùng WeChat chắc là hồi cấp ba, anh lại là cậu bé thích bóng đá từ nhỏ, tỏa sáng rực rỡ như ánh mặt trời.

Đợi đến khi ảnh đại diện này không còn phù hợp với anh, Khâu Hành cũng không để ý tới ảnh đại diện gì đó nữa.

Tên WeChat của anh là "Khâu Hành", Lâm Dĩ Nhiên vẫn cố ý cài đặt biệt danh cho anh.

Trên khung nhập dừng lại một hồi, cuối cùng chỉ nghiêm túc cẩn thận gõ "Khâu Hành".

"Trời mưa rồi." Lâm Dĩ Nhiên nhìn hạt mưa rơi trên cửa sổ, nói với Khâu Hành.

Khâu Hành đáp "Ừm".

Trước khi trời mưa, Khâu Hành phải dỡ hàng xong rồi rời đi. Đường đất bên này mưa mấy ngày nay vốn đã rất lầy lội rồi, nếu mưa lại rơi nữa, rất có thể sẽ không đi được.

Bây giờ mặt đường loang lổ, xe ô tô không thể đi, xe tải chở hàng miễn cưỡng đi được.

Có một cái hố rất to lót một ít đá vụn lớn nhỏ cũng đã bị xe ép làm văng ra. Dọc đường đi lái xe rất khó khăn, Lâm Dĩ Nhiên đập đầu vào cửa kính tận mấy lần.

Cuối cùng tìm được xưởng gỗ, cách vị trí dẫn đường hơn 20km.

Trên xe chất đầy một xe gỗ ván lạng, chở đến đây để làm thành tấm gỗ, dùng để lót sàn nhà.

Ông chủ nhà máy không muốn đội mưa dỡ hàng, công nhân đội mưa dỡ hàng thì phải trả thêm tiền, ông chủ muốn chờ hết mưa rồi dỡ hàng. Nhưng dự báo thời tiết nói trận mưa này phải đến nửa đêm mới có thể tạnh được, Khâu Hành không muốn đợi.

Ông chủ dùng tiếng địa phương với tốc độ rất nhanh nói vài câu gì đó, Khâu Hành vẫn bày ra dáng vẻ thờ ơ cứng đầu ấy, cuối cùng ông chủ không quan tâm Khâu Hành nữa, đi tới dưới lều tránh mưa.

Ông chủ và công nhân đều không có ở đây, không ai dỡ hàng. Phải đợi mưa tạnh mới bắt đầu, địa thế bên này thấp, một khi đã tích nước thì Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên hôm nay sẽ không thể ra khỏi đây.

Mưa càng lúc càng lớn, Khâu Hành ngồi trên xe mấy phút, đột nhiên đẩy cửa xe ra nhảy xuống.

Lòng Lâm Dĩ Nhiên cả kinh, thấy Khâu Hành thuận theo một bên xe, giơ tay cởi từng cái móc, đi một vòng quanh bên xe, giật

hết dây thừng xuống.

Khâu Hành nhảy lên phía sau xe, giẫm vào rào chắn leo lên nóc xe, bắt đầu cuộn tấm bạt đậy hàng lại.

Trong ngoài đậy kín hai tấm bạt đậy hàng, cũng là bởi vì gỗ ván lạng sợ mưa, tấm ván gỗ đều trải qua quá trình hong khô, đó là vật liệu khô, bị nước ngâm vào sẽ dễ bị mốc, không dùng được.

Từ phía Bắc chở qua một xe gỗ ván lạng hai trăm mấy nghìn tệ bị hứng mưa như thế, ông chủ bắt đầu nhảy dựng.

Ông ta mặc áo mưa qua đây đứng dưới xe gọi Khâu Hành, bảo anh lái xe đến dưới lều, nói: “Cậu lùi xe vào đây, bây giờ dỡ, bây giờ dỡ ngay!”

Ông chủ đang dùng tiếng địa phương mắng người, Khâu Hành ông quan tâm ông ta, cuốn tấm bạt đậy hàng và dây thừng dẹp xong, Khâu Hành từ trên xe nhảy xuống, lùi xe vào.

Ông chủ gọi công nhân tới, hùng hùng hổ hổ liên tục nói gì đó, Khâu Hành ngồi ở trong xe như không nghe thấy. Từng bó gỗ ván lạng được dỡ rất nhanh, chuyển lên kệ, hai tiếng là có thể tháo dỡ xong.

Tuy rằng Lâm Dĩ Nhiên không thể hoàn toàn nghe rõ, nhưng cô biết ông chủ đang mắng Khâu Hành, hơn nữa còn mắng bằng từ ngữ bẩn thỉu. Khâu Hành không quan tâm, Lâm Dĩ Nhiên xem ra cũng rất bực, xụ mặt xuống.

Khâu Hành đã thay đồ khác, tựa lưng và ghế ngồi nghỉ ngơi, anh ngồi chỉnh ghế ngả ra sau một khoảng lớn so với Lâm Dĩ Nhiên, gối lên lưng ghế từ phía sau nhìn cô mà cô không biết.

Khâu Hành thấy Lâm Dĩ Nhiên trừng mắt nhìn ông chủ kia, giữa hai đầu lông mày nhíu lại, trong cơn tức giận đôi mắt sáng

hơn bình thường một chút.

Khâu Hành lẳng lặng mà nhìn cô một lúc, kế đó quay đầu đi, nhắm mắt như đang ngủ.

Khâu Hành khỏi cần phải tính tiền với ông chủ bên này, bó cuối cùng trên xe được dỡ xuống, Khâu Hành một phút cũng không đợi, lái xe đi một mạch, thậm chí rào chắn thùng sau xe và cửa cũng không đóng.

Mưa đã lớn hơn, đi càng chậm thì càng không có khả năng ra khỏi đây được.

Rõ ràng vẫn là buổi chiều, nhưng sắc trời lại giống như buổi tối. Có những con đường đã bắt đầu ngập nước, xe của Khâu Hành chỉ có thể lách qua tránh hố trên đường đất.

Xe trống dễ lái hơn lúc xe chất đầy hàng, bớt nặng xe hẳn.

Lúc lọt vào một cái ổ voi, thân xe hơi chao đảo, Lâm Dĩ Nhiên hô khẽ: “Cẩn thận.”

Khâu Hành nhiều lần lùi xe lại hai lần mới ra khỏi cái hố này, bánh xe trượt trong vũng bùn, Khâu Hành nói câu: “Cứ mưa như thế này thì chúng ta thật sự không đi được nữa.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Đợi mưa tạnh thì lâu lắm.”

Khâu Hành nói: “Có tạnh cũng không đi được.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, Khâu Hành vẫn có lòng dạ thảnh thơi mà nói đùa: “Đợi đến khi bùn khô đi.”

Nhưng mà Khâu Hành mới vừa nói xong lời này chưa được mấy phút thì bị rơi vào một cái hố tròn ẩn mình trên đường, bánh xe nặng nề lún xuống.

Khâu Hành lùi mấy lần, xe không tiến lên được, bánh xe vẫn chuyển động tại chỗ, chỉ có bùn văng ra.

Khâu Hành đi xuống nhìn, Lâm Dĩ Nhiên cũng đi theo.

Bùn đã chôn nửa bánh xe, nếu như phía trước không có xe kéo, bất luận như thế nào cũng không thể ra được.

Hai người đều bị mưa xối ướt một nửa, Lâm Dĩ Nhiên hỏi: "Chúng ta có cái gì lót được không?"

Khâu Hành khom lưng nhìn cái hố đó, nói: "Vô dụng thôi."

"Chăn được không anh? Anh lùi về sau một chút, lấy chăn lót ở bánh xe trước, có thể chống trơn trượt không?" Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

Khâu Hành nói không thể.

Lâm Dĩ Nhiên hoàn toàn không để ý mưa tạt vào người, khom lưng đứng đó với Khâu Hành, Khâu Hành nói: "Lên xe đi, tôi thử lại."

Lâm Dĩ Nhiên không lên xe, lui về sau nhìn, thấy Khâu Hành lùi xe rồi lại tiến lên, mỗi lần như thế chỉ thiếu một chút nữa là thành công, nếu có một thứ gì đó cứng cáp lót ở phía trước là có thể qua được.

"Khâu Hành." Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu gọi anh, hướng vừa nãy phương hướng chỉ, "Anh cứ chạy thử đi, em đi tìm tảng đá, vừa nãy em thấy có."

"Đừng đi." Khâu Hành không cho cô đi, "Lên xe."

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu đi, Khâu Hành bình tĩnh gọi tên cô, chờ

đến khi mặt Khâu Hành tối sầm tắt máy thì Lâm Dĩ Nhiên đã chạy xa rồi.

Mưa càng lúc càng lớn, con đường hiện tại của bọn họ dốc hơi nghiêng, càng đi về phía trước sẽ càng cao. Dòng nước chảy về phía sau, làng này trước đó đã bị ngập nước, về sau thì mặt đường mới được nâng cao thêm một chút.

Lâm Dĩ Nhiên không biết đã chạy đi đâu, Khâu Hành đi đến giao lộ, nhìn hai bên đều không nhìn thấy cô.

Dòng nước màu vàng đen cuốn theo bùn cát mà chảy qua, nếu như dựa theo tốc độ mưa trút thế này, bọn họ sẽ không chỉ đơn giản là về trễ.

Đó là một nơi từng bị ngập, tuy rằng xe tải cao, nhưng ở đây với cơn mưa này đến nửa đêm, nước bốn phía đều chảy tới, vậy thì khó mà nói.

Khâu Hành nhất định phải lái xe đi, càng sớm càng tốt.

Anh trèo lên xe, nhanh chóng cuộn tấm bạt đậy hàng thành bó, ném xuống đất.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn không thấy bóng dáng.

Điện thoại di động đều để trên xe, cô không mang theo gì cả. Khâu Hành lùi xe, lại nhảy xuống đem tấm bạt đậy hàng lót ở bánh xe trước.

Bây giờ anh phải lái xe đi trước, bất luận thế nào cũng không thể để nó tiếp tục bị kẹt ở đây. Tuy mưa lớn nhưng cũng không đến nỗi ở đây trong mấy phút thì sẽ xảy ra chuyện, Lâm Dĩ Nhiên lại rất thông minh, đoạn đường ngắn như vậy cô không thể xảy ra nguy hiểm gì được.

Sau khi Khâu Hành ném tấm bạt qua, anh định lên xe tìm cái gì đó lót cùng. Nhưng lúc anh khom lưng rồi lại ngừng vài giây, không tiếp tục nữa, mà là đứng thẳng lên xoay người đi.

Lúc Khâu Hành xoay người, Lâm Dĩ Nhiên ôm hai tảng đá to cố sức đi tới.

Trên người cô đều bị dính bẩn, ướt đẫm, hai cánh tay nhỏ gầy không biết làm sao bê hai tảng đá này lên, đang miễn cưỡng dùng cổ tay và cánh tay chống đỡ không cho nó rơi xuống.

Khâu Hành đi tới không nói một lời, ôm tảng đá từ trên tay cô, xoay người lại ném tới bánh xe trước, đá nện xuống đất phát ra tiếng hai tiếng tùng tùng.

“Lên xe.” Khâu Hành quay lưng lại nói với Lâm Dĩ Nhiên.

Giọng anh chưa bao nặng nề như vậy, lạnh lùng ném về phía Lâm Dĩ Nhiên. Lâm Dĩ Nhiên hơi nghiêng đầu, muốn nhìn mặt Khâu Hành một chút.

Khâu Hành không quay đầu lại, Lâm Dĩ Nhiên không thấy rõ anh, vì thế im lặng lên xe.

Khâu Hành lái xe ra, xuống thu dọn tấm bạt ném ra phía sau, lúc lên xe nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Ra phía sau ngồi.”

Lâm Dĩ Nhiên vô cùng nghe lời lập tức dịch người đi vào, không quan tâm cả người ướt mèm.

“Thay đồ.” Khâu Hành nói thêm.

Lâm Dĩ Nhiên mặc quần áo ướt đẫm, nhìn cửa sổ bị mưa làm mờ, rồi lại nhìn Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên treo hai bộ đồ ở chính giữa, chặn lại chiếc giường

nhỏ ở dưới. Tất cả tiếng thay đồ sột soạt mờ ám như vậy, thế nhưng giờ phút này trong thùng xe hoàn toàn không có chút bầu không khí mập mờ ướt át nào cả.

Khâu Hành im lặng chỉ lo lái xe, Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng thay đồ, nhẹ giọng nói: “Em xong rồi.”

Mưa ào ạt vẫn tiếp tục kéo dài nện trên nóc xe, cần gạt nước đong đưa qua lại bằng tốc độ nhanh nhất, khiến người ta thấp thỏm nóng nảy mà không yên lòng.

Lái xe trên đường xóc nảy hai mươi phút, cuối cùng Khâu Hành cũng lái ra khỏi đường làng nhỏ, lái lên đường nhựa.

Đường làng chật hẹp miễn cưỡng chứa được hai làn đường xe chạy, hai bên đường bị cây cối che kín dày đặc, thân cây và cành lá che khuất bầu trời, một con đường nhỏ không mấy thẳng tắp nhẹ nhàng hướng về phía trước, trong thời tiết này không có một bóng người.

Khâu Hành dừng xe, tắt máy.

Ánh sáng trong xe ảm đạm, thế giới bên ngoài dường như đã bị nước mưa nhấn chìm. Nhưng vào thời khắc này, Lâm Dĩ Nhiên lại cảm thấy vô cùng chân thật.

Tựa như một tầng hầm nho nhỏ trong ngày cuồng phong, như ngôi nhà gỗ đốt lò than trong ngày tuyết lớn. Thế giới bên ngoài có rung chuyển nguy hiểm đến mấy thì càng hiện rõ cô đang rất thoải mái và an toàn trong không gian nhỏ này.

Không được hoàn mỹ nhất chính là hơi thở nặng nề Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, quần áo Khâu Hành đều bị ướt sũng, cánh tay và tay đều có vết bẩn. Lâm Dĩ Nhiên lấy khăn của Khâu Hành ra, chạm vào cánh tay anh.

Khâu Hành không lấy.

Khi anh đột nhiên cúi người qua, Lâm Dĩ Nhiên cũng không trốn ra phía sau. Có thể là cô không kịp phản ứng, cũng có thể là hơi kinh ngạc.

Cô chỉ mở to hai mắt, mờ mịt nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành không cách cô quá gần, có một bàn tay chống bên chân cô, Lâm Dĩ Nhiên bị anh vây trong không gian chật hẹp này, cô có thể cảm nhận được độ ẩm ướt trên người Khâu Hành, cũng mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của anh.

Vẻ mặt Khâu Hành cực kỳ hung dữ, là cảm xúc trực tiếp hiếm thấy trên khuôn mặt lười biểu hiện hỉ nộ này của anh, ánh mắt anh rất đen, trừng mắt nhìn Lâm Dĩ Nhiên: “Não em úng nước à?”

Lâm Dĩ Nhiên không biết là vì lạnh, hay là bị Khâu Hành dữ quá, hai cánh tay cô hơi run lên.

“Em không biết nước chảy về hướng đó sao? “Khâu Hành nhíu mày, “Tôi không cho em đi mà em còn chạy cái gì?”

Lâm Dĩ Nhiên dịu dàng trả lời: “Không chảy nhanh đến thế được.”

Cô thấy Khâu Hành lại thay đổi vẻ mặt, thành thật đáp thêm câu: “Em không nghĩ nhiều vậy, em sợ lát nữa sẽ không đi được.”

“Không đi được thì không đi được, em lo gì chứ?” Khâu Hành tiếp lời hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, vẻ mặt vẫn ôn hòa, đáp lại nói: “Em không lo, em tưởng anh lo.”

Khâu Hành dữ dằn chặn cô ở đây, Lâm Dĩ Nhiên không sợ, cũng không né tránh, còn nhìn thẳng vào mắt Khâu Hành.

Tóc cô vẫn ướt, trên mặt dính hơi nước ẩm ướt, quần áo trên người lại mềm mại mà khô ráo. Chỗ cổ áo còn có thể nhìn thấy dấu vết bị Khâu Hành ngộ thương trước đó, hiện lên màu xanh.

Khâu Hành nhìn thấy hai cánh tay cô đều bị trầy, là vừa rồi bê đá bị cạ trúng. Cánh tay run không phải vì lạnh, cũng không phải sợ Khâu Hành, chỉ là bê đồ nặng quá nên giờ vẫn chưa lấy lại sức được.

Lâm Dĩ Nhiên ỷ lại vào Khâu Hành, cảm kích Khâu Hành, cho nên tầm mắt khi cô nhìn Khâu Hành đều rất dịu dàng, trong khoảng cách gần như vậy, dung nạp Khâu Hành vào đôi mắt dịu dàng của cô.

“Tôi lo thì sao?” Khâu Hành nhìn cô chằm chằm, hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu nói: “Không muốn thấy anh lo.”

Ánh mắt cô từ đôi mắt và lông mày của Khâu Hành quét đến môi anh, khẽ nhướng mi, nhìn thẳng vào anh một lần nữa. Có một giọt nước từ trên tóc Khâu Hành rơi xuống, Lâm Dĩ Nhiên giơ tay lên, động tác tự nhiên dùng ngón cái nhẹ nhàng lau đi.

Khi cô bị Khâu Hành đột nhiên ghì cổ ôm vào lòng, sống mũi thẳng tắp của Lâm Dĩ Nhiên đập vào xương quai xanh cứng rắn của anh.

Đây là lần đầu tiên họ ôm nhau, Khâu Hành khá thô lỗ, Lâm Dĩ Nhiên đau đến mức len lén hít vào.

Chương 18: Trong căn phòng yên tĩnh, cô thuận theo tần suất này, lặng lẽ mang hơi thở của họ hòa quyện vào nhau

Khi đó Lâm Dĩ Nhiên ở trong lòng Khâu Hành, cô có thể cảm nhận rõ ràng hơi thở và nhiệt độ cơ thể của anh, cô được một người đàn ông ôm như vậy, tim đập rất nhanh, hơi thở nhẹ nhàng. Nhưng linh hồn lại không hề rung chuyển, an ổn đặt ở chốn về.

Sau cái ôm ngắn ngủi chỉ có vài giây này, cho dù trong xe vẫn không nói lời nào, nhưng bầu không khí đã không còn giống như lúc trước.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi ở ghế phụ, chân trần giẫm lên ghế, ôm đầu gối nhìn ra ngoài. Xuyên qua đám mưa nặng hạt dưới tầng mây kia, mưa lớn có lẽ sẽ dịu đi.

Cơn mưa làm cho tất cả mọi thứ bên ngoài như một lớp màn che, khiến nó trở nên mờ mịt.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn không quay lại, tựa đầu trên đầu gối, đưa gáy về phía Khâu Hành. Khâu Hành nhìn cô mà cô cũng không nhúc nhích.

Khâu Hành lái xe đến một thành phố khác, nói chuyện điện thoại với chủ hàng xong, hẹn sáng mai qua đó chở hàng. Lần này chở hàng xong sẽ lái thẳng về nhà, vì phải mất khoảng hai ngày ở trên đường.

Cúp điện thoại, Khâu Hành hỏi cô: “Có đói không?”

Lâm Dĩ Nhiên nghe anh hỏi, cũng không xoay qua, vẫn duy trì tư thế quay lưng lại với Khâu Hành, trả lời: “Đói.”

Giọng Khâu Hành mang theo ý cười, anh nói: “Được.”

Lâm Dĩ Nhiên giống như bị bắt nạt nằm cuộn tròn ở đó, nhưng cứ nằm như vậy mãi thì cũng không hay lắm.

Qua một chút nữa, Khâu Hành hỏi cô: “Em đang giận hay là thấy tôi phiền?”

Lâm Dĩ Nhiên lập tức nói: “Sao cũng không phải.”

“Không muốn nhìn mặt tôi à?” Khâu Hành hỏi tiếp.

“Không phải…” Giọng Lâm Dĩ Nhiên không lớn, ngồi dậy nhìn Khâu Hành một cái rồi nằm sấp trở lại, thật thà nói: “Bây giờ nhìn anh em thấy mắc cỡ lắm.”

Lúc này Lâm Dĩ Nhiên không quay đầu, bằng không thì cô sẽ phát hiện trên mặt Khâu Hành vẫn còn mang theo ý cười, không giống anh lúc bình thường, là thật sự ôn hòa, ánh mắt lại còn mềm mại.

Khâu Hành cười, không nói chuyện với cô nữa.

Lâm Dĩ Nhiên nói thêm câu: “Chút xíu nữa là em ổn thôi ấy mà.”

“Vậy em nhanh lên.” Khâu Hành nói: “Sắp ăn cơm rồi.”

Đối với chuyện này Lâm Dĩ Nhiên phản ứng hơi chậm, lúc đó thì thấy không có gì, còn vô cùng bình tĩnh, sau đó thì mới thấy xấu hổ, dù sao thì cô cũng chỉ là một cô gái điềm tĩnh hướng nội thôi mà.

Khâu Hành dừng ở bãi đậu xe tải, bảo Lâm Dĩ Nhiên mang theo đồ đầy đủ, nói buổi tối không về xe. Lâm Dĩ Nhiên dọn dẹp xong rồi đi theo anh, lấy mấy đồ cần thiết trên xe bỏ hết vào ba lô.

Thật ra cô vẫn hơi thiếu tự nhiên, ánh mắt không nhìn thẳng vào Khâu Hành, nhưng vẫn cố gắng biểu hiện mình đang rất bình thường.

Khâu Hành nhìn mấy vết trầy trên cánh tay cô, nói: "Tối nay khử trùng."

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu: "Dạ."

Cô vẫn ngoan ngoãn nghe lời đi theo Khâu Hành, bất luận Khâu Hành muốn dẫn cô đi đâu, cô chưa bao giờ hỏi.

Ăn cơm xong, Khâu Hành dẫn cô đi tới nhà nghỉ cách bãi đậu xe không xa. Hai người cần phải đi tắm, ban ngày dầm mưa cả người đã bẩn lắm rồi, đặc biệt là Khâu Hành, cánh tay và vết bẩn trên tay đến giờ vẫn chưa rửa.

Đây không phải là lần đầu tiên Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành ở nhà nghỉ, trước đó những lúc xe trống cũng đã từng ở rồi, nhưng số lần không nhiều lắm.

Họ giống như một cặp đôi thông thường, đi tới quầy lễ tân nhà nghỉ, chị gái lễ tân lịch sự hỏi: "Một phòng giường lớn sao ạ?"

"Hai phòng." Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên nghe anh nói thì lập tức giương mắt nhìn anh, Khâu Hành đứng đối diện cô, Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu với anh, nhỏ giọng nói: "Một phòng đi anh."

Khâu Hành cười, nói lại với chị gái lễ tân: "Một phòng tiêu chuẩn

đi."

Trong hai tháng này Lâm Dĩ Nhiên vẫn ở cùng Khâu Hành, lúc ở trên xe thì không cần phải nói, nhưng một khi ra ngoài thì cô lại thấy sợ. Hơn nữa lần trước ban đêm ở bên cửa sổ nhìn thấy người, về sau cô lại càng không dám ở một mình.

Khâu Hành thấy cô hôm nay cứ ngượng ngùng như thế nên mới nói đặt hai phòng, nhưng Lâm Dĩ Nhiên lại không muốn.

Ừ thì… cũng không ngượng lắm nhỉ?

Lúc lấy thẻ phòng, Khâu Hành đưa Lâm Dĩ Nhiên cầm, nói: "Em đi lên trước đi, tôi gọi điện thoại."

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, lễ tân khách sáo hỏi: "Cần cho anh thêm một thẻ phòng không ạ?"

"Không cần." Khâu Hành nói với Lâm Dĩ Nhiên: "Chút nữa em mở cửa cho tôi."

"Dạ." Lâm Dĩ Nhiên nói xong mang ba lô lên tầng.

Trong phòng rất sạch sẽ, Lâm Dĩ Nhiên đặt ba lô ở trên ghế, cầm quần áo đi tắm trước.

Cô biết trước khi cô tắm xong Khâu Hành sẽ không trở về, cho dù trở về cô không mở cửa thì anh cũng không vào được.

Khi Lâm Dĩ Nhiên mới lên xe Khâu Hành, anh từng cố ý dặn dò cô, bảo cô thấy có gì bất tiện thì tự mình giải quyết, anh không rảnh quan tâm cô. Nhưng thực ra hai tháng này không có lúc nào khiến Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy bất tiện.

Ví như hiện tại, cửa phòng tắm khách sạn là kiểu phân nửa kính mờ, không thấy rõ lắm, nhưng bên trong có người tắm thì ở

ngoài cũng có thể nhìn thấy bóng người và đường nét hình dáng.

Dù cho Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành không có giới hạn nam nữ thì cũng không thích hợp, cho nên nếu như Khâu Hành ở trong phòng thì Lâm Dĩ Nhiên sẽ không tắm, hoặc là tắm mà không thấy thoải mái.

Vừa mới bắt đầu Lâm Dĩ Nhiên không để ý, thời gian lâu dài mới phát hiện, mỗi khi đến thời khắc khó xử tương tự, trùng hợp là Khâu Hành đều không có ở đây.

Tiếng gõ cửa vang lên lúc Lâm Dĩ Nhiên đã tắm xong, tóc cũng đã sấy khô được một nửa. Tóc cô vừa dài vừa dày, mỗi lần gội cũng không thể sấy khô hết hoàn toàn, chỉ có thể xõa ra như thế.

Tắm xong thay một bộ mặc quần áo sạch sẽ, tóc tai rối bời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lộ ra vẻ khoan khoái, trông cả người có cảm giác thoải mái như khi ở nhà.

Khâu Hành đang cầm thứ đồ gì đó, nhét vào tay cô, nói: “Tự em thoa đi.”

Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu nhìn, là một túi tăm bông i-ốt khử trùng.

Chỗ bị trầy trên cánh tay nhìn hơi ửng đỏ, chủ yếu là bởi vì cô trắng, bằng không sẽ không hiện lên rõ ràng như vậy.

Khâu Hành nói: “Sau này đừng làm chuyện không đâu nữa.”

Lâm Dĩ Nhiên ỉu xìu nói: “Em biết rồi.”

Mưa rào cả đêm, đèn hành lang mở, những đèn khác trong phòng đều tắt.

Đây là một đêm ngon giấc hiếm thấy Khâu Hành, anh tắm xong

đi ngủ, Lâm Dĩ Nhiên nằm trên giường, lắng nghe hơi thở vững vàng của Khâu Hành.

Cô vô thức đi theo tiết tấu hô hấp của anh, khi thì lên cao, khi thì xuống thấp.

Lâm Dĩ Nhiên nhớ đến vẻ mặt hơi dữ của Khâu Hành lúc ban ngày, anh ở cách đó không xa mà nhìn cô. Cả lúc sống mũi bị đập vào xương quai xanh của Khâu Hành lúc anh ôm cô, khi đó cô đã nghe thấy mùi dầu máy trên người Khâu Hành.

Trong căn phòng yên tĩnh, cô thuận theo tần suất này, lặng lẽ mang hơi thở của họ hòa quyện vào nhau.

*

“Tiểu Khâu, cậu tìm người đi.”

Lần này Khâu Hành về nhà đúng lúc xe của Tiểu Toàn và anh Huy cũng quay về, xe đều đậu trong xưởng của lão Lâm. Anh Huy và Khâu Hành đứng trong bóng mát, anh Huy cho Khâu Hành điếu thuốc, nói với anh mình không muốn làm nữa.

“Anh hút đi.” Khâu Hành xua tay không nhận, hỏi anh Huy: “Sao vậy?”

“Không sao, không phải vấn đề của cậu, Tiểu Khâu.” Anh Huy cũng ngại, châm thuốc hút một hơi, nói với Khâu Hành: “Chị dâu cậu nói với anh nhiều lần rồi, mà anh cũng có suy nghĩ giống vậy. Con trai lên cấp ba, anh muốn ở bên nó, không muốn chạy đường dài nữa.”

Khâu Hành nghe xong cũng không khuyên nhiều, gật đầu nói: “Được, anh giúp em thêm một thời gian ngắn nữa nhé, để em tìm người.”

“Ài, được được.”

Anh Huy là người trung thực, chỉ là ăn nói vụng về, đầu óc cũng không quá linh hoạt. Trên chiếc xe kia anh Huy lái nhiều hơn Tiểu Toàn, Khâu Hành biết rõ, dịp Tết năm ngoái còn cho anh ấy thêm hai nghìn tệ.

Anh Huy biết Khâu Hành không bạc đãi mình, những người tài xế đường dài khác mỗi tháng kiếm được sáu nghìn, nhiều nhất là sáu nghìn rưỡi, nhưng Khâu Hành thì cho bọn họ đến tám nghìn, ấy là còn chưa nói đến mấy lần anh còn lén cho anh ấy thêm tiền.

Anh ấy cũng biết Khâu Hành rất khó khăn, chuyện nhà Khâu Hành tài xế xe tải ở địa phương đều biết. Khâu Hành tự mình lái chiếc xe kia kiếm tiền, toàn chở hàng có giá trị. Thuê hai tài xế chạy chiếc xe này trừ đi chi phí cũng không kiếm được nhiều, sở dĩ Khâu Hành vẫn quan tâm nuôi chiếc xe này là vì muốn giữ lại chủ hàng, Khâu Hành tự chạy không nổi, nhưng tài nguyên tốt thì không thể bỏ lại, chỉ đành nuôi thêm một chiếc xe để bảo vệ tuyến hàng hóa của mình.

Những mối làm ăn đáng giá này là công việc của ba Khâu Hành trước đây, sau khi ba anh có chuyện, anh đã liên lạc với từng người một ôm trở về.

“Tiểu Khâu à, anh lải nhải vài câu với cậu, cậu đừng chê anh lắm mồm.” Anh Huy nhích lại gần Khâu Hành, tay kẹp thuốc, không hút tiếp, “Hai chiếc xe này của cậu đều là hàng cổ, chiếc xe kia của cậu thì vẫn ổn, cậu tự lái nên tự điều chỉnh được, không làm hỏng xe, còn chiếc này của bọn anh cứ hai ba ngày lại phải sửa như thế, cậu cũng phải bận tâm nhiều.”

Khâu Hành gật đầu, tỏ ra mình đang nghe.

“Tiểu Toàn thế nào thì anh không nói nhiều, không phải là đồ

của mình thì mình cũng không để tâm đ ến, về sau nếu như không tìm được tài xế thì cậu càng phải bận tâm hơn. Chi bằng cậu bán bớt một chiếc xe đi, bảo Tiểu Toàn đi theo xe cậu, cậu cũng có thêm một cánh tay hỗ trợ. Làm gì có ai chạy đường dài mãi mà không biết mệt như cậu vậy chứ."

Anh Huy sợ mình nói nhiều làm người ta phiền, cười hiền, nói: "Anh nói cậu nghe chút thôi, cậu suy nghĩ lại xem sao."

Khâu Hành cũng cười nói: "Ừm, em biết rồi anh Huy."

Khâu Hành nói chuyện với anh Huy xong, đi đến chỗ lão Lâm.

"Đ ĩa ly hợp thay rồi, đường ống dầu cũng làm sạch cho cậu rồi, động cơ, cầu giữa, cầu sau, cái nào nên sửa thì lần này sửa một trận cho ra trò đi, kẻo lần tới lại bị hỏng giữa đường." Lão Lâm nói với anh.

"Sửa đi." Khâu Hành nói.

"Lão Tôn đang muốn bán chiếc xe kia, xe mới bảy năm thôi, không sửa gì nhiều. Lần trước anh hỏi ông ta, ông ta nói bán một trăm năm mươi nghìn, giá vẫn còn thương lượng được, hay là cậu hỏi ông ta thử đi, đổi xe của ông ta mà chạy." Lão Lâm nói.

Khâu Hành nói: "Em không có tiền."

"Anh cho cậu mượn, từ từ có tiền trả lại anh, xe này của cậu vẫn bán được khoảng chừng bốn mươi nghìn, bù thêm chẳng bao nhiêu nữa." Lão Lâm đưa cho Khâu Hành một chai nước, "Nếu cậu cứ sửa như thế, cậu không rầu nhưng anh rầu đấy."

"Sửa trước đi, em không muốn mắc nợ nữa, vừa nghĩ tới nợ nần là em nhức đầu rồi." Khâu Hành cười tự giễu, "Bây giờ nợ ai thêm một xu thôi em cũng thấy khó chịu, nói gì đến nợ thêm

mấy chục nghìn nữa."

"Nợ anh thì không tính là nợ, nếu không thì cậu cho anh tí tiền lời đi, dựa theo khoản vay ngân hàng trả cho anh." Lão Lâm đùa với anh, nói: "Cậu nợ anh nhiều một chút để anh còn ăn nhiều tiền lời."

"Ngân hàng em cũng không nợ, cứ nợ tới nợ lui, cả đời này em trả không hết nổi." Khâu Hành từ chối.

Buổi tối lão Lâm giữ Khâu Hành lại ăn cơm, bà Lâm làm rất nhiều món ngon, Lâm Dĩ Nhiên đứng bên cạnh hỗ trợ.

Đây là lần cuối Lâm Dĩ Nhiên trở về, lần này đi rồi thì phải vào học, không biết khi nào mới trở về. Bà Lâm và cô đã quen thuộc hơn, bà cũng biết chuyện nhà cô, hỏi cô: "Ba vẫn không liên lạc gì với con sao?"

Lâm Dĩ Nhiên khẽ lắc đầu: "Không có ạ."

Bà Lâm nhỏ giọng lầm bầm: "Chưa từng thấy người ba nào như vậy."

Lâm Sưởng mới quen cô bạn gái mới, đưa về xưởng. Bạn gái tóc màu hồng nhạt, nhuộm mấy lọn màu xám, mặc áo ba lỗ và quần đùi, trên cánh tay có hình xăm, còn đính khuyên môi.

Lâm Sưởng thấy Khâu Hành trở lại, quay đầu nhìn khắp nơi, thấy Lâm Dĩ Nhiên đang ở với mẹ, thường xuyên liếc nhìn.

Bạn gái nhai kẹo cao su, thổi ra một cái bong bóng nhỏ, nói: "Đằng kia có gái đẹp kìa."

"Không đẹp bằng em." Lâm Sưởng nói: "Nhìn nhạt quá."

Đương nhiên bạn gái cũng không thích nghe anh ta khen xã

giao, nói: “Anh mù rồi.”

Lúc ăn cơm Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên trái Khâu Hành, bên phải là bạn gái Lâm Sưởng.

Cô gái tóc hồng hỏi cô: “Cô bao nhiêu tuổi?

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Tôi mười chín.”

Đối phương đáp: “Tôi cũng mười chín này.”

Lâm Dĩ Nhiên không biết nói gì với đối phương, cô không có đề tài, hơn nữa cô vốn là người nhạt nhẽo. Từ trước đến giờ cô đều rất yên tĩnh, mẹ cô còn tự trách về việc này, cảm thấy cô như vậy là liên quan đến chuyện không có ba.

Lâm Dĩ Nhiên nói với bà cô không cảm thấy mình bất hạnh, cô không hướng ngoại cũng không phải bởi vì tự ti.

Đối phương đột nhiên chạm vào cánh tay cô, lúc đó Lâm Dĩ Nhiên đang nghe Khâu Hành nói chuyện, bị người ta chạm vào đột ngột, cái muỗng đang cầm trong tay rơi xuống đất.

“Xin lỗi nhé, tôi chỉ muốn nói chuyện với cô thôi.” Cô gái tóc hồng nói.

“Không sao.” Lâm Dĩ Nhiên cúi người nhặt.

Khâu Hành nghe thấy động tĩnh thì quét mắt nhìn qua, Lâm Dĩ Nhiên đang lấy giấy lau, Khâu Hành đang nói chuyện với lão Lâm, tiện tay lấy cái muỗng anh chưa dùng tới bỏ vào chén của Lâm Dĩ Nhiên.

“Anh nhà cô mlem quá nhỉ.” Tóc hồng nói.

Ý của cô ta ám chỉ Khâu Hành là bạn trai của Lâm Dĩ Nhiên, cả

mùa hè này ai cũng xem họ là một cặp, Lâm Dĩ Nhiên cũng không giải thích.

Lúc cô ta nói lời này là khi Lâm Sưởng đang gắp một miếng sườn cho cô ta, Lâm Dĩ Nhiên không hiểu sao lại cảm thấy hơi buồn cười, mỉm cười nói: "Anh…"

Cái người Lâm Sưởng thực sự khiến người ta không nói ra được "Anh nhà cô", Lâm Dĩ Nhiên khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Người của cô cũng… tốt lắm."

"Anh ta á?" Tóc hồng liếc mắt nhìn Lâm Sưởng, "Xì" một tiếng.

Trên mặt cô ta lộ rõ vẻ khinh bỉ, Lâm Dĩ Nhiên hỏi: "Không phải hai người yêu nhau sao?"

Tóc hồng sáp đến, nói bên tai Lâm Dĩ Nhiên: "Tôi thua cược, quen đối phó mấy ngày thôi."

Lâm Dĩ Nhiên kinh ngạc nhìn cô ta, cô ta cười nói: "Người đẹp ơi đừng nhìn tôi kiểu đó, ai mà chịu cho nổi."

Tuy rằng Lâm Dĩ Nhiên không nói gì, nhưng vẻ mặt của cô cũng đủ rõ ràng rồi, cô ta hỏi cô: "Học giỏi lắm phải không? Vừa nhìn là biết học sinh giỏi rồi."

Không chờ Lâm Dĩ Nhiên đáp lời, cô ta nói tiếp: "Thời đại nào rồi, dăm ba chuyện yêu đương có gì quan trọng đâu?"

Cô ta cất cao giọng nói câu này, mọi người trên bàn đều nhìn cô ta, ngay cả Khâu Hành cũng nhìn sang.

Khuỷu tay Lâm Dĩ Nhiên khẽ chạm vào cô ta, ý bảo cô ta nói nhỏ thôi.

Bên này hai cô nói chuyện, bên kia lão Lâm và Khâu Hành uống

chút rượu, uống không nhiều lắm.

Khâu Hành vẫn không đồng ý, lắc đầu nói: “Cứ tạm thế này đi.”

“Cậu cứng đầu cứng cổ phải không?” Lão Lâm nói anh.

Lão Lâm thật sự muốn giúp Khâu Hành, tuy rằng Khâu Hành gọi lão Lâm là anh, nhưng ông lại xem Khâu Hành như cháu trai của mình, thấy Khâu Hành khó khăn như vậy ông không đành lòng.

Khâu Hành biết lão Lâm thật lòng muốn cho anh mượn tiền, cũng nói một câu từ đáy lòng: “Anh, em trả nợ đến mức buồn nôn rồi, em muốn trả nhanh cho xong, thế thì em mới thấy có hy vọng.”

“Đáng đời cậu!” Lão Lâm mắng anh một câu, nói: “Ai bắt cậu trả? Lúc đó anh không cho cậu trả rồi mà phải không? Đưa hết tiền trong nhà là quá đủ rồi, ba cậu chết thì số tiền nợ coi như xóa bỏ.”

Khâu Hành không phản bác, chỉ cười.

“Cậu bán nhà máy, bán mấy chiếc xe của ba cậu, lấy tiền chia đầu này đầu nọ có thể trả được bao nhiêu thì trả, đến mức độ nào đó thôi chứ, thế mà cậu còn trả tiếp?” Lão Lâm nói đến phát bực, mắng anh: “Cậu đúng là đồ ngốc!”

Khâu Hành hiền lành ngồi nghe mắng, không cãi lại.

“Nếu ba cậu còn sống, cậu đồng ý giúp ông ấy trả nợ cũng được, ba cậu cũng mất rồi, không có chuyện đem tất cả mọi chuyện trút xuống đầu cậu!” Lão Lâm uống rượu, nói rất hăng.

Lúc này Khâu Hành mới mở miệng, nhã nhặn đáp một câu: “Ba em còn sống em sẽ không quan tâm.”

Lão Lâm nói: “Người mất rồi cậu mới báo hiếu hả?”

Khâu Hành tựa lưng vào ghế, nói: “Nếu ông ấy còn sống thì phải nhận hình phạt của mình, đó là thứ mà ông ấy phải trả, ông ấy phải tự gánh hậu quả.”

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn Khâu Hành, vẻ mặt Khâu Hành vẫn nhàn nhạt, anh nói: “Nhưng ông ấy không còn nữa, em phải trả thay ông ấy. Mấy mạng người mà ông ấy nợ em phải giúp ông ấy bồi thường, mạng người em đã không đền nổi rồi thì tiền một xu cũng không thể thiếu, em không thể để cho ông ấy làm một con ma mang đầy nợ nần được.”

Tối hôm đó, lần đầu tiên Lâm Dĩ Nhiên biết được chú Khâu chết như thế nào.

Dây dẫn điện nhà máy vi phạm quy định về xây dựng, kiểm tra phòng cháy chữa cháy không đạt tiêu chuẩn, chú Khâu coi đó là chuyện nhỏ mà bỏ qua. Lúc mạch điện bốc cháy, trong kho hàng có tổng cộng mười mấy người, bốn người chết, tám người bị thương nặng, năm người bị thương nhẹ.

Chú Khâu là một trong bốn người chết.

Trận hỏa hoạn này năm đó lên tin tức, các cuộc kiểm tra phòng cháy chữa cháy trên toàn tỉnh được chấn chỉnh lại. Khi đó Lâm Dĩ Nhiên mới lên lớp 10, không xem tivi cũng không có điện thoại di động, cô có nghe nói đến vụ cháy lần này, chỉ là cô không biết đó là nhà máy của chú Khâu.

Chính quyền phái tổ điều tra đến điều tra vụ cháy, cuối cùng tiền bồi thường cũng là do tổ điều tra ra hạn định. Có nhà không hài lòng với mức bồi thường này, họ yêu cầu phải bồi thường nhiều hơn nữa, Khâu Hành chấp nhận hết tất cả.

Bao nhiêu tiền cũng không đủ bồi thường mạng người, Khâu Hành chấp nhận đền.

Tiền, nhà, xe, nhà máy, công ty, toàn bộ đều bồi thường. Khâu Hành chỉ để lại hai chiếc xe cũ rách nát và căn nhà cũ không có sổ đỏ.

Dì Phương không chấp nhận được hiện thực, không chịu nổi đả kích, không đợi mọi chuyện giải quyết xong thì đã ngã bệnh.

Bắt đầu từ đây, Khâu Hành tự mình gánh vác tài sản đã bị phân tán và khoản nợ chưa trả xong, thi lấy giấy phép lái xe tải, một mình lái xe trên đường không biết ngày đêm.

“Ba em không phải cố ý.” Khâu Hành uống hết rượu còn lại trong ly, lão Lâm lại rót cho anh, Khâu Hành nói: “Ông ấy không phải người ăn quỵt, nếu ông ấy còn sống và thật sự bị phán quyết, cái gì cần phải bồi thường, ông ấy tuyệt đối sẽ chấp nhận hết tất cả.”

Lão Lâm không phủ nhận, nói: “Ba cậu là người coi trọng mấy chuyện này.”

“Cho nên dù thế nào đi nữa em cũng phải giúp ông ấy trả, nếu không thì mấy lời ông ấy nổ về em coi như bỏ.” Khâu Hành cười: “Ông ấy nổ hơn mười năm rồi, nổ con trai của ông ấy có tương lai.”

“Cậu đúng là có tương lai mà.” Lão Lâm liếc nhìn đứa con trai ẩm ương ngồi đối diện mình, xuất phát từ nội tâm mà khen ngợi Khâu Hành: “Ba năm trả hơn bảy trăm nghìn tệ, cậu có bao nhiêu tuổi đâu chứ.”

“Đều do ba em để lại, nó là vốn ban đầu của ông ấy.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy, trong lòng cô rất khó chịu, không muốn khóc, chẳng qua là cảm thấy rất lạnh lẽo.

Vận mệnh rất biết trêu đùa con người, nó để cho một người thuận lợi mà trưởng thành, rồi sau đó lại không có một điềm báo trước nào, trong một đêm lấy đi hết tất cả của anh, lật ngược toàn bộ cuộc sống của anh.

Chú Khâu chết rồi, dì Phương bị bệnh, Khâu Hành chỉ còn lại duy nhất một khoản tiền phải bồi thường gần chín trăm nghìn tệ chưa trả xong.

“Anh nhà cô…” Tóc hồng ở dưới gầm bàn dựng thẳng ngón cái, nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Anh nhà cô cừ lắm.”

Lâm Dĩ Nhiên không muốn nói chuyện, đối phương nói tiếp: “Chúng ta kết bạn WeChat đi, đợi đến khi nào hai người chia tay, cô giới thiệu anh ấy cho tôi, để tôi với ảnh hẹn hò nào.”

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, cuối cùng vẫn không kết bạn WeChat với cô ta.

*

Khâu Hành không uống nhiều, anh không thích uống rượu.

Sau đó Lão Lâm lại uống rượu trắng, ông ấy uống nhiều hơn Khâu Hành. Lâm Dĩ Nhiên giúp họ dọn dẹp bàn rồi mới theo Khâu Hành về nhà.

Họ không gọi xe, chầm chậm bước đi trên đường. Xe ở ngoại thành không nhiều, con đường trong khu phố cũ dây điện lộn xộn lộ ra bên ngoài, hệt như dáng vẻ mà khi Lâm Dĩ Nhiên còn bé.

Hai người sóng vai đi tới, đèn đường kéo dài cái bóng của họ, đi

tới ngọn đèn đường kế tiếp, cái bóng phía dưới sẽ rút ngắn lại, sau đó dần dần kéo dài ra.

“Khâu Hành.” Lâm Dĩ Nhiên gọi anh.

Khâu Hành nhìn cô: “Ừ?”

Lâm Dĩ Nhiên hỏi thăm dò anh: “Anh còn nợ bao nhiêu nữa?”

“Làm gì? “Khâu Hành hỏi: “Muốn trả giúp tôi à?”

Lâm Dĩ Nhiên dè dặt nhìn anh, hỏi: “Được không?”

Có thể là bởi vì uống rượu, hôm nay Khâu Hành rất thích nói chuyện. Anh giơ tay xoa đầu cô, nói: “Không được, tiền của em thì em giữ cho kỹ vào, để còn mua nhà cho mình nữa.”

“Bây giờ lấy trả cho người ta trước, chờ anh có tiền rồi anh trả lại cho em, thế không phải giống nhau sao?” Lâm Dĩ Nhiên chỉ không muốn thấy anh cực khổ như vậy. Theo anh hai tháng, cô biết Khâu Hành sống như thế nào ở trên đường.

“Người ta mới nói vài câu thì em đã muốn trả nợ thay người ta, dễ lừa vậy à?” Tay Khâu Hành vẫn còn đặt trên đầu cô, mang theo chút cường độ mà ấn xuống: “Em bị thằng ất ơ này lừa rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên cau mày nói: “Anh không phải người khác…”

“Thế tôi là ai nào?” Khâu Hành thuận miệng nói: “Tôi là hàng xóm mà mười năm rồi em chưa từng gặp.”

“Anh là Khâu Hành.” Lâm Dĩ Nhiên lập tức nói.

“Ai cũng không được.” Khâu Hành nói: “Không được đưa tiền của em cho bất cứ ai. Tôi cũng không muốn mắc nợ ai nữa.”

Chuyện này không thể lấy ra để thương lượng với Khâu Hành, anh cố ý nhấn mạnh Lâm Dĩ Nhiên và người khác không có gì khác biệt, đều là người mà ngay cả một xu anh cũng không muốn nhận từ họ.

Khâu Hành có chỗ rất mâu thuẫn, anh đối xử tốt với Lâm Dĩ Nhiên, thân với lão Lâm, nhưng lại ngăn cách mọi người ở bên ngoài thế giới của mình. Anh không muốn dung nạp bất kỳ ai, cũng không chấp nhận ai tiếp cận mình.

Tựa như lần trước, khi Khâu Hành bảo Lâm Dĩ Nhiên phải giữ cho cuộc đời mình đi theo con đường cũ, không được ngã xuống, mỗi khi Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mối quan hệ của mình với anh đã đủ thân thiết thì giây phút kế tiếp Khâu Hành sẽ kéo dài nó ra, để Lâm Dĩ Nhiên nhìn thấy lớp kính thủy tinh bao phủ thế giới bên ngoài của Khâu Hành.

Như thể cho dù bất cứ nơi nào, bất cứ ai ở trước mặt thì anh cũng có thể thoát ra mà không chút lưu luyến nào.

*

Lâm Dĩ Nhiên trầm mặc đi bên cạnh Khâu Hành, con đường hơn 2km, hai người không cần phải đi quá lâu.

Rẽ qua một giao lộ nữa sẽ đến nhà, Khâu Hành chợt nói: “Đến trường đừng nói chuyện trong nhà em, bao gồm cả bạn cùng phòng của em.”

Lâm Dĩ Nhiên nhỏ giọng đáp: “Em biết rồi.”

“Yêu đương cũng được, nhưng đừng để người ta lừa.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên dừng bước, ngước mắt nhìn anh.

Khâu Hành không thấy ánh mắt của cô, nói tiếp: “Đừng có ai nói cái gì em cũng tin.”

Lâm Dĩ Nhiên nhấc chân đuổi theo anh, không trả lời, quay mặt nhìn sang một bên.

Sắp phải xa cách, Khâu Hành bắt đầu dặn dò Lâm Dĩ Nhiên, lần này anh nói nhiều hơn lần trước đó.

Lúc anh nói Lâm Dĩ Nhiên chỉ “Ừm” một tiếng, không thường đáp lại.

Quán thịt nướng ven đường có người đang uống rượu, Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu nghe Khâu Hành nói chuyện, không rảnh nhìn người uống rượu ven đường.

Đến lúc đi tới gần, có người đột nhiên đưa tay kéo Lâm Dĩ Nhiên lại, động tác quá mức đột ngột, tay Lâm Dĩ Nhiên bị kéo xuống, cô kêu lên một tiếng ngã vào người đang ngồi.

“Ngã vào anh rồi em ơi.” Người kia ôm lấy Lâm Dĩ Nhiên, cúi đầu nhìn cô nói.

Người này đầy mùi rượu, Lâm Dĩ Nhiên lập tức đứng dậy, tim đập còn chưa khôi phục lại bình thường, đột nhiên nét mặt sa sầm trong một giây kế tiếp —

Cô nhận ra người này, chính là một trong những người chặn trước cửa nhà cô.

Khâu Hành đưa tay cho cô, gã đàn ông kia vẫn chưa buông tay Lâm Dĩ Nhiên ra, bàn tay to đầy mỡ của gã siết chặt cổ tay gầy gò của cô. Cô một phát túm được tay Khâu Hành, trong nháy mắt bắt được tay cô, Khâu Hành kéo mạnh Lâm Dĩ Nhiên vào lòng mình, tay ôm eo cô.

“Buông ra.” Khâu Hành nói.

Khâu Hành vừa nói vừa cầm một chai bia lên.

Bàn đối phương có bốn người, ánh mắt Khâu Hành không hề sợ hãi, chỉ nhìn chằm chằm gã đầu trọc túm lấy Lâm Dĩ Nhiên.

“Mày nói buông thì buông à?” Đối phương không chỉ không tha, còn khiêu khích xoa cánh tay Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên bị gã xoa đến mức buồn nôn, một tay khác níu chặt lấy quần áo Khâu Hành, mắt khép chặt.

Cô hoảng sợ gọi Khâu Hành, Khâu Hành động viên vỗ lưng cô, sau đó buông cô ra.

Đầu trọc cầm lấy cổ tay Lâm Dĩ Nhiên, nâng lên muốn hôn, không đợi môi gã sáp đến gần, Khâu Hành cầm chai rượu nhắm vào mặt gã mà đập xuống.

Chai rượu này khiến cho đối phương buông tay Lâm Dĩ Nhiên ra, cũng làm cho tình cảnh trong tích tắc loạn hết cả lên. Mấy người khác đứng dậy, Khâu Hành đẩy Lâm Dĩ Nhiên, ra hiệu cô chạy đi.

Khâu Hành đá bàn của họ, bốn người này đều uống say rồi, bên cạnh bày mấy kết chai không, đám người đó đứng không vững, nhưng khắp người lộ ra sự thô bạo dữ dằn.

Trong quán có mấy người chạy đến hóng chuyện, bà chủ rít gào lên bảo bọn họ đừng đánh. Xung quanh loạn lên, nhưng lần này Lâm Dĩ Nhiên lại không thấy sợ, không những không sợ, còn nghiêm mặt kéo cái ghế ở bên cạnh qua.

Hai tay cô nhấc cái ghế lên ném vào đám người đang uống say kia, thân thể gầy yếu dùng hết sức ném thật cao.

Tiếng thét chói tai liên tục kéo dài của bà chủ vang lên, Lâm Dĩ Nhiên không biết sức lực từ đâu ra mà chỉ lo đánh người, ai đi về phía Khâu Hành thì cô sẽ ném ghế vào kẻ đó.

Không biết qua bao lâu, Khâu Hành vươn tay về phía cô, Lâm Dĩ Nhiên quăng cái ghế đi, nắm chặt tay Khâu Hành.

Khâu Hành kéo cô chạy đi.

Bọn họ nhanh chân bỏ chạy, phía sau có hai người đang đuổi theo.

Lâm Dĩ Nhiên không quay đầu lại nhìn, chỉ chạy theo Khâu Hành về phía trước. Không khí tràn vào lá phổi khiến lồ ng ngực căng ra đau nhói, trước mắt hoàn toàn mơ hồ, nhưng lại có một loại vui sướng nhẹ nhõm phá tan mọi thứ.

Dốc hết sức lực để hô hấp và chạy trốn, mỗi một tế bào được thả lỏng và dòng máu tuôn trào trong cơ thể mạnh mẽ va vào nhau, từng hồi tim đập chạm đến tận xương.

Họ chạy xuyên qua khe hở của gió, xuyên qua ánh đèn đường.

Mãi cho đến tận khi Khâu Hành kéo cô vào một con hẻm tối mù, Lâm Dĩ Nhiên vẫn còn thở dữ dội.

Khâu Hành cũng thở hổn hển, nhét Lâm Dĩ Nhiên vào giữa anh và vách tường, đầu óc trống rỗng, huyệt thái dương đập thình thịch.

Ở trong bóng tối, đôi mắt Lâm Dĩ Nhiên chợt lóe sáng.

Không đợi Khâu Hành phản ứng lại, Lâm Dĩ Nhiên giơ tay ôm cổ anh, hôn lên môi anh.

Chương 19: Nó là giai đoạn kết thúc của mùa hè, thế nên nhất định phải ghi lại dấu ấn mạnh mẽ cho một mùa hè hỗn loạn mà

Khoảnh khắc Lâm Dĩ Nhiên nhào đến, Khâu Hành còn tưởng là cô sợ hãi muốn ôm anh, anh giơ tay lên đáp xuống eo cô. Là một tư thế chuẩn bị an ủi.

Nhưng khi môi Lâm Dĩ Nhiên dán lên môi anh, Khâu Hành kinh ngạc mở to mắt nhìn cô.

Môi Lâm Dĩ Nhiên mềm mại ấm áp, hơi thở run rẩy, ánh mắt vừa lóe sáng ban nãy đã nhắm chặt lại, cánh tay vòng lên cổ Khâu Hành.

Khâu Hành hơi lùi lại, ngẩng đầu kéo dài khoảng cách, sau trận chạy nhanh vừa nãy hơi thở vẫn chưa ổn định, cánh tay còn đặt bên cạnh Lâm Dĩ Nhiên, anh nhìn Lâm Dĩ Nhiên, thở hổn hển hỏi cô: “Em làm gì đấy?”

Tai Lâm Dĩ Nhiên vẫn căng ra, cánh tay dùng sức cầm ghế vẫn còn tê rần. Cô không trả lời, chỉ chăm chú nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành hỏi: “Bị dọa sợ rồi à?”

Anh vỗ lưng cô, rồi đưa tay muốn kéo cánh tay cô xuống.

Nhưng mà ngón tay anh vừa mới đụng vào cánh tay Lâm Dĩ Nhiên, Lâm Dĩ Nhiên lại nhón chân lên, hôn anh một lần nữa.

Lần này Lâm Dĩ Nhiên dùng hết sức lực của mình, hôn Khâu Hành như thể quyết đánh một trận đến cùng với anh.

Một học sinh giỏi ngoan ngoãn như cô, ngay cả phim ảnh về tình yêu cũng ít khi xem, cô hôn không được bài bản lắm nhỉ? Đây là chuyện vượt quá giới hạn nhất mà một cô gái tuân theo nề nếp làm ra trong cuộc đời này, ở hẻm nhỏ tối tăm chủ động hôn môi một người đàn ông. Hơi thở của cô gập ghềnh trúc trắc, sắp khóc đến nơi rồi.

Đôi mắt Khâu Hành tối sầm, nhìn lướt qua mặt Lâm Dĩ Nhiên.

Trong thời gian Khâu Hành không trả lời, Lâm Dĩ Nhiên không thể làm gì khác, chỉ có thể bất lực cố chấp ôm Khâu Hành.

Cô không biết trong mấy giây này trong đầu Khâu Hành lóe lên rất nhiều ý nghĩ. Những thứ cần Khâu Hành phải làm tê liệt chính mình mới có thể gánh vác hiện trạng trong quá khứ, những thứ trong quá khứ mà anh đã buông bỏ và tương lai tạm thời không có hy vọng. Chỉ trong vài giây này, chúng nó tựa như một vụ nổ lan rộng ra, chạy dọc theo dây thần kinh trong đại não của Khâu Hành.

Môi Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng dán vào môi anh, bên ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong lại yếu mềm, cô cố gắng hết sức cẩn thận từng li từng tí một chạm vào anh vào, chạm vào lời khẩn cầu chưa nói thành lời.

Cô rơi nước mắt là khi Khâu Hành đột nhiên ghì chặt cổ cô, cắn môi cô.

Khâu Hành rất mạnh bạo, anh thật sự hung hăng, cũng chẳng dịu dàng.

Nụ hôn của anh mãnh liệt mạnh mẽ, đánh chiếm thành trì, Lâm Dĩ Nhiên bị anh giam ở trong lồ ng ngực, bị bao bọc bởi hơi

thở độc nhất chỉ thuộc về Khâu Hành.

So với lúc nãy Lâm Dĩ Nhiên chỉ dán môi mình lên môi Khâu Hành, thì đây mới thật sự là hôn.

Nó tràn ngập tính xâm lược không thể chống lại.

Trước khi Lâm Dĩ Nhiên mất đi hô hấp, Khâu Hành buông cô ra.

Lâm Dĩ Nhiên dựa lưng vào tường, cố gắng lấy hơi.

“Muốn như vậy?” Giọng Khâu Hành vừa trầm vừa khàn, nhìn cô hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên không nói nên lời, trong mắt mang theo ánh nước.

Ánh mắt Khâu Hành xoáy sâu vào cô một lúc, cuối cùng lùi một bước kéo giãn không gian ra. Anh đưa tay vò tóc Lâm Dĩ Nhiên, rồi lại hạ xuống mạnh tay bóp má cô, x0a nắn mặt cô làm cái đầu nhỏ của cô phải lắc lư qua lại.

*

Đêm trước khi chia tay, nó nhất định sẽ không bình thản trôi qua như thường lệ.

Nó là giai đoạn kết thúc của mùa hè, thế nên nhất định phải ghi lại dấu ấn mạnh mẽ cho một mùa hè hỗn loạn mà tùy ý này.

Buổi tối đó, giữa bọn họ có quá nhiều k1ch thích trật đường ray.

Rượu, đánh nhau, chạy trốn, hôn môi.

Chúng nó khiến cho thần kinh xao động và phấn khích, khiến khắc chế trở nên càn rỡ, khiến quy củ mong muốn được phóng

túng. Muốn liều lĩnh vứt bỏ tất cả tạp niệm, vứt bỏ cuộc sống tạm bợ khổ sở, muốn để mồ hôi nhỏ vào không khí, muốn giữ chặt thứ duy nhất trong tay nhảy vào biển rộng.

Sau cửa khách sạn, căn phòng tối om không bật đèn, trước mắt Lâm Dĩ Nhiên chỉ có Khâu Hành mà cô không nhìn rõ.

Từ cái hôn môi qua đi, Lâm Dĩ Nhiên không nói chuyện nữa, cô chỉ im lặng nắm tay Khâu Hành, rảo bước nhanh ở trên đường, đi tới nơi này.

Khâu Hành không chạm vào cô, chỉ ở trong bóng tối trầm giọng hỏi cô: “Em muốn gì?”

Lâm Dĩ Nhiên biết mình đang run rẩy, hô hấp của cô loạn đến mức sắp nói chuyện không rõ ràng. Cô biết Khâu Hành đang nhìn mình chằm chằm, Lâm Dĩ Nhiên hít sâu một hơi, cắn mạnh môi dưới, nhắm mắt lại, vứt bỏ chính mình của mười chín năm trước trong phút chốc.

“Muốn anh.” Cô mở mắt ra, nói với Khâu Hành.

Và rồi, họ nhảy xuống biển.

Ánh trăng chiếu rọi khắp mặt nước, đối diện với bờ biển ở phía xa, làn sóng mãnh liệt nuốt chửng con người xuống tận đáy biển.

*

Khâu Hành không phải là người dịu dàng, anh sẽ không nói lời nhỏ nhẹ dỗ dành, cũng không nói lời tâm tình. Mặt Lâm Dĩ Nhiên trắng bệch đau đớn, nhưng toàn bộ quá trình cô vẫn không khóc, chỉ luôn ôm lấy Khâu Hành.

Khâu Hành thường xuyên hung hăng hôn cô, nhưng cũng sẽ

hôn lên đôi mắt cô.

Từ đầu đến cuối Lâm Dĩ Nhiên đều nằm trong lòng anh, từ biệt bản thân mình của trước kia, từ đêm nay bắt đầu một cuộc sống mới.

Sau khi gió yên sóng lặng, Lâm Dĩ Nhiên rơi nước mắt.

Khâu Hành vẫn luôn ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc bị dính trên khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của cô, để lộ ra khuôn mặt trắng nõn.

Khâu Hành cúi xuống lặng lẽ hôn lên trán cô, lại lướt trên sống mũi, rồi lướt xuống môi cô.

Nước mắt Lâm Dĩ Nhiên từ khóe mắt trượt xuống.

Lòng bàn tay Khâu Hành nâng mặt cô lên, ngón tay cái chấm khóe mắt cô, thấp giọng hỏi cô: “Khóc cái gì?”

Đôi mắt Lâm Dĩ Nhiên ẩm ướt chăm chú nhìn Khâu Hành, mắt cô rất đỏ, dù có chứa đầy nước mắt thì cũng đẹp đẽ vô cùng.

“Khâu Hành.” Giọng Lâm Dĩ Nhiên hơi khàn, khẽ gọi anh.

Khâu Hành lại cúi đầu hôn cô: “Ừm?”

Lâm Dĩ Nhiên ôm Khâu Hành.

“Anh đừng buông em ra, có được không?”

Khâu Hành không trả lời, chỉ nói: “Em phải đi học.”

Nước mắt Lâm Dĩ Nhiên lại rơi xuống, hỏi: “Vậy anh đến thăm em được không? Nếu như có lúc anh ở gần đó… Chúng ta cứ như thế này nhé.”

Động tác Khâu Hành dừng lại, hỏi cô: “Thế này là thế nào?”

“… Như bây giờ.” Sắc môi Lâm Dĩ Nhiên nhợt nhạt, nhắm mắt nói.

Khâu Hành ngẩng đầu lên nhìn cô, vài giây sau hỏi: “Ý em là gì?”

“Em không muốn ở một mình.” Lâm Dĩ Nhiên khàn giọng trả lời.

Khâu Hành im lặng, không nói gì, chỉ nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt anh vô cùng u ám, làm Lâm Dĩ Nhiên thấy hơi sợ.

“Anh ở bên em một khoảng thời gian, đợi em… Đợi đến khi em sắp tốt nghiệp, được không anh?”

Khâu Hành vẫn nhìn cô.

Trong phòng rơi vào hoàn cảnh trầm mặc nghẹt thở, chỉ còn sót lại tiếng hít thở của nhau.

Sau đó Khâu Hành bình tĩnh hỏi cô: “Tôi ở bên em giúp em đi học, còn em thì ngủ với tôi. Ý em là thế này ư?”

Một chữ nào đó khiến mi mắt Lâm Dĩ Nhiên run lên, một lát sau mới gật đầu.

“Ở bên bao lâu? Bốn năm? Ba năm?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên đỏ mắt đáp: “Ba năm.”

“Sau đó thì sao?”

Lâm Dĩ Nhiên rơi nước mắt, cô nói: “… Sau đó sẽ kết thúc.”

Khâu Hành lại khôi phục vẻ mặt không biểu cảm của mình, gật đầu nói: “Được.”

Khâu Hành đứng dậy bỏ đi, mới vừa rồi ở trên giường vẫn còn ướt át nóng bỏng, giờ đây chỉ còn lại một mình Lâm Dĩ Nhiên.

Không khí lạnh lẽo tràn vào, cuốn đi hết mọi yêu thương và lãng mạn.

Mặt trăng lành lạnh cao quý treo trên bầu trời cao, bình thản nhìn ngắm nhân gian.

Vào buổi tối của một mùa hè bình thường lại phi thường này, Lâm Dĩ Nhiên dùng chính sự ngây thơ của mình, đổi lấy thời gian ba năm tiếp theo.

Chương 20: “Em vẫn chưa nói xong mà, sao anh cúp máy?”

“A a a, Dĩ Nhiên cậu nhanh lên chút coi!” Lý Thiên Đóa đứng dưới hành lang cầu thang gấp đến độ giậm chân, ngẩng đầu nhìn lên tầng gọi: “Không kịp thật đấy a a a a, hôm nay là môn của ông Tiết hung thần đó!”

“Đến đây đến đây!” Lâm Dĩ Nhiên ôm sách chạy đến, tóc dài theo động tác xuống cầu thang của cô mà nhảy nhót theo, vừa mới ngủ trưa dậy nên không trang điểm, khuôn mặt trắng trong thuần khiết.

“Tuần trước có người nghỉ học ông ấy đã nổi cáu rồi, tuần này nhất định sẽ bị tóm đấy, hai chúng ta đến trễ chính là đâm đầu vào họng súng rồi còn gì nữa!” Lý Thiên Đóa kéo tay Lâm Dĩ Nhiên vọt tới trước, vóc dáng cô nhỏ bé, đỉnh đầu búi tóc củ tỏi.

“Đi nhanh còn kịp.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Hôm qua trong ký túc xá có một cô bạn tổ chức sinh nhật, mấy cô gái ở bên ngoài chơi đến nửa đêm, không về ký túc xá. Đến sáng thì vội vàng dậy sớm, lúc sáng tan học Lâm Dĩ Nhiên và Lý Thiên Đóa ăn tạm bánh mì sandwich rồi quay về ngủ trưa.

Kiểu hoạt động như vậy Lâm Dĩ Nhiên rất ít khi tham gia, cô không thích ra ngoài chơi cho lắm, lần này nếu như không phải bởi vì bạn cùng phòng tổ chức sinh nhật, ba cô bạn cùng phòng lại nhất quyết không cho cô về thì còn lâu cô mới qua đêm ở bên ngoài mà không về ký túc xá.

Nói theo lời của bạn cùng phòng thì là, người nhà Lâm Dĩ Nhiên dạy dỗ cô quá nghiêm khắc, chú với dì quản lý cô đủ điều, đến mức biến cô thành một bà cụ non bảo thủ.

Buổi trưa ngủ quên, Lâm Dĩ Nhiên vừa mở mắt đã vội vàng gọi Lý Thiên Đóa dậy.

Các cô phải chạy qua nửa sân trường trong vòng năm phút, còn phải lên tầng bốn. Hai người từ ký túc xá vọt ra ngoài, dọc theo đường đi không để ý hình tượng mà chạy như điên.

“Ơ kìa, nữ thần mà cũng đến muộn à?” Tiếng xe máy nổ vang ở phía sau, có người hỏi cô.

Hai người quay đầu lại nhìn, là đàn anh cùng trường, có quen biết với Lâm Dĩ Nhiên trong dịp hoạt động lần trước, khi gặp nhau trên đường thường hay hỏi thăm bắt chuyện.

Lâm Dĩ Nhiên cười với anh ta, vẫy tay.

“Lên xe không? Anh đưa hai người qua đó.” Đối phương nói.

Không đợi Lâm Dĩ Nhiên từ chối, Lý Thiên Đóa nói: “Không được đâu anh đẹp trai, cảm ơn, tạm biệt!”

Nói xong bèn kéo Lâm Dĩ Nhiên tiếp tục chạy.

Lâm Dĩ Nhiên ở trường Văn học là người có tiếng, vào buổi tối hôm kết thúc kỳ huấn luyện quân sự năm nhất, có một nam sinh năm ba của trường Thể dục tỏ tình với cô trên sân tập.

Lúc đó có rất nhiều người trên sân ồn ào vây xem, Lâm Dĩ Nhiên lúng túng không có cách nào đáp lại, chắp tay trước ngực liên tục nói “Cảm ơn” và “Xin lỗi”.

Nam sinh đối diện cũng là hot boy có tiếng, ở đây có không ít người đợi xem trò cười, tiếng vang ồn ào đến nỗi cách sân luyện tập rất xa cũng nghe thấy.

Thời điểm như thế này vốn phải dùng cách đối phó tạm thời, đợi khi nào trở về rồi mới nói câu "Không muốn hẹn hò", đỡ phả xảy ra kết cục không vui khiến cho cả hai người đều cảm thấy khó xử.

Nhưng Lâm Dĩ nhiên lại không nhận bó hoa đó, chỉ chân thành mà nhìn đối phương liên tục nói xin lỗi.

Cũng may người nam sinh đó thấy cô thật sự không muốn tiếp nhận mình, ánh mắt áy náy vô cùng chân thành, thế là anh ta cũng không kiên trì nữa, lắc đầu với cô, mỉm cười nói: "Không sao, người nên nói xin lỗi là anh."

Nói rồi cầm bó hoa trong tay đưa cho bạn cùng phòng đang ở bên cạnh của Lâm Dĩ Nhiên, quay đầu lại nói với mọi người xung quanh: "Cảm ơn đã cổ vũ, thất bại rồi, giải tán thôi."

Ngay lúc đó bạn cùng phòng của cô là Lý Thiên Đóa chưa từng thấy hoa nào đẹp đến thế, cô ấy rất thích, ôm lấy bó hoa nhảy nhót cực vui vẻ.

Sau sự việc này, Lâm Nhất Nhiên bị lôi lên confession với tư cách là hoa khôi của trường, thêm vào mấy lần thi thành tích đều đứng đầu trường, đến bây giờ địa vị hoa khôi trường Văn học cũng chưa từng bị dao động. Trên confession năm thì mười họa lại có người tỏ tình với cô, có người nặc danh tỏ tình rất chân thành, cũng có người dùng danh tính thật tuyên bố cố tình gây ồn ào.

Nhưng bởi vì lần kiên định từ chối lời tỏ tình vào năm nhất ấy, sau đó cũng không còn ai phô trương tỏ tình với cô nữa, thậm chí người thật lòng muốn tỏ tình với cô cũng rất ít.

Mọi người biết tuy rằng trông cô dịu dàng là thế, nhưng thật sự rất khó theo đuổi, hẹn đi ăn cũng rất khó.

Lúc hai cô chạy vào phòng học, thầy giáo vừa mới lấy sổ điểm danh ra, hai người đi vào từ cửa sau ngồi xuống một bên, thở mạnh đến mức trước mắt tối sầm.

“Mình muốn nôn quá!” Lý Thiên Đóa thở hổn hển nói với Lâm Dĩ Nhiên.

“Vậy lần sau em đến sớm hơn năm phút đi, đừng nôn trong lớp tôi.” Người đàn ông trung niên đứng trên lớp tiếp lời.

Tiếng cười “khì khì” trong phòng học vang lên, bạn học xung quanh quay đầu lại nhìn hai cô.

“Dạ dạ thầy, lần sau em sẽ là người đến đầu tiên!” Lý Thiên Đóa vội vàng nói.

Lâm Dĩ Nhiên đá vào chân cô, ý bảo cô bớt nói cho bớt xấu hổ.

Lý Thiên Đóa le lưỡi, làm mặt quỷ, ý là mình sắp ngỏm đến nơi rồi.

Điểm danh xong chuẩn bị vào học, Lâm Dĩ Nhiên sờ túi quần, liếc nhìn Lý Thiên Đóa.

“Gì vậy?” Lý Thiên Đóa hiểu ra, hỏi: “Tìm điện thoại á?”

Lâm Dĩ Nhiên nhỏ giọng nói: “Mình không mang theo túi xách.”

“Mình biết, lúc cậu đi ra mình đã thấy rồi, nhưng mình không nói cho cậu biết.” Lý Thiên Đóa cười hì hì hai tiếng, “Mình sợ cậu quay lại lấy thì chúng ta không kịp.”

“Vậy cậu cho mình mượn…” Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Thôi đi.”

Lý Thiên Đóa đưa điện thoại tới: “Đây này cậu dùng đi.”

Lâm Dĩ Nhiên xua tay, nói: “Không sao, không cần đâu.”

Lâm Dĩ Nhiên nhớ mình vẫn chưa gửi tin nhắn, nhưng vừa nghĩ lại thì cô có gửi hay không cũng không quan trọng đến thế.

Tiết học hai tiếng, Lý Thiên Đóa ở bên cạnh ngủ nửa tiết, Lâm Dĩ Nhiên nghe rất chăm chú, ghi lại đầy hai trang giấy.

Xế chiều hôm đó còn có một môn học bắt buộc khác của trường, lúc tan học mấy người bạn cùng phòng đi thẳng tới căn tin ăn cơm, đến khi về ký túc xá thì đã sáu giờ tối.

“Mình đi tắm trước, mệt quá.” Bạn cùng phòng Hân Nhiễm cởi áo khoác, chuẩn bị tẩy trang tắm rửa rồi đi ngủ.

“Ok.” Lý Thiên Đóa nói: “Ơ ngủ sớm thế.”

“Buồn ngủ quá. “Hân Nhiễm nói,” Tối hôm qua mình có ngủ được đâu.”

Lâm Dĩ Nhiên trở về việc đầu tiên mà cô làm là đi lấy điện thoại di động, di động bỏ trong túi xách, trên màn hình hiển thị có bốn cuộc gọi nhỡ và hai tin nhắn WeChat.

Bốn cuộc gọi nhỡ đều là Khâu Hành gọi tới.

Tin nhắn WeChat cũng là của anh.

Khâu Hành: [Lâm Dĩ Nhiên.]

Hai tiếng sau đó, Khâu Hành lại gửi một tin nhắn: [Gọi lại.]

“Dĩ Nhiên?” Bạn cùng phòng gọi cô.

“Hả?” Lâm Dĩ Nhiên quay đầu lại hỏi: “Sao vậy?”

“Sao tự dưng nhiên đờ ra thế? Gọi cậu mà cậu cũng không nghe thấy.” Hân Nhiễm hỏi cô: “Dầu gội đầu cho mình dùng ké chút với được không? Dầu gội mình mua vẫn chưa giao đến.”

“Dùng của mình đi.” Một người bạn cùng phòng khác nói.

“Không muốn, mình thích của Dĩ Nhiên cơ, mùi dễ chịu lắm.” Hân Nhiễm nói.

“Được, cậu tự lấy đi.” Lâm Dĩ Nhiên cầm điện thoại đi ra ngoài, “Mình đi gọi điện thoại đã.”

Đã lâu rồi Lâm Dĩ Nhiên chưa gọi cho Khâu Hành.

Lịch sử ghi lại cuộc gọi lần trước của hai người họ là vào nửa tháng trước, chỉ có vài phút đã cúp máy.

Khâu Hành luôn bề bộn công việc, có gọi điện thoại cho anh thì anh cũng không nói gì, giọng điệu bình thản, thỉnh thoảng sẽ làm cho người ta cảm thấy anh không có kiên nhẫn.

Sau đó Lâm Dĩ Nhiên không gọi nữa.

Gần đây ngay cả tin nhắn mà họ cũng ít khi gửi, cách “Ba năm” càng ngày càng gần, bọn họ cứ như là đang chuẩn bị kết thúc.

Tối hôm qua Lâm Dĩ Nhiên nhắn tin cho Khâu Hành, nói bạn cùng phòng tổ chức sinh nhật ra ngoài chơi.

Khâu Hành hỏi đi đâu.

Lâm Dĩ Nhiên đến quán ăn rồi mới chụp ảnh cho Khâu Hành, đến quán bar lại chụp một tấm nữa.

Khâu Hành hỏi: [Uống rượu?]

Lâm Dĩ Nhiên nói: [Em không uống.]

Đến lúc sắp mười hai giờ, Khâu Hành gửi tin nhắn hỏi cô: [Về ký túc xá rồi à?]

Lúc đó Lâm Dĩ Nhiên bận chăm sóc Lý Thiên Đóa đang say, nhanh chóng nhắn về: [Chưa.]

Khâu Hành: [Đi đâu?]

Lâm Dĩ Nhiên không trả lời, mãi một lúc sau mới nhắn lại: [Ở bên ngoài, ngày mai nói nhé.]

Khâu Hành không gửi lại nữa.

Nói là ngày mai nói, nhưng cả ngày trời Lâm Dĩ Nhiên không có động tĩnh gì, gọi điện thoại thì không nghe, nhắn tin thì không trả lời.

Lúc này Lâm Dĩ Nhiên cầm di động đi đến cửa sổ cuối hành lang mới mơ hồ cảm thấy thấp thỏm. Cô không ngờ Khâu Hành lại gọi điện tới, bình thường Khâu Hành sẽ không chủ động tìm cô.

Mà khi Khâu Hành gửi tin nhắn gọi cô là “Lâm Dĩ Nhiên”, chứng minh là anh đang tức giận.

Khâu Hành rất ít khi gọi cô như vậy, bình thường đều gọi là Lâm Tiểu Thuyền, chỉ gọi Lâm Dĩ Nhiên vào những lúc anh tức giận hoặc là có ý cảnh cáo cô.

Điện thoại đổ chuông vài tiếng, đường dây được kết nối, bên đầu

kia từ lúc nghe máy vẫn luôn im lặng, ngay cả "A lô" cũng chẳng buồn nói.

Lâm Dĩ Nhiên đặt tay lên bệ cửa sổ, giọng nói mang theo sự thăm dò: "A lô?

Trong điện thoại là sự im lặng khiến người ta thấy ngột ngạt.

Lâm Dĩ Nhiên gọi anh: "Khâu Hành?"

Khâu Hành mới phát ra tiếng: "Ừ."

Giọng anh nặng nề, Lâm Dĩ Nhiên nghe không ra có phải là anh đang giận hay không.

"Lúc chiều em đi gấp, không mang điện thoại…" Lâm Dĩ Nhiên nhỏ giọng giải thích với anh: "Em vừa trở về."

Khâu Hành hỏi: "Về lúc nào?"

Lâm Dĩ Nhiên biết anh đang hỏi gì, trả lời: "Về hồi sáng sớm, tám giờ có tiết học."

Khâu Hành "Ừ" một tiếng, không nói gì nữa.

Điện thoại bên kia rất yên tĩnh, Khâu Hành chắc là đang ở một chỗ nào đó rất vắng lặng.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi anh: "Anh đang ở đâu vậy?"

Khâu Hành nói: "Ở nhà, đang ngủ."

"Vậy… anh ngủ nhé?" Ngón tay Lâm Dĩ Nhiên xoa mép đá cẩm thạch trên bệ cửa sổ, "Em cúp trước nhé?"

Lâm Dĩ Nhiên định nói đợi anh dậy rồi gọi lại cho anh, mà

không đợi cô nói Khâu Hành đã nói tiếng "Ừ" rồi cúp máy.

Ở thành phố phía Bắc này, gió tháng tư vẫn còn rất lạnh.

Lâm Dĩ Nhiên đứng bên cửa sổ, gió lạnh thổi vào khiến tay và chóp mũi cô đều lạnh lẽo.

Đã lâu rồi cô không nghe thấy giọng Khâu Hành, cũng đã lâu rồi cô không gặp anh.

Sau khi nghỉ đông Khâu Hành vẫn chưa tới đây.

Khâu Hành vẫn mang theo dáng vẻ của lúc trước, tựa như đối với bất kỳ nơi nào hay người nào đều không hề lưu luyến.

Khâu Hành cũng chẳng nhiệt tình, nhưng anh tuân thủ đúng cam kết lúc trước của anh, Lâm Dĩ Nhiên có thể đến tìm anh vào bất cứ lúc nào mà cô muốn.

Quả thật Khâu Hành vẫn luôn ở bên cô.

Trong thời gian hai năm rưỡi này, Lâm Dĩ Nhiên đã quen với việc Khâu Hành lúc nào cũng vội vội vàng vàng. Cô cũng không làm phiền Khâu Hành, không quấy rầy cuộc sống của anh.

Mặc dù như vậy, nhưng vừa rồi trong điện thoại Khâu Hành lạnh nhạt như vậy vẫn làm cho Lâm Dĩ Nhiên thấy hơi lạc lõng.

Lâm Dĩ Nhiên đứng bên cửa sổ một lát. Đây cũng là lần hiếm thấy, cô bấm gọi lại anh sau khi cúp máy.

Khâu Hành nghe máy lần nữa, hỏi cô: "Chuyện gì nữa?"

Lâm Dĩ Nhiên bị gió thổi vào người nên thấy hơi lạnh, cô kéo áo khoác che kín người, mím môi, nói: "Em vẫn chưa nói xong mà, sao anh cúp máy?"

Dường như Khâu Hành cũng đang cáu kỉnh, trả lời: “Còn muốn nói gì nữa? Nói đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày, giọng vẫn mềm mại: “Sao anh hung dữ vậy? Anh giận em sao?”

“Tôi không giận nổi.” Khâu Hành lạnh nhạt nói.

Lâm Dĩ Nhiên đã không còn là cô lúc mười chín tuổi nữa.

Cô vẫn là một cô gái dịu dàng, luôn mỉm cười nói chuyện với người khác, sẽ không ăn nói lớn tiếng, nhưng khi đối mặt với Khâu Hành, thỉnh thoảng cũng sẽ lộ ra một chút nóng nảy, không phải lúc nào cũng mềm mại.

Ví dụ như bây giờ.

Khâu Hành thái độ không tốt, thái độ của Lâm Dĩ Nhiên khi gọi lại cũng không tốt gì mấy.

“Vì em không nghe máy đúng không?” Cô hỏi Khâu Hành: “Em không biết anh gọi, chẳng phải bình thường anh cũng không gọi sao?”

Cô nghiêm mặt, ánh mắt bởi vì có chút cảm xúc mà sáng lên.

Khâu Hành hỏi ngược lại cô: “Bình thường em có đi ra ngoài uống rượu lúc nửa đêm như thế à?”

Cuối cùng anh cũng để cho Lâm Dĩ Nhiên gõ vào lớp vỏ lạnh nhạt kia: “Đi ra ngoài uống rượu không về trường, ngày hôm sau mất tích không thấy đâu, cả chuyện này cũng không cần tôi quan tâm, đúng không?”

Lâm Dĩ Nhiên bị hỏi đến cứng họng, cụp mắt không lên tiếng.

Hai bên đều im lặng một lát, Lâm Dĩ Nhiên mới vừa bùng lên chút nóng nảy đã nhanh chóng biến mất. Cô định mở miệng nói thì nghe thấy Khâu Hành hỏi: “Tôi lo nhiều quá rồi?”

Lâm Dĩ Nhiên thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

“Về sau nếu như những việc này em không cần tôi lo thì cứ nói.” Khâu Hành nói tiếp.

Mắt Lâm Dĩ Nhiên chợt đỏ lên, lập tức nói: “Không… còn nửa năm nữa.”

Nghe được hơi thở bất thường từ giọng của Lâm Dĩ Nhiên, Khâu Hành không nói nữa.

“Ăn cơm chưa?” Lúc này giọng của Khâu Hành cũng không còn khó chịu như vừa rồi, hỏi cô một câu.

“Em ăn rồi.” Giọng Lâm Dĩ Nhiên buồn bã, “Ăn ở căn tin.”

Khâu Hành đáp “Ừ”, nói: “Cúp đây nhé? Tôi đi ăn cơm.”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên cũng trở nên ngoan ngoãn như cũ, “Tạm biệt.”

Cúp điện thoại, Lâm Dĩ Nhiên mang theo hơi lạnh trở về ký túc xá.

“Dĩ Nhiên ơi mau nhìn xem, mình gửi vào máy cậu rồi đó, chủ nhật này chúng ta đi chơi nha?” Lý Thiên Đóa ngồi trên ghế của mình, ngửa đầu nói với cô.

“Chơi gì cơ?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Đi tới chỗ toàn là trai đẹp! Quán bar thần tiên đấy!” Lý Thiên

Đóa cười hí mắt, “Sờ cơ bụng này! Sờ ngực khủng này!”

Sắc mặt Lâm Dĩ Nhiên có thể nói là trắng bệch, nhanh nhảu nói: “Mình không đi đâu.”

“Cậu hù chết Dĩ Nhiên rồi kìa.” Hân Nhiễm tắm xong bò lên giường, cười ha ha, “Ngày hôm qua lôi cậu ấy đi ra ngoài chúng ta mất biết bao nhiêu công sức, thế mà cậu còn bảo cậu ấy sờ ngực khủng, tính hù chết cậu ấy hả.”

“Ừm, làm mình sợ muốn chết. Các cậu đi đi, mình không đi.” Lâm Dĩ Nhiên liên tục xua tay, “Mình nhất định không đi.”

Chương 21: Đến đây, xem như Khâu Hành đã chấm dứt cuộc sống trả nợ trong suốt mấy năm qua

“Dậy nhanh vậy à?”

Khâu Hành vừa đi ra, Mao Tuấn ngạc nhiên nhìn anh.

“Ngủ không được.” Khâu Hành cầm chai nước vặn ra nhấp một hớp, hỏi: “Thế nào rồi?”

“Sắp được rồi.” Mao Tuấn mặc đồ bảo hộ lao động, trên đất bày một đống linh kiện, đang ráp lại với nhau.

Khâu Hành mặc áo đen ngắn tay, quần thể thao màu xám, tóc rất ngắn, vóc người nhìn rất rắn chắc khỏe mạnh.

“Cậu đã cả đêm không ngủ rồi, hồi nãy ngủ được nửa tiếng chưa? Thế có ổn không đấy?” Mao Tuấn vừa tra dầu cho linh kiện vừa nói chuyện với Khâu Hành.

Khâu Hành tựa vào mấy cái lốp xe chồng lên nhau, chống khuỷu tay, ngáp một cái nói: “Ngủ cứ chập chờn, tối tính sau.”

“Là do trong đầu cậu nghĩ nhiều chuyện quá, căng thẳng nên không ngủ được chứ gì.” Mao Tuấn nói, “Cậu thả lỏng đầu óc chút đi, đừng nghĩ đông nghĩ tây nữa, tuổi còn trẻ mà trông chẳng có sức sống gì hết.”

Khâu Hành nghe anh ấy nói thì bật cười: “Em chả nghĩ gì cả.”

“Cậu thôi đi, moi não của cậu ra đem đi cân cũng nhiều hơn anh hai lạng đấy.”

Khâu Hành cười, uống tiếp một hớp, không nói nữa.

Mao Tuấn là công nhân xưởng sửa xe, là do Khâu Hành đưa tới từ xưởng của lão Lâm, lớn hơn Khâu Hành hai tuổi, có kinh nghiệm sửa xe hơn mười năm rồi, là người lạc quan vui vẻ. Dùng chính lời nói của anh Tuấn thì là ngây ngô, không tim không phổi. Bình thường nếu như không có Khâu Hành ở đây, mọi chuyện trong xưởng đều do anh Tuấn quyết định.

Mùa đông năm trước xe tải của Khâu Hành hỏng nặng, anh không bỏ tiền ra sửa nữa, bán chiếc xe đó đi.

Lúc anh lái chiếc xe đó thì nó cũng sắp hỏng rồi, Khâu Hành lái hơn bốn năm, cuối cùng ngay cả bán lại thành xe cũ cũng không được, chỉ có thể bán sắt vụn.

Ba anh lái mười mấy năm, sau đó đến tay Khâu Hành, hai ba ngày lại phải sửa, cố gắng duy trì để trả hết khoản nợ chín trăm nghìn tệ này. Chiếc xe còn lại cũng bán cùng lúc đó, chúng được sử dụng mười mấy hai mươi năm, cũng coi như là phát huy được giá trị cao nhất của một chiếc xe tải chở hàng rồi.

Đến đây, xem như Khâu Hành đã chấm dứt cuộc sống trả nợ trong suốt mấy năm qua. Khoản nợ của ba mà anh đồng ý bồi thường, Khâu Hành đều trả hết.

Chuyện này làm cho những người lúc trước chế giễu anh nói không nên lời, lúc gánh trên lưng khoản nợ này Khâu Hành chỉ mới mười chín tuổi, là một cậu bé vốn dĩ chỉ biết đi học và đá bóng.

Sau đó Khâu Hành cầm số tiền còn dư lại mua một đầu máy xe

nửa mới nửa cũ, gắn một cái thùng xe cũ lên, Khâu Hành tiếp tục chạy thêm nửa năm, lần này anh dắt theo một tài xế trẻ, cậu ấy rất thông minh lanh lợi, biết làm việc, đầu óc cũng nhanh nhạy. Khâu Hành dẫn cậu ấy đi theo xe đến mùa hè năm ngoái, sau khi thuê tài xế khác rồi để hai người họ lái, Khâu Hành không lái đường dài nữa, chỉ liên lạc từ xa, thỉnh thoảng đi cùng một chuyến.

Những chủ hàng kia anh cũng không bỏ, vẫn duy trì liên lạc, ngoại trừ chiếc xe của anh, còn có thêm mấy chiếc xe phân phối hàng hóa cố định, nếu có lúc cần chuyển hàng gấp thì Khâu Hành sẽ thuê xe người khác.

Xưởng sửa xe được mở vào mùa thu năm ngoái, Khâu Hành không được tính là ông chủ lớn, anh chỉ chiếm một phần nhỏ thôi, lão Lâm chiếm phần lớn hơn, tiền và người cơ bản đều là của lão Lâm.

Xưởng sửa xe riêng của lão Lâm rất quan trọng ở mấy tỉnh gần đó, tay nghề của mấy người thợ rất giỏi, trong những năm gần đây các đoàn xe từ các tỉnh lân cận thỉnh thoảng phải nhờ đến lão Lâm gọi người qua đó để sửa chữa và bảo dưỡng.

Bây giờ Khâu Hành dẫn người mở thêm một xưởng ở tỉnh ngoài, cũng là do lão Lâm thương lượng với Khâu Hành mấy lần mới được. Dù sao cũng là ở nơi khác, lão Lâm có kỹ thuật cao đến mấy thì cũng uổng công, làm ăn ở nơi khác rất khó, nhất là trong nghề này chẳng mấy ai có học vấn, mình cướp chén cơm của người ta, tất nhiên người ta sẽ không để cho mình yên thân.

Hiền lành thật thà ở chỗ của mình thì không sao, nhưng đến nơi khác thì rất dễ bị bắt nạt, để người ta muốn nắn tròn nắn dẹp thế nào cũng được. Lão Lâm không thể cứ nhìn đóng đinh ở đây trông chừng mãi được, cần phải có một người dám nghĩ dám làm.

Nếu như Khâu Hành không bước xuống xe thì lão Lâm cũng không thể ném tiền đi mở xưởng sửa xe này. Đầu óc của Khâu Hành xoay chuyển rất nhanh, biết cách ăn nói, lại còn không sợ trời không sợ đất.

Xét trên nhiều khía cạnh quả thật Khâu Hành giống hệt ba anh, trời sinh là người biết làm việc.

Tối hôm qua Khâu Hành nhận sửa một chiếc xe rất gấp, là một chiếc xe tải bị chết máy trên đường cao tốc, chở đầy một xe hải sản tươi nên không dám đợi lâu. Nửa đêm Khâu Hành dắt theo nhân viên và đồ nghề lái hơn 200km qua đó, lúc sửa xong quay về thì đã là trưa hôm nay rồi.

Hôm nay xe của anh cũng về, Khâu Hành đợi tài xế về rồi dặn dò chút chuyện. Lúc trưa ăn cơm xong lại có một khách hàng tới, là ông chủ của một công ty hậu cần địa phương, ký hợp đồng hợp tác hai năm với Khâu Hành.

Khâu Hành là người chính trực thẳng thắn, hơn nữa còn khéo ăn nói nên không lo thiếu khách hàng. Kiểu hợp tác lâu dài với công ty hậu cần hoặc là đoàn xe này, về cơ bản gần như là quy cách để có thể bảo đảm duy trì sự sinh tồn của một xưởng sửa xe.

Tay nghề của ông chú trong bếp rất tốt, hôm nay kho hai con ngỗng, mùi thơm từ phòng bếp bay tới, Khâu Hành cười nói: “Em đói bụng.”

“Ăn thôi, ăn xong rồi ngủ, ngày mai là chuyện của ngày mai.” Mao Tuấn nói, “Chiều tay anh ra ngoài, cậu có việc gì không? Không có gì thì đừng đi.”

“Ừm.” Khâu Hành nói.

Mao Tuấn nói: “Chị anh giới thiệu cho anh một người, hì hì,

chiều nay đi gặp người đó nè."

Khâu Hành cười: "Thế chúc anh thành công."

"Chúc mình thành công!" Mao Tuấn ráp lại linh kiện sắp xong rồi để xuống đất, xòe tay nói: "Rửa tay đi ăn cơm thôi nào!"

*

Mười giờ tối, bạn cùng phòng đều lên giường hết, người thì ngồi đọc sách, người thì nằm xem phim.

Lâm Dĩ Nhiên quấn chăn ngồi ở phía dưới đang gõ chữ. Cô mặc áo ngủ rất dày và mang dép bông, trên đầu mang băng đô, từ khi tắm ra đã ngồi ở đây.

Cô đang làm một bản thảo phiên dịch, đó là ấn phẩm nhập khẩu đề tài tuyển chọn do biên tập viên mà cô quen biết lên kế hoạch, là một bộ tiểu thuyết khoa học viễn tưởng của thiếu nhi xuất bản ở Anh, cô và một đàn chị Thạc sĩ chuyên ngành phiên dịch tiếng Anh cùng làm dự án này.

Lâm Dĩ Nhiên cũng chẳng thấy xa lạ gì với mấy con chữ này.

Có thể là do chịu ảnh hưởng từ người ba có tài hoa nhất định của mình, từ nhỏ cô đã thích đọc sách, cũng thích viết sách. Khi còn bé viết văn từng đoạt giải nhất, hồi cấp hai cô tham gia cuộc thi viết văn giành được giải nhất, tốt nghiệp cấp hai còn được cộng thêm điểm. Trải qua ba năm cấp ba bị gián đoạn, ngay cả chuyện cầm bút viết văn trên giấy cũng bị gác lại.

Đến năm nhất cầm bút lên lại thì đã không còn giống như trước kia. Không còn những lời văn linh động trừu tượng đó nữa, cũng chẳng còn trí tưởng tượng ngây thơ như thuở ấy.

Hồi năm nhất cô có gửi mấy bài mà cô viết đến tạp chí Văn học,

trong đó có một tiểu thuyết ngắn giành được giải thưởng cũng được xem là có danh giá vào năm ấy.

Sau đó cô lại gửi thêm vài bài nữa, tất cả đều được đánh giá khá cao trong tạp chí, một bộ tiểu thuyết viết về người câm điếc đã ký xuất bản, vẫn chưa phát hành thành sách.

Có người nói cô hành văn vững vàng tinh tế, lạnh lùng sắc bén, đồng thời cũng có một loại dịu dàng ẩn chứa sự tàn nhẫn.

Điều này hơi khác so với con người cô, nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì cũng không có gì quá mâu thuẫn.

Tay của Lâm Dĩ Nhiên lạnh cóng, ngón tay thon dài hơi đỏ lên.

Điện thoại báo tin nhắn đến, Lâm Dĩ Nhiên cầm lên nhìn.

Là tin nhắn từ tài khoản ngân hàng.

Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày, lập tức mở ứng dụng ngân hàng chuyển tiền trở lại.

Lâm Dĩ Nhiên: [Anh cho em tiền làm gì?]

Khâu Hành chưa trả lời cô, lát nữa Lâm Dĩ Nhiên lại nhận được tin nhắn từ ngân hàng, Khâu Hành chuyển mười nghìn tệ lại cho cô.

Lâm Dĩ Nhiên: [Em có tiền mà.]

Sau khi Lâm Dĩ Nhiên lại chuyển tiền về cho Khâu Hành thì Khâu Hành cũng lại tiếp tục chuyển về cho cô.

Khâu Hành: [Ngủ đây.]

Lâm Dĩ Nhiên không trả lời anh.

Khâu Hành luôn như vậy, tiền anh chuyển tới Lâm Dĩ Nhiên không chuyển lại được, chuyện anh đã định Lâm Dĩ Nhiên cũng không thể thay đổi được. Anh là người nói một không nói hai, Lâm Dĩ Nhiên lại quen nghe lời anh.

Khâu Hành ngầm thừa nhận trong mối quan hệ của họ bao gồm cả điều này, so với Lâm Dĩ Nhiên ban đầu nói "ở bên nhau", dường như anh đã định nghĩa mối quan hệ đó của họ đơn giản hơn nhiều.

*

Mao Tuấn đi xem mắt trở về, mặt mày hớn hở.

Khâu Hành nhìn anh ấy như vậy, hỏi anh Tuấn: "Thành công rồi sao?"

"Không biết nữa, cơm nước xong còn cùng đi xem phim, rồi anh đưa cổ về nhà." Mao Tuấn nói rất vui vẻ.

"Vậy sao không ăn cơm tối rồi về." Khâu Hành mặc đồ lao động, đang đảo lốp xe.

"Anh sợ người ta chê anh phiền." Mao Tuấn sờ gáy, cười, hơi do dự nói: "Anh tưởng lúc đầu cô ấy chê anh trình độ học vấn thấp, không có văn hóa. Anh nghĩ anh không nên nhiệt tình quá, lỡ như không hợp ý thì lại phiền người ta."

Khâu Hành hỏi: "Cô ấy có bằng cấp gì?"

Mao Tuấn nói: "Cao đẳng."

Khâu Hành làm việc, thuận miệng tiếp lời: "Anh thì sao?"

Mao Tuấn: "Anh còn chưa học xong cấp ba, lớp 11 đã nghỉ

không học nữa rồi. Vốn dĩ muốn đi lính nhưng không thành, cuối cùng đành phải ra ngoài học sửa xe ô tô thôi."

Khâu Hành an ủi nói: "Chắc là trước đó có hỏi qua rồi, nếu người ta đã đồng ý gặp anh thì sẽ không thèm để đến mấy chuyện này, đừng nghĩ nhiều."

Mao Tuấn cười hì hì, hỏi tiếp: "Tiểu Khâu, cậu có bằng cấp gì?"

"Em ư?" Khâu Hành tháo xuống lốp xe lăn tới một bên, đi lấy đồ nghề, "Em cũng cấp ba."

"Ôi, chúng ta đều là người có trình độ học vấn thấp, bước ra xã hội sẽ không được chào đón." Mao Tuấn cảm thán nói: "Nếu có cơ hội lần nữa tôi nhất định sẽ đi học cho giỏi, sẽ học Đại học."

Mao Tuấn là người rất cởi mở, thế nhưng không đủ thông minh. Anh ấy và Khâu Hành ở chung lâu ngày, thế là tự động nghĩ Khâu Hành cũng là người giống như mình, đã quên mất chuyện nhà của Khâu Hành.

"Cậu nói xem nếu như lúc đó chúng ta học giỏi một chút, thì chắc bây giờ không đến nỗi đi làm việc mà khắp người lúc nào cũng bẩn như quỷ thế này đâu nhỉ?" Mao Tuấn còn cố ý đứng bên cạnh hỏi Khâu Hành: "Cậu nói xem có phải không Tiểu Khâu?"

Khâu Hành lấy keo dán và cờ lê, ôm cái chậu to đem tới bên cạnh lốp xe.

Vẻ mặt của Khâu Hành không có gì đặc biệt, phối hợp nói một câu: "Phải."

Chương 22: “Tiểu Thuyền... Là chị dâu đấy anh!”

Mao Tuấn với đối tượng xem mắt phát triển rất tốt, hiện tại sắp bước vào giai đoạn quan trọng, Mao Tuấn thích nấu cháo điện thoại, thời gian nghỉ ngơi có thể nói đến tận một hai tiếng đồng hồ, tràn đầy năng lượng tích cực.

Đang lúc u mê thế này, Khâu Hành cũng đồng ý cho anh Tuấn thêm nhiều thời gian, nếu như anh không ra ngoài thì có việc gì sẽ không tìm Mao Tuấn.

Mặt Khâu Hành tuy trông lạnh lùng, thế nhưng mọi người trong xưởng đều biết anh là một ông chủ tốt, dễ gần, không có quá nhiều quy củ, thường hay làm việc chung với họ.

Buổi trưa Mao Tuấn ra ngoài có hẹn, dù sao Khâu Hành cũng không có chuyện gì làm, lấy đồ nghề chui xuống gầm sửa xe. Đây là việc của Mao Tuấn, Khâu Hành học rất nhanh, bây giờ có thể xử lý được mấy ca khó rồi.

Lúc điện thoại trong túi vang lên, Khâu Hành đang nằm dưới gầm xe tháo ốc vít, găng tay dính đầy dầu nhớt.

Lúc đầu anh không nhận, đợi xung quanh có công nhân đi ngang qua, Khâu Hành mới từ gầm xe trượt xuống. Dưới lưng anh lót miếng giấy cứng, trượt nửa người ra từ gầm xe, ló đầu nói: “Ai đó qua đây đi.”

Tiểu Trương chạy tới, hỏi: “Sao vậy anh Khâu?”

Khâu Hành nói: “Lấy di động ra giúp tôi.”

Tiểu Trương sờ túi quần anh, lấy ra nói: “Đây này anh Khâu.”

Khâu Hành hỏi: “Ai vậy?”

Điện thoại anh không có mật mã, vuốt một cái là có thể mở khóa, Tiểu Trương liếc nhìn, cười nói: “Tiểu Thuyền… Là chị dâu đấy anh!”

Khâu Hành lại trượt trở về, ở dưới gầm xe nói: “Gọi lại giúp tôi đi, bật loa lên.”

Tiểu Trương giúp Khâu Hành gọi lại, đặt ở gần Khâu Hành, rất biết điều mà đứng lên bỏ đi.

Không chờ cậu ấy đi xa, đầu dây bên kia được kết nối, giọng nói êm tai dịu dàng truyền đến: “A lô?”

Tiểu Trương vội vã chạy đi, không nghe ông chủ nói chuyện điện thoại.

“Sao vậy?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi anh: “Anh đang bận sao?”

“Không bận, sao thế, em nói đi.”

Sau khi gọi đến hai cuộc điện thoại từ đêm đó, đến bây giờ đã gần một tuần, hai người không liên lạc nữa. Lâm Dĩ Nhiên sợ anh bận, bình thường sẽ không chủ động gọi đến tìm anh.

Lâm Dĩ Nhiên đi ra từ ký túc xá, đang đi đến phía thư viện, chuẩn bị đi tìm tài liệu.

Vào buổi trưa, đa số sinh viên đều ở trong túc xá nghỉ ngơi, thời tiết âm u, trong sân trường không có ai. Lâm Dĩ Nhiên một mình đi trên con đường rợp bóng cây xanh, gọi cho Khâu Hành.

“Hôm nay anh gọi cho dì Phương chưa?”

Khâu Hành nói: “Hôm nay không gọi, sáng sớm hôm qua gọi rồi.”

“Em mới nói chuyện với dì.” Cảm xúc từ giọng nói của Lâm Dĩ Nhiên không được tốt lắm, hơi lo lắng: “Em thấy tình trạng của bà ấy hơi bất thường.”

Khâu Hành hỏi: “Bà ấy nói gì?”

“Giống như trước vậy, nói chuyện anh đi học gì gì đó.” Lâm Dĩ Nhiên cau mày, “Lâu rồi bà ấy không như thế… Em hơi lo, Khâu Hành.”

Khâu Hành nói: “Lần trước tôi về thì có hơi lơ mơ, tôi không muốn cho bà ấy đi bệnh viện, bà cũng không muốn ở đó.”

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ một chút, thấp giọng nói: “Cuối tuần sau em đi thăm dì, ở với dì hai ngày.”

“Em không bận gì à?” Khâu Hành hỏi.

“Chắc là không.” Lâm Dĩ Nhiên nói: “Để em đặt vé.”

Khâu Hành “Ừ” một tiếng, tháo con tán xuống đặt một bên, nói: “Lần trước lúc tôi trở lại bà ấy nói nhớ em, nếu em có thời gian thì đến thăm bà ấy nhé.”

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên tạm ngừng chút rồi hỏi: “Anh có về không?”

Khâu Hành đáp: “Tôi không chắc.”

Lâm Dĩ Nhiên và mẹ Khâu Hành thường xuyên tới lui rất thân thiết, hai người thường trò chuyện, mỗi lần Lâm Dĩ Nhiên nghỉ hè đều ở với bà một khoảng thời gian. Trong hai năm qua bệnh tình của Dì Phương có khởi sắc, Khâu Hành đưa bà ra khỏi bệnh viện, không cho bà ở nhà cũ nữa, mà là thuê cho bà một căn nhà nhỏ, thuê người giúp việc đặc biệt đến chăm sóc bà.

Bất kể là dì Phương đang ở trong trạng thái tỉnh táo hay hồ đồ thì bà đều rất mến Lâm Dĩ Nhiên, đối với cô tràn ngập yêu thương, mà Lâm Dĩ Nhiên cũng không muốn rời xa bà. Dì Phương gọi cho Lâm Dĩ Nhiên còn nhiều hơn gọi cho Khâu Hành, đối với Khâu Hành thì bà lại không nói gì nhiều.

Trong lòng trưởng bối luôn thích con gái hơn, vừa xinh đẹp lại thân thiện như thế kia thì ai mà chẳng thích.

*

“Nhiên Nhiên, chúng ta cùng đi chơi đi, mình đọc trên mạng thấy ai cũng bảo thú vị lắm.” Lý Thiên Đóa lắc cánh tay Lâm Dĩ Nhiên, năn nỉ nói: “Đi với mình đi mà.”

Dạo này Lý Thiên Đóa cứ liên tục đàm phán với Lâm Dĩ Nhiên, cô ấy muốn Lâm Dĩ Nhiên đi với mình đến quán bar gần đây rất hot trên mạng. Bốn người trong ký túc xá tuy rằng quan hệ khá tốt, nhưng bình thường Lý Thiên Đóa thân với Lâm Dĩ Nhiên hơn, có đi ra ngoài thì cũng thích đi với cô.

Lâm Dĩ Nhiên không dao động chút nào: “Mình không đi đâu, mình phải về nhà.”

“Ơ kìa, chỉ vì không muốn đi sờ ngực với mình mà cậu phải trốn về nhà vậy luôn ấy hả!” Lý Thiên Đóa nhăn mặt, kháng nghị nói.

Lâm Dĩ Nhiên cười, bóp mặt cô ấy, nói: “Cậu đi cùng với mấy

người Hân Nhiễm đi."

"Muốn đi với cậu cơ." Lý Thiên Đóa trề môi, mặt tròn xoe, nhìn rất đáng yêu.

Lý Thiên Đóa vốn nhỏ tuổi hơn các cô, cộng thêm tính cách đó, mọi người trong túc xá đều xem cô ấy là biểu tượng để bắt nạt, thích trêu chọc cô ấy. Lâm Dĩ Nhiên chăm sóc cho cô ấy rất nhiều, cho nên lúc nào cô ấy cũng thích dính lấy Lâm Dĩ Nhiên.

"Hôm qua mình nghe thấy cậu nói chuyện điện thoại với dì, cậu nhớ mẹ hả?" Lý Thiên Đóa hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên cười, nói: "Đúng vậy, nên mình mới trở về thăm bà này."

"Ờ." Lý Thiên Đóa buồn bã nói, "Dù sao nếu cậu không về nhà thì cũng sẽ không đi theo mình, cậu không thích trai đẹp mà."

Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười không đáp lời, mặc cho Lý Thiên Đóa ở bên cạnh lầm bà lầm bầm lên án cô.

Trong trường không ai biết hoàn cảnh gia đình của Lâm Dĩ Nhiên, chỉ biết là Lâm Dĩ Nhiên thỉnh thoảng sẽ gọi điện thoại cho mẹ, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng, chưa từng nghe họ lớn tiếng cãi nhau.

Mọi người đều nói tính cách của Lâm Dĩ Nhiên nhất định là giống mẹ, Lâm Dĩ Nhiên cũng chỉ cười ngầm thừa nhận.

Cô chưa bao giờ nói chuyện về nhà mình, cho dù là Lý Thiên Đóa cũng không biết nhiều, chỉ biết người nhà cô dạy dỗ cô rất tốt, mà bản thân cô lại rất nỗ lực, người không quen biết khi nói chuyện sau lưng cô đều suy đoán cô hẳn là xuất thân từ gia đình trí thức.

Ở trường Lâm Dĩ Nhiên rất được lòng mọi người, nhưng ngoại trừ Lý Thiên Đóa cũng không có bạn bè đặc biệt thân thiết, nhiều lúc cô chỉ có một mình, thích một mình đến một mình đi.

Lâm Dĩ Nhiên mang theo áo khoác lúc trước mua cho dì Phương, mới vừa tới dưới tầng thì nghe thấy có người gọi cô.

Cô ngẩng đầu lên, thấy dì Phương đang ở tầng hai cười vẫy tay với cô.

Lâm Dĩ Nhiên cười lên: "Dì ở ban công làm gì đó?"

"Dì đang tưới hoa, con vừa đi vào khu dân cư thì dì đã thấy con rồi, vừa nhìn biết ngay là con." Dì Phương quấn khăn choàng, ghé vào lan can, "Mau lên đây nào."

"Vậy dì mở cửa cho con đi." Lâm Dĩ Nhiên chỉ cửa, nói với bà.

Lần trước Lâm Dĩ Nhiên trở về là vào dịp nghỉ đông, đã hơn hai tháng rồi.

Dì Phương rất nhớ cô, Lâm Dĩ Nhiên vừa bước vào cửa, bà bèn nắm tay cô kéo cô vào nhà ngồi. Lâm Dĩ Nhiên để bà thử quần áo, dì Phương rất thích.

"Tiểu Thuyền muốn ăn gì nào? Dì Phương làm cho con." Bà lôi kéo tay Lâm Dĩ Nhiên, nói với cô: "Hồi sáng sớm dì với Tiểu Vu đi chợ mua rất nhiều đồ ăn, tối nay cho con ăn ngon."

Lâm Dĩ Nhiên không khách sáo, cười nói: "Con muốn ăn sủi cảo, chỉ muốn ăn của dì gói, bên ngoài bán vỏ dày quá."

"Để dì Phương gói cho con, muốn ăn nhân bánh gì?" Dì Phương rất vui, "Còn muốn ăn gì nữa không?"

"Con muốn ăn nhân trứng bầu." Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ một

chút, nói tiếp: “Thêm nạm bò hầm nữa được không ạ?”

“Không thành vấn đề.” Dì Phương xoa mặt cô, nói cô gầy.

Lâm Dĩ Nhiên rất quen thuộc với chỗ này, cô ở đây không ít lần, cô còn có đồ rửa mặt và đồ ngủ ở đây nữa.

Đồ của cô đều để ở trong phòng Khâu Hành, Khâu Hành không về thường, phòng của anh coi như là phòng dành cho khách.

Dì giúp việc là nữ bốn mươi tuổi, quê ở vùng nông thôn, có con học cấp hai, dì ấy cũng thuê một căn trong khu dân cư này để hai mẹ con ở, tiện cho con dì ấy đi học. Mỗi sáng khi con trai đi học dì sẽ qua đây, đến tối khi con trai tan tiết tự học thì trở về. Như vậy vừa được ở gần con mình, vừa kiếm được thêm tiền. Khâu Hành trả lương không ít, hơn nữa công việc cũng không khó khăn, chủ không sai bảo gì nhiều, mỗi ngày làm chút việc, thời gian còn lại thì chỉ loanh quanh trong nhà chăm sóc làm bạn với dì Phương.

Dì Phương và dì Vu cũng rất thân nhau, trời vừa sáng thì hai người đã đi chợ mua rất nhiều đồ ăn, hai người nấu ăn đều rất ngon, ở nhà bếp có thương lượng bàn nhau mỗi người nên làm gì.

Lâm Dĩ Nhiên nằm nhoài bên cửa kính nhà bếp, cười nói: “Không cần làm nhiều quá đâu ạ, chỉ có ba người chúng ta, ăn không hết.”

“Chờ chút làm xong rồi lấy cho Tiểu Vu một ít mang về, để tối cho đứa nhỏ nhà cổ ăn.” Dì Phương nói thêm, “Còn cho Khâu Hành nữa.”

“Khâu Hành muốn về sao ạ?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Muốn, Khâu Hành rất vất vả, đi học rất mệt.” Dì Phương cúi

đầu nói.

Dì Vu liếc mắt nhìn Lâm Dĩ Nhiên, lặng lẽ lắc đầu với cô.

Trước đó dì Phương đã không còn nhắc đến chuyện Khâu Hành đi học, bà đã từ từ tiếp nhận tình trạng hiện nay rồi, đây là một quá trình rất dài. Bà tiếp nhận chú Khâu đã mất, cũng tiếp nhận Khâu Hành hai mươi mấy tuổi, không còn là một học sinh cấp ba nữa.

Cho nên lần trước bà nhắc lại Khâu Hành đang đi học trong điện thoại, Lâm Dĩ Nhiên mới cảm thấy lòng nặng trĩu.

Lúc này bà lại nhắc đến, Lâm Dĩ Nhiên im lặng thở dài, tựa vào cửa im lặng đứng một lát.

Ba người cười cười nói nói gói sủi cảo, Lâm Dĩ Nhiên đứng bên cạnh hỗ trợ, còn theo học nấu ăn. Dì Phương làm xong món gì thì sẽ cho Lâm Dĩ Nhiên nếm thử món đó, từ giọng nói cho đến ánh mắt đều tràn ngập yêu thương.

Đợi ba người sắp ăn xong rồi, tiếng mở cửa chợt vang lên.

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn lại, thấy Khâu Hành mở cửa đi vào.

Mấy người đều bất ngờ, dì Phương kinh ngạc hỏi: “Sao con lại về?”

Khâu Hành cười, nói: “Muốn về thì về, con không về được ạ?”

“Sao không nói sớm?” Dì Phương thấy anh tuy rằng cũng vui, nhưng rõ ràng không nhiệt tình như lúc thấy Lâm Dĩ Nhiên, cũng không đứng lên, “Ăn cơm chưa?”

“Đương nhiên là chưa rồi.” Khâu Hành nói.

“Lần sau nói sớm cho mẹ biết, bằng không thì sao mẹ biết đường mà để lại cơm cho con.” Dì Phương nói.

Lâm Dĩ Nhiên cứ nhìn anh mãi, Khâu Hành thay dép lê đi vào, đối diện với cô, hỏi: “Về hồi nào?”

Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Hồi hơn một giờ.”

Khâu Hành đi rửa tay rồi ngồi xuống bên cạnh Lâm Dĩ Nhiên.

Dì Vu đã cầm chén đũa qua đây, Lâm Dĩ Nhiên lấy đ ĩa sủi cảo của mình đặt bên cạnh Khâu Hành, Khâu Hành gắp ăn rất tự nhiên.

“Đừng ăn của Tiểu Thuyền, còn thừa lại nhân bánh này, để mẹ luộc cho con một ít.” Dì Phương nói anh.

Dì Vu vội vàng nói: “Thế có còn không? Em không mang về nữa, về nhà em rang cơm cho nó ăn.”

Lâm Dĩ Nhiên xua tay nói: “Con ăn no rồi, đúng lúc ăn không hết.”

Nói xong, cô múc cho Khâu Hành một chén canh, đặt bên cạnh anh.

Khâu Hành hơi nghiêng đầu hỏi cô: “Ăn no rồi à?”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh gật đầu, Khâu Hành tiếp tục ăn.

Hai người bọn họ cũng đã lâu không gặp nhau, tầm mắt Lâm Dĩ Nhiên phóng thẳng lên người Khâu Hành, dì Vu và dì Phương ngồi đối diện nhìn hai người bọn họ, dì Vu tò mò hóng hớt bĩu môi với dì Phương.

Họ không nói với dì Phương mối quan hệ giữa họ, dì Phương

cũng không hỏi nhiều, cũng không biết rốt cuộc bà có biết hay không. Có lúc bà biểu hiện như không biết, có lúc thì như ngầm thừa nhận hai người họ đúng là một cặp.

Đến tối dì Vu về nhà, Lâm Dĩ Nhiên xem tivi với dì Phương một lát, Khâu Hành ngồi trên ghế sofa đơn ở bên cạnh, nghiêng người xem điện thoại.

Đến giờ đi ngủ, dì Phương ôm chăn đi ra, đặt trên ghế sofa.

Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn bà, Khâu Hành cũng dịch tầm mắt lên, nhìn mẹ mình.

“Tối nay con ngủ sofa đi, để Tiểu Thuyền ngủ trong phòng.” Dì Phương cầm cái gối trên ghế sofa, nhét trên tay vịn, nói với Khâu Hành: “Con gối đầu lên đây đi.”

Lâm Dĩ Nhiên chớp mắt mấy cái, không hé răng.

Mắt Khâu Hành lại rũ xuống, vẫn là bộ dạng ngồi nghiêng người kia, “Vâng” một tiếng.

Đến tối Lâm Dĩ Nhiên nằm trong phòng một mình, tóc dài xõa ra che kín gối, nằm nghiêng chiếm nửa cái giường ngủ.

Khâu Hành tắm rửa xong cũng không vào, vẫn còn ở phòng khách.

Dì Phương đã về phòng ngủ từ sớm, không biết đã ngủ chưa.

Khâu Hành ở phòng khách cũng không có tiếng động gì, giống như đang ngủ.

Ngón tay Lâm Dĩ Nhiên vô thức xoa bên gối, lúc cô đứng dậy muốn đi vào phòng khách, Khâu Hành đẩy cửa đi vào.

Trong phòng có bật một bóng đèn ngủ nho nhỏ, Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành dưới ánh đèn vàng, bầu không khí khá yên tĩnh. Cô mặc áo ngủ, không đắp chăn, mắt cá chân lộ ở bên ngoài, khớp xương rất đẹp.

Khâu Hành cũng mặc đồ ngủ, vẻ mặt và ánh mắt đều rất bình tĩnh, đóng cửa lại là nằm phịch xuống giường, nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng xoay người về phía anh, thấp giọng gọi anh: “Khâu Hành.”

Khâu Hành mở mắt, nhíu máy, ra hiệu cô nói.

“Anh.” Dường như Lâm Dĩ Nhiên khẩu hình nói với anh: “Anh không…”

Cô hỏi rất khó khăn, Khâu Hành không đợi cô hỏi xong, nghiêng người sang kéo cô về phía mình, một tay choàng dưới cổ cô, tay khác ôm eo cô, nhắm mắt lại, hỏi: “Em có mang theo à?”

Lâm Dĩ Nhiên trợn tròn hai mắt, nhỏ giọng nói: “Em không có… Em không biết anh muốn về…”

“Thế không được.” Khâu Hành cúi thấp đầu, cằm chạm vào trán cô: “Ngủ đi.”

Chương 23: [Em muốn gì?]

Khâu Hành nói ngủ là ôm lấy Lâm Dĩ Nhiên và ngủ ngay lập tức.

Lâm Dĩ Nhiên thì mãi lâu sau mới ngủ được, hơi thở đều đặn và ấm áp của Khâu Hành phả lên đ ỉnh đầu cô, mang theo nhiệt độ của anh. Lòng bàn tay Khâu Hành ấm áp, đặt trên eo cô.

Mỗi khi Khâu Hành ôm cô ngủ như vậy, Lâm Dĩ Nhiên đều cảm thấy đặc biệt an tâm. Đó là một tư thế được bao bọc, được bảo vệ và chiếm hữu.

Khâu Hành ngủ rất nông, do thói quen nghề nghiệp từ trước, ban đêm có chút động tĩnh là dễ thức giấc. Vì vậy mỗi lần ngủ cùng anh, Lâm Dĩ Nhiên luôn cẩn thận, trở mình nhẹ nhàng.

Ban đêm Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy lạnh, cô ngồi dậy kéo chăn, Khâu Hành mơ màng hỏi: “Sao thế?”

“Không sao, em thấy lạnh.” Lâm Dĩ Nhiên kéo chăn đắp cho cả hai.

Khâu Hành tự nhiên duỗi tay ra, Lâm Dĩ Nhiên liền nằm trở lại. Khâu Hành kéo cô vào lòng, Lâm Dĩ Nhiên lặng lẽ áp mặt vào ngực anh.

Nhịp tim Khâu Hành ổn định và mạnh mẽ, từng nhịp vang lên từ lồ ng ngực. Tóc của Lâm Dĩ Nhiên phủ lên cánh tay và bàn tay Khâu Hành, trong giấc ngủ, anh vô thức gạt hai lần.

Trong hơn hai năm qua, họ đã đủ thân mật, sự ăn ý của họ thậm chí vượt qua cả những cặp đôi đã yêu nhau nhiều năm.

Nhưng họ không phải là cặp đôi thực sự.

Sáng hôm sau khi Lâm Dĩ Nhiên thức dậy, Khâu Hành đã ra ngoài, anh đang gọi điện thoại trong phòng khách. Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy giọng nói của anh, cùng với âm thanh của dì Phương đang làm sữa đậu nành.

Lâm Dĩ Nhiên bước ra, thấy Khâu Hành vẫn mặc đồ ngủ ngồi trên sofa, chăn đã được gấp lại đặt sang một bên.

“Tiểu Thuyền dậy rồi à?” Dì Phương gọi cô từ trong bếp.

“Dạ, dì Phương.” Lâm Dĩ Nhiên bước đến cửa bếp nói chuyện với bà vài câu, rồi quay lại đi rửa mặt.

Khi quay ra, Khâu Hành vẫn chưa dừng cuộc gọi, nghe như đang mặc cả với ai đó, đối phương muốn ép giá anh, Khâu Hành cứ cười nói bông đùa, không đồng ý.

Lúc này trời còn chưa ấm lên, sáng sớm trong nhà hơi lạnh. Lâm Dĩ Nhiên mặc thêm áo khoác ngoài bộ đồ ngủ, quấn chặt rồi chuẩn bị vào bếp giúp.

Khâu Hành đang gọi điện, anh chỉ tay về phía chân Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không để ý, cô đi thẳng vào bếp.

Dì Phương đang khuấy bột làm bánh trứng. Lâm Dĩ Nhiên nói muốn ăn trứng lòng đào, dì Phương vui vẻ lấy trứng từ tủ lạnh ra.

Hôm nay cả Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành đều ở nhà, dì Phương

không gọi người giúp việc, cho cô ấy nghỉ một ngày. Khâu Hành vừa nói hôm nay không đi nên dì Phương muốn tối nay nấu bữa thật ngon cho anh, tối qua anh không báo trước nên không kịp nấu món anh thích.

“Ban ngày đi chợ, dì với Tiểu Vu lúc trước phát hiện một chợ nông sản, rất tuyệt.”

Hôm nay dì Phương rất vui, sáng sớm đã phấn chấn, bà nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Dì với con mua một con gà nhé.”

“Được ạ.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói.

“Dì còn muốn đi đâu nữa không? Con có thể đi cùng dì.”

“Sao con tốt thế? Tiểu Thuyền của chúng ta.” Dì Phương nhìn Lâm Dĩ Nhiên với ánh mắt như nhìn con gái, đong đầy tình cảm yêu thương.

Lâm Dĩ Nhiên tựa đầu vào vai bà, cười nói: “Vì con thích dì mà.”

Dì Phương bị cô làm cho vui vẻ, bà dùng mu bàn tay chạm nhẹ vào mặt cô.

Hai người trò chuyện vui vẻ, Khâu Hành quay đầu nhìn họ một cái, rồi lại tiếp tục gọi điện.

Sau bữa sáng, dì Phương vào phòng thu dọn quần áo giặt từ hôm qua. Lâm Dĩ Nhiên ôm gối, cô co chân ngồi nghiêng trên sofa ăn trái cây, Khâu Hành ngồi bên cạnh nhắn tin.

Lâm Dĩ Nhiên xiên một miếng dưa hấu, định đưa cho Khâu Hành thì thấy anh đưa tay ra, sờ vào chân cô.

Khâu Hành một tay cầm điện thoại, vẫn nhắn tin không ngừng, tay kia ấn vào chân cô. Lòng bàn tay anh ấm, đến lúc này Lâm Dĩ

Nhiên mới nhận ra chân mình lạnh.

Khâu Hành ấn chân cô, nhắn tin xong mới quay lại lấy một cái gối, đè lên đôi chân cô.

Trong suốt thời gian đó, Khâu Hành không nói gì, tâm trí vẫn ở tin nhắn, như thể những động tác này không quan trọng, mà chỉ như vô thức.

Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu nhìn cái gối đè trên chân mình, rồi lại nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành không ngẩng đầu, nhìn nghiêng về phía anh sẽ thấy được nét mặt cứng cỏi, sống mũi cao, lông mi dài. Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh một lúc lâu, trong lòng so sánh, trong lòng thầm nghĩ rằng so với những nam thần trong trường, Khâu Hành vẫn đẹp trai hơn.

*

Hiếm khi Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên đều về nhà mà không vội đi, họ đã ở lại với dì Phương hai ngày. Hai ngày này cũng giúp Lâm Dĩ Nhiên yên tâm hơn, dì Phương mặc dù đôi lúc nói năng lộn xộn, nhưng phần lớn thời gian vẫn rất tỉnh táo, không nghiêm trọng như cô nghĩ.

Chỉ là khi họ đều phải rời đi, dì Phương có vẻ hơi buồn.

Bình thường dì sống một mình, dù có người giúp việc ở bên, nhưng vẫn không tránh khỏi cô đơn. Khâu Hành làm việc ở tỉnh khác, thường trú tại nhà máy, bận rộn đến nỗi không biết bao giờ mới về được một lần. Lâm Dĩ Nhiên cũng học ở tỉnh ngoài, ngoài giờ học cô cũng nhiều việc, không phải cuối tuần nào cũng được nghỉ.

Trước khi đi, dì Phương nắm tay Lâm Dĩ Nhiên, tỏ ra rất lưu

luyến.

Khâu Hành lái xe đưa Lâm Dĩ Nhiên đến ga xe lửa, suốt đường đi cô cứ suy nghĩ mãi, đến nửa chừng, cô ngập ngừng nói: “Khâu Hành, anh nói xem…”

“Nói gì?” Khâu Hành nghiêng đầu hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên nhớ lại ánh mắt của dì Phương lúc nãy, cô hỏi: “Nếu để dì Phương đổi chỗ ở thì sao?”

“Đổi đi đâu?” Khâu Hành hỏi.

“Dì nói ở đây không thoải mái à?”

“Không.”

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ, cô nhìn Khâu Hành.

“Hay em thuê một căn hộ gần trường, để dì qua đó ở với em, dù sao bình thường dì cũng ở một mình, nếu dì muốn về thì về, nếu dì thấy buồn thì qua chỗ em.”

Khâu Hành không suy nghĩ đã nói ngay: “Không được.”

Anh rất kiên quyết, Lâm Dĩ Nhiên không hiểu, cô hỏi: “Anh lo dì không quen à?”

Khâu Hành lắc đầu.

Thái độ của Khâu Hành rõ ràng là không thể thương lượng, Lâm Dĩ Nhiên cũng không nhất thiết phải thuyết phục anh, phần lớn thời gian cô không tranh cãi với Khâu Hành.

Cô gật đầu nói: “Vậy em sẽ cố gắng về thăm dì nhiều hơn.”

Khâu Hành đáp một tiếng "Ừ."

Một lúc sau, Lâm Dĩ Nhiên mới nhẹ nhàng hỏi: "Anh sợ em chăm sóc dì không tốt à?"

"Không phải."

Khâu Hành quay lại nhìn cô một cái rồi nói: "Em có thể chăm sóc tốt."

"Vậy tại sao?" Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

Khâu Hành chỉ nói: "Không thích hợp."

Lâm Dĩ Nhiên không hiểu điểm không thích hợp mà Khâu Hành nghĩ, theo cô, cô và Khâu Hành là như nhau, chỉ cần có một người ở bên dì Phương cũng tốt hơn là để dì sống một mình trong thành phố đó.

Khâu Hành nhìn ánh mắt ngơ ngác của cô, anh cười nhẹ, sau đó nói với cô: "Em có thể để ý một chút được không, đừng lúc nào cũng ngây thơ thế."

Lâm Dĩ Nhiên càng không hiểu.

Khâu Hành nói: "Đó không phải trách nhiệm của em, đừng gánh lên mình."

"Em không coi đó là trách nhiệm, em chỉ muốn dì vui hơn chút thôi." Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành hỏi: "Năm sau thì sao?"

Lâm Dĩ Nhiên không kịp hiểu, cô hỏi lại: "Năm sau thế nào?"

Khâu Hành lại cười, giơ tay lên xoa đầu cô một cách bừa bãi rồi

nói: “Xuống xe đi.”

*

Chuyện này Khâu Hành không đồng ý, Lâm Dĩ Nhiên cũng không nhắc lại. Chỉ là sau này, có một lần khi cô nói chuyện điện thoại với dì Phương, Lâm Dĩ Nhiên mới đột nhiên hiểu ra ý của Khâu Hành.

Cô và Khâu Hành chỉ còn chưa đến nửa năm nữa.

Thậm chí không đến năm sau, đợi đến mùa thu năm nay, mối quan hệ của cô và Khâu Hành sẽ phải kết thúc.

Lúc đó dì Phương ở với cô, mất đi mối quan hệ hiện tại giữa cô và Khâu Hành, chắc chắn sẽ rất ngượng ngùng.

Khâu Hành nói “năm sau”, là để nhắc nhở cô về thời gian.

Trong khoảng thời gian không gặp mặt, Khâu Hành lại trở về vẻ lạnh nhạt của mình. Anh vẫn rất ít khi gọi điện thoại, tin nhắn cũng không nhiều.

Khoảnh khắc ấm áp mơ hồ khi gặp nhau cũng không còn tồn tại khi có khoảng cách, mối liên hệ giữa họ theo khoảng cách mà lúc xa lúc gần, lúc ẩn lúc hiện.

Khâu Hành dường như không lưu luyến mối quan hệ này, anh tỏ ra thoải mái hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể rút lui.

Khâu Hành lại chuyển tiền qua, Lâm Dĩ Nhiên nhắn tin cho anh: [Khâu Hành, anh đừng chuyển tiền cho em nữa, được không?]

Khâu Hành không trả lời tin nhắn, chỉ chuyển lại số tiền mà Lâm Dĩ Nhiên đã trả lại.

Lâm Dĩ Nhiên vốn đang ngồi trên giường đọc sách, lúc này cô đặt sách xuống, chống tay lên gối, đầu gục vào tay.

Một lúc lâu sau, các bạn cùng phòng đã ngủ hết, phòng ngủ đã tắt đèn.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trong rèm giường của mình, gối đầu lên tay, chậm rãi nhắn tin cho Khâu Hành: [Anh đã cho em rất nhiều rồi, em không muốn tiền.]

Khâu Hành hỏi cô: [Em muốn gì?]

Muốn gì? Lâm Dĩ Nhiên nghĩ.

Bạn cùng phòng yên tĩnh ngủ, trong căn phòng tối om, chỉ có trong rèm giường của Lâm Dĩ Nhiên là có ánh sáng mờ mờ từ điện thoại.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi Khâu Hành: [Em có thể đổi thứ khác không?]

Khâu Hành: [Em nói đi.]

Lâm Dĩ Nhiên: [Cái gì cũng được ạ?]

Khâu Hành: [Nói thử xem.]

Khâu Hành qua tin nhắn không hề dễ nói chuyện như vậy, Lâm Dĩ Nhiên ôm lấy đầu gối của mình, cô gõ vài chữ, do dự hồi lâu mới lo lắng gửi đi. Sau đó cô ngay lập tức khóa màn hình, nhắm mắt lại.

– Em muốn đổi nhiều thời gian hơn.

Chương 24: [Em nhớ anh.]

Sau khi Lâm Dĩ Nhiên gửi câu hỏi đó đi, cô không phải đợi lâu.

Khâu Hành trả lời rất nhanh.

[Em lại thiếu suy nghĩ rồi à?]

Quả nhiên, khi qua khoảng cách, Khâu Hành không dễ nói chuyện, anh thậm chí không cần suy nghĩ lâu, đã trực tiếp từ chối Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn khung chat giữa cô và Khâu Hành, không trả lời nữa, im lặng cất điện thoại.

Lâm Dĩ Nhiên chỉ thử hỏi lần này, sau đó không nhắc lại.

Họ sống cuộc sống của riêng mình như bình thường, khi không gặp mặt, họ dường như không có mối liên hệ nào, chỉ có mỗi Khâu Hành thỉnh thoảng chuyển tiền vào tài khoản của Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không thể từ chối, cũng không từ chối nữa.

Khâu Hành giống như một người đang rời đi, và không chấp nhận bất kỳ lời giữ lại nào.

Lâm Dĩ Nhiên chỉ còn lại hai tháng của năm ba đại học, kỳ sau cô sẽ lên năm tư.

Trong khoa, một nửa sinh viên chuẩn bị học tiếp, nửa kia không muốn học nữa, đã bắt đầu chuẩn bị thực tập năm tư.

Việc bảo vệ nghiên cứu sinh của Lâm Dĩ Nhiên cơ bản đã xong, với thành tích của cô, trong số các trường bảo vệ nghiên cứu sinh của trường, cô có thể chọn một trường có thứ hạng cao hơn, nhưng cuối cùng cô quyết định học cao học tại trường mình.

Một nữ giáo sư trong khoa rất quý cô, đã chủ động mời Lâm Dĩ Nhiên làm học trò. Giáo sư này có thành tựu cao trong văn học trong nước, là một nhà văn nữ rất có danh tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên vốn rất thích bà, còn đặc biệt chọn học môn của bà.

Như vậy, sau khi tốt nghiệp đại học, Lâm Dĩ Nhiên sẽ tiếp tục học ở trường này ba năm.

Lâm Dĩ Nhiên không có lớp vào chiều thứ tư, cô đến văn phòng gặp giảng viên, khi ra khỏi khoa thì đã gần bốn giờ, hôm đó trời nhiều mây, ánh nắng không mạnh, nhiệt độ rất dễ chịu. Lâm Dĩ Nhiên đi dạo trong khuôn viên trường, cô mặc váy dài và áo khoác cardigan, đeo túi xách một bên, tóc xõa trên lưng, dáng người cao ráo, bước đi rất thu hút ánh nhìn, khi đi vai cô luôn thẳng.

Gần khoa nhiều người quen, trên đường đi thường phải chào hỏi.

“Dĩ Nhiên!”

Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy có người gọi mình, quay đầu lại nhìn và chào: “Chị Khả Khả.”

“Lâu lắm không gặp em rồi, dạo này chị cũng bận, không ở

trường nhiều, còn định gặp em đây."

Cô gái mặc áo khoác cao bồi và quần cargo, đội mũ lưỡi trai, da không trắng lắm, là màu lúa mạch khỏe mạnh, người rất xinh đẹp, nói chuyện lộ rõ sự thẳng thắn, hoạt bát.

Cô ấy đi tới khoác tay Lâm Dĩ Nhiên, làm một cử chỉ rất thân thiết, cười và nói với cô: "Đúng lúc gặp rồi, tối nay đi ăn với chị nhé?"

"Được ạ, trước đó nói sẽ cùng ăn, nhưng vẫn chưa đi được." Lâm Dĩ Nhiên cười.

"Chị muốn ăn gì, chị Khả Khả?"

"Chúng ta đi ăn ngoài, chị dẫn em tới một quán, bạn chị mở."

Chu Khả Khả cùng Lâm Dĩ Nhiên đi về hướng ký túc xá, cô ấy nói: "Chị về truyền file, tiện thay đồ, năm giờ gặp ở dưới lầu nhé."

"Được ạ." Lâm Dĩ Nhiên nói.

Chu Khả Khả là đàn chị cùng khoa của Lâm Dĩ Nhiên, hiện đang học thạc sĩ năm hai, sau đó sẽ tiếp tục học tiến sĩ. Từ khi Lâm Dĩ Nhiên nhập học, Chu Khả Khả đã rất quan tâm đ ến cô, Chu Khả Khả là người nhiệt tình, hòa đồng với thầy cô và bạn bè trong khoa, có rất nhiều bạn, thường giới thiệu bạn bè cho Lâm Dĩ Nhiên làm quen.

Lâm Dĩ Nhiên biết ơn sự chăm sóc của cô ấy, có quan hệ rất tốt với cô ấy.

Tối hôm đó, hai người ngồi trong một góc nhà hàng, một không gian nhỏ được ngăn cách, tương đối yên tĩnh.

Chủ quán là một chàng trai trẻ đẹp, anh ta mặc áo sơ mi xám, tự mình dẫn họ vào chỗ ngồi.

Sau khi anh ta rời đi, Chu Khả Khả nói với Lâm Dĩ Nhiên: "Hôm nay để anh ấy mời."

"Đừng."

Lâm Dĩ Nhiên cười nói: "Đã nói em mời chị ăn cơm mà."

"Anh ta đã nói mấy lần rồi bảo chị đưa bạn tới ăn, hôm nay cho anh ta mặt mũi."

Chu Khả Khả không bận tâm phẩy tay.

"Lần sau em mời lại, mời chị ăn cơm gấp gì đâu."

Lâm Dĩ Nhiên cười, lắc đầu.

Chu Khả Khả là người thẳng thắn, không vòng vo, chơi với cô rất thoải mái. Trong bữa ăn, Chu Khả Khả nói với cô: "Tuần trước thầy của chị có hỏi em đấy."

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên hỏi: "Hỏi gì ạ?"

"Chuyện học cao học chứ gì. Em đã bảo vệ cao học ở trường mình rồi, thầy nói nếu em chưa chọn giảng viên hướng dẫn thì có thể đến nhóm của chị." Chu Khả Khả vừa bóc tôm vừa nói.

"Chị nói em theo cô Hàn rồi, thầy không nói gì thêm."

Lâm Dĩ Nhiên lo ngại Chu Khả Khả là học trò của thầy, không nói thêm, nhưng Chu Khả Khả lại chủ động nói: "Chị không muốn em vào nhóm chị nên không nói với em."

"Trước đó cô Hàn có hỏi chị về tính cách của em, chị nói rất tốt."

Chu Khả Khả bóc tôm tay đầy dầu, cô ấy nói: “Em cứ theo cô Hàn, ở đó tốt, sau này nếu em học tiến sĩ ở đó cũng dễ tốt nghiệp hơn, không như chỗ chị mệt mỏi lắm, em xinh đẹp thế này, càng mệt hơn.”

Hai người hiểu ý nhau cười, không nói thêm, Lâm Dĩ Nhiên nói: “Cảm ơn chị Khả Khả.”

Chu Khả Khả nói: “Chúng ta còn khách sáo gì nữa.”

Chu Khả Khả ăn xong tôm, đi rửa tay, rồi trở lại và nói: “Nhưng chị nghĩ em sẽ đi đại học S chứ. Họ chỉ có một suất bảo vệ nghiên cứu sinh từ trường mình, nếu em muốn đi thì chắc chắn sẽ là của em.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Em cũng đã suy nghĩ qua, nhưng nếu đi cũng không thể vào chỗ thầy Đơn, thầy ấy không nhận sinh viên từ trường khác. Các thầy cô khác em cũng không hiểu rõ, có lẽ không phù hợp với em như cô Hàn.”

Chu Khả Khả nói: “Em nên nói với chị chứ, chị có vài người bạn ở đại học S, để em nói chuyện với họ.”

Cô ấy nói xong lại không để ý mà thêm một câu: “Khâu Hành lúc đó cũng ở đại học S, nhưng cậu ấy học ngành tự nhiên, ngành vật lý.”

Lâm Dĩ Nhiên sững người, nhìn về phía Chu Khả Khả: “Khâu Hành?”

“Đúng vậy, Khâu Hành, em không biết à?” Chu Khả Khả thở dài.

“Khâu Hành là đại diện tân sinh viên phát biểu tại lễ chào đón của trường, cùng khóa với chị.”

Lâm Dĩ Nhiên ngơ ngác nhìn cô ấy, không nói nên lời.

“Cậu ấy rất nổi tiếng, bạn chị còn quay video lại cho chị xem.” Chu Khả Khả tiếc nuối nói.

“Cậu ấy chỉ học hai tháng năm nhất.”

Lâm Dĩ Nhiên im lặng một lúc, nhẹ nhàng hỏi: “Video còn không?”

“Không còn lâu rồi, chị đã đổi mấy cái điện thoại rồi.” Chu Khả Khả nói.

Ngày thứ hai sau khi nhập học năm nhất, buổi tối có người gõ cửa phòng ký túc xá, hỏi ai là Lâm Dĩ Nhiên. Lâm Dĩ Nhiên nói là mình, Chu Khả Khả lúc đó nói: “Nhanh lên, em yêu, thêm WeChat nhé, sau này có chuyện gì cứ tìm chị. Chị rất quen thuộc với mọi nơi trong trường này! Ồ, Khâu Hành nhờ chị chăm sóc em, cậu ấy là hàng xóm của chị, thêm nhanh đi!”

Lâm Dĩ Nhiên chưa nghe Khâu Hành nói chuyện này, lúc đó còn hơi bất ngờ.

“Chị ngồi cùng bàn với Khâu Hành bốn năm đấy.”

Chu Khả Khả quét mã của Lâm Dĩ Nhiên rồi nói.

“Lên lớp 11 cậuấy học khối tự nhiên, nếu không thì bọn chị vẫn ngồi cùng bàn tiếp.”

Sau khi gia đình Khâu Hành xảy ra chuyện, anh không liên lạc nhiều với các bạn học cũ, lần này anh chủ động liên hệ Chu Khả Khả, nói rằng hàng xóm của anh đang học cùng trường với cô ấy, nhờ cô ấy có thời gian thì quan tâm giúp.

Vì lý do này, Chu Khả Khả thật sự rất quan tâm đ ến Lâm Dĩ

Nhiên.

Sau này khi họ trở nên thân thiết thực sự, không ai nhắc đến Khâu Hành nữa.

Lâm Dĩ Nhiên biết trước đây Khâu Hành học rất giỏi, không học đại học. Đây là lần đầu tiên cô biết Khâu Hành cũng từng học đại học, anh đã nhập học rồi lại thôi học.

Nghĩ lại cũng đúng, nhà anh xảy ra chuyện vào tháng mười một, thời gian đó chắc chắn Khâu Hành đã bắt đầu học.

“Sao em ngạc nhiên thế, chẳng phải hai người là hàng xóm sao?” Chu Khả Khả hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên cụp mắt, trả lời: “Sau đó em chuyển đi, liên lạc không nhiều.”

“Chị nói mà.”

Chu Khả Khả nghĩ về Khâu Hành, lại có chút tức giận, cô ấy nói: “Cậu ấy hứa mời chị ăn cơm, nhưng mỗi lần chị về cậu ấy đều nói không có ở nhà, tránh mặt chị! Cho chị một tấm séc không có giá trị, chị chăm sóc em không công rồi!”

“Để em mời, em mời.”

Lâm Dĩ Nhiên cười nói: “Anh ấy thật sự thường không ở nhà.”

“Em mời là chuyện của em, cậu ấy nợ chị thì anh ấy phải tự mời!”

Chu Khả Khả tức giận nói: “Chị nhất định phải bắt được cậu ấy một lần.”

Khâu Hành mà Chu Khả Khả miêu tả, người thanh niên nổi bật,

khiến Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy rất buồn và đau lòng.

Cô nhớ lại lời Khâu Hành nói với cô trên xe tải năm đó: “Em phải để cuộc sống theo con đường cũ, đừng để rơi xuống.” Lúc này, Lâm Dĩ Nhiên càng cảm nhận rõ ràng hơn điều Khâu Hành gọi là “rơi xuống”.

Trong những năm qua, dù Khâu Hành không nhiệt tình, trong thời gian không gặp mặt thường tỏ ra lạnh nhạt, nhưng anh luôn ở đó, bao gồm cả số tiền anh thường chuyển cho cô. Anh đã nói sẽ không để Lâm Dĩ Nhiên “rơi xuống”. Anh luôn giữ cho cô, để cô đi theo con đường cũ, sống một cuộc đời tốt đẹp hơn.

Tối hôm đó, Lâm Dĩ Nhiên chủ động nhắn tin cho Khâu Hành.

Đây là lần liên lạc đầu tiên sau khi Khâu Hành từ chối Lâm Dĩ Nhiên muốn dành thêm thời gian bên nhau vào đêm đó.

Khâu Hành vừa tắm xong, chỉ mặc một chiếc quần ngắn, còn đang lau tóc. Điện thoại reo một tiếng, anh cầm lên xem.

Tiểu Thuyền: [Khâu Hành.]

Ngón tay Khâu Hành gõ vài cái trên bàn phím, trả lời một chữ “Có”, rồi tiếp tục lau tóc.

Tin nhắn của Lâm Dĩ Nhiên một lúc sau mới đến: [Dạo này anh bận không?]

Khâu Hành: [Cũng bình thường, sao thế?]

Lâm Dĩ Nhiên nói: [Em muốn gặp anh.]

Khâu Hành hỏi cô: [Có chuyện gì à?]

Tiểu Thuyền: [Không có.]

Khâu Hành để khăn trở lại chỗ cũ, hỏi: [Vậy em tìm tôi làm gì?]

Lâm Dĩ Nhiên nằm trên bàn, gối đầu lên cánh tay mình, trả lời Khâu Hành: [Anh không đến tìm em, chẳng lẽ em không thể đến tìm anh sao?]

Khâu Hành lại tiếp tục cứng rắn: [Rốt cuộc là có chuyện gì không?]

Lâm Dĩ Nhiên nói: [Nếu anh cứ hỏi như vậy, thì có.]

Khâu Hành: [Nói đi.]

Lâm Dĩ Nhiên cắn môi, chậm rãi gõ một câu "Thì… em nhớ anh, có tính không?", rồi lại xóa đi, thay bằng câu "Em muốn gặp anh", cũng xóa luôn.

Do dự mãi, cuối cùng cô gửi một tin nhắn đơn giản và rõ ràng.

Lâm Dĩ Nhiên: [Em nhớ anh.]

Chương 25: “Anh đừng giả vờ.” Trong mắt cô không còn sự dịu dàng ban ngày, hiếm khi trở nên dữ dội

Trên loa thông báo tàu sắp đến ga, tàu cao tốc bắt đầu giảm tốc độ tiến vào sân ga, Lâm Dĩ Nhiên cất laptop vào ba lô của mình, sau đó đứng dậy chuẩn bị xuống xe.

Trong kỳ nghỉ tết Đoan Ngọ, chỗ ngồi trên tàu cao tốc hầu như đầy người, trên sân ga người qua lại tấp nập, có người đàn ông vừa xuống tàu liền vội vàng châm một điếu thuốc, không để ý đến những người xung quanh, ông ta hít một hơi lớn rồi thở ra một cách thỏa mãn. Lâm Dĩ Nhiên kéo khẩu trang lên, cô bước nhanh trên sân ga, nhưng do đông người nên không thể đi nhanh được.

Điện thoại của Khâu Hành gọi đến, Lâm Dĩ Nhiên nhận cuộc gọi, Khâu Hành hỏi: “Đến nơi chưa?”

“Xuống tàu rồi, chưa ra khỏi ga.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành nói: “Tôi đợi em ở quảng trường.”

Lâm Dĩ Nhiên có chút ngạc nhiên hỏi: “Anh đến rồi à?”

“Ừ.”

Khâu Hành nói: “Đừng đi xuống hầm.”

Tin nhắn của Lâm Dĩ Nhiên tối đó dù Khâu Hành không trả lời,

nhưng khi Lâm Dĩ Nhiên gửi ảnh chụp vé tàu, Khâu Hành cũng không từ chối nữa.

Mấy ngày sau đó họ không liên lạc, lúc này Khâu Hành đột nhiên gọi điện bảo anh đến. Sau khi cúp điện thoại, Lâm Dĩ Nhiên đứng yên tại chỗ vài giây, khuôn mặt giấu sau khẩu trang, nhưng đôi mắt rõ ràng ánh lên niềm vui. Cô đeo ba lô nhanh chóng rời khỏi sân ga.

Lâm Dĩ Nhiên vừa ra khỏi cửa ga, liền nhìn thấy Khâu Hành ngay.

Khâu Hành đứng ở quảng trường, mặc áo thun ngắn tay, quần jeans, giày vải, đứng đó với vẻ mặt lạnh lùng không nhìn ai, trông giống như một học sinh đang cố tỏ ra ngầu.

Khâu Hành thật đẹp trai, Lâm Dĩ Nhiên nghĩ.

Lâm Dĩ Nhiên đi tới trực tiếp khoác tay Khâu Hành, Khâu Hành nhìn cô, cô liền ngẩng mặt nhìn anh, đôi mắt cong lên một đường cong xinh đẹp.

Khâu Hành không rút tay về mà chỉ dùng tay kia cầm lấy ba lô của cô.

“Nặng thế.” Khâu Hành cầm lên.

“Bên trong có laptop, một bộ quần áo, và đồ dưỡng da.” Lâm Dĩ Nhiên nói giọng nhẹ nhàng, vui vẻ.

Khâu Hành liếc nhìn cô một cái, nói: “Không thấy phiền sao.”

“Không phiền.” Lâm Dĩ Nhiên lại cười, khoác tay Khâu Hành cùng anh đi ra xe.

Khâu Hành lái xe của xưởng đến đón cô, vừa lên xe, Lâm Dĩ

Nhiên liền tháo khẩu trang, hít một hơi thật sâu.

“Sao vậy?” Khâu Hành hỏi.

“Nhiều người hút thuốc quá, ngộp thở quá.”

Lâm Dĩ Nhiên cuộn khẩu trang lại, nhét vào túi, cô xoa mũi nói: “Bây giờ ngửi mùi thuốc lá rất khó chịu.”

“Ở ga tàu nhiều người hút thuốc lắm.” Khâu Hành nổ máy, lái xe ra khỏi bãi đỗ.

Lâm Dĩ Nhiên không nghĩ Khâu Hành sẽ đến đón cô, vì mấy ngày nay Khâu Hành không hề nói chuyện với cô, nhưng anh vẫn đến sớm.

Lý do Lâm Dĩ Nhiên biết Khâu Hành đến sớm là vì khi ra khỏi bãi đỗ, ở cổng thu phí hiện lên đã vào bãi được bốn mươi sáu phút.

Khi nhìn thấy màn hình, Lâm Dĩ Nhiên quay đầu nhìn ra cửa sổ, mỉm cười nhẹ nhàng.

Khâu Hành hỏi cô: “Cười gì vậy?”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, cô không quay lại, chỉ nói: “Không có gì.”

Khâu Hành hiện đang sống ở xưởng sửa xe, xưởng có khu ký túc xá cho những công nhân không có nhà ở địa phương. Phòng của Khâu Hành không ở cùng với họ, mà nằm ở một hướng khác của sân, liền kề với khu văn phòng.

Lâm Dĩ Nhiên không phải lần đầu đến đây, trước đây khi nghỉ lễ cô cũng đã đến.

Khâu Hành đưa cô về xưởng, anh đặt túi của cô vào phòng rồi

nói: “Em mệt thì nằm nghỉ một chút, tôi có việc, xong rồi tôi đưa em đi ăn.”

“Được rồi, không cần ra ngoài ăn đâu, chúng ta ăn ở đây cũng được.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Anh làm việc của anh đi.”

“Được.”

Khâu Hành nói thêm: “Nếu chán thì em cứ đi dạo xung quanh.”

“Được rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên lại cười, mắt cong lên, cô nói với anh: “Anh không cần lo cho em đâu.”

Vừa xuống tàu, Lâm Dĩ Nhiên thực sự muốn tắm. Cô khóa trái phòng và nhà tắm của Khâu Hành, nhanh chóng tắm xong, thay quần áo, sau đó giặt luôn bộ vừa thay ra.

Sau khi sắp xếp xong, Lâm Dĩ Nhiên không ra ngoài mà tiếp tục viết nốt bản thảo chưa hoàn thành trên tàu.

Khi Khâu Hành về thì cô vừa viết xong và lưu lại, Khâu Hành đưa cho cô một chai nước.

“Đi ăn thôi.” Khâu Hành nói.

“Được.” Lâm Dĩ Nhiên đứng dậy, theo Khâu Hành đến nhà ăn.

Lâm Dĩ Nhiên đến chỗ Khâu Hành không mặc váy vì sợ bất tiện. Cô mặc một chiếc áo ba lỗ, khoác ngoài một chiếc áo sơ mi xám, dưới là quần jeans mỏng, ôm sát. Vừa tắm xong, cô buộc tóc cao, trang phục đơn giản nhưng lại tôn lên vóc dáng thon thả, đôi chân thẳng và dài.

Khâu Hành đưa cô đi ăn, cả phòng công nhân đều chào hỏi, Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười vẫy tay. Mấy cậu trẻ như Tiểu Trương cười tươi gọi: “Chào chị dâu!”

Lâm Dĩ Nhiên hơi ngượng ngùng, nhưng trước đây họ cũng gọi như vậy nên cô cũng quen rồi.

Nhà ăn vốn có hai bàn lớn ngồi ăn cùng nhau, Khâu Hành vào bếp tìm hộp cơm của anh, thường khi anh không ở thì bếp giữ lại phần cho anh. Anh lấy một ít cơm và thức ăn cho Lâm Dĩ Nhiên, mang đến bàn, anh kéo ghế ra và nói: “Ngồi đây.”

Lâm Dĩ Nhiên ngồi cùng một bàn với những công nhân mặc đồ bảo hộ dính đầy dầu mỡ, trông có vẻ không hợp, nhưng cô lại hòa nhập rất tự nhiên.

Thợ cả Quách thấy cô đến, đặc biệt nổi lửa nấu riêng cho cô một món trứng ốp lết sốt chua ngọt.

Lâm Dĩ Nhiên cười cảm ơn, Khâu Hành gắp cho cô và mình mỗi người một cái, mấy cái còn lại để mấy cậu nhanh tay như Tiểu Trương chia nhau.

“Chị dâu đến mới có món trứng ốp la sốt chua ngọt, bình thường không bao giờ làm cho tụi em!”

Tiểu Trương than phiền: “Em đã nói bao lâu rồi là muốn ăn rồi!”

Thợ cả Quách không ăn chung với họ, mà phải đứng trông để thêm cơm thêm thức ăn cho họ, thường thì họ ăn xong ông mới yên ổn mà ăn. Lúc này, thợ cả Quách đứng bên cạnh, nghe vậy liền gõ một cái vào sau đầu Tiểu Trương, ông nói: “Cô gái trẻ mới ăn món sốt chua ngọt, cậu trai to xác, cậu ăn cái gì mà ăn.”

“Ai nói con trai to không ăn món sốt chua ngọt! Từ nhỏ em đã

thích ăn rồi!" Tiểu Trương kêu lên.

"Không làm cho cậu đâu." Thợ cả Quách trêu.

"Chị dâu, chị ở đây thêm mấy ngày nữa, để em ké đồ ăn của chị." Tiểu Trương cười hì hì, nói với cô.

Lâm Dĩ Nhiên cười gật đầu rồi ăn phần cơm của mình.

Khâu Hành múc nhiều cơm quá, Lâm Dĩ Nhiên ăn một lúc sau thì rõ ràng là ăn chậm lại.

"Ăn không nổi nữa à?" Khâu Hành hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên ban đầu gật đầu, muốn nói mình còn có thể cố gắng.

Nhưng chưa kịp nói gì, Khâu Hành đã trực tiếp lấy hộp cơm của cô. Anh ăn hết vài miếng, sau đó lấy hai quả cam đứng dậy nói: "Đi thôi."

Lâm Dĩ Nhiên chào mọi người, nhanh chóng theo Khâu Hành rời đi.

Khi ở đây, Khâu Hành sửa xe, Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên cạnh anh, Khâu Hành ra ngoài cũng gọi cô đi cùng, dù chỉ là đi lấy đồ, anh cũng để Lâm Dĩ Nhiên theo xe của anh.

Điều này làm Lâm Dĩ Nhiên nhớ lại những ngày cùng Khâu Hành trên xe tải, cô cũng cứ theo anh từ trước ra sau. Khâu Hành thỉnh thoảng quay lại nhìn cô một cái, để cô luôn trong tầm mắt.

Điều này làm trái tim Lâm Dĩ Nhiên trở nên mềm mại hơn, ký ức đó trong lòng cô giống như một bó hoa đã được phơi dưới ánh nắng mặt trời rất lâu, mặc dù có chút cũ kỹ, nhưng vẫn

mềm mại và dịu dàng.

“Đưa cái cờ lê cho tôi.” Khâu Hành nằm dưới gầm xe, đưa tay về phía Lâm Dĩ Nhiên.

“Cỡ mấy?” Lâm Dĩ Nhiên nhặt một cái hỏi.

“Cái này hả?”

“Không phải, cái số mười hai.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên cúi xuống tìm, rồi đổi cái khác đưa cho anh.

Khi đón cô buổi sáng, Khâu Hành đã thay bộ đồ đó ra và mặc vào bộ đồ công nhân bẩn thỉu.

Lâm Dĩ Nhiên cũng không chê anh bẩn, Khâu Hành nằm dưới gầm xe sửa xe, Lâm Dĩ Nhiên thì ngồi xổm bên cạnh, chống tay nhìn anh.

Trước mắt cô là Khâu Hành lấm lem bẩn thỉu này, trong đầu lại hiện lên hình ảnh Khâu Hành phong lưu trong lời kể của Chu Khả Khả.

Cô cũng là một người bị số phận trêu đùa, cô đã sớm chấp nhận tất cả, và chấp nhận một cách khá bình thản, với một thái độ cam chịu.

Nhưng đôi khi cô cũng tự hỏi, tại sao lại là họ?

Khâu Hành mất tất cả trong một đêm, tại sao? Lúc đó anh chỉ là một chàng trai bình thường đang tỏa sáng.

Những suy nghĩ này khiến ánh mắt Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành suốt cả ngày hôm đó, ngoài sự tập trung còn mang thêm những cảm xúc khác.

Khâu Hành nhận thấy Lâm Dĩ Nhiên lại đang nhìn mình như vậy, anh nhíu mày.

Ánh mắt của Lâm Dĩ Nhiên luôn ấm áp và dịu dàng, nhưng hôm nay ngoài điều đó, Khâu Hành còn cảm thấy cô có chút… xót xa.

Khâu Hành nhìn cô một cái rồi quay lại làm việc.

Buổi tối.

Phòng của Khâu Hành.

Công nhân về nhà thì về nhà, người đi ngủ thì đi ngủ, sân yên tĩnh chỉ còn tiếng gió thổi qua những tán lá cây xào xạc. Phòng của Khâu Hành để lại một chiếc đèn bàn mờ, rèm cửa dày được kéo kín.

Khâu Hành đã tắm rửa xong, cơ thể không còn hơi nước, mà lại khô ráo và ấm áp.

Anh sửa xe cả buổi chiều, mùi dầu máy bám đầy người không thể rửa sạch, tay dù đeo găng vẫn dính một chút dầu đen không thể tẩy sạch.

Lâm Dĩ Nhiên không ghét mùi này, cũng không ghét đôi tay của Khâu Hành.

Khâu Hành cúi đầu nhìn cô, chăm chú nhìn vào mắt cô, anh hỏi: “Hôm nay sao cứ nhìn tôi mãi thế?”

Lâm Dĩ Nhiên không nói, cô chỉ đưa tay, vòng qua cổ Khâu Hành, ôm anh một cách dịu dàng.

Khâu Hành có thể cảm nhận được hơi thở nhẹ nhàng của cô, cùng mùi hương thoang thoảng từ cơ thể cô.

Lâm Dĩ Nhiên luôn sạch sẽ, Khâu Hành luôn cảm thấy mình bẩn hơn khi đứng cạnh cô.

Khâu Hành nghiêng đầu, hôn nhẹ vào tai cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, vùng da sau tai nổi lên những cơn ớn lạnh nhỏ với động tác của Khâu Hành.

Họ quấn quýt và gần gũi.

Trong sự gần gũi tột độ này, Khâu Hành dù không thể gọi là dịu dàng, nhưng chưa từng làm tổn thương cô. Họ chưa bao giờ làm gì mà không có biện pháp bảo vệ, đây là giới hạn mà Khâu Hành giữ rất nghiêm, không bao giờ phá vỡ.

Lần trước đến đây, cái hộp màu xám là do Lâm Dĩ Nhiên tự tay mở, lớp bọc nhựa bên ngoài cô bóc mãi không ra, cuối cùng Khâu Hành phải dùng sức mạnh xé rách.

Vì vậy Lâm Dĩ Nhiên nhớ rõ, trong hộp đó họ đã dùng hai cái, còn lại một cái.

Do đó khi Khâu Hành lấy ra một cái từ hộp màu đen đã mở, khi họ lại hôn nhau, Lâm Dĩ Nhiên rõ ràng trở nên hơi không tập trung.

Khâu Hành nhận ra sự thay đổi của cô, ngón tay cái xoa nhẹ môi cô, hỏi nhỏ: “Em đang nghĩ gì thế?”

Lâm Dĩ Nhiên im lặng vài giây, rồi đột nhiên nhẹ nhàng đẩy Khâu Hành ra, cô kéo ngăn kéo ở đầu giường.

“Em làm gì đấy?” Khâu Hành lộ ra biểu cảm hơi ngơ ngác, có chút mơ hồ.

Trong ngăn kéo không có hộp màu xám lần trước, chỉ có vài hộp màu đen, trong đó có một hộp đã mở. Lâm Dĩ Nhiên cắn môi, cô cầm hộp đã mở ra, bên trong còn một cái. Tính cả cái Khâu Hành vừa lấy ra, có nghĩa là hộp này đã dùng một cái.

Lâm Dĩ Nhiên nắm chặt hộp đó, cô xoay người ngồi dậy.

Cô mặc áo hai dây, tóc xõa ra che khuất vai, ánh mắt trống rỗng nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành hoàn toàn bối rối: "Sao thế?"

Lâm Dĩ Nhiên vẫn cắn môi, Khâu Hành nhíu mày, anh kéo môi cô ra, sau đó nói: "Có gì thì nói, đừng trừng mắt với tôi."

"Anh…"

Lâm Dĩ Nhiên hắng giọng.

"Cái lần trước còn đâu?"

"Cái gì?" Khâu Hành không hiểu.

"Còn cái gì?"

Lâm Dĩ Nhiên lắc lắc hộp trong tay, mắt dần đỏ lên: "Lần trước mở không phải cái này."

"Bao cao su?" Khâu Hành đầy dấu chấm hỏi trên mặt, anh khó hiểu hỏi.

"Ý em là gì?"

"Anh đừng giả vờ." Trong mắt Lâm Dĩ Nhiên không còn sự dịu dàng ban ngày, hiếm khi trở nên dữ dội.

“Tôi giả vờ cái gì?” Khâu Hành nhíu mày, gần như rối rắm.

Lâm Dĩ Nhiên ném hộp đó về phía Khâu Hành, cô ưỡn ngực nói với anh: “Lần trước còn lại cái màu xám.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn chằm chằm Khâu Hành, cô hỏi thẳng: “Anh dùng với ai?”

*

Khâu Hành, bình thường anh nghĩ người ta chiều chuộng anh, nhưng đến lúc này anh có hoảng không?

Chương 26: “Em đang điều tra tôi à?” Khâu Hành nhướng một bên mày, nhìn cô

Khâu Hành cuối cùng cũng hiểu Lâm Dĩ Nhiên đang hỏi gì, trong mcột khoảnh khắc, anh không kiểm soát được biểu cảm của mình, nhìn Lâm Dĩ Nhiên với vẻ không thể tin nổi.

Anh không trả lời, cũng không phủ nhận, cứ như ngầm thừa nhận vậy.

Một giọt nước mắt lớn lập tức từ mắt Lâm Dĩ Nhiên rơi xuống, trượt qua cằm và rơi xuống đất.

Khâu Hành lúc này mới như bị giọt nước mắt đó làm tỉnh ngộ, anh hít một hơi sâu và đứng dậy.

Khâu Hành đứng bên giường, anh cúi đầu nhìn cô, không thể nói rõ là biểu cảm gì, anh hỏi cô: “Nếu tôi thực sự đã dùng thì sao?”

Lâm Dĩ Nhiên không ngẩng đầu, chỉ ngước nhìn anh, đôi mắt xinh đẹp đẫm lệ, trông thật đáng thương, nhưng biểu cảm lại giận dữ, đôi môi cứng đầu mím lại.

“Tôi đã dùng thì em sẽ làm gì?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ về mối quan hệ giữa cô và Khâu Hành, thực ra cô không có lập trường vững chắc, điều này thật nực cười. Lâm Dĩ Nhiên không trả lời, chỉ làm động tác đứng dậy định đi.

Khâu Hành đặt tay lên vai cô, đẩy cô ngồi lại xuống: “Tôi thật sự chịu thua em.”

Anh quay đầu nhìn xung quanh một lượt.

“Quần anh đâu rồi?”

Nói xong mới nhớ ra anh vừa tắm xong đã cho quần vào máy giặt, Khâu Hành mặc quần đùi đi vào phòng tắm, lấy lại chiếc quần jeans mặc ban ngày ra.

Anh ngay trước mặt Lâm Dĩ Nhiên, từ túi quần lấy ra một cái bao cao su màu xám rồi hỏi cô: “Em nói cái này à?”

Lâm Dĩ Nhiên chưa hoàn hồn, cô chớp mắt vài cái, rồi do dự hỏi: “Còn cái màu đen đâu?”

Khâu Hành sờ sờ túi quần, từ túi khác lấy ra một cái, mặt không biểu cảm: “Cái này?”

Mọi thứ đều khớp, Lâm Dĩ Nhiên lập tức cứng họng.

“Em đang điều tra tôi à?” Khâu Hành nhướng một bên mày, nhìn cô. Anh bây giờ tức cũng không tức nổi, mà cười cũng không cười nổi.

“Anh…”

Lâm Dĩ Nhiên ấp úng hỏi: “Anh mang trong túi, để làm gì?”

“Tôi biết em có muốn ở đây ngủ không à?” Khâu Hành tùy tiện ném quần xuống đất.

“Còn gì nữa không?”

Lâm Dĩ Nhiên hoàn toàn không thể nói gì, tình cảnh trở nên

lúng túng, rất khó giải quyết.

Khâu Hành đứng bên giường, một lát sau, anh dùng mu bàn tay không quá dịu dàng lau nước mắt trên mặt Lâm Dĩ Nhiên, cúi đầu hỏi cô: “Tôi trong lòng em làm chuyện gì cũng được sao? Tôi tởm đến thế à?”

Lâm Dĩ Nhiên theo phản xạ lắc đầu, nhưng chuyện vừa rồi khiến cô không thể mở miệng phủ nhận, cô xấu hổ đến nỗi không thể ngẩng đầu lên, chỉ có thể đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy eo Khâu Hành.

Khâu Hành nhìn vào sau đầu cô, cũng không nói gì thêm, không còn tức giận nữa.

Đêm đó Khâu Hành rất hung dữ, Lâm Dĩ Nhiên không dám kêu lên một tiếng, bao cao su màu xám vẫn là do cô tự tay xé.

Khâu Hành chỉ lạnh lùng nhìn cô xé, không hề động đậy, sau đó cũng không có ý muốn giúp đỡ.

Mặt Lâm Dĩ Nhiên nóng bừng như sắp cháy, nhưng không còn cách nào khác, tự mình gây ra thì tự mình chịu.

Chuyện này khiến Lâm Dĩ Nhiên suốt hai ngày sau đó khi đối mặt với Khâu Hành đều có chút cảm giác tội lỗi và âm thầm làm lành, Khâu Hành thì ngược lại, trở nên cao ngạo hơn, bày ra bộ mặt lạnh lùng.

Nhưng cũng không phải là không có lợi ích gì.

Dù có cao ngạo, nhưng Khâu Hành với chút tức giận lại có vẻ sống động hơn, mối quan hệ giữa hai người trong khoảng thời gian này vốn không nóng không lạnh cũng nhờ sự việc nhỏ nhặt này mà có sự đột phá.

“Khâu Hành?” Lâm Dĩ Nhiên từ bên ngoài lấy nước vào phòng, thấy Khâu Hành không có ở đó nên gọi một tiếng.

Không ai đáp lại, Lâm Dĩ Nhiên lại đi tới phòng tắm, thò đầu nhìn vào: “Khâu Hành?”

Khâu Hành đang sửa vòi hoa sen, trước đó đầu vòi có chút rò rỉ, Khâu Hành đã tháo ra và đang quấn băng keo. Khâu Hành không quay đầu lại, chỉ hỏi: “Lại muốn điều tra gì nữa?”

Lâm Dĩ Nhiên im lặng co vai, nhỏ giọng đáp: “Không điều tra nữa.”

“Vậy tìm tôi có việc gì?” Khâu Hành lạnh nhạt nói.

“Chỉ hỏi xem…”

Lâm Dĩ Nhiên cầm nước đi vào, vặn nắp đưa đến bên cạnh Khâu Hành: “Anh khát không? Uống chút nước đi?”

“Không uống.” Khâu Hành nói.

“Ồ…”

Lâm Dĩ Nhiên uống một ngụm nhỏ, rồi đậy nắp lại.

“Anh có cần em giúp gì không?”

“Không cần.” Khâu Hành trả lời.

Lâm Dĩ Nhiên không có gì để hỏi nữa, Khâu Hành tự mình làm việc, Lâm Dĩ Nhiên đứng phía sau.

Lâm Dĩ Nhiên cũng không phải là một cô gái nói nhiều, cô cũng ít lời, hai người ít lời lại gặp nhau không náo nhiệt, bình thường thì không sao, nhưng lúc này Lâm Dĩ Nhiên có chút khó xử.

Cô không biết dỗ dành người khác, Khâu Hành cũng chẳng bao giờ nghe ai dỗ dành.

Khâu Hành làm gần xong, lắp lại vòi hoa sen là xong việc.

Cảm thấy có ai đó đang chạm vào áo mình, Khâu Hành quay lại nhìn thấy Lâm Dĩ Nhiên đang dựa vào bồn rửa, nghịch mép áo của anh.

Khâu Hành không để ý, quay lại tiếp tục vặn vòi hoa sen.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn không nói tiếng nào, chỉ nghịch mép áo anh, quấn quanh ngón tay rồi tháo ra. Khi Khâu Hành vặn xong vòi hoa sen, cúi xuống nhặt kìm và băng keo để đi ra.

Lâm Dĩ Nhiên cũng không lên tiếng, cũng không buông tay, chỉ kéo mép áo của Khâu Hành.

Khâu Hành đổi tay, cầm công cụ sang tay khác, tay còn lại nắm lấy tay Lâm Dĩ Nhiên, kéo cô ra ngoài.

Lâm Dĩ Nhiên ngoan ngoãn theo ra, Khâu Hành trước khi ra khỏi phòng nhìn cô một cái, thấy cô vẫn cúi đầu, anh đến gần hôn nhẹ lên môi cô. Lâm Dĩ Nhiên cười, hai tay ôm lấy cánh tay Khâu Hành, cùng anh ra ngoài.

Hai người họ thân mật như vậy, trong mắt người khác trông như một đôi tình nhân quấn quýt không rời.

Thực ra họ cũng không khác gì tình nhân, những việc tình nhân nên làm họ đều làm, nếu nói về ngọt ngào thì đôi khi cũng rất ngọt ngào. Nhưng chỉ có họ mới biết, mối quan hệ trông như tình nhân này là có thời hạn, đến lúc thì sẽ chấm dứt.

Lâm Dĩ Nhiên không muốn phá vỡ hiện trạng, lần này cô đến

không phải để nhắc lại chuyện này với Khâu Hành. Cô đến mà không có mục đích gì, lý do chỉ đơn giản như cô đã nói với Khâu Hành.

Lão Lâm nhân dịp nghỉ Tết Đoan Ngọ cũng ra ngoài, tiện đường ghé qua thăm Khâu Hành.

Ông không gọi điện báo trước, Khâu Hành không biết ông sẽ đến. Khi xe của lão Lâm lái vào, đúng lúc thấy Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên chuẩn bị ra ngoài.

Khâu Hành thấy xe của ông, giơ tay chào.

“Đi đâu đấy?” Lão Lâm thò đầu ra khỏi cửa xe hỏi.

“Ra ngoài ăn, anh ăn chưa?” Khâu Hành nói.

Lão Lâm vẫy tay: ” Tôi cũng chưa ăn, đi cùng luôn, qua đây lên xe.”

Lâm Dĩ Nhiên ngồi vào ghế sau, lão Lâm chào hỏi cô, hỏi cô đến từ khi nào.

Lâm Dĩ Nhiên cười trả lời: “Hôm trước, nghỉ lễ nên đến. Vợ anh khỏe không ạ?”

“Bà ấy vẫn vậy, khỏe lắm.”

Lão Lâm quay sang nói với Khâu Hành: “Mẹ cậu dạo này cũng khỏe, hôm qua chị dâu cậu làm bánh ú mang qua, nói bà ấy tinh thần tốt lắm.”

“Dạ, dạo này vẫn ổn.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên từ mùa hè đó đi theo Khâu Hành mà quen biết lão Lâm, bây giờ đã quen thuộc rồi. Cùng ăn cơm cũng không còn

gượng gạo, Lâm Dĩ Nhiên tự ăn cơm, nghe họ nói chuyện.

Họ nói về chuyện của hai xưởng, về chiếc xe của Khâu Hành và mấy chiếc xe anh thuê.

Lão Lâm cười nói với Khâu Hành: "Cuối cùng cậu cũng xoay xở được, mấy năm qua bị đè nén quá rồi."

Khâu Hành lại không có cảm giác gì sâu sắc về chuyện này, đã qua rồi thì cho qua.

Lâm Dĩ Nhiên không ngờ đang nói chuyện, đề tài lại chuyển sang cô.

"Đúng rồi." Lão Lâm đột nhiên gọi cô một tiếng, Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn.

"Ba em về rồi." Lão Lâm nói.

Lâm Dĩ Nhiên sặc, ho mấy tiếng. Cô nhìn lão Lâm, lại có chút đờ đẫn quay sang nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành hỏi: "Anh thấy ông ấy à?"

"Không, tôi nghe nói thôi." Lão Lâm nói.

"Tôi định gặp ông ấy rồi báo hai đứa, nhưng chưa gặp được, nên quên mất."

"Về thì về thôi."

Lâm Dĩ Nhiên ho xong lấy lại bình tĩnh, nói: "Ông ấy trả được tiền là tốt."

Khi Lâm Dĩ Nhiên đi học, chính Khâu Hành đã nhờ lão Lâm tìm một người quen biết chung, làm trung gian để nói chuyện một

lần. Dù là khoản nợ của ba Lâm Dĩ Nhiên hay việc Khâu Hành đánh người hai lần, đều đáng để bàn.

Lão Lâm ở địa phương có chút quan hệ, nói chuyện cũng có trọng lượng, sau đó đám người kia đồng ý không làm phiền Lâm Dĩ Nhiên nữa, chỉ tìm ba cô.

Trong quá trình này chắc chắn đã tốn chút tiền, cụ thể bao nhiêu Khâu Hành không nói, chỉ nói không nhiều.

Nhờ đó mà Lâm Dĩ Nhiên có thể yên tâm học đại học, không cần lo lắng bị người ta tìm đến trường đòi nợ.

Sau này ba cô có trả hết nợ hay không Lâm Dĩ Nhiên không rõ, cũng không quan tâm. Chỉ biết rằng thời gian đi học của cô bình yên vô sự, nên cô đoán là chắc đã trả.

Giờ nghe tin ba cô về, Lâm Dĩ Nhiên ngoài phút đầu có chút xao động, sau đó tâm trạng lại bình thường như không.

“Ông ấy về rồi chắc không tránh được tìm đến em đâu.” Lão Lâm nói với Lâm Dĩ Nhiên.

“Không biết lần này về để sống yên ổn hay lại nợ nần ngoài kia rồi về trốn nợ, dù sao ông ấy tìm đến em thì cũng đừng mềm lòng, xem ý ông ấy thế nào.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, nói: “Dạ, em biết rồi.”

Khâu Hành chạm vào tay Lâm Dĩ Nhiên đang cầm đũa, nói: “Ăn đi.”

Lâm Dĩ Nhiên “ừm” một tiếng, tiếp tục ăn.

Chuyện này thực sự không phải là chuyện lớn trong cuộc sống của Lâm Dĩ Nhiên, cô thậm chí thường quên mất là mình còn có

một người cha.

Tuy nhiên, cô không bận tâm, Khâu Hành lại có vẻ quan tâm hơn cô, biểu hiện cụ thể là khi chỉ có hai người họ, anh không giữ bộ dạng lạnh lùng như mấy ngày qua, trở nên dễ nói chuyện, ấm áp hơn nhiều.

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ, Khâu Hành có thể lo lắng cô mang chuyện trong lòng, hoặc cũng có thể thấy thương cô, mẹ đã mất, chỉ còn mỗi người cha, mà người cha lại ép cô đến đường cùng.

Đêm trước khi Lâm Dĩ Nhiên rời đi, Khâu Hành tắm xong bước ra, Lâm Dĩ Nhiên đã nằm sẵn trên giường.

Cô dịch sang bên cạnh, nhường chỗ cho Khâu Hành.

Khâu Hành tắt đèn, trước khi nằm xuống anh đưa tay vuốt vuốt cái gối, gạt tóc của Lâm Dĩ Nhiên sang một bên. Tóc cô dài, trước đây thường bị Khâu Hành đè lên mấy lần.

“Lần này về rồi đừng đến nữa, đừng phiền phức.”

Khâu Hành dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Anh có thời gian sẽ qua.”

Mấy ngày nay hai người thân mật hơn nhiều, Lâm Dĩ Nhiên nói nhỏ: “Anh lại không đến.”

“Anh không đến là do bận.” Khâu Hành nhắm mắt, nói xong lại nói thêm một câu.

“Không phải do anh bận mấy việc linh tinh.”

Nói đến chuyện này, Lâm Dĩ Nhiên không biết nói gì, trong chăn khẽ nắm tay Khâu Hành.

“Em biết rồi.” Cô nhẹ giọng nói.

“Em có muốn đếm luôn không, để lần sau đỡ nói tôi không khớp số, tôi giải thích không xong.” Khâu Hành nói.

“Đếm gì…”

Lâm Dĩ Nhiên chưa nói xong đã phản ứng lại, cô vội nói: “Không cần không cần, sau này không hỏi nữa.”

Khâu Hành trong bóng tối nắm lấy ngón tay mảnh khảnh của cô, x0a nắn một lúc. Lúc này thời tiết vừa phải, không lạnh cũng không nóng, nắm tay nhau rất dễ chịu, động tác x0a nắn của Khâu Hành khiến người ta cảm thấy ấm áp.

Lâm Dĩ Nhiên buồn ngủ, cảm nhận được Khâu Hành nắm tay cô đưa lên miệng khẽ chạm, rồi kéo tay cô đặt lại chỗ cũ.

“Đừng lo mấy chuyện không đâu, tôi hứa sẽ ở bên em ba năm, chắc chắn sẽ giữ lời.” Cô nghe thấy Khâu Hành nói.

Chương 27: [Ra ngoài gặp Dĩ Nhiên rồi, để mình bắt được cặp đôi này!]

Lâm Dĩ Nhiên từ chỗ Khâu Hành về, bắt đầu chuẩn bị mấy bài luận cuối kỳ. Đi học, viết bài, dịch thuật, viết luận văn, thời gian kín mít, sống cuộc sống đều đặn trong trường.

Khâu Hành vẫn rất ít khi tìm cô, chỉ cần hai người xa nhau, Khâu Hành lại trở lại thái độ lạnh nhạt như trước, Lâm Dĩ Nhiên cũng không thất vọng. Vốn dĩ cô là người có cảm xúc ổn định, đã quen với điều đó, Khâu Hành trước giờ vẫn vậy.

Nhưng có điều khác biệt là, dù Khâu Hành không tìm cô, bây giờ Lâm Dĩ Nhiên gần như ngày nào cũng nhắn tin cho anh, dù không có chuyện gì. Cô không còn bị động như trước, dù Khâu Hành không phải lúc nào cũng trả lời cô.

“Dĩ Nhiên, đi thôi?” Lý Thiên Đóa từ bên cạnh thò đầu qua, nói nhỏ với Lâm Dĩ Nhiên.

“Mình đói rồi…”

Hai người đã ngồi học ở phòng tự học cả buổi chiều, sau khi ngủ trưa xong đã đến, lúc này đã đến giờ ăn tối.

Lâm Dĩ Nhiên cũng hạ giọng trả lời: “Mình làm xong rồi tụi mình đi.”

“Được, được.” Lý Thiên Đóa gật đầu liên tục.

“Đợi cậu!”

Hai người thu dọn máy tính rời khỏi, Lý Thiên Đóa ôm lấy cánh tay Lâm Dĩ Nhiên, vừa đi vừa lắc lư, búi tóc tròn của cô ấy cũng lắc lư theo.

“Mình cứ vào phòng tự học là chóng mặt, khó thở.”

Cô ấy hít sâu một cách khoa trương, rồi nói một cách bất đắc dĩ: “Nhưng ở ký túc xá lại hay buồn ngủ.”

Lâm Dĩ Nhiên cười nói: “Cậu đừng ở ký túc xá nữa, ban ngày ngủ nhiều buổi tối lại không ngủ được.”

“Đúng thế, mình không muốn thức đêm nữa, mọi người đều ngủ chỉ mình mình thức, mình thấy cô đơn lắm.” Cô ấy nói với vẻ buồn bã.

Lâm Dĩ Nhiên nhớ lại chuyện Lý Thiên Đóa khóc đêm vì mất ngủ hồi năm nhất, cô xoa xoa tay bạn.

Lúc đó, Lâm Dĩ Nhiên nửa đêm nghe thấy cô ấy khóc, nhẹ nhàng hỏi có chuyện gì, Lý Thiên Đóa vén rèm giường lên, nói với vẻ đáng thương là không ngủ được, nhớ nhà. Lâm Dĩ Nhiên liền bảo cô ấy sang giường mình, ngồi cùng cô ấy rất lâu. Lý Thiên Đóa ngửi thấy mùi thơm trên giường, đèn ngủ đầu giường ấm áp, cảm thấy mình không còn quá đáng thương nữa.

Lý Thiên Đóa cũng nhớ lại chuyện này, cô ấy cười vui vẻ, đầu dựa sát vào người Lâm Dĩ Nhiên, nói: “Dĩ Nhiên cậu tốt thật.”

Lâm Dĩ Nhiên có khí chất khác biệt với những cô gái cùng tuổi, trầm tĩnh, dịu dàng, dường như chín chắn hơn người khác, khiến người ta không tự chủ mà muốn gần gũi.

Hai người ăn cơm ở một quán trà trong trường, đúng giờ ăn tối,

sinh viên đến ăn rất đông, lúc họ vào còn đúng một bàn bốn người cuối cùng.

“Mình muốn gọi một đ ĩa bánh bao nhân trứng sữa, muốn ăn quá. Còn gọi gì nữa nhỉ…” Lý Thiên Đóa quét mã xem menu, vừa lẩm bẩm.

Lâm Dĩ Nhiên gọi một phần cơm trứng và hai cốc nước uống.

“Chào hai bạn.”

Có người đứng bên bàn nói chuyện với họ, cả hai ngẩng đầu lên nhìn, thấy là hai nam sinh ngành báo chí trong viện. Đều là cùng một viện, học chung những môn lớn, cũng thường tham gia các hoạt động cùng nhau, nên đều biết nhau.

Lâm Dĩ Nhiên vẫy tay chào, Lý Thiên Đóa đáp lại: “Chào.”

Một trong hai nam sinh có mái tóc uốn hơi quen thuộc, cậu ta ngồi xuống bên cạnh Lâm Dĩ Nhiên, cười hỏi: “Không phiền nếu ghép bàn chứ?”

Trong quán đã đông người, ghép bàn là bình thường. Nhưng quán này có dãy ghế dài, nếu ghép bàn thì nên là Lý Thiên Đóa và Lâm Dĩ Nhiên ngồi một bên, nam sinh này lại ngồi ngay cạnh Lâm Dĩ Nhiên, chặn cô ở bên trong, điều này có vẻ không phù hợp.

Chưa kịp để Lâm Dĩ Nhiên nói, Lý Thiên Đóa hắt hơi, cô ấy lấy một tờ giấy lau mũi, vừa lau vừa nói: “Không phiền thì không phiền, nhưng tôi bị cảm, sợ lây cho các cậu.”

Nói xong còn quay đầu sang bên cạnh ho mấy tiếng.

Nam sinh ngồi cạnh Lâm Dĩ Nhiên nói: “Không sao, không phiền đâu.”

“Tôi lại phiền đấy, các cậu ngồi đây tôi không dám ho, không ho thì cổ họng khó chịu.” Lý Thiên Đóa vừa xoa mũi vừa nói.

Nam sinh đứng bên cạnh nói: “Bên kia có người vừa đi, ngồi bên đó đi.”

“Vậy tốt quá.” Nam sinh đối diện đứng dậy đi theo, trước khi đi còn cười cười với hai cô.

“Thật đáng ghét.” Khi họ đi rồi, Lý Thiên Đóa nhỏ giọng nói.

Lâm Dĩ Nhiên ra hiệu cô ấy nói nhỏ thôi.

“Cậu ta ngồi cả lên váy cậu! Tức quá đi mất!” Lý Thiên Đóa trừng mắt, vô cùng khó chịu.

“Không có.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói nhỏ.

“Mình thấy cậu ta định ngồi nên đã kéo váy sang rồi.”

“Mông nặng như vậy, nói ngồi là ngồi.” Lý Thiên Đóa cau mày.

“Mình thấy cậu ta cố tình, cậu ta là ai mà lại ngồi cạnh nữ thần, cậu ta xứng sao!”

Lâm Dĩ Nhiên bị Lý Thiên Đóa làm cho cười không ngừng, cô ấy tay cô, giận dữ nói: “Tức chết tiên nữ rồi!”

Lúc này trà chanh vừa tới, Lâm Dĩ Nhiên đẩy đến tay cô ấy, cười nói: “Tiên nữ đừng giận nữa, uống chút nước giải khát đi.”

Lý Thiên Đóa cắn ống hút uống một ngụm lớn, quả nhiên hết giận, vì nước ngọt nên lại vui vẻ.

Hôm nay Lâm Dĩ Nhiên mặc váy không phải váy ôm, váy xòe

rộng, bên ngoài một lớp mỏng, bên trong có lớp lót cùng màu.

Khi nam sinh ngồi xuống không ngồi lên váy, nhưng vì Lâm Dĩ Nhiên kéo váy sang, váy bị rách bởi một chiếc đinh nhỏ trên ghế sofa.

Cô chỉ phát hiện khi về ký túc xá thay đồ, Lý Thiên Đóa lại tức giận.

Lâm Dĩ Nhiên cũng thấy tiếc, váy chưa mặc được mấy lần, giờ không mặc được nữa.

Cô thường mặc váy, phần lớn là váy dài.

Khâu Hành thích nhìn cô mặc váy, dù anh chưa bao giờ nói, nhưng Lâm Dĩ Nhiên biết.

Hồi năm nhất, Khâu Hành lần đầu đến trường tìm cô, Lâm Dĩ Nhiên mặc váy dài ra gặp anh, Khâu Hành nhìn cô vài giây, ánh mắt đó cô vẫn nhớ.

Lâm Dĩ Nhiên khi ở trên xe Khâu Hành đều mặc áo phông và quần dài, sau này ở với anh lâu dần trở nên đơn giản hơn, tóc cũng thường buộc lỏng.

Cô mặc váy dài trắng từ trường đi ra, tóc bị gió thổi bay, gương mặt trắng trẻo mang theo niềm vui và hân hoan gặp anh, Khâu Hành trong khoảnh khắc đó thật sự bị cuốn hút.

Buổi tối, sau khi thu dọn xong, Lâm Dĩ Nhiên nằm trên giường nhắn tin cho Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên: [Khâu Hành?]

Khâu Hành chắc cũng đã nằm, trả lời rất nhanh: [Nói đi.]

Lâm Dĩ Nhiên gửi hai tấm ảnh qua.

Rồi hỏi: [Cái nào đẹp?]

Cô gửi hai bức ảnh váy.

Lâm Dĩ Nhiên: [Hôm nay váy bị rách, em phải mua một cái mới để bù vào.]

Những chủ đề như thế này trước đây cô không bao giờ nhắn cho Khâu Hành, hai người cũng không nói về những điều này. Khâu Hành thường nói với cô rằng "có chuyện thì tìm tôi". Lâm Dĩ Nhiên liền mặc định là không có chuyện gì thì không tìm.

Lần này từ chỗ Khâu Hành trở về, Lâm Dĩ Nhiên thỉnh thoảng sẽ ném những chủ đề nhỏ nhặt như vậy qua cho anh.

Khâu Hành: [Mua thêm một cái nữa tủ không còn chỗ treo sao?]

Anh nói giọng mỉa mai, Lâm Dĩ Nhiên cười đáp lại: [Chỉ muốn mua một cái thôi.]

Khâu Hành không trả lời ngay, một lúc sau Lâm Dĩ Nhiên nhận được tin nhắn, thông báo chuyển khoản từ ngân hàng.

Lâm Dĩ Nhiên lập tức chuyển lại cho anh, nói: [Không cần tiền đâu.]

Khâu Hành ngắn gọn: [Mua hai cái.]

Anh không phải là người thích hợp để trò chuyện, dù Lâm Dĩ Nhiên chủ động tìm đề tài, Khâu Hành cũng không cùng cô trò chuyện. Lâm Dĩ Nhiên cũng không để tâm, tự đi mua một cái váy, rồi nhắn cho Khâu Hành một tin "chúc ngủ ngon."

Lâm Dĩ Nhiên thỉnh thoảng thấy món đồ nào hợp với Khâu

Hành cũng sẽ mua cho anh, gửi thẳng đến nhà máy. Khâu Hành vai rộng, lại cao, rất hợp mặc đồ, mặc gì cũng đẹp. Hồi còn đi trên xe tải, anh mặc toàn đồ cũ nhưng vẫn không làm giảm đi sự đẹp trai của anh.

Lâm Dĩ Nhiên dùng số tiền mới nhận được từ một bài viết, mua cho Khâu Hành một chiếc áo ngắn tay.

Hồi cấp hai và cấp ba, Khâu Hành rất kén chọn quần áo, là một thiếu niên thích làm điệu. Sau khi gia đình gặp chuyện, anh thay đổi hoàn toàn, có gì mặc đó.

Lâm Dĩ Nhiên mua cho anh một chiếc áo hợp tác giữa hai thương hiệu, nền đen, phía sau có một họa tiết màu tím, hơi nổi bật hơn so với những gì Khâu Hành thường mặc.

Khâu Hành cũng không kén chọn, Lâm Dĩ Nhiên mua cho anh thì anh sẽ mặc.

Thường ngày ở nhà máy anh mặc đồng phục công nhân, bẩn thì giặt, giặt vài lần không sạch thì đổi bộ khác. Khi ra ngoài, Khâu Hành mặc những chiếc áo mà Lâm Dĩ Nhiên mua, gặp cái nào mặc cái đó.

Hôm đó, Khâu Hành đang lái xe ra ngoài thì nhận được một tin nhắn.

Anh tranh thủ liếc nhìn, là Chu Khả Khả gửi cho anh một bức ảnh.

Trong ảnh, một cô gái đứng ở quảng trường trước cổng trường, mặc áo chống nắng bên ngoài áo phông, tay che trán chắn nắng. Bên cạnh cô là một chàng trai, cao hơn cô một chút, hai người đang nói chuyện.

Chu Khả Khả: [Ra ngoài gặp Dĩ Nhiên rồi, để mình bắt được cặp

đôi này!]

Trong ảnh, chàng trai mặc áo phông đen, phía sau có họa tiết tím rất nổi bật. Còn Lâm Dĩ Nhiên mặc áo chống nắng, nhưng bên trong có thể thấy logo tím nhỏ trên ngực áo phông đen.

Người qua đường nhìn vào, hẳn sẽ thấy họ là một cặp đôi mặc đồ đôi trong khuôn viên trường.

Đèn đỏ còn vài giây, Khâu Hành tắt ảnh đi, gõ vài phím trả lời một tin nhắn, sau đó khóa màn hình và vứt điện thoại sang một bên.

Khâu Hành: [Áo đẹp đấy.]

Chương 28: Trong mắt Khâu Hành, cô là một cô bé sợ bị bỏ rơi, nếu thật sự bị bỏ rơi sẽ rơi nước mắt

Chu Khả Khả cười khúc khích, nói: [Anh bạn, điểm chú ý của anh thật khác thường!]

Chu Khả Khả: [Rốt cuộc khi nào cậu! Mời mình Ăn cơm!]

Khâu Hành lái xe đến nơi mới trả lời: [Lần sau cậu về nhà thì báo tôi biết.]

Chu Khả Khả: [Cậu đừng có lừa mình, Dĩ Nhiên sắp tốt nghiệp rồi! Cậu nợ mình một bữa ăn mà mình còn chưa được ăn!]

Thật sự có chút không hợp lý, Khâu Hành lại đảm bảo một lần nữa, Chu Khả Khả mới hài lòng.

Nói xong chuyện ăn uống, Chu Khả Khả quay lại tám chuyện: [Nhưng mà mình không thích cậu nam sinh này, nhìn không hợp với Dĩ Nhiên.]

Khâu Hành nhìn tin nhắn, không trả lời.

Anh đang ra ngoài lấy đồ, bận nói chuyện với người khác nên không có thời gian trả lời, hơn nữa chủ đề này đối với Khâu Hành thật sự vô vị, anh không muốn nói.

Anh hoàn toàn không để tâm, không tin tưởng điều đó.

Buổi tối, sau khi tắm xong, Lâm Dĩ Nhiên ngồi vào bàn máy tính làm việc. Điều hòa trong ký túc xá bật hơi lạnh, Lâm Dĩ Nhiên khoác thêm một chiếc áo ngoài.

Trước khi bắt đầu làm việc, Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên ghế, nhắn tin cho Khâu Hành: [Khâu Hành?]

Mỗi lần nói chuyện, cô đều phải gọi anh một tiếng trước, giống như khi cô ở bên Khâu Hành, phải đợi anh "ừm" một tiếng rồi mới nói tiếp.

Nếu Khâu Hành trả lời tin nhắn thì chứng tỏ anh đã thấy, nếu không trả lời thì chắc là đang bận, Lâm Dĩ Nhiên cũng sẽ không nhắn tiếp.

Khâu Hành bận cả chiều, tối lại ra ngoài ăn tối với người khác, lúc này mới về, cũng vừa tắm xong. Khâu Hành nhìn thấy tin nhắn rồi trả lời: [Nói đi.]

Lâm Dĩ Nhiên ngồi co chân lên ghế, nghĩ lại chuyện ban ngày vẫn thấy ngượng, cô nhanh chóng gõ bàn phím nhắn cho Khâu Hành: [Hôm nay ngượng quá.]

Lâm Dĩ Nhiên: [Hôm nay bọn em có hoạt động thực tập, chia nhóm ra ngoài phỏng vấn, em với một bạn nam trong lớp cùng nhóm.]

Khâu Hành coi như không nhìn thấy bức ảnh, trả lời một chữ: [Ừ.]

Lâm Dĩ Nhiên tiếp tục gõ nhanh:

[Kết quả là em và cậu ấy mặc đồ giống nhau, y hệt luôn.]

[Mọi người cứ trêu mãi, sau đó em mượn áo chống nắng của Hân Nhiễm, mới đỡ hơn một chút.]

[Vừa nóng vừa nắng suốt cả buổi chiều.]

Cô không nói là mặc cùng áo với Khâu Hành, cũng không nói là áo đó cô cũng có, Khâu Hành cũng coi như không biết.

Khâu Hành trả lời: [Hôm nay không mặc váy à?]

Lâm Dĩ Nhiên: [Không, em sợ ra ngoài không tiện.]

Khâu Hành nhắn qua lại vài câu, Lâm Dĩ Nhiên hôm nay có nhu cầu chia sẻ, muốn nói chuyện với Khâu Hành. Khâu Hành nghĩ, cô vẫn thẳng thắn như vậy, có gì cũng không cần người khác hỏi, tự mình nói hết.

Khâu Hành nhắn: [Giống thì giống, em để ý làm gì.]

Lâm Dĩ Nhiên trả lời: -Mọi người nói là đồ đôi.]

Khâu Hành: [Nói thì cứ nói.]

Lâm Dĩ Nhiên lập tức nhắn: [Thế không được.]

Không đợi Khâu Hành nói thêm, cô lại gõ nhẹ vài cái, nhắn: [Em có mà.]

Cô có gì?

Chắc không phải là đồ đôi.

Sau tin nhắn này Khâu Hành không trả lời, Lâm Dĩ Nhiên cũng không nhắn thêm.

Khi thời gian hẹn càng gần, Lâm Dĩ Nhiên dù không nhắc đến nữa, nhưng thỉnh thoảng cũng thăm dò bằng những câu nói vượt quá giới hạn, thử xem phản ứng của Khâu Hành.

Cô giống như đứa trẻ sợ bị cha mẹ bỏ rơi ở trường học, sợ chia tay, không có cảm giác an toàn. So với người khác, cô có quá ít thứ.

Sự không nỡ và cẩn thận của cô rất rõ ràng, trong mắt Khâu Hành, cô là một cô bé sợ bị bỏ rơi, nếu thật sự bị bỏ rơi sẽ rơi nước mắt.

Khâu Hành thực sự muốn ở bên cô thêm một đoạn, anh không muốn thấy cô khóc.

Cuối cùng thì đối tượng của Mao Tuấn vẫn tan vỡ, không thành.

Lý do là của cô gái không hài lòng vì Mao Tuấn không có công việc chính thức, cho rằng sửa xe cuối cùng cũng không có mặt mũi, sau này người ta hỏi con rể làm gì, không biết nói thế nào.

Mẹ của cô gái thì không nói gì, chỉ bảo hai người tình cảm tốt là được. Nhưng có lẽ trong lòng cô gái cũng luôn có khúc mắc, bố vừa khuyên thì quyết định, tình cảm mới chớm nở cũng không khó buông bỏ.

Mao Tuấn trở nên chán nản, vai rủ xuống, làm việc không kể ngày đêm.

“Không coi trọng thợ sửa xe thì nói sớm, không phải lãng phí tình cảm của tôi à?”

Mậu Tuấn từ dưới gầm xe chui ra, người và mặt đều đen nhẻm, tóc cũng rối bù, đi qua bên kia lấy linh kiện.

Khâu Hành đưa đồ cho anh ta, cũng không biết nói gì để an ủi.

“Nói xem tôi sửa xe thì sao? Tôi kiếm cũng không ít, trong xưởng cũng không thiếu sinh viên đại học, sinh viên đại học

còn không sửa giỏi bằng tôi, tôi không kiếm nhiều hơn sinh viên đại học sao?"

Mắt và miệng Mao Tuấn đều rủ xuống, trông rất buồn bã.

"Vậy thì cố gắng kiếm tiền đi." Khâu Hành nói.

"Kiếm nhiều hơn có ích gì? Không có văn hóa, không có công việc tốt." Mao Tuấn tự giễu.

Vẫn bị tổn thương lòng tự trọng, nhưng bản thân cũng không có cách, gốc gác này dù cố gắng làm việc bao nhiêu cũng không bù đắp được.

Khâu Hành không khuyên được những lời giả tạo, chỉ nói: "Kiếm nhiều tiền ít nhất sau này người khác còn có thể thấy cậu kiếm được, không thì thấy cái gì."

"Cậu làm tôi đau rồi!" Mao Tuấn hét lên.

"Tôi không còn điểm gì tốt sao?"

Khâu Hành cười một tiếng, Tiểu Trương bên cạnh tiếp lời: "Anh Khâu chỉ nói mấy lời đau lòng thôi! Anh ấy có bạn gái xinh đẹp như thế, còn học trường trọng điểm! Anh ấy không lo chuyện tìm người yêu, anh ấy chỉ nói mấy lời bông đùa thôi!"

"Người gì thế! Đuổi cậu ta ra ngoài!" Mậu Tuấn tức giận nói.

"Đuổi ra ngoài đuổi ra ngoài!"

Khâu Hành chống tay ngồi trên một chồng lốp xe, cười nói: "Ai bảo tôi có bạn gái."

Mao Tuấn nhặt chai nước khoáng còn lại nửa chai ném qua đánh anh, Khâu Hành nghiêng đầu tránh, đúng lúc có cuộc gọi

đến, Khâu Hành nhấc máy, nụ cười vẫn chưa tắt, anh nói: “Sao vậy?”

Giọng điệu của Khâu Hành khi nhận điện thoại khiến Lâm Dĩ Nhiên ở đầu dây bên kia ngẩn người, cô hỏi anh: “Anh cười gì thế?”

“Mao Mao thất tình.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên dở khóc dở cười: “Mao Mao thất tình mà anh cười gì?”

Mậu Tuấn ở bên cạnh nghe thấy, lớn tiếng nói: “Cậu ấy đang khoe có bạn gái! Có bạn gái! Bạn trai của em không có chút đồng cảm nào, đừng quen cậu ấy nữa, người này không tốt!”

Khâu Hành lại cười, Lâm Dĩ Nhiên bị nụ cười của anh làm cho vui lây, cũng cười theo.

“Chuyện gì vậy?” Khâu Hành hỏi Lâm Dĩ Nhiên ở đầu dây bên kia.

Lâm Dĩ Nhiên mới nhớ ra, cô nói: “Gửi mã xác thực cho em, em nhắn tin cho anh mà anh không trả lời, trước đây em dùng tài khoản đăng ký bằng điện thoại của anh.”

Khâu Hành cầm điện thoại lên nhìn, đọc mã cho cô.

“689745… Xác thực thất bại.”

Lâm Dĩ Nhiên thử lại, vẫn không đúng.

“Khâu Hành?”

Khâu Hành nhìn lại lần nữa, anh sửa lại: “689475.”

“Em xem bạn trai em ngốc chưa, đừng quen cậu ấy nữa!” Mao Tuấn lại nói, anh ấy và Lâm Dĩ Nhiên khá thân, không sợ đùa giỡn.

“Em không, sao anh không khuyên những điều tốt đẹp hơn.” Lâm Dĩ Nhiên lần này xác thực thành công, vừa tìm thông tin trên trang web, vừa cười nói với Mao Tuấn, không chú ý tập trung.

“Em…”

Nói đến đây cô mới phản ứng lại, lời nói khựng lại.

Hôm nay, có vẻ tâm trạng Khâu Hành rất tốt, mắt còn lấp lánh nụ cười.

Lâm Dĩ Nhiên nói nửa chừng rồi dừng lại, không biết nói tiếp thế nào, cô cụp mắt xuống, rồi tiếp tục: “Bạn trai em thông minh lắm.”

Khâu Hành không lên tiếng, Mao Tuấn ở đầu kia kêu lên: “Ôi trời, phiền quá!”

Mao Tuấn tức giận bước ra ngoài, Khâu Hành hỏi Lâm Dĩ Nhiên: “Ăn cơm chưa?”

Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Chưa, em không đói.”

Khâu Hành nói: “Đi ăn đi.”

Lâm Dĩ Nhiên vẫn còn bâng khuâng với từ “bạn trai” vừa rồi, cô ngoan ngoãn đáp: “Dạ được.”

“Đi đi.” Khâu Hành lại nói.

“Dạ.” Giọng Lâm Dĩ Nhiên mềm mại.

“Vậy em cúp máy nha?”

Khâu Hành “ừm” một tiếng, Lâm Dĩ Nhiên nhấn cúp máy, rồi tựa cằm vào tay ngồi yên lặng bên bàn một lát, sau đó cầm thẻ ăn và ô đi ăn cơm.

Cuối kỳ gần đến, đây là thời điểm bận rộn nhất của Lâm Dĩ Nhiên, ngoài mấy bài luận của các môn tự chọn, còn có kỳ thi của các môn chuyên ngành.

Cô luôn giành được nhiều học bổng nhờ thành tích học tập, dù là bài luận cuối khóa cũng không muốn làm qua loa.

Thêm vào đó, hàng tháng còn phải nộp bài dịch và viết bài của mình, khoảng thời gian này Lâm Dĩ Nhiên bận rộn không ngơi tay, may mà các môn học dần kết thúc, cô có thể dành ra thêm chút thời gian từ các buổi học.

Bận rộn như vậy nên không có thời gian tìm Khâu Hành, có khi cả ngày cũng không đụng đến điện thoại.

Ăn ít ngủ ít, trạng thái tinh thần đương nhiên kém hơn bình thường.

Buổi tối trong ký túc xá không bật điều hòa, chỉ bật quạt trần. Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy lạnh, tính ngày, biết mình không thể tránh được.

Hai ngày trước kỳ kinh nguyệt cô đặc biệt khó chịu, nhưng ngày tháng luôn đúng.

Sáng hôm sau, chuông báo thức kêu mãi mà Lâm Dĩ Nhiên không dậy nổi, bình thường giờ này cô đã chuẩn bị xong và ra ngoài.

Hai bạn cùng phòng đã đeo ba lô ra ngoài, Lý Thiên Đóa gọi cô từ dưới: “Cậu sao vậy?”

Lý Thiên Đóa kiễng chân nhìn lên: “Sao giọng cậu lại thế?”

Lâm Dĩ Nhiên hít mũi, mũi tắc không thở nổi, đầu cũng đau âm ỉ. Cô nằm nghiêng, co ro, giọng khàn khàn: “Hình như mình bị cảm rồi.”

“Tối qua về bọn mình thấy nóng muốn chết, cậu lại nói lạnh, mình đã thấy không ổn rồi!”

Lý Thiên Đóa trèo lên giường, kéo rèm giường của cô: “Cậu bị sốt à?”

“Chắc là không.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Mình không cảm thấy sốt.”

Lý Thiên Đóa bỏ dép trèo lên giường cô, chạm vào trán rồi tay cô: “Hình như không.”

Lâm Dĩ Nhiên đau đầu, nghẹt mũi, mặt tái nhợt, đồng thời bụng dưới đau âm ỉ, Lý Thiên Đóa lo lắng vô cùng, Lâm Dĩ Nhiên còn an ủi cô.

“Cậu ngủ đi, ngủ đi.”

Lý Thiên Đóa vỗ nhẹ cô: “Mình đi tìm thuốc cho cậu, rồi mua cháo cho cậu.”

Chiều nay Lâm Dĩ Nhiên có kỳ thi, cô phải dậy, lúc đến phòng thi tay vẫn cầm túi nước nóng. Thời tiết này người khác bật điều hòa còn thấy nóng, chỉ có Lâm Dĩ Nhiên mặt tái nhợt ôm túi nước nóng.

Khâu Hành gọi điện thoại lúc Lâm Dĩ Nhiên vừa thi xong và mở máy, cô ngạc nhiên khi nhận điện thoại.

“Khâu Hành?” Lâm Dĩ Nhiên giọng nghẹt mũi.

Khâu Hành vừa nghe cô nói đã hỏi: “Em sao thế?”

“Không khỏe ạ.”

Lâm Dĩ Nhiên vừa theo mọi người ra ngoài, Lý Thiên Đóa đang đợi cô ở cửa, Lâm Dĩ Nhiên nhỏ giọng nói: “Tệ quá.”

“Sao thế?”

“Đau đầu.” Lâm Dĩ Nhiên không nói thêm.

“Tối nay có việc gì không?” Giọng Khâu Hành nghe rất dịu dàng.

“Không, muốn về nằm thôi.” Lâm Dĩ Nhiên hiện giờ cũng không làm gì nổi, không ngồi được.

Khâu Hành “ừ” một tiếng, nói: “Vậy em ra cổng Tây. Anh muốn xem em thế nào.”

Chương 29: Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười, mắt cong cong: "Anh ngửi xem, em thơm không?”

Lâm Dĩ Nhiên đến cổng Tây vẫn còn mơ màng, trên đường có người chào cô, cô chỉ lễ phép cười gật đầu, thực tế không phân biệt được ai với ai.

Cô vừa nói với Lý Thiên Đóa là mình ra ngoài một lát, Lý Thiên Đóa lo lắng hỏi: “Cậu như vậy rồi còn đi đâu? Mình đi cùng cậu nha?”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, cô cười nói: “Nhà có người đến thăm mình.”

“Ồ, thế thì được.”

Lý Thiên Đóa dặn dò: “Nếu cậu thấy không khỏe thì nhớ đi tiêm nhé, đừng cố chịu đựng.”

“Mình biết rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên vuốt má cô ấy, Lý Thiên Đóa lắc lư đầu rồi dán má vào cô, nói: “Thế mình đi nha?”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, Lý Thiên Đóa vừa đi vừa quay đầu lại nhìn cô.

Khâu Hành đứng bên kia đường, giơ tay vẫy Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên thấy anh, liền bước tới.

Từ xa, Khâu Hành đã thấy sắc mặt nhợt nhạt của Lâm Dĩ Nhiên, chiếc áo sơ mi mỏng manh bị gió thổi phồng lên, trông cô càng gầy gò hơn.

Đường phố đông xe qua lại, Lâm Dĩ Nhiên đứng giữa dải phân cách cây xanh mãi không qua được, cô ôm túi ho vài tiếng, hơi lo lắng, nhón chân vẫy tay với Khâu Hành.

Khâu Hành nhấc cằm, ra hiệu cho cô chú ý xe cộ.

Đợi đến khi Lâm Dĩ Nhiên đi qua, Khâu Hành đón lấy túi của cô, cảm thấy có chút nặng nên liếc nhìn.

“Có cái túi nước nóng.” Lâm Dĩ Nhiên giọng nghẹt mũi nói.

Khâu Hành hỏi cô: “Đói không?”

Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu: “Không đói, không có khẩu vị.”

“Khó chịu lắm à?” Khâu Hành nhìn cô hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên không gắng gượng, cô hít hít mũi, đôi mắt nhìn Khâu Hành, nói: “Khó chịu.”

Khâu Hành gọi một chiếc xe, Lâm Dĩ Nhiên cùng ngồi ghế sau.

Sau khi báo địa chỉ, Khâu Hành chạm tay lên trán Lâm Dĩ Nhiên. Cô nhẹ giọng nói: “Em không sốt.”

Giọng cô nghe vừa khàn vừa yếu, Khâu Hành hỏi: “Sao lại thế này?”

“Không biết nữa.”

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ ngợi rồi nói: “Có thể do điều hòa thổi.”

“Bật điều hòa ngủ à?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu: “Trước khi ngủ đã tắt rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên có thể trạng khá tốt, không thường bị cảm. Hồi đó, theo Khâu Hành đi xe ngày đêm, ăn uống ngủ nghỉ không đúng giờ, thường xuyên chịu gió mưa, mà cô cũng không bị cảm lần nào. Khâu Hành còn nói cô tuy gầy nhưng sức khỏe tốt.

Hôm nay cả người cô ủ rũ, không có chút sức sống, mặt không trang điểm, chỉ vì không có sắc mà tô chút son. Khâu Hành hiếm khi thấy cô như thế này, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn cô trong xe.

Lâm Dĩ Nhiên giọng khàn nhỏ hỏi anh: “Sao anh lại đến đây?”

Khâu Hành nói: “Tiện đường.”

Khâu Hành thực sự tiện đường, anh đi gặp đối tác ở tỉnh bên cạnh, hẹn ngày mai, khi đặt vé anh do dự, đặt vé đến Lâm Dĩ Nhiên trước. Từ đây qua đó mất hai tiếng, Khâu Hành sáng mai sẽ đi.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn rất vui, giơ tay ôm cánh tay Khâu Hành, lặng lẽ đặt mặt lên vai anh. Khâu Hành nhích lưng xuống, cả người trượt xuống một chút.

Lúc này đường hơi tắc, xe taxi kẹt trong dòng xe di chuyển chậm chạp, anh dừng lại từng chốc. Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, vai Khâu Hành ở độ cao vừa tầm, khiến cô gối rất thoải mái, dù cơ thể không khỏe, nhưng lúc này trong lòng cô rất bình yên.

“Đi tiêm nhé?” Khâu Hành hơi nghiêng đầu, nói chuyện với cô,

cằm chạm vào đỉnh đầu Lâm Dĩ Nhiên.

“Không muốn đi.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ giọng nói.

Cô không ghét bệnh viện, nhưng cũng không đặc biệt thích. Khi người ta yếu đuối sẽ nhớ nhà, nhớ mẹ. Lâm Dĩ Nhiên mất mẹ trong bệnh viện, từ đó cô không còn nhà.

“Em uống thuốc rồi.” Cô nắm cổ tay Khâu Hành nói.

“Ừ.”

Khâu Hành nói: “Vậy không đi.”

Giường khách sạn sạch sẽ, êm ái, Khâu Hành chỉ mở cửa sổ, không bật điều hòa.

Lâm Dĩ Nhiên nằm nguyên trong chăn, mái tóc đen phủ lên gối trắng, đuôi tóc lơ lửng ngoài mép gối, Khâu Hành đứng bên giường hỏi: “Muốn ăn gì? Tôi mua về.”

Lâm Dĩ Nhiên nói gì đó, Khâu Hành cúi người, tai gần sát môi cô: “Em nói gì?”

“Chưa muốn ăn.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Vậy em ngủ đi.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên lặng lẽ nhích vào trong, chừa khoảng trống bên ngoài.

Khâu Hành nói: “Tôi bẩn.”

Lâm Dĩ Nhiên không nói gì, chỉ mở mắt nhìn Khâu Hành. Khâu Hành nhìn cô vài giây, anh đứng thẳng lên, cởi áo ngắn tay rồi ngồi xuống.

Lâm Dĩ Nhiên không phải người yếu đuối, cô có sức bền bỉ, không dễ dàng kêu đau kêu mệt, dù có khó chịu cũng không hay nói.

Nhưng giờ cô không ngại bộc lộ hết sự khó chịu trước Khâu Hành, rõ ràng là yếu đuối.

Khâu Hành đặt tay lên đầu cô, nhẹ nhàng vuốt tóc. Lòng bàn tay anh ấm áp, ngón tay từ từ xoa bóp da đầu, khiến cô rất dễ chịu. Lâm Dĩ Nhiên thở đều, lặng lẽ ngủ thiếp đi.

Khâu Hành đợi cô ngủ rồi mới ra ngoài, mang về chút đồ ăn nhẹ nhàng, trước đó anh còn đi qua trung tâm mua sắm mua vài thứ cho cô.

Khi Lâm Dĩ Nhiên tỉnh dậy, vừa mở mắt đã thấy Khâu Hành ngồi bên cạnh, anh đang cúi đầu xem điện thoại.

“Khâu Hành.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng gọi anh.

Khâu Hành ngẩng đầu nhìn cô: “Dậy rồi à?”

Rèm cửa kéo kín, Lâm Dĩ Nhiên ngủ tưởng chừng đã là nửa đêm. Khâu Hành nói: “Gần tám giờ rồi, dậy ăn chút gì đi.”

“Dạ.”

Lâm Dĩ Nhiên nằm thêm một lát, mới ngồi dậy, nói: “Em cần ra ngoài mua…”

Khâu Hành không ngẩng đầu, nói: “Tôi đã mua xong rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên xuống giường, đã thấy túi đồ trên bàn, cô ngạc nhiên quay lại nhìn Khâu Hành.

“Sao anh biết?” Lâm Dĩ Nhiên hơi ngẩn ra, hỏi anh.

Khâu Hành nhướng mày, không trả lời.

Khâu Hành lúc nào cũng có vẻ không quan tâm chuyện gì, rất lạnh lùng. Bao gồm cả bây giờ, anh dường như cũng lười mở miệng trả lời.

Lâm Dĩ Nhiên mở túi đồ, nhìn những thứ bên trong.

Qu@n lót ban đêm, bàn chải đánh răng, tất, thậm chí cả sữa rửa mặt cô thường dùng, và vài mẫu nước và kem dưỡng da tặng kèm.

Khâu Hành vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, nhưng lại có thể mang vẻ mặt lạnh lùng đó đi mua qu@n lót ban đêm. Anh có thể nhớ ngày tháng kinh nguyệt của Lâm Dĩ Nhiên, cũng có thể khi biết túi cô có túi nước nóng, ngay lập tức nghĩ đến những điều này.

Số phận của Lâm Dĩ Nhiên bắt đầu trở nên bất hạnh từ năm lớp 11, đầy những tình tiết kỳ lạ. Nhưng luôn có những khoảnh khắc, cô cảm thấy mình thật may mắn vì có Khâu Hành.

Định mệnh như đang chế nhạo, lấy đi mọi thứ của cô, rồi lại bù đắp bằng cách cho cô gặp Khâu Hành. Đôi khi Lâm Dĩ Nhiên nghĩ, nếu thực sự như vậy, thì ngoại trừ mạng sống của mẹ, tất cả mọi thứ khác để đổi lấy một Khâu Hành cũng đáng.

Lâm Dĩ Nhiên tắm rửa xong, toàn thân sạch sẽ, dường như không còn khó chịu nữa.

Cô ăn chút đồ, không nhiều, cô thực sự không có khẩu vị. Khâu Hành ăn hết phần còn lại của cô, rồi cũng đi tắm.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên giường, gõ chữ trên điện thoại, Khâu Hành bước ra nói: “Em không đau đầu nữa à?”

“Tốt hơn rồi.” Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu cười với anh, vẫy tay gọi anh lại gần.

“Sao thế?” Khâu Hành bước lại, đứng bên cạnh cô.

Lâm Dĩ Nhiên kéo anh cúi xuống, ngẩng mặt lên, cổ dài và đẹp, nốt ruồi dưới tai nổi bật.

Khâu Hành có chút bất ngờ, nhưng vẫn hôn nhẹ lên môi cô.

Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười, mắt cong cong: “Anh ngửi xem, em thơm không?”

Khâu Hành hiểu sai ý, cũng cười, đầu mũi khẽ chạm vào má và xương hàm cô: “Ừ, em thơm lắm.”

“Em chỉ dùng sữa rửa mặt của hãng này thôi, mấy thứ khác thì không, em thấy đắt quá.” Lâm Dĩ Nhiên chưa nói xong, Khâu Hành đã nhướng mày.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi: “Anh mua sữa rửa mặt đó cho em à?”

“Tôi xin đấy.” Khâu Hành nói.

“Sao mà xin?” Lâm Dĩ Nhiên cười hỏi.

Khâu Hành: “Tôi chỉ nói đưa cho tôi chút đồ bôi mặt.”

Lâm Dĩ Nhiên có thể tưởng tượng ra giọng điệu đương nhiên của Khâu Hành, mắt lại cong lên.

Khâu Hành ngồi sang bên cạnh, anh cầm điện thoại nghịch một lúc.

Lâm Dĩ Nhiên nhận được tin nhắn, lại là tin nhắn ngân hàng.

“Em không cần tiền.” Lâm Dĩ Nhiên nhìn một cái rồi nói.

“Mua đồ bôi mặt.” Khâu Hành mặt không biểu cảm nói.

“Em không cần đồ đắt thế, da em tốt mà.”

Lâm Dĩ Nhiên giọng vẫn hơi khàn khàn, nói chuyện vui vẻ hơn bình thường, có lẽ vì cô thực sự rất vui.

“Thơm, mua đi.” Khâu Hành nói.

Tối đó Lâm Dĩ Nhiên đi nghỉ rất sớm, cô vẫn không thoải mái, cơ thể rất khó chịu, nhưng trong lòng lại có cảm giác ấm áp, mềm mại.

Khâu Hành từ phía sau ôm cô, qua lớp áo đặt tay lên bụng cô.

“Túi nước nóng có dùng không?” Khâu Hành hỏi từ phía sau.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Không cần.”

Khâu Hành không nói gì nữa, chỉ thỉnh thoảng đổi chỗ tay, bụng Lâm Dĩ Nhiên được anh sưởi ấm.

Sau lưng cô là lồ ng ngực Khâu Hành, anh ôm cô chặt chẽ.

Lâm Dĩ Nhiên thích cảm giác được anh ôm, cảm giác như mình là một đứa trẻ, được che chở, được yêu thương.

Cô nghe thấy nhịp tim Khâu Hành, cảm nhận được hơi thở của anh.

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt, nhẹ giọng gọi anh: “Khâu Hành.”

Khâu Hành: “Ừ?”

Lâm Dĩ Nhiên quay lưng lại với anh, hơi thở và giọng nói chậm rãi, nhẹ nhàng: “Chúng ta… yêu nhau nhé, được không?”

Khâu Hành trả lời dứt khoát: “Không yêu.”

Tiếng hít thở của Lâm Dĩ Nhiên run lên: “Tại sao?”

Khâu Hành nói: “Qua rồi thì không còn cửa nữa.”

Lâm Dĩ Nhiên im lặng một lúc, sau đó nắm lấy tay Khâu Hành, di chuyển đến chỗ khác.

Khâu Hành hỏi cô: “Chỗ này đau à?”

“Ừ.” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi.

“Yêu nhau nhé?”

“Đã nói không yêu.”

Khâu Hành không rút tay lại, chỉ nói: “Lúc đầu em nói ba năm kết thúc, em tự tính thời gian đi.”

“Lúc đó em còn nhỏ…”

Lâm Dĩ Nhiên vội vàng nói: “Em tưởng anh không…”

“Em ngủ không?” Khâu Hành ngắt lời cô, dùng mũi chạm vào sau đầu cô.

“Ngủ đi.”

Khâu Hành luôn miệng từ chối, nhưng Lâm Dĩ Nhiên mơ hồ cảm thấy giọng điệu của anh nhẹ nhàng, không quá nghiêm túc.

*

Khâu Hành đúng là người ngoài lạnh trong nóng, đúng không?

Chương 30: “Lâm Dĩ Nhiên.” Giọng Khâu Hành trầm và lạnh lùng, gọi tên cô như một lời cảnh báo

Có lẽ do tác động tâm lý nhiều hơn, Lâm Dĩ Nhiên suốt đêm được Khâu Hành ôm vào lòng, giữ trong không gian nhỏ bé đó, nên cô ngủ rất ngon, trong mơ hay ngoài đời đều có Khâu Hành.

Đôi khi là họ vẫn trên xe tải, Khâu Hành một chân đặt lên bàn đạp, lấy đồ từ trên xe xuống. Đôi khi là Khâu Hành bây giờ, mùa đông mặc áo khoác lông vũ, đội mũ trùm đầu từ áo hoodie, tay đút túi cùng cô về nhà mẹ anh.

Đêm Khâu Hành ngủ say cũng không buông cô ra, tay nhẹ nhàng đặt trên bụng cô.

Sáng hôm sau, Lâm Dĩ Nhiên tỉnh trước, Khâu Hành vẫn còn ngủ. Tóc cô phủ lên người anh, anh cũng không thấy ngứa, vẫn ngủ rất say.

Lâm Dĩ Nhiên quay lại, đối diện với Khâu Hành. Cô thu gọn tóc mình, buộc thành một búi để ra sau. Khâu Hành cảm nhận được cô trở mình, theo phản xạ ôm chặt cô hơn.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn vào khuôn mặt anh khi ngủ. Khâu Hành thực sự có ngoại hình rất điển trai, các đường nét trên khuôn mặt đẹp đẽ, sống mũi cao, có một chút nhô lên, môi không quá mỏng cũng không quá dày, viền môi dưới hơi rõ, khi anh ngủ biểu cảm hoàn toàn thư giãn, môi dưới hơi cong lên như một đường tròn mềm mại.

Đôi khi Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy Khâu Hành khi ngủ giống như một đứa trẻ, đơn giản và ngây thơ.

Cô đưa tay ra, theo viền môi dưới của Khâu Hành, vẽ theo hình dáng đôi môi anh.

Khâu Hành mở mắt, bình tĩnh nhìn cô, rồi nâng tay lên, nắm tay Lâm Dĩ Nhiên lại đưa vào trong chăn, nhắm mắt ngủ tiếp.

Khâu Hành thực sự đã thay đổi nhiều, dù không quá rõ ràng, nhưng Lâm Dĩ Nhiên cảm nhận được. Ví dụ như khi bị đánh thức không còn nhíu mày nữa, trước đây khi tỉnh dậy hay cáu gắt, ngủ không ngon là mặt mày cau có. Giờ thì không thiếu ngủ như trước, dù bị đánh thức lúc ngủ ngon cũng rất bình thản.

Còn Khâu Hành không còn lạnh lùng như trước.

Trước đây trên mặt không có biểu cảm, trong mắt không có ánh sáng, tự tách biệt với môi trường xung quanh. Giờ tuy vẫn chưa thể nói là cởi mở, không so được với lúc nhỏ, nhưng số lần anh cười nhiều hơn, ánh mắt cũng không còn trống rỗng nữa.

Lâm Dĩ Nhiên lặng lẽ nhìn Khâu Hành, trong lòng nghĩ, anh phải cười nhiều hơn.

Trước khi Khâu Hành tỉnh, anh cúi đầu, áp vào xương đòn của Lâm Dĩ Nhiên. Lâm Dĩ Nhiên vuốt đầu anh, mắt cong lên.

Sáng nay Khâu Hành phải đi, anh có hẹn công việc. Lâm Dĩ Nhiên cũng phải về trường ôn thi, tối qua coi như tự cho mình một ngày nghỉ, hôm nay tỉnh dậy không khó chịu như hôm qua, cô không có điều kiện tiếp tục nghỉ ngơi.

Trước khi đi, hai người cùng đi ăn. Lâm Dĩ Nhiên gọi một bát cháo bí đỏ, từ từ ăn.

“Bao giờ em được nghỉ?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu: “Chưa chắc, có một môn vẫn chưa thông báo lịch thi.”

“Nghỉ hè có kế hoạch gì?” Khâu Hành gõ gõ quả trứng, lăn trên bàn, bóc vỏ.

Lâm Dĩ Nhiên định nói chưa có kế hoạch, nhưng lại thay đổi: “Muốn đến thăm anh.”

“Đến tìm tôi làm gì?” Khâu Hành đặt quả trứng đã bóc vào bát cô.

“Tôi bận.”

“Anh bận việc của anh, em làm việc của em, không cần anh rảnh.” Lâm Dĩ Nhiên cười tít mắt.

“Em bám riết lấy tôi à?” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên không đói, cũng không ăn uống tử tế, một tay khuấy cháo, tay kia chống cằm, cười với Khâu Hành: “Yêu nhau đi.”

Khâu Hành liếc nhìn cô một cái, không đáp.

Lâm Dĩ Nhiên cũng không quan tâm anh có trả lời hay không, cô đã phần nào nhìn thấu sự cứng rắn bề ngoài của Khâu Hành.

Sau khi Khâu Hành rời đi, anh vẫn là anh bình thường, không mặn không nhạt, chỉ có một lần hỏi thăm vào ngày hôm sau: “Không khó chịu nữa chứ?”

Lâm Dĩ Nhiên nói đã ổn, sau đó Khâu Hành không quan tâm gì

nữa, làm ra vẻ không liên quan.

Nếu không phải có chuyện nửa đêm mua sữa rửa mặt và qu@n lót đêm, có lẽ người khác đã tin thật.

Lịch thi môn cuối của Lâm Dĩ Nhiên hơi muộn, nhiều sinh viên đã mua vé về nhà sớm, nhưng vì môn thi này mà phải đổi vé liên tục.

Lâm Dĩ Nhiên không vội mua vé, cô không định nghỉ hè sẽ đi tìm Khâu Hành ngay, cô muốn đợi mọi việc xong xuôi, ở lại trường tĩnh tâm.

Viết lách là công việc cô đơn, con người khi ở một mình và khi ở trong đám đông, những chữ viết ra sẽ khác nhau. Trong đám đông chữ viết có hơi thở con người, có mùi khói lửa. Nhưng chữ viết của Lâm Dĩ Nhiên vốn dĩ là lạnh lẽo và cô đơn.

Khi ở bên Khâu Hành, chữ viết của cô trở nên dịu dàng, bao dung tất cả, không còn hận thù.

Khi nhận được cuộc gọi từ dì giúp việc, Lâm Dĩ Nhiên đang chạy bộ sau bữa tối. Nhiều người đã rời khỏi trường, sân vận động cũng không đông, những người đá bóng không đủ để chia thành hai đội, chỉ đá qua đá lại. Những cặp đôi đi dạo chậm rãi, còn vài cô gái đang dắt chó đi dạo.

Lâm Dĩ Nhiên nghe chuông từ tai nghe, chậm lại và nhận cuộc gọi.

“Xin chào.” Cô không nhìn màn hình, không biết là ai.

“Dĩ Nhiên? Là dì Mai đây.” Giọng dì giúp việc vang lên, Lâm Dĩ Nhiên dừng bước theo bản năng.

“Có chuyện gì vậy dì?”

Dì giúp việc có số điện thoại của Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành, nhưng bà chưa bao giờ gọi. Đây là lần đầu tiên Lâm Dĩ Nhiên nhận được cuộc gọi từ bà, trong lòng không tránh khỏi cảm giác căng thẳng.

Giọng nói của dì giúp việc Vu Mai rất nhỏ, bà che loa điện thoại: "Dĩ Nhiên, dì không biết phải làm sao, chị Phương không cho dì gọi cho hai đứa, nhưng dì thật sự rất lo lắng."

Lâm Dĩ Nhiên hơi nhíu mày rồi hỏi: "Có chuyện gì vậy ạ?"

"Gần đây chị Phương không ổn lắm, cả đêm không ngủ được, tự mình đi mua thuốc về uống nhưng lại ngủ liên miên. Có lúc khóc, có lúc nói sảng, dì chưa từng thấy chị ấy như vậy. Tinh thần chị ấy không ổn, nhưng không cho dì nói ra."

Dì giúp việc thở gấp, có lẽ do gọi điện trộm trên ban công nên hơi lo lắng, bà tiếp tục nói: "Hai đêm nay dì không dám rời đi, sợ chị ấy ở nhà một mình không ổn."

"Sao lại đột nhiên như vậy?" Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy lòng mình trĩu nặng.

"Ôi, nghe dì nói này." VuMai thở dài nặng nề, giọng nói đầy lo âu.

"Tuần trước dì và chị Phương đi chợ mua đồ, chị ấy nói muốn ăn bánh chẻo, nên chúng tôi đi mua hẹ. Có một người phụ nữ mới đến chợ, trước đây chưa từng thấy. Bà ấy cứ nhìn chằm chằm vào chị Phương, ánh mắt rất đáng sợ. Lúc đó dì thấy sợ, kéo chị Phương đi, nhưng người phụ nữ đó đột nhiên ném một túi đậu vào đầu chị Phương, gọi chị ấy là 'kẻ giết người!', mắng rất thậm tệ, dì vội kéo chị Phương đi ngay!"

Lâm Dĩ Nhiên cau mày hỏi: "Sao không nói sớm cho chúng

cháu?”

“Chị Phương không cho dì nói, nhiều lần cấm dì kể với hai đứa.” Giọng Vu Mai nghẹn ngào.

“Nhưng dì sợ quá, sợ chị ấy tinh thần không ổn.”

“Ngày kia con sẽ về, dì hãy ở bên dì ấy nhé.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Con về sẽ tính tiếp.”

“Được, được. Nhưng đừng nói với Tiểu Khâu, Dĩ Nhiên ạ, dì sợ Tiểu Khâu về sẽ đánh nhau mất!” Vu Mai hoảng hốt nói.

“Với lại, thằng bé đừng về trước, chị Phương lúc tỉnh lúc mơ, gặp Tiểu Khâu chỉ sợ bị kích động.”

“Dạ, con biết rồi.” Lâm Dĩ Nhiên nói lại.

“Ngày kia con sẽ về.”

Lâm Dĩ Nhiên hứa sẽ không nói với Khâu Hành, nhưng vừa quay người lại đã gọi cho anh.

Cô có chuyện gì cũng không giấu Khâu Hành, huống chi đây là chuyện của mẹ anh, không có lý do gì giấu anh.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên không nhắc đến chuyện “kẻ giết người”, chỉ nói rằng dì Phương xích mích với người khác khi đi mua đồ, bị kích động.

“Anh đừng vội về.” Lâm Dĩ Nhiên nói với anh.

“Để em về xem sao trước.”

Khâu Hành nghi ngờ hỏi: “Bà cãi nhau với người khác?”

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, nói: “Dì Mai không nói rõ.”

Mẹ Khâu Hành luôn là người rất hiền lành, giọng nói dịu dàng, chưa từng tranh cãi với ai, việc cãi nhau vì mua đồ xảy ra với bà là rất khó.

“Tôi sẽ về cùng em.” Khâu Hành nói.

Khâu Hành không thể về trước Lâm Dĩ Nhiên, nếu dì Phương thực sự không ổn, nhìn thấy Khâu Hành chỉ càng làm bà thêm kích động. Bà không chấp nhận Khâu Hành hai mươi mấy tuổi, đó không phải là con trai bà.

Con trai bà vẫn đang học trung học, chưa lên đại học, càng không thể lái xe tải hoặc sửa xe.

“Được rồi, anh đừng lo.” Lâm Dĩ Nhiên an ủi anh.

Khâu Hành “ừ” một tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên về ký túc xá liền đặt vé tàu ngay lập tức. Cô đặt vé tàu cao tốc ngày kia, vé hạng hai đã hết, cô đành đặt vé hạng nhất. Từ khi vào đại học, Lâm Dĩ Nhiên chưa bao giờ mua vé hạng nhất cho mình, vì thấy đắt. Khâu Hành đã mua cho cô hai lần, nhưng cô đều đổi lại vé hạng hai.

Khâu Hành cho cô rất nhiều tiền, mẹ cô cũng để lại nhiều tiền, cô còn có nhuận bút và học bổng, Lâm Dĩ Nhiên không thiếu tiền, nhưng vẫn không nỡ tiêu nhiều tiền. Khâu Hành ghét cô sống tiết kiệm, nên thường xuyên chuyển tiền cho cô, nhưng cũng không thay đổi được quan điểm tiêu dùng của cô.

Lần này đặt vé hạng nhất, Lâm Dĩ Nhiên không chút do dự, không hề tiếc rẻ.

Nhưng cô lại không thể ngồi chuyến tàu này, thậm chí cô còn không thể thi môn cuối cùng.

Dì giúp việc Vu Mai trưa hôm sau gọi điện đến, khóc lóc nói: “Dĩ Nhiên? Dì Phương điên rồi! Làm sao đây! Bà ấy cứ la hét, còn nôn nữa! Dì không ngăn được, làm sao bây giờ?!”

Nếu không quá hoảng loạn, Vu Mai đã không nói dì Phương điên rồi. Từ này họ chưa từng dùng, nhiều nhất chỉ nói bà bệnh.

Lâm Dĩ Nhiên đang vẽ một nét không vững trên giấy, cô vứt bút, đứng dậy ra khỏi phòng tự học, vội vàng hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Người phụ nữ đó vừa nãy ở ngoài khu nhà la hét, nói kẻ giết người cả nhà đều phải xuống địa ngục! Gọi tên bố Khâu Hành, nói ông ấy là quỷ đòi mạng!” VuMai khóc lóc nói.

“Các cháu mau về đi! Dì thực sự rất sợ! Phải làm sao bây giờ!!”

“Người đó đâu? Vẫn ở dưới nhà sao ạ?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Bị bảo vệ kéo đi rồi!” Vu Mai vừa khóc vừa nói.

Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy tiếng gào thét của dì Phương qua điện thoại, lòng đau như cắt.

“Dì gọi điện cho bệnh viện An Bình, bảo họ đưa xe đến đón.” Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, dù giọng run rẩy nhưng vẫn bình tĩnh nói.

“Nói với họ rằng khi phát bệnh triệu chứng rất nặng, cần mang theo thuốc an thần, nhà không có thuốc. Thu dọn hết dao kéo trong nhà đi.”

“Dì sợ quá, Dĩ Nhiên, có xảy ra chuyện gì không?” Vu Mai hoảng

hốt hỏi.

“Đừng sợ, dì gọi điện ngay bây giờ đi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Con sẽ về ngay.”

Lâm Dĩ Nhiên cúp máy, thu dọn đồ đạc rồi chạy về ký túc xá, sau đó nhanh chóng đóng gói hành lý và bắt xe đến ga tàu cao tốc.

Trên xe, cô mua vé tàu cao tốc sớm nhất, chỉ còn vé đứng. Lâm Dĩ Nhiên không thể yên lòng, tiếng thét của dì Phương qua điện thoại như lưỡi dao sắc cứa vào tai cô, đau đớn cả thể xác lẫn tinh thần.

Trước đây, dù dì Phương có tái phát bệnh cũng không bao giờ như vậy. Bà chỉ đắm chìm trong quá khứ, lảm nhảm những lời vô nghĩa. Mặc dù Lâm Dĩ Nhiên không chứng kiến những triệu chứng ban đầu của bà, nhưng Khâu Hành nói rằng bà không dữ dội, cũng không gay gắt, chỉ là không chấp nhận thực tại.

Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy như đang chìm vào đáy biển sâu, một cảm giác bất lực đối với thế giới này, nhưng lại không thể không cố gắng mạnh mẽ.

Cô không giấu Khâu Hành, dù hiện tại anh không thích hợp về nhà. Nhưng đó là mẹ của anh, không ai có quyền giấu anh, Khâu Hành phải biết tình hình ngay từ đầu.

Khâu Hành ngắt lời cô, anh nói: “Tôi sẽ về nhà ngay, em ở lại thi đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Lần này bệnh rất nặng, anh về một mình không được, em…”

“Ngày mai em về.” Khâu Hành nói nhanh, nhưng giọng không đặc biệt hoảng loạn, chỉ trầm lắng.

“Em không thi nữa, em đang ra ga tàu rồi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Em đã xin phép thầy cô, kỳ sau có thể thi lại.”

“Lâm Dĩ Nhiên.” Giọng Khâu Hành trầm và lạnh lùng, gọi tên cô như một lời cảnh báo.

Lâm Dĩ Nhiên cương quyết, cô nhíu mày nói lại: “Em không thi nữa.”

Sau khi nói xong, cô cúp máy, Khâu Hành không gọi lại. Có lẽ anh đang nói chuyện với dì giúp việc.

Khi chờ tàu ở ga, đầu ngón tay Lâm Dĩ Nhiên vẫn run rẩy.

Khâu Hành trong điện thoại vẫn rất bình tĩnh, dù biết mẹ mình đang ở tình trạng tồi tệ, anh vẫn không mất kiểm soát.

Lâm Dĩ Nhiên biết anh có thể xử lý mọi vấn đề, anh là Khâu Hành luôn không ngừng làm việc trên xe, là người trả hết món nợ chín trăm triệu trong chưa đầy ba năm, là người dường như không gì không làm được.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên vẫn quyết định trở về ngay.

Cô không thể bỏ mặc dì Phương trong tình trạng như vậy, sợ rằng Khâu Hành không kịp gặp dì, sợ tình hình sẽ trở nên tồi tệ hơn.

Ngoài ra, cô cũng muốn ở bên Khâu Hành.

Người cô muốn ở bên không phải là Khâu Hành hiện tại đầy bản lĩnh, mà có lẽ là chàng trai Khâu Hành 19 tuổi trong lòng anh.

Chương 31: “Đúng rồi.” Lâm Dĩ Nhiên cười. "Con là Tiểu Thuyền.”

Lâm Dĩ Nhiên từ ga tàu bước ra, kéo vali đến thẳng bệnh viện An Bình.

Vu Mai ngồi ở hành lang, thấy cô đến liền chạy tới nắm chặt tay cô, trông rất sợ hãi.

“Cuối cùng con cũng về, Dĩ Nhiên à.” Bà nắm chặt hai tay Lâm Dĩ Nhiên, mắt đỏ hoe.

“Dì sợ chết khiếp, sợ nếu có chuyện gì thì không biết nói sao với các con!”

Lâm Dĩ Nhiên vỗ nhẹ vai bà bằng tay còn lại, cô nói: “Không sao đâu dì.”

“Con không biết đâu, lúc dì Phương của con phát bệnh đáng sợ lắm! Còn liên tục nôn nữa! Dì chưa từng thấy thế bao giờ… mắt bà ấy cứ đờ đẫn!” Vu Mai vẫn chưa hoàn hồn từ cơn hoảng loạn.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Con vào thăm bà trước.”

“Dì con đang ngủ, bác sĩ tiêm thuốc an thần rồi.” Vu Mai theo sau cô nói.

Lâm Dĩ Nhiên đẩy cửa phòng bệnh bước vào, dì Phương đang ngủ yên tĩnh. Tóc bà rối tung, quần áo nhàu nhĩ, bẩn thỉu từng mảng.

Dì Phương vốn thích sạch sẽ, luôn gọn gàng chỉnh tề, chưa bao giờ lôi thôi thế này.

Mũi Lâm Dĩ Nhiên cay cay, cô quay mặt đi hít thở sâu.

Trước đây dì Phương nói không muốn vào viện nữa, người ở viện, dù khỏe mạnh đến đâu, cũng cảm thấy mình không ổn, không bình thường.

Nhưng bây giờ bà như thế này chắc chắn phải nhập viện, thậm chí ở lại không ít thời gian.

Tình trạng của bà khi tỉnh dậy thế nào còn chưa rõ, Lâm Dĩ Nhiên không mong bà phục hồi như trước, chỉ hy vọng không quá nghiêm trọng.

Bệnh tâm thần không dễ chữa, quá trình điều trị dài và đau đớn. Dì Phương và Khâu Hành đều không phải người bi quan, họ có thể chấp nhận việc bà bị bệnh, nếu chỉ lúc tỉnh lúc mê như trước, Khâu Hành sẽ tiếp tục điều trị bảo tồn, không dùng thuốc quá hại sức khỏe, để bà từ từ hồi phục.

Nhưng nếu như hôm nay, nôn mửa, lo lắng, cuồng loạn, thì không thể không chữa. Những liệu pháp điện giật, k1ch thích thần kinh, k1ch thích từ trường xuyên sọ, trừ khi không còn cách nào khác Khâu Hành mới để bà dùng.

Lâm Dĩ Nhiên bảo Vu Mai về thu dọn một ít quần áo và đồ dùng của dì Phương mang tới, nhưng Vu Mai hơi do dự, hỏi: “Dĩ Nhiên, chúng ta cùng đi được không?”

“Phải có người ở lại đây, không thì dì Phương tỉnh dậy sẽ chỉ có một mình.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Dì vẫn còn sợ… đừng trách dì, dì thật sự không yên tâm.”

Vu Mai hôm nay thật sự bị dọa sợ, bây giờ để bà tự về thu dọn đồ đạc, bà không dám, vừa sợ người phụ nữ đó vẫn còn quanh quẩn ở khu, lại cũng không muốn về căn nhà đó, vừa bước vào đã thấy hình ảnh Phương Mẫn gào thét. Dù sao bà cũng chỉ là một người phụ nữ chưa trải qua nhiều chuyện, khả năng chịu đựng có hạn.

“Vậy dì ở đây chăm bà, con về thu dọn.” Lâm Dĩ Nhiên nói với bà.

“Có chuyện gì thì gọi điện cho con.”

“Được, được.” Vu Mai liên tục đồng ý.

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ một lúc rồi nói: “Thôi, dì, dì đi cùng con về.”

Thực ra, Vu Mai ở lại bệnh viện tâm thần cũng sợ, đây là nơi người bình thường không muốn đến, nhất là trời sắp tối, bà càng không yên tâm.

Lâm Dĩ Nhiên nhắn tin cho Khâu Hành, gửi cho anh số phòng bệnh.

Trước khi đi, cô dặn dò y tá, nói rằng mình sẽ về ngay, nếu trong lúc đó bệnh nhân tỉnh dậy thì báo rằng người nhà đã về lấy quần áo.

Y tá không phải người Lâm Dĩ Nhiên gặp trước đó, có lẽ là mới đến, thái độ cũng rất tốt.

Lâm Dĩ Nhiên nói với Vu Mai cứ về nhà nghỉ ngơi, mấy ngày tới không cần tới. Vu Mai cũng không nói nhiều, trong lòng thực sự không muốn làm nữa.

Khu chung cư không phải mới, nhưng cây cối và tiện ích rất tốt, khu cũng không lớn, chỉ có vài tòa nhà.

Lâm Dĩ Nhiên ra khỏi thang máy, cầm chìa khóa Vu Mai đưa, chuẩn bị mở cửa, vừa ngẩng đầu thì động tác đột ngột dừng lại, hít thở không thông.

Trên cửa dán hơn chục tờ giấy A4, đều là những bức ảnh in cảnh tượng thảm khốc của vụ cháy.

Có bức là lúc lửa đang cháy, khói đen ngùn ngụt cuộn lên trời, có bức là sau khi lửa tắt, nhà xưởng đen kịt, thậm chí có thể lờ mờ thấy một thi thể cháy đen.

Cửa thang máy sau lưng từ từ đóng lại, Lâm Dĩ Nhiên đứng lặng, chết trân tại chỗ.

Nhìn thấy những bức ảnh này, như bước vào địa ngục trần gian. Lâm Dĩ Nhiên khó thở, cổ họng như bị chặn lại, mọi thứ trước mắt khiến cô không thể không run rẩy.

Nhiều cảm xúc cùng lúc ập đến, bao vây cô trong hành lang chật hẹp này, không thể động đậy.

Thực ra, hôm nay, thậm chí từ tối qua khi nhận được điện thoại của Vu Mai, trong lòng Lâm Dĩ Nhiên có chút oán hận. Cô lo lắng cho dì Phương, cũng lo lắng cho Khâu Hành, cho đến hôm nay khi thấy dì Phương ngủ sau khi được tiêm thuốc an thần, cảm xúc trong lòng cô vẫn là tiêu cực. Cô trách người phụ nữ bán rau đó, cho rằng bà ta không nên buông lời ác độc, không nên chĩa mũi dùi vào một người bị rối loạn tâm thần, phá vỡ cuộc sống yên bình khó kiếm được của người khác.

Nhưng đứng trước cửa lúc này, Lâm Dĩ Nhiên đột nhiên chấp nhận sự căm hận của đối phương, cảnh địa ngục ngay trước mắt khiến cô trực tiếp hiểu được tại sao Khâu Hành chấp nhận toàn bộ số tiền bồi thường, tuyệt đối không cãi lại.

Khâu Hành chưa bao giờ nói ba anh không sai, anh nhiều nhất chỉ nói với người thân rằng "ba anh không cố ý".

Chú Khâu chắc chắn không cố ý, ông chỉ quá tự tin vào kinh nghiệm của mình, ông tuyệt đối không cố ý hại người. Nhưng những bức ảnh này đều thể hiện tội lỗi nặng nề của ông.

Những gia đình tan vỡ, những người đã chết, là những gì Khâu Hành không thể trả lại bằng bất kỳ cách nào.

Lâm Dĩ Nhiên đứng lặng hồi lâu, cuối cùng cũng cử động, cô run rẩy bước tới, nhắm mắt lại từng tờ một xé những tờ giấy A4 đó. Gần đến mức cô không dám mở mắt, toàn thân lạnh buốt.

Băng keo hai mặt để lại trên cửa những vệt keo, như những vết dao loạn xạ, cũng như những vết thương.

Khi cô thu dọn đồ đạc trở lại bệnh viện, Khâu Hành đã về.

Khâu Hành đứng dựa tường trong hành lang, nghe thấy tiếng bước chân, quay lại nhìn cô.

"Dì Phương tỉnh chưa anh?" Lâm Dĩ Nhiên bước tới, giọng có chút run rẩy, nhẹ nhàng hỏi.

Khâu Hành nói: "Tỉnh rồi."

"Sao rồi?" Lâm Dĩ Nhiên ngước nhìn anh, mắt đỏ ngầu, không trong trẻo như mọi khi, trông rất mệt mỏi.

"Không thể gặp tôi." Khâu Hành nói.

Biểu cảm của anh trông có vẻ bất lực, không bất ngờ, điều này trong dự liệu của họ. Ánh mắt Khâu Hành nhìn Lâm Dĩ Nhiên có chút trầm, có lẽ vì cô kiên quyết trở về, không tham gia kỳ thi ngày mai.

Khâu Hành trông rất giống ba anh, và càng lớn càng giống.

Khi dì Phương phát bệnh, khuôn mặt Khâu Hành sẽ khiến bà nhớ tới Khâu Dưỡng Chính khi trẻ và đang yêu bà. Những ký ức thời gian lẫn lộn khiến bà nghi ngờ bản thân, không tin vào mọi thứ xung quanh, ai cũng khiến bà sợ hãi.

Bà chỉ muốn nhìn thấy Khâu Dưỡng Chính gần năm mươi tuổi và Khâu Hành mười tám, mười chín tuổi. Bà muốn giữ mình trong thời gian đó, vì vậy ngoài những khoảng thời gian đó, bất kỳ độ tuổi nào của Khâu Hành cũng khiến bà không thể chấp nhận.

Lâm Dĩ Nhiên đẩy cửa bước vào, dì Phương vẫn nằm trên giường, quay mặt về phía cửa sổ, lưng quay ra cửa. Trên tủ đầu giường đặt thuốc y tá vừa phân phát.

“Dì Phương.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng gọi bà.

Bà vẫn nằm yên, không đáp lại.

“Dì ngủ rồi à?” Lâm Dĩ Nhiên bước vào, từ từ vòng qua giường.

Dì Phương mở mắt, ánh mắt đờ đẫn, trông vẫn rất mệt mỏi.

“Chúng ta thay bộ đồ khác nhé?” Lâm Dĩ Nhiên chậm rãi ngồi xổm bên giường dì, nhìn vào mắt bà, giọng nhẹ nhàng.

“Thay bộ đồ khác thoải mái hơn.”

“Được.” Dì Phương nói.

“Vậy chúng ta ngồi dậy nhé?” Lâm Dĩ Nhiên nắm tay dì, dỗ dành.

“Thay xong đồ rồi nằm xuống.”

Có lẽ do ảnh hưởng của thuốc an thần, dì Phương tỏ ra rất chậm chạp, phải một lúc sau mới có phản ứng, bà được Lâm Dĩ Nhiên đỡ ngồi dậy.

Lâm Dĩ Nhiên giúp dì thay đồ, cô nhẹ nhàng hỏi: “Con là ai nhỉ?”

Dì Phương im lặng hợp tác, ngước nhìn Lâm Dĩ Nhiên, tay gạt những lọn tóc rủ xuống của cô, giọng không lớn lắm nói: “Tiểu Thuyền.”

“Đúng rồi.” Lâm Dĩ Nhiên cười.

“Con là Tiểu Thuyền.”

Tình trạng của dì Phương sau khi tỉnh dậy thực ra khá hơn Lâm Dĩ Nhiên tưởng tượng. Bà không quá kích động, không sắc bén, chỉ rất im lặng, trông rất mệt mỏi.

Khu điều trị nội trú mở cửa cho phép người thân ở lại chăm sóc, phòng đơn, phần lớn là bệnh nhẹ. Bệnh nặng phần lớn ở khu kín, vì vậy hành lang khá yên tĩnh.

Buổi tối, Lâm Dĩ Nhiên ở lại phòng bệnh, cô để Khâu Hành về ngủ, Khâu Hành chỉ nói “ừ” nhưng không đi, vẫn ngồi trong hành lang, thỉnh thoảng ra đứng ở cuối hành lang gần cửa sổ.

Đêm khuya, Lâm Dĩ Nhiên bước ra, nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh, y tá ngẩng lên nhìn cô, Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười với cô ấy. Y tá chỉ vào Khâu Hành rồi ra hiệu bảo cô khuyên anh đi về, không để anh ở hành lang. Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, đi về phía Khâu Hành.

Trời đêm hơi lạnh, cô khoác một chiếc áo sơ mi mỏng, đứng bên cạnh Khâu Hành.

“Không ngủ được à?” Khâu Hành hỏi.

“Ngủ không ngon.”

Lâm Dĩ Nhiên chạm vào tay anh, cô nói: “Anh vào nằm cùng em một lúc đi, dì Phương ngủ rồi.”

Khâu Hành lắc đầu: “Không, một khi bà tỉnh dậy thì phiền lắm.”

Khâu Hành có lẽ còn giận Lâm Dĩ Nhiên vì việc cô bỏ thi, nhưng giờ trong phòng bệnh chỉ có cô là chăm sóc được bà. Điều này khiến sự từ chối và giận dữ của Khâu Hành trở nên không có cơ sở và cao thượng một cách vô lý, càng nói thêm chỉ càng giả tạo.

Điều này khiến Khâu Hành chỉ có thể im lặng.

Lâm Dĩ Nhiên khoác tay lên cổ tay anh, ôm lấy cánh tay anh.

Khâu Hành không động đậy, để yên cho cô ôm.

Lâm Dĩ Nhiên áp mặt lên vai Khâu Hành, nhắm mắt lại. Cô vừa rồi chỉ nói với Khâu Hành rằng ngủ không ngon, thực ra cô không thể ngủ chút nào. Chỉ cần nhắm mắt, cô lại nghĩ đến những bức ảnh dán trên cửa ban ngày. Và những hình ảnh đó tự động biến thành video trong đầu cô, ngọn lửa thiêu rụi mọi thứ thành than đen.

“Khâu Hành.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng gọi anh.

Khâu Hành đáp: “Ừ.”

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt nói: “Chúng ta chuyển nhà cho dì Phương nhé? Rời khỏi đây.”

Khâu Hành cúi đầu nhìn cô, Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu lên:

“Chuyển đến chỗ em, em sẽ không ở ký túc xá nữa.”

“Không.”

Khâu Hành lắc đầu, anh nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Em sống cuộc sống của mình đi.”

“Đây cũng là cuộc sống của em.” Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày, nhìn anh nói.

“Đây là của tôi.” Khâu Hành nói nhẹ nhàng.

“Không phải của em.”

Chương 32: Máu toàn thân chảy ngược, cô nhắm mắt lại hét lên

Tình yêu của mẹ dành cho con dường như là điều đương nhiên, ngay cả khi bà đã mất đi sự tỉnh táo. Trong thế giới hỗn loạn của bà, chỉ có thể chứa đựng gia đình nhỏ của họ.

Chồng bà, con trai bà, và chính bà.

Bà mỗi ngày đều nhắc đến Khâu Hành, lo lắng xem anh có mệt mỏi khi đi học, có ăn no không, nhưng lại không thể nhìn anh. Bà phản đối Khâu Hành xuất hiện trong tầm mắt mình, ánh mắt nhìn anh đầy sợ hãi và oán trách.

Lần này bệnh tình của bà thực sự nặng hơn trước, bà chống đối người lạ, hoặc nói chính xác hơn là chống đối tất cả mọi người ngoại trừ Lâm Dĩ Nhiên. Dì giúp việc Vu Mai đến thăm bà hai lần, khi thấy Vu Mai bà tỏ ra tương đối bình tĩnh, còn với những người khác bà đều tỏ ra sợ hãi.

Có lẽ do lần này bệnh tình phát tác vì bị kích động bởi người lạ, nên tiềm thức bà không muốn thấy người lạ, chỉ muốn ở nơi bà cảm thấy yên tĩnh và quen thuộc, cũng không muốn nói chuyện với ai.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi bác sĩ liệu có thể về nhà không, bác sĩ khuyên nếu bệnh nhân không có phản ứng dữ dội thì nên ở lại thêm một thời gian.

“Tiểu Thuyền, khi nào chúng ta về?” Phương Mẫn nắm tay Lâm

Dĩ Nhiên, ngẩng mặt hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên lắc tay bà, đặt bát trái cây đang cầm lên tay bà rồi cười nói: "Ở thêm vài ngày nữa nhé, dù sao con cũng ở bên dì."

"Không muốn ở nữa, muốn về nhà."

Phương Mẫn cầm bát trái cây nhưng không muốn ăn, bà thở dài nói: "Ở đây cái gì cũng có mùi, như bị mốc."

Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên cạnh, cô dỗ dành bà: "Không có mùi gì đâu, mọi thứ đều sạch sẽ mà."

Phương Mẫn nghe rồi không kiên quyết nữa, ngồi đó từ từ ăn trái cây. Bà xiên một miếng dứa đưa cho Lâm Dĩ Nhiên, cô cười nhận lấy và ăn.

Lần phát bệnh này của Phương Mẫn khiến bà cực kỳ dựa dẫm vào Lâm Dĩ Nhiên, bà chỉ cho cô ở bên cạnh, cũng chỉ nghe lời cô. Lâm Dĩ Nhiên không chỉ là người mà bà quen thuộc bây giờ mà còn là người tồn tại trong ký ức của bà. Vì vậy, dù trong trạng thái tỉnh táo hay mơ hồ, Lâm Dĩ Nhiên đều khiến bà cảm thấy gần gũi và tin cậy.

"Chờ dì ăn xong, chúng ta ra ngoài đi dạo nhé?" Lâm Dĩ Nhiên dựa vào vai bà hỏi.

Dì Phương từ từ ăn trái cây, vài giây sau mới trả lời: "Không muốn ra ngoài."

"Đi dạo một chút, hít thở không khí." Lâm Dĩ Nhiên nói.

"Nhưng con phải nắm tay dì suốt, không được buông ra." Dì Phương nhìn về phía trước nói.

Lâm Dĩ Nhiên khoác tay bà, cười tươi: "Dĩ nhiên rồi dì ạ."

Trong căn phòng bệnh nhỏ này, họ giống như một đôi mẹ con dịu dàng. Hai người đều rất nhẹ nhàng, nói chuyện với giọng mềm mại, không bao giờ hét to, dựa vào nhau.

Bà dì ở phòng bệnh bên cạnh không rõ mối quan hệ, cứ tưởng chàng trai thường đứng ở cửa là con rể, con gái đã tìm một người bạn trai mà mẹ không thích nên mới không cho vào cửa.

Khâu Hành mỗi ngày đều đến bệnh viện, mang cơm cho mẹ và Lâm Dĩ Nhiên. Cơm do chị Lâm làm, dạo này anh ở nhà Lão Lâm, chị Lâm mỗi bữa đều làm cơm dinh dưỡng cân bằng, rồi thúc giục anh mau mang đến bệnh viện.

Vì uống thuốc nên Phương Mẫn không có khẩu vị, mỗi bữa chỉ ăn một chút. Lâm Dĩ Nhiên ở lại chăm sóc cũng không ăn nhiều, mỗi ngày hai người chỉ ăn hết nửa phần cơm mà chị Lâm chuẩn bị.

Khâu Hành không nói gì, không muốn ăn thì ăn ít, không ép họ ăn nhiều.

Khâu Hành trông càng trầm lặng hơn trước.

Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy Khâu Hành như trở về ba năm trước, khi anh ở trên xe.

Lâm Dĩ Nhiên nắm tay dì Phương đi dạo trong công viên nhỏ, Khâu Hành đứng không xa không gần lặng lẽ đi theo, rồi không biết lúc nào đã rời đi.

“Dì Phương, Khâu Hành đâu rồi?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Đi học rồi, dạo này thi cử.” Phương Mẫn cười tự hào nói.

“Nó thi giỏi lắm.”

Lâm Dĩ Nhiên thở dài không thành tiếng.

Khâu Hành là đứa con bị người mẹ yêu thương nhất của mình từ chối.

Đồng thời cũng là đứa con mang lời nguyền nợ nần của cha.

Lâm Dĩ Nhiên đã kể với anh về những tờ giấy dán trên cửa, cũng bảo anh cố gắng đừng về nhà dì Phương.

Khâu Hành nói biết rồi.

Lâm Dĩ Nhiên không biết sau khi dì Phương xuất viện có nên về đó ở không, nếu đối phương lại đến quấy rầy, dì Phương có thể không chịu nổi cú sốc lần nữa.

Thực ra cô muốn dì Phương rời khỏi thành phố này, nhưng Khâu Hành không đồng ý đến chỗ cô. Dù gì sau khi dì Phương xuất viện cũng cần có một nơi để về.

Lâm Dĩ Nhiên ở lại bệnh viện vài ngày liền, cô chỉ mang theo một bộ quần áo, bộ thay thế cũng đã mặc bẩn, cô muốn về lấy thêm đồ.

Nhân lúc dì Phương ngủ, Khâu Hành lái xe đưa Lâm Dĩ Nhiên về lấy đồ. Suốt đường đi, Lâm Dĩ Nhiên có phần lo lắng, đến khi vào thang máy, tim cô đập nhanh hơn, không biết khi ra khỏi thang máy, cửa nhà có còn dán những hình ảnh ghê rợn đó không.

May mắn là lần này cửa không bị dán gì, chỉ còn lại những vết keo hai mặt như vết sẹo.

Lâm Dĩ Nhiên mở cửa, khi thay giày nói: “Chúng ta đừng ở đây nữa nhé?”

Khâu Hành ừ một tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng tắm rửa, còn gội đầu, ở bệnh viện gội đầu không tiện, cũng không có máy sấy, cô chỉ có thể gội sơ.

Khâu Hành mở hết cửa sổ, chống tay lên lan can ban công, nhìn ra ngoài, im lặng không nói.

Thời tiết rất đẹp, nắng nhiều nhưng không chói, nhiệt độ cũng dễ chịu.

Lâm Dĩ Nhiên không muốn nấn ná quá lâu, dù dì Phương hoàn toàn có thể tự lo liệu, không cần người chăm sóc mọi lúc, nhưng bà bây giờ sợ người, Lâm Dĩ Nhiên vẫn không muốn để bà ở một mình quá lâu.

Khi cô thu dọn xong đồ, hai người chuẩn bị rời đi.

Xe của Khâu Hành đỗ khá xa, hai người cần đi dọc con đường nhỏ bên cổng khu dân cư một đoạn dài.

Lâm Dĩ Nhiên dùng tay che ánh nắng, Khâu Hành đi trước, xách đồ của cô.

Khi người phụ nữ từ bên kia đường hét lớn và lao đến, Lâm Dĩ Nhiên vừa định nói chuyện với Khâu Hành.

Một tiếng hét chói tai "Không chết tử tế được!" làm Lâm Dĩ Nhiên giật mình, cô kinh ngạc nhìn người phụ nữ lao từ bên kia đường đến, theo phản xạ kéo tay Khâu Hành.

"Cô nhìn xem gia đình chúng tôi bây giờ sống như thế nào! Nhà họ Khâu các người đều phải xuống địa ngục!!"

Người phụ nữ trung niên ngoài năm mươi tay xách túi vải, bên trong đầy thuốc, còn có vài chai nước truyền dịch và glucose.

Bà ta dùng tay còn lại túm lấy áo Khâu Hành, dùng túi thuốc đập anh.

“Ê!”

Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng phản ứng, kêu khẽ một tiếng, đưa tay ra ngăn cản.

“Cô đi được đứng được! Con trai tôi tè cả ra giường! Nhà các người đều không chết tử tế được, các người tạo nghiệp kiếp sau cũng không trả hết!!”

Người phụ nữ trung niên điên cuồng la hét, kéo và đánh Khâu Hành, anh chỉ nhíu mày, dùng một tay đỡ đòn.

“Bà làm gì vậy!” Lâm Dĩ Nhiên lao vào ngăn, bị bà ta dùng khuỷu tay hất sang một bên.

Xung quanh có người qua đường đứng xa xa nhìn theo.

Khi Lâm Dĩ Nhiên tiến lại gần, Khâu Hành giữ chặt tay cô, không để cô nhúc nhích, xoay người đưa cô ra sau lưng mình.

Người phụ nữ rõ ràng là đã sống trong cảnh khổ đau quá lâu đến mức thần kinh đã bị mài mòn, bà ta hét lên the thé, khóc lóc thảm thiết.

“Ba mày lấy mạng còn chưa đủ, mày và mẹ mày còn đến đây đòi mạng tao, thấy mày tao còn sống nổi không? Hả?!

“Mày nhìn chúng mày xem, chúng mày giống như con người mà đi ngoài đường! Con trai tao nằm ở nhà, cao lớn như vậy mà cả xương cả thịt không cân nổi một trăm cân! Con trai tao như ma! Mày dựa vào cái gì?!”

“Đừng nói nữa!” Lâm Dĩ Nhiên run rẩy tay bị Khâu Hành nắm chặt, cô muốn ngăn cản người phụ nữ, không cho bà ta đánh Khâu Hành, nhưng cổ tay bị Khâu Hành giữ chặt không thể động đậy.

“Tại sao tao không được nói?” Người phụ nữ khóc lóc la hét, cánh tay vung lên đánh vào vai và cánh tay của Khâu Hành.

“Mày để nhà họ Khâu trả hết mạng sống mà họ nợ gia đình tao đi, tao sẽ không nói nữa! Tao còn đêm nào cũng thắp hương cao cho chúng! Tao mỗi ngày thắp hương cao một mét, để kiếp sau họ đầu thai làm người tốt!”

Lâm Dĩ Nhiên chưa bao giờ gặp cảnh tượng như vậy, cô không biết nên đối phó thế nào với một người đã mất lý trí chỉ muốn trút giận.

Khâu Hành ngoài việc giữ chặt Lâm Dĩ Nhiên không để cô nhúc nhích, không có hành động nào khác, anh thậm chí không chống đỡ, để mặc cho người phụ nữ đánh và chửi rủa.

“Mày là con của Khâu Dưỡng Chính, mày sẽ không có kết cục tốt! Mày cũng phải xuống địa ngục!”

Người phụ nữ căm hận nhìn Khâu Hành, đôi mắt xám trắng đã không còn ch ảy nước mắt, bà ta nghiến răng: “Mày cũng sẽ gãy chân! Gãy tay! Mày sẽ bị xe đâm chết, nghiền nát, sống không bằng…”

Lâm Dĩ Nhiên chỉ cảm thấy tai và tim mình đau đớn không chịu nổi, máu toàn thân chảy ngược, cô nhắm mắt lại hét lên.

“Đủ rồi!!” Tay cô vẫn bị Khâu Hành giữ chặt, nhưng không biết sức mạnh từ đâu, cô lao đến trước đẩy người phụ nữ đang nguyền rủa Khâu Hành phải chết.

“Đừng nguyền rủa anh ấy nữa!” Lâm Dĩ Nhiên mắt đỏ ngầu, đẩy người phụ nữ lùi lại.

“Ba anh ấy đã chết rồi, tất cả những điều này không liên quan đến anh ấy, anh ấy đã làm tất cả những gì có thể!”

Lâm Dĩ Nhiên không quan tâm đ ến sự ồn ào và khóc lóc của người phụ nữ, cô dùng giọng lớn nhất nói: “Đừng nói nữa! Những lời bà nói một chữ cũng sẽ không xảy ra với anh ấy! Anh ấy sẽ sống tốt, sẽ khỏe mạnh!”

Lâm Dĩ Nhiên trước giờ luôn nhẹ nhàng, ngoài lần bị người đàn ông bán khỏa thân nắm chặt trong nhà cũ, Khâu Hành chưa bao giờ nghe cô lớn tiếng.

Giờ đây, Lâm Dĩ Nhiên như một cô gái nhỏ bị dồn vào đường cùng, trở về bản năng nguyên thủy nhất, đôi vai gầy yếu tràn đầy sức mạnh, niềm tin duy nhất là bảo vệ Khâu Hành.

Cô cũng mất lý trí, nếu đối phương còn mở miệng nguyền rủa Khâu Hành, cô sẽ hét lên để áp chế, không muốn nghe một chữ nào.

Đây là lúc Lâm Dĩ Nhiên không giống mình nhất, hoàn toàn mất đi vẻ điềm tĩnh thường ngày.

“…Được rồi.”

Khâu Hành nắm cổ tay kéo cô trở lại, giữ cô trong lòng. Lâm Dĩ Nhiên vẫn thở gấp, cpp bị Khâu Hành giữ chặt trong lòng vẫn không kiềm chế được run rẩy toàn thân.

“Được rồi, được rồi.” Khâu Hành thì thầm bên tai cô.

Người phụ nữ lại lao tới muốn túm lấy Lâm Dĩ Nhiên, Khâu Hành ôm cô xoay người, đưa lưng về phía bà ta.

Anh tiếp tục thì thầm bên tai Lâm Dĩ Nhiên, giữ cô giữa chiếc xe đậu bên cạnh và mình, một tay nhẹ nhàng vuốt v e sau đầu cô.

“Thở chậm lại.” Khâu Hành nói với cô.

“Đừng vội.”

Những lời nguyền rủa độc ác tiếp tục vang lên, Lâm Dĩ Nhiên hít vào một tiếng, Khâu Hành dùng cả hai tay bịt tai cô, để mặc những cú đấm và cái tát của người phụ nữ rơi xuống lưng mình, chỉ hơi cúi đầu dỗ dành Lâm Dĩ Nhiên.

“Bà ta nói không tính, đừng giận, thở đều.” Khâu Hành dùng ngón tay cái lau khóe mắt cô, lau đi nước mắt.

“Hít thở sâu, đừng hít vào.”

Lâm Dĩ Nhiên bị Khâu Hành bịt tai rất lâu, cuối cùng nhắm mắt lại, gục đầu vào vai Khâu Hành, giọng nghẹn ngào gọi “Khâu Hành.”

“Anh đây.” Khâu Hành đáp.

“Anh đừng nghe bà ta nói.” Giọng Lâm Dĩ Nhiên run rẩy, mang theo hơi thở chưa ổn định.

“Không liên quan đến anh, anh đừng nghe.”

“Ừ.” Khâu Hành ôm chặt cô, chỉ nói nhỏ.

“Không nghe.”

Chương 33: Anh với em yêu nhau rồi à? Mà anh nói em đầu óc đang yêu

Sau đó Khâu Hành từ phía sau ôm lấy Lâm Dĩ Nhiên đi đến chỗ đỗ xe, để cô lên xe.

Người phụ nữ không theo họ, chỉ đứng yên tại chỗ mà mắng chửi, rồi ngồi bệt xuống lề đường, vừa đập tay xuống đất vừa khóc.

Khâu Hành từ đầu đến cuối không nói với bà ta câu nào, cũng thực sự không có gì để nói, cả đánh lẫn mắng đều lặng lẽ chịu đựng.

Một người phụ nữ chịu đựng đau khổ trong gia đình bi thảm, lời chửi rủa thốt ra đầy tuyệt vọng và nỗi buồn không có hồi kết. Những đau khổ đó có mối quan hệ không thể tách rời với ba của Khâu Hành.

Sau khi lên xe, Khâu Hành rút cho Lâm Dĩ Nhiên hai tờ giấy, cô nhận lấy, nắm chặt trong tay.

“Đừng khóc nữa.” Khâu Hành nâng tay lên, lau nước mắt ở khóe mắt cô.

“Nữ thần nhỏ của chúng ta cũng biết cãi nhau rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên nước mắt lại chảy xuống, tự mình dùng giấy lau, giọng nghe có vẻ ấm ức và tội nghiệp: “Em cãi không lại.”

“Cãi lại rồi.” Khâu Hành vuốt lại mái tóc rối của cô về phía sau vai, rồi quay lại khởi động xe.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi đó, cố gắng bình tĩnh lại, một lúc lâu sau mới nói: “Anh đừng nghe bà ta nói.”

“Không nghe.” Khâu Hành nói.

“Anh không sống tốt sao?”

“Anh có thể luôn sống tốt.” Lâm Dĩ Nhiên cau mày, trong lòng vẫn nghẹn, một cách cố chấp nhấn mạnh.

“Đó chỉ là tai nạn, không liên quan gì đến anh.”

“Được rồi.” Khâu Hành ngoan ngoãn nói.

Không trách lần này dì Phương bệnh nặng, chỉ một lời nói của bà ta cũng đã khiến Lâm Dĩ Nhiên kích động hét lên, mãi không bình tĩnh được. Huống chi là dì Phương, người luôn nói chuyện dịu dàng, không biết cãi lại, những lời nguyền rủa độc ác nhắm vào con trai mình như lưỡi dao đâm vào thần kinh vốn đã yếu ớt của bà, khiến bà trở nên loạn thần và đau đớn.

Lời nói điên rồ ban đầu có thể không cần nghe, nhưng khi từng chữ từng câu đều nhắm vào người bạn yêu, nó trở nên không thể bỏ qua.

Con người thường có thói quen tìm một nguồn gốc cho nỗi đau của mình, rồi gắn tất cả nỗi đau đó lên người ấy, mỗi ngày trong lòng nghĩ đến, miệng nói ra, như tìm được một niềm an ủi, rồi ngày đêm căm hận.

Đám cháy ở nhà máy của Khâu Dưỡng Chính đã khiến người phụ nữ đó mất đi chồng, điều này không thể chối cãi. Nhưng con trai bà bị liệt không phải do Khâu Dưỡng Chính, mà là do tai

nạn xe nửa năm trước, tổn thương thần kinh, suốt đời bị liệt.

Nhưng trong suốt những năm dài oán hận, bà đã gán hết mọi bất hạnh trong nhà lên Khâu Dưỡng Chính. Bà quên rằng dù không có Khâu Dưỡng Chính, con trai bà cũng không đứng dậy được.

Nhưng nếu không có Khâu Dưỡng Chính, ít nhất bà còn có một người chồng để nương tựa, không phải một mình chìm đắm trong biển khổ, sống trong đau khổ, cũng không có tự do để chết.

Lâm Dĩ Nhiên trở lại bệnh viện, dì Phương cẩn thận quan sát sắc mặt cô, nhạy cảm nhận thấy mắt mũi cô đỏ ửng, rõ ràng đã khóc.

Dì Phương lúc đầu không hỏi, một lúc sau đưa cho cô một quả táo, đặt vào tay cô.

“Con sao thế?” Dì Phương nhẹ nhàng hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên giường, cúi xuống đặt đồ vào tủ, lúc này dừng lại, ngẩng lên nhìn bà.

“Có ai bắt nạt con à?” Dì Phương quan tâm hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, sau đó ôm lấy dì Phương, áp mặt nhẹ vào người bà.

“Đừng buồn, mọi chuyện sẽ qua.” Dì Phương vuốt tóc cô, như đang an ủi đứa con gái bị tổn thương, dịu dàng nói, “Chuyện gì rồi cũng sẽ qua.”

“Phải.” Lâm Dĩ Nhiên hít hít mũi, ngẩng lên hỏi bà, “Vậy chúng ta hướng về phía trước được không?”

“Được chứ.” Dì Phương mỉm cười với cô.

“Ai lại cứ nhìn về phía sau chứ.”

Lâm Dĩ Nhiên vùi mặt vào người bà, mũi cay cay, lòng cũng đau đớn.

Miệng thì nói vậy, nhưng cô luôn để mình ở lại quá khứ. Để mình sống trong ngôi nhà quá khứ, yêu Khâu Dưỡng Chính mà cô yêu từ khi còn trẻ, và yêu con trai bà khi anh còn trẻ trung và đầy sức sống.

Tiếng nói chuyện trong phòng bệnh vang lên đứt quãng, Khâu Hành dựa vào tường hành lang, ngẩng đầu ra vẻ thẫn thờ, ánh mắt trống rỗng, thần sắc mơ màng.

Trong thời gian Phương Mẫn nằm viện, Khâu Hành đã tìm cho bà một căn nhà mới.

Anh hỏi Vu Mai có muốn làm tiếp không, Vu Mai đến bệnh viện gặp Phương Mẫn, thấy bà không còn hét lên và nôn mửa như hôm đó, nên đồng ý làm tiếp. Nhưng căn nhà mới không ở khu cũ nữa, cách xa quá, Vu Mai chăm sóc con trai không tiện, nên nói thôi.

Khâu Hành không có ý kiến, trả lương cho bà đàng hoàng, còn thêm một ít.

Vu Mai trong lòng cũng buồn, than thở tại sao lại gặp phải chuyện này.

Căn nhà mới tìm được ở khu mới của thành phố này, cách xa nhà cũ, cũng như ngôi nhà họ sống trước khi xảy ra tai nạn.

Anh không muốn mẹ mình bị kích động nữa, muốn đổi cho bà một môi trường mới, nhưng Phương Mẫn lại không chấp nhận

anh, không thể đến sống ở thành phố nơi anh làm việc.

Vì chuyện này, Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành đã tranh luận không dưới một lần. Cô muốn dì Phương đến sống ở thành phố nơi cô học, nhưng Khâu Hành nhất quyết không đồng ý.

“Điều này không tiện, Khâu Hành.” Lâm Dĩ Nhiên cố gắng thuyết phục anh lần nữa.

“Em biết rõ rằng để bà ấy đổi thành phố là tốt hơn, ở đây liên quan quá nhiều đến quá khứ, không biết khi nào lại gặp phải người kích động bà ấy.”

Khâu Hành nói: “Trước mắt cứ như vậy đã, đợi đến khi bà ấy nhận ra anh rồi thì mới để bà ấy đến chỗ anh.”

Khi nào bà ấy mới nhận ra Khâu Hành? Đó là một khoảng thời gian không có hạn định rõ ràng.

“Tại sao không để bà ấy đến chỗ em?” Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy Khâu Hành cứng đầu đến mức đáng giận.

Khâu Hành lắc đầu, chỉ nói: “Không tiện.”

“Không tiện chuyện gì?” Lâm Dĩ Nhiên cau mày, “Em còn hợp hơn anh, anh biết rõ mà.”

Lâm Dĩ Nhiên không thích tranh luận, phần lớn thời gian đều nghe theo Khâu Hành. Chỉ riêng chuyện này, cô thực sự kiên quyết.

Khâu Hành đẩy một nửa bát cơm vừa được nhân viên phục vụ mang đến, đặt bên cạnh cô.

“Ăn cơm đi.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên cầm đũa trong tay, nhưng không có hứng ăn, cô hơi nghiêng đầu, nhìn Khâu Hành: “Đợi khi em nhập học thì sao? Giao dì ấy cho một người lạ, chúng ta đều không ở đây.”

Khâu Hành vừa ăn cơm vừa nói: “Anh sẽ về nhiều hơn, bình thường để chị Lâm giúp trông nom.”

“Chị Lâm?” Lâm Dĩ Nhiên mở to mắt, thậm chí hơi ngạc nhiên hỏi, “Anh để chị Lâm trông nom mà không chịu để dì ấy đến chỗ em?”

Khâu Hành lại không trả lời, chỉ cúi đầu ăn, vẻ mặt bình thản.

Lâm Dĩ Nhiên đặt đũa xuống, cô đưa tay qua, nắm lấy tay trái của anh lắc lắc: “Khâu Hành.”

Khâu Hành ngẩng lên, nói với cô: “Đến chỗ em không tiện.”

“Tại sao?” Lâm Dĩ Nhiên cau mày hỏi lại.

Cô thực sự không thể bỏ qua chuyện này, Khâu Hành không trực tiếp trả lời, chỉ hỏi cô: “Khi nào em thi lại?”

Chủ đề này chuyển hướng hơi xa, Lâm Dĩ Nhiên nói: “Học kỳ sau. Tại sao không tiện?”

Khâu Hành lại hỏi: “Em thi lại được bao nhiêu điểm?”

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, không trả lời.

“60.” Khâu Hành nói.

“Xem như em đạt chuẩn.”

Cô hiểu ý của Khâu Hành.

“Em từng đạt 60 chưa?” Khâu Hành nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên giải thích: “Chỉ cần đạt chuẩn thì sẽ không ảnh hưởng gì, cũng không ảnh hưởng đến việc giữ học bổng.”

“Điểm trung bình, điểm tổng kết, học bổng.” Khâu Hành bình thản nói.

“Năm nay em không lấy được nhiều nhất phải không?”

“Không nhất thiết, chỉ là một môn chuyên ngành.” Lâm Dĩ Nhiên bổ sung, “Hơn nữa điều đó không quan trọng.”

“Không quan trọng sao em lại ngày đêm lo lắng?” Khâu Hành nhìn cô chằm chằm, “Bảng điểm có số 60, không đáng chú ý sao?”

Khâu Hành hiểu rõ Lâm Dĩ Nhiên, cô luôn là người theo đuổi sự hoàn hảo. Cô yêu cầu cao ở bản thân, không chịu thua, việc gì cũng phải làm đến mức tốt nhất có thể.

Trong ba năm thi cử của cô không có số 60, con số bắt đầu bằng 6 trên bảng điểm của cô thực sự nổi bật, như một con ruồi đậu trên tờ giấy đó.

“Đúng là nó quan trọng, nhưng khi có chuyện quan trọng hơn, nó sẽ không còn quan trọng như vậy nữa.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng nắm tay Khâu Hành, kiên trì giải thích với anh, “Em không nghĩ nó quan trọng hơn dì Phương, em cũng không hối hận. Nếu có lý do, dù là 60 cũng không đáng chú ý.”

Ánh mắt của cô dịu dàng nhưng kiên định, sức mạnh bền bỉ của cô khiến cô không hề dao động khi đối mặt với những gì cô kiên trì.

Khâu Hành nhìn cô một lúc, Lâm Dĩ Nhiên cũng nhìn lại anh,

ánh mắt Khâu Hành sâu lắng, còn Lâm Dĩ Nhiên không tránh né.

“Đừng ngốc.” Khâu Hành quay đi, tiếp tục ăn cơm, nói với cô một cách lạnh lùng, “Đầu óc em đang mụ mị vì yêu.”

Lâm Dĩ Nhiên bị anh làm nghẹn, một hơi không lên không xuống, hít sâu một hơi, cô ném tay Khâu Hành ra.

“Đây không phải là đầu óc đang mụ mị vì yêu, anh không thể nói như vậy với em.” Lâm Dĩ Nhiên mắt sáng lên vì giận, “Đây là tình cảm. Là tình cảm giữa em và dì Phương, không phải với anh.”

Lâm Dĩ Nhiên căng cằm lên, bổ sung thêm: “Là lương tâm.”

“Ăn cơm đi.” Khâu Hành nhấc cằm lên, ra hiệu cho cô.

Lâm Dĩ Nhiên cầm đũa lên, không nói thêm gì nữa.

Cả hai đều im lặng ăn, một lúc sau Lâm Dĩ Nhiên lại tự nói nhỏ: “Anh với em yêu nhau rồi à? Mà anh nói em đầu óc đang yêu.”

Khâu Hành liếc nhìn cô, không đáp lại.

Cuối cùng chuyện này không thay đổi theo ý của Lâm Dĩ Nhiên. Khâu Hành thuê một căn nhà mới, khu chung cư mới còn ít người ở, xung quanh cũng ít cửa hàng.

Phương Dì không thể hiện bất kỳ suy nghĩ nào về chỗ ở mới này.

Khâu Hành đã chuyển hết đồ đạc từ nhà cũ sang đây, bà không hỏi tại sao lại ở đây, cũng không hỏi bất kỳ điều gì. Bà như cố tình tránh nhắc đến Khâu Hành, chỉ cần Lâm Dĩ Nhiên cùng bà sống ở nhà mới, bà có thể chấp nhận mọi thứ một cách dễ dàng.

Nhưng trong căn nhà của bà, bà vẫn để lại một phòng cho Khâu Hành. Giường chiếu, gối đều được giặt sạch sẽ, tủ quần áo cũng xếp sẵn vài bộ đồ thay và hai bộ đồ ngủ của Khâu Hành.

“Khâu Hành trước đây rất thích đá bóng, có rất nhiều quần áo và giày bóng đá.” Dì Phương chậm rãi nói khi đang sắp xếp tủ quần áo với Lâm Dĩ Nhiên, “Giày đinh khó chùi lắm, đế giày rất khó chùi.”

Bà nói “trước đây”.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi: “Bây giờ thì sao?”

“Bây giờ không thích đá nữa.” Dì Phương cười, “Đá một trận phải chạy rất nhiều, mỗi lần đều đổ mồ hôi đầy đầu. Nhưng trẻ con thích vận động là rất tốt, sẽ lớn lên rất khỏe mạnh.”

Lâm Dĩ Nhiên ‘dạ’ một tiếng, cho thấy mình đang nghe.

Cô nhìn vào mặt dì Phương, nhẹ giọng hỏi: “Dì Phương, Khâu Hành bao nhiêu tuổi rồi?”

Phương Mẫn như khựng lại, suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Mười tám tuổi.”

Chương 34: Đó là sự ấm áp kiểu Khâu Hành, ẩn dưới lớp vỏ lạnh lùng của anh

Khâu Hành không thể ở lại đây mãi, nhà máy luôn có việc tìm anh, nhiều việc Mao Tuấn không thể quyết định, phải gọi điện cho Khâu Hành, có những việc không thể nói rõ qua điện thoại.

Khâu Hành đôi khi lái xe về, xong việc lại quay lại, Lâm Dĩ Nhiên bảo anh không cần chạy đi chạy lại, cô có thể chăm sóc dì Phương rất tốt. Nhưng Khâu Hành vẫn đi đi về về, thỉnh thoảng trong ngày có thể chạy đi chạy lại.

Người giúp việc mà chị Lâm tìm đã đến, là một dì trông rất thân thiện, tuổi cũng lớn hơn Vu Mai, khoảng năm mươi mấy tuổi.

Lâm Dĩ Nhiên nói với dì Phương, đây là dì giúp việc thường xuyên ở bên dì, nếu không sợ khi cô đi học dì sẽ cô đơn.

Dì Phương cũng tự nhiên chấp nhận, không hỏi tại sao, cũng không hỏi tại sao Vu Mai không đến nữa.

Dì giúp việc mới họ Dương, con gái đã kết hôn và sống ở nơi khác, chồng dì mất vài năm trước, bình thường chỉ có một mình sống. Chị Lâm đã kể hết tình hình của Phương Mẫn cho dì Dương nghe, nói rõ đây là một bệnh nhân. Dì Dương vì trước đây từng chăm sóc người dì bị bệnh tâm thần nên không cảm thấy sợ hãi. Hơn nữa, Khâu Hành trả lương rất cao, nhà cũng không có nhiều việc, nên dì Dương rất vui vẻ nhận lời.

Những ngày đầu, dì Dương chăm sóc Phương Mẫn rất tỉ mỉ, sau

đó Lâm Dĩ Nhiên lén nói với dì ấy không cần làm vậy, cứ đối xử như với người bình thường là được, không cần chăm sóc đặc biệt.

Từ đó họ sống rất tự nhiên với nhau, hai người mỗi ngày trò chuyện, nấu ăn rồi cùng nhau đi dạo.

Cả hai dì giúp việc đều không chịu được máy lạnh, thấy quá lạnh, Lâm Dĩ Nhiên mua hai cái quạt đứng, đặt trong phòng mỗi người để thổi mát từ xa.

Dì Dương tự tắt quạt trước khi đi ngủ, bà không đóng cửa phòng ngủ vào ban đêm, sợ không nghe thấy nếu Phương Mẫn có chuyện gì.

Lâm Dĩ Nhiên sau khi tắm xong, đi đến phòng dì Phương tắt quạt, rồi chỉnh cửa sổ để không thổi trực tiếp vào bà.

Khi về phòng, cô mở máy tính, đã gần mười giờ tối.

Lâm Dĩ Nhiên cuốn khăn khô tóc trên đầu, kê một cái bàn nhỏ trên giường, giờ mới thực sự là khoảng thời gian thuộc về cô trong ngày.

Khi điện thoại của Khâu Hành gọi đến, Lâm Dĩ Nhiên có chút ngạc nhiên, cô vô thức nhìn đồng hồ, mười hai giờ bốn mươi phút.

“Khâu Hành?” Lâm Dĩ Nhiên bắt máy.

Giọng Khâu Hành rõ ràng, không có dấu hiệu mệt mỏi, nghe như chưa ngủ: “Em không ngủ làm gì vậy?”

“Ừm?” Lâm Dĩ Nhiên chớp mắt, hỏi anh, “Sao anh biết?”

Khâu Hành nói: “Anh nhìn thấy.”

“Nhìn thấy ở đâu?” Lâm Dĩ Nhiên mơ hồ, trong đầu suy nghĩ có phải cô đã kết nối máy tính của mình với điện thoại của Khâu Hành không.

“Dưới lầu.” Khâu Hành nói, “Đã mấy giờ rồi mà em vẫn chưa ngủ?”

Lâm Dĩ Nhiên nhỏ giọng “à!” một tiếng, nhảy xuống giường chạy ra cửa sổ, chống tay lên bệ cửa sổ, nhìn xuống dưới.

“Sao anh lại đến đây?” Phòng Lâm Dĩ Nhiên hướng ra đường, cô cẩn thận nhận ra chiếc xe đậu dưới lầu.

“Vừa về tới.” Khâu Hành bật đèn xi-nhan, ánh đèn vàng nhấp nháy dưới lầu.

Lâm Dĩ Nhiên mấy ngày rồi không gặp anh, hỏi: “Anh có muốn lên không?”

Khâu Hành nói: “Không, nếu bà tỉnh giấc nhìn thấy tôi lại giật mình.”

“Ừm…” Lâm Dĩ Nhiên nói tiếp, “Vậy anh đợi một chút.”

Lâm Dĩ Nhiên cầm điện thoại và chìa khóa, thay đôi dép rồi chạy xuống lầu.

Khu chung cư vào ban đêm trống vắng, chỉ có những đèn đêm thắp sáng theo khoảng cách, ánh sáng chiếu sáng xung quanh một vùng nhỏ, trông yên tĩnh mà cô độc.

Lâm Dĩ Nhiên ra khỏi khu chung cư, chạy lên xe của Khâu Hành.

Cô vẫn chưa tháo khăn khô tóc, vẫn mặc đồ ngủ.

“Sao anh về giờ này?”

Lâm Dĩ Nhiên mấy ngày rồi không gặp Khâu Hành. Cả ngày làm việc, râu Khâu Hành đã mọc lởm chởm, trông anh có vẻ mệt mỏi.

“Xong việc rồi.” Khâu Hành nói, xong nhìn lên đầu cô, “Gội đầu à?”

Lâm Dĩ Nhiên đưa tay lên sờ, mới nhớ ra mình chưa tháo khăn khô tóc, cười nói: “Em quên mất.”

Tóc đã khô, chỉ vì cuốn lâu nên hơi uốn cong. Cô tiện tay vuốt lại, hỏi Khâu Hành: “Vậy sao anh không về vào ngày mai?”

“Nằm một lúc, không ngủ được.” Khâu Hành nói.

Khâu Hành không phải là người lôi thôi, dù vì công việc sửa xe thường rất bẩn, nhưng râu anh luôn cạo sạch sẽ, tóc cũng không bao giờ lộn xộn.

Lâm Dĩ Nhiên đưa tay sờ cằm Khâu Hành, râu lởm chởm cọ vào ngón tay cô làm cô cảm thấy ngứa ngáy.

Cô cảm thấy Khâu Hành lúc này có chút khác biệt so với thường ngày, trông anh trưởng thành hơn, nhưng cũng rất đẹp trai.

Mặt Khâu Hành không có biểu cảm gì, nhưng anh nhẹ nhàng lắc cằm, phối hợp dùng râu cọ vào ngón tay cô, điều này làm anh trở nên vừa mâu thuẫn, vừa mang lại cảm giác mềm mại đặc trưng của Khâu Hành.

Đó là sự ấm áp kiểu Khâu Hành, ẩn dưới lớp vỏ lạnh lùng của anh.

Cảm giác ngứa ngáy trên ngón tay truyền đến tim, Lâm Dĩ

Nhiên mỉm cười, nói: “Em cảm giác như đang vuốt cằm một chú chó con.”

Khâu Hành vì từ “chó con” mà hơi nhíu mày, liếc cô một cái.

Cái liếc đầy sắc thái này làm Lâm Dĩ Nhiên cười to hơn.

Trên phố không có ai, thỉnh thoảng mới có một chiếc xe đi qua. Lâm Dĩ Nhiên tháo dép, co chân lên ghế, ôm lấy đầu gối. Trong đêm tĩnh lặng này, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy một sự nhẹ nhõm hiếm hoi.

Nhưng sự thoải mái và dễ chịu của cô không kéo dài lâu.

Khâu Hành là một kẻ phá hoại, anh đã phá tan buổi tối ấm áp của Lâm Dĩ Nhiên.

“Sao không ngủ?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên gối đầu lên đầu gối, nghiêng đầu nhìn anh, giọng mềm mại, kéo dài: “Em phải viết bài… Ngày kia phải nộp, em còn nợ nhiều lắm.”

“Trước đây em không viết à?”

Lâm Dĩ Nhiên không giấu diếm, nói thật. Dạo gần đây cô và Khâu Hành trở nên thẳng thắn hơn, cô cũng vui tươi hơn trước, thực ra là đang dần kéo gần khoảng cách giữa cô và Khâu Hành.

“Trước ở bệnh viện viết không được, sau đó dọn nhà các thứ, tâm trạng luôn bồn chồn, không yên tĩnh được.” Cô ngáp một cái nhỏ, nói khẽ.

“Mẹ tôi ban ngày hay tìm em không?” Khâu Hành nhìn cô.

“Không, dì ấy không cần em lúc nào cũng bên cạnh.” Lâm Dĩ

Nhiên nói, “Nhưng em luôn nhớ, muốn ra ngoài nói chuyện với dì.”

Khâu Hành “ừm” một tiếng, hỏi cô: “Còn bao nhiêu phải viết nữa?”

“Còn nhiều lắm.” Lâm Dĩ Nhiên vùi mặt vào cánh tay, đau khổ nói, “Ngày mai nhiệm vụ nặng lắm.”

Lâm Dĩ Nhiên không thích trì hoãn việc nộp bài, cô xem công việc này như cơ hội, vì vậy luôn tích cực hoàn thành. Ngay cả trong môi trường ồn ào trên tàu, cô cũng có thể viết được một chút. Nếu cô thấy không viết được, trong lòng chắc chắn đã có nhiều chuyện đè nặng.

“Khi nào về trường?” Sau một lúc im lặng, Khâu Hành hỏi cô.

“Tháng sau là được, khi không có việc ở trường em còn có thể về, năm tư không có lớp nữa.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Đừng về.” Khâu Hành nói nhạt, “Ở lại trường cho tốt.”

Lâm Dĩ Nhiên nhạy cảm và tinh tế, cô luôn cảm nhận được cảm xúc trong lời nói của Khâu Hành.

Cô ngẩng mặt lên khỏi cánh tay, nhìn Khâu Hành, như đang đoán ý nghĩ của anh.

“…Ý anh là gì?” cô hỏi.

Khâu Hành không trả lời.

Về mối quan hệ sắp đến hạn giữa hai người, họ chưa bao giờ đề cập rõ ràng.

Gần đây mối quan hệ của họ có phần mập mờ, thêm vào những

chuyện đã trải qua gần đây, Lâm Dĩ Nhiên mặc định họ sẽ yêu nhau, sẽ trở nên thân thiết hơn.

Nhưng lúc này, biểu cảm của Khâu Hành và ánh mắt không đùa giỡn của anh khiến Lâm Dĩ Nhiên hơi căng thẳng.

“Khâu Hành?” Lâm Dĩ Nhiên gọi anh, “Anh có ý gì?”

Khâu Hành nhìn cô, trở nên có chút vô tình, trả lời rất trực tiếp.

“Đến lúc rồi phải không?”

Lâm Dĩ Nhiên mở to mắt, giọng nhẹ nhàng: “Rồi sao nữa?”

Khâu Hành bình thản nói: “Không còn gì nữa.”

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, lòng bàn tay vô thức siết chặt lấy cánh tay, tim cô chùng xuống.

Khâu Hành rất kiên định, quyết định của anh không dễ dàng thay đổi, cũng không do dự.

Ví dụ như việc bỏ học, ví dụ như trả nợ.

Trong bản chất, anh có chút cứng đầu, đã xác định làm gì thì kiên trì làm, dù khó khăn đến đâu cũng kiên định làm xong.

Vì vậy khi anh nghiêm túc nói không còn gì nữa, Lâm Dĩ Nhiên biết anh thật lòng.

Đêm khuya, đây không phải là thời điểm thích hợp để tiếp tục nói chuyện, hơn nữa Lâm Dĩ Nhiên còn phải gấp rút viết bài.

Lâm Dĩ Nhiên không hỏi tiếp, cô im lặng được Khâu Hành đưa lên lầu.

Trước khi mở cửa, Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành một cái.

Khâu Hành đưa cho cô chiếc khăn khô tóc cô vừa tháo xuống, Lâm Dĩ Nhiên nhận lấy, mắt bỗng đỏ lên. Khâu Hành dùng mu bàn tay cọ nhẹ vào má cô, Lâm Dĩ Nhiên gạt tay anh ra.

Khâu Hành mỉm cười không tiếng động, gật đầu ra hiệu cô vào.

Lâm Dĩ Nhiên không quay đầu lại bước vào, đóng cửa lại.

Rõ ràng là một buổi tối rất tốt, khi đêm khuya yên tĩnh, cô và Khâu Hành ở trên xe riêng tư là gần gũi, khi cô sờ râu Khâu Hành và anh lắc cằm là ấm áp.

Nhưng cuối cùng buổi tối này, những sự gần gũi và ấm áp đó tan biến trong im lặng.

*

Dù Khâu Hành ở gần đây, anh cũng không thể vào nhà, anh nhiều nhất cũng chỉ đến mỗi ngày, mang theo trái cây hoặc thứ gì đó khác.

Từ tối hôm đó, Lâm Dĩ Nhiên không còn thẳng thắn với anh nữa, cô trở nên lạnh lùng.

Trước đây hai người cũng như vậy, không thường xuyên liên lạc, cũng không nói chuyện phiếm. Bây giờ Khâu Hành mang đồ đến, Lâm Dĩ Nhiên xuống lấy, đôi khi nhờ dì Dương xuống, cũng không nói thêm lời nào.

Khâu Hành bị lạnh nhạt cũng không để ý, coi như không có chuyện gì.

Nhưng họ phải nói chuyện một lần, những điều cần nói phải nói rõ. Không thể cứ mập mờ như vậy, Lâm Dĩ Nhiên sớm muộn

cũng sẽ phải đi học, Khâu Hành cũng phải đi.

Lâm Dĩ Nhiên tạm thời không muốn nhắc đến, cô không chắc có thể thuyết phục hay thay đổi Khâu Hành, nên chỉ đành để đó.

Chu Khả Khả nhắn tin cho Lâm Dĩ Nhiên trong kỳ nghỉ, hỏi cô đã về chưa.

Lâm Dĩ Nhiên trả lời rằng cô đã về.

Chu Khả Khả lại hỏi Khâu Hành có ở đó không.

Lâm Dĩ Nhiên nói Khâu Hành chắc cũng ở đây.

Chu Khả Khả sau một lúc gọi điện trực tiếp, hẹn cô ra ngoài chơi. Nói đã hẹn Khâu Hành, rồi gọi thêm hai bạn học cùng thời cấp ba.

Lâm Dĩ Nhiên do dự một chút, rồi đồng ý.

Ngoài Chu Khả Khả và Khâu Hành, còn có ba nam sinh khác cùng ăn tối. Thời còn đi học, họ là một nhóm nhỏ, và hiện tại có hai người đang làm việc ở ngoài tỉnh, không thể về. Khi đó, vài nam sinh thường xuyên cùng nhau đá bóng, Chu Khả Khả thi thoảng làm hoạt náo viên, hoặc đưa thư tình của các nữ sinh lớp khác cho họ.

Khâu Hành từ khi học đại học năm nhất rồi bỏ học, sau đó không còn tụ họp với họ nữa. Trong khoảng thời gian đó, anh có gặp lại, chào hỏi nói chuyện bình thường, chỉ là không có tâm trạng để ra ngoài chơi.

Bây giờ, ngoài Chu Khả Khả ra, tất cả đều đã đi làm, thậm chí có người sắp kết hôn.

Mọi người đã lâu không gặp Khâu Hành, khi gặp lại, cảm giác

thân thiết vẫn còn, không vì nhiều năm không gặp mà trở nên xa lạ.

Mấy người cũng không cố tránh nói về gia đình, chuyện nhà của Khâu Hành không phải là bí mật, Khâu Hành cũng không ngại nhắc đến.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên cạnh Chu Khả Khả, Chu Khả Khả giới thiệu cô là em gái của mình, khi xưa Khâu Hành nhờ mình chăm sóc, sau này không còn liên quan đến Khâu Hành nữa.

Có người đùa hỏi Lâm Dĩ Nhiên có bạn trai chưa.

Lâm Dĩ Nhiên liếc nhìn Khâu Hành, lắc đầu cười nói: "Chưa có."

"Cậu làm gì thế? Hỏi lung tung." Chu Khả Khả không khách sáo, "Cất cái ý nghĩ xấu xa đó đi, thật đáng ghét."

"Tôi nói gì chứ! Tôi chỉ hỏi thôi mà!" Nam sinh họ Đinh ngồi đối diện, không đẹp trai bằng Khâu Hành, nhưng cũng ổn.

"Hơn nữa, tôi là thanh niên độc thân, hỏi thăm chút thì sao nào!"

"Cậu ít hỏi đi." Chu Khả Khả khó chịu lườm anh ta một cái.

"Cậu không xứng đáng để hỏi, những người theo đuổi Dĩ Nhiên ở trường có thể xếp hàng từ sân thể dục đến căng tin trường bên cạnh, nếu cậu muốn xếp hàng, tôi sẽ giúp cậu lấy số ngay bây giờ."

Lâm Dĩ Nhiên cười đụng vào tay Chu Khả Khả, bảo cô đừng lấy mình ra làm trò cười. Mọi người xung quanh cũng đùa giỡn về chuyện vừa rồi, Khâu Hành dựa lưng vào ghế, khuôn mặt cũng nở nụ cười.

“Nếu tìm bạn trai cho Dĩ Nhiên…”

Chu Khả Khả nhìn quanh bàn một vòng, lắc đầu nói: “Trong số các cậu, không ai tôi ưng cả.”

“Còn Khâu Hành của chúng tôi thì sao!” Nam sinh lúc nãy ngồi bên cạnh Khâu Hành, nghe vậy ôm lấy tay Khâu Hành, phản đối nói.

“Khâu Hành của chúng tôi cậu cũng không ưng sao?”

“Cậu ấy ấy hả? Hai người họ quen biết từ trước, nếu họ có thể thành thì đâu đợi đến bây giờ?” Chu Khả Khả nhìn Khâu Hành nói.

“Khâu Hành đúng là mạnh hơn các cậu nhiều, từ hồi đi học đã vượt trội hơn các cậu.”

“Khi còn đi học, cậu ấy là gương mặt đại diện của chúng ta, đừng đùa.” Người bên cạnh nói.

Khâu Hành ngồi trong đám đông, so với những người cùng tuổi, dù khí chất trưởng thành và điềm đạm hơn, nhưng anh vẫn là người nổi bật, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã có thể nhận ra.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi đối diện, cô nhìn thấy Khâu Hành cười vẫy tay, nhìn cô nói: “Tôi chịu thua rồi, tôi cũng không xứng.”

Chương 35: “Tại sao anh không muốn ở bên em?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng hỏi

Lâm Dĩ Nhiên nhìn thẳng vào Khâu Hành. Có người bên cạnh gọi anh, Khâu Hành liền quay đi.

“Cậu không có bạn gái trong thời gian dài như vậy sao?” Chu Khả Khả hỏi Khâu Hành.

“Cậu có bạn gái chưa?”

Khâu Hành không phải là người dễ trò chuyện, nếu hỏi chuyện nghiêm túc, anh có thể trả lời nghiêm túc, còn nếu hỏi chuyện không nghiêm túc, anh sẽ không trả lời.

“Đừng có hỏi thăm.” Khâu Hành không để ý đến cô ấy.

“Lo cho mình đi.”

“Thái độ khó ưa.” Chu Khả Khả bĩu môi.

“Ai mà ở bên cậu được.”

Khâu Hành những năm gần đây bận rộn kiếm tiền, bận rộn trả nợ, sau khi trả hết nợ, anh cũng không còn là chàng trai vui chơi như trước nữa, trong lòng anh chất chứa quá nhiều.

Đến bây giờ, dù anh vẫn ngồi giữa đám đông, trong môi trường này, nhưng anh vẫn khác biệt với mọi người.

Phần lớn thời gian anh im lặng, chỉ ngồi đó lắng nghe mọi người nói chuyện, thỉnh thoảng trên khuôn mặt hiện lên nụ cười, nhưng nụ cười đó không đến được mắt.

Những năm qua đã tạo ra sự khác biệt không nhỏ giữa anh và những người bạn học cũ, những người bạn từng đá bóng cùng nhau. Dù họ cũng đã tốt nghiệp và đi làm, nhưng tinh thần trẻ trung, sôi nổi và thậm chí phóng khoáng của họ, Khâu Hành đã không còn.

“Cậu còn uống rượu được không? Tôi nhớ cậu có thể uống.” Có người bên cạnh đụng vào vai Khâu Hành, hỏi anh.

“Cậu ấy uống được!” Nam sinh họ Đinh lúc nãy nói.

“Chúng ta đã từng uống với cậu ấy, quên rồi sao? Cậu ấy uống được.”

Nam sinh nói: “Tôi nhớ có lần chúng ta làm cho Tiểu Kỳ uống quá chén, mặt đập xuống đất, Tiểu Kỳ về nhà gửi video mắng chúng ta không đưa cậu ấy về nhà.”

Tiểu Kỳ mắng một tiếng, nói: “Chỉ có chuyện này cậu nhớ kỹ!”

Họ đang nói về chuyện mùa hè sau khi tốt nghiệp trung học, khi đó mọi người vừa thoát khỏi trung học, thi cử đều tốt, trước mắt là tương lai sáng lạng, đại học là nơi sôi động chờ họ đến quậy phá.

Nhóm anh em tụ tập lại mỗi ngày ăn uống, vui chơi và du lịch, làm đủ trò.

Trong buổi tối hôm nay, không thể tránh khỏi việc phải uống chút rượu. Khâu Hành đã bị lỡ nhiều năm, nên vài người anh em tự nhiên muốn chuốc rượu cho anh, Khâu Hành cũng không từ chối, có vẻ như không từ chối bất kỳ ai.

Ban đầu Chu Khả Khả uống nước trái cây, Lâm Dĩ Nhiên uống nước lọc, mấy nam sinh uống đến say, nhưng không ai ép các cô uống rượu. Lâm Dĩ Nhiên ngoài thời gian nói chuyện với Chu Khả Khả, phần lớn đều nhìn Khâu Hành và mọi người.

Sau đó, Chu Khả Khả không ngồi yên được nữa, bình thường cô thích vui chơi, để cô uống nước trái cây mãi cũng chán.

Chu Khả Khả hỏi Lâm Dĩ Nhiên: "Tụi mình cũng uống chút không?"

Lâm Dĩ Nhiên do dự một lúc, cũng không từ chối.

"Đưa rượu của các cậu đây cho bọn tôi nào." Chu Khả Khả nói với mấy nam sinh.

Chu Khả Khả không ít lần uống rượu với họ, cũng không ai cản cô ấy, có người mở hai chai, đưa qua cho họ.

Khâu Hành liếc nhìn Lâm Dĩ Nhiên, nhưng cô chỉ giả vờ như không thấy.

Hai người họ hôm nay không đến cùng nhau, từ khi ngồi đây chưa hề nói chuyện, trông như không quen biết nhau lắm.

Lâm Dĩ Nhiên chưa từng uống rượu nhiều, cô không thích uống rượu, và trong vòng xã giao của cô cũng hầu như không có ai uống rượu, thậm chí cô ít khi ra ngoài ăn uống với người khác.

"Đã thế thì, uống một ly chào mừng đi." Một nam sinh đứng ra kêu gọi, nâng cốc nói.

"Chúc mừng anh Khâu bị chúng ta lôi ra ngoài, và chào đón em gái xinh đẹp."

Mọi người đều nâng cốc, Khâu Hành nhìn qua đối diện, chậm một chút mới nâng cốc rồi uống một ngụm.

Ngoại trừ ly đầu tiên, sau đó Lâm Dĩ Nhiên không uống nhiều với các nam sinh, phần lớn thời gian cô nói chuyện với Chu Khả Khả, nhâm nhi rượu từ từ. Chu Khả Khả còn gọi thêm một đ ĩa hạt khô, hai người bóc hạt ăn, rất thoải mái.

Họ có nhiều chuyện để nói, đều là những chuyện ở trường, không ồn ào như bên các nam sinh.

Có một nam sinh ra ngoài gọi điện thoại, khi trở lại đi ngang qua hai người, không biết nói gì đó. Anh ta có chút say, ngồi xổm giữa hai người, tay đặt lên hai chiếc ghế.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, cầm điện thoại lên, để nam sinh đó quét mã.

“Ê! Cậu quét mã wechat của người ta làm gì!” Có người hỏi.

Nam sinh đứng dậy, bỏ điện thoại vào túi nói: “Cậu quan tâm làm gì.”

Khâu Hành dựa vào ghế, không nói gì, cầm cốc uống một ngụm.

Lâm Dĩ Nhiên tỏ ra tự nhiên và điềm tĩnh, không lúng túng, hơi nghiêng đầu cười.

Cô đã uống hai chai, mặt hơi đỏ, nhưng thần thái vẫn rõ ràng, không có vẻ say. Chu Khả Khả uống nhiều hơn cô, gọi phục vụ đến, lại yêu cầu mang thêm hai chai nữa.

Điện thoại của Lâm Dĩ Nhiên trên bàn sáng lên, cô mở ra xem.

Khâu Hành: Đừng uống nữa.

Lâm Dĩ Nhiên không trả lời, khóa màn hình và đặt điện thoại lại. Khi Chu Khả Khả hỏi thêm, cô lắc đầu, không mở chai mới.

Thật ra, Lâm Dĩ Nhiên có chút cố ý, có lẽ vì câu "không có sau này nữa" của Khâu Hành trước đó, hoặc vì câu "tôi cũng không xứng" hôm nay. Nhiều cảm xúc lẫn lộn khiến Lâm Dĩ Nhiên bỗng muốn nổi loạn một chút, vì Khâu Hành có mặt, nên cô cảm thấy an toàn dù có làm gì.

Nhưng khi nhận được tin nhắn của Khâu Hành, cô vẫn theo bản năng mà nghe theo lời anh.

Khi tan cuộc đã rất muộn, có người đề nghị đi tiếp tăng hai, Khâu Hành lắc đầu nói mệt rồi, muốn về nhà ngủ, nên tất cả tan đi.

Chu Khả Khả muốn đưa Lâm Dĩ Nhiên về nhà, Khâu Hành nói: "Anh đưa."

"Cậu biết nhà em ấy ở đâu không?" Chu Khả Khả uống rượu nên đầu óc hơi chậm, uống xong mới nhớ ra, cười nói.

"Đúng rồi, cậu giới thiệu hai bọn tôi, cậu biết mà."

Lâm Dĩ Nhiên tạm biệt Chu Khả Khả, thấy có người đưa cô ấy về nhà, mới đi cùng Khâu Hành.

Khâu Hành không lái xe đến, phải đi bộ một đoạn mới bắt được xe, Lâm Dĩ Nhiên đi sau anh, bước theo cái bóng của anh.

"Không muốn về nhà." Lâm Dĩ Nhiên đột nhiên nói.

"Muốn đi đâu?" Khâu Hành quay lại hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, chỉ lặp lại: "Không muốn về nhà."

Chiều nay có một cơn mưa, mặt đất vẫn còn ẩm ướt, có chỗ còn đọng lại vũng nước nhỏ. Trong nước phản chiếu ánh đèn và mặt trăng, Lâm Dĩ Nhiên không nỡ bước vào, nên từng chỗ nước lóe sáng cô đều vòng qua.

Khâu Hành quay lại nhìn cô một cái, Lâm Dĩ Nhiên đang bước qua một vũng nước nhỏ, chiếc váy dài của cô theo động tác mà tung bay một chút, rồi nhẹ nhàng rơi xuống.

Cảm nhận được Khâu Hành đang nhìn mình, Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu lên nói: "Triệu Ninh đã kết bạn WeChat với em rồi."

"Đừng quan tâm đ ến cậu ta." Khâu Hành nói.

"Cậu ta là kẻ chơi bời."

"Anh ta nói em gái anh ta muốn hỏi về việc chọn ngành, muốn em gái anh ta liên hệ với em." Lâm Dĩ Nhiên thật thà kể lại với Khâu Hành.

"Anh ta còn nói nếu em gái anh ta muốn thi vào trường của em, có thể sẽ muốn hỏi em."

"Vớ vẩn." Khâu Hành nói.

"Chu Khả Khả không tiện hỏi hơn em sao."

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Khâu Hành lại nói: "Cậu ta nói gì em cũng không cần để ý."

"Được." Lâm Dĩ Nhiên im lặng đi một lúc, sau đó hỏi: "Anh sợ anh ta theo đuổi em sao?"

"Em không thích cậu ta đâu." Khâu Hành nói thản nhiên.

“Tôi sợ em thấy phiền thôi.”

Lâm Dĩ Nhiên cười nhẹ, cô quay đầu nhìn lại, thấy những người vừa rồi đã đi hết, liền chạy chậm vài bước để bắt kịp Khâu Hành, nắm lấy tay anh.

Sau đó, Lâm Dĩ Nhiên đổi sang tư thế mười ngón tay đan xen, Khâu Hành cũng để cô nắm tay mình.

Mọi chuyện xảy ra giữa hai người họ sau này, khởi điểm đều từ đêm Khâu Hành uống rượu. Từ đó, họ trở nên thân thiết, trở thành mối quan hệ ràng buộc.

Nhưng hôm nay cả hai đều đã uống rượu, lại không thể bắt đầu một câu chuyện mới như trước, và Lâm Dĩ Nhiên cũng không thể kéo dài mối quan hệ của họ.

Trên giường khách sạn, Lâm Dĩ Nhiên bị Khâu Hành đ è xuống và hôn mãnh liệt, khiến cô nhiều lần không thở nổi. Khâu Hành từ hơi thở đến ánh mắt đều hung hãn, Lâm Dĩ Nhiên bình thản, chấp nhận tất cả của anh.

Khâu Hành không có ý định làm gì hơn, chỉ không ngừng hôn cô. Khâu Hành khi đã uống rượu thì khác hẳn ngày thường, ánh mắt nhìn thẳng vào Lâm Dĩ Nhiên, khiến cô không thể cử động.

Họ hôn nhau rất lâu trên giường, mắt Lâm Dĩ Nhiên đỏ hoe, cô đưa tay ôm Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên nhỏ nhẹ hỏi một câu, Khâu Hành liếc nhìn hai bên đầu giường, ngón tay cái vuốt v e trán cô, lắc đầu nói “Không làm.”

Ánh mắt mang theo hơi men đầy chiếm hữu và xâm lược bao trùm lấy cô. Dưới ánh nhìn nặng nề đó, Lâm Dĩ Nhiên kiên định nhìn thẳng vào mắt anh.

“Tại sao anh không muốn ở bên em?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng hỏi.

“Anh không thích em sao?”

Khâu Hành như không ngờ Lâm Dĩ Nhiên có thể trực tiếp hỏi như vậy, rõ ràng có một lúc mất tự nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên chạm nhẹ vào môi anh, nhẹ nhàng gọi: “Khâu Hành?”

Chương 36: “Thích thì thích, không thích thì không thích, anh có gì mà không dám nói.”

Khâu Hành không đáp lại, chỉ cúi đầu xuống hôn cô.

Im lặng hôn lên trán, lên mắt cô.

Lâm Dĩ Nhiên đành phải nhắm mắt lại, như vậy cô không thể nhìn thấy Khâu Hành nữa.

Những nụ hôn của Khâu Hành dần trở nên dịu dàng, đầu mũi chạm vào đầu mũi cô. Lâm Dĩ Nhiên không thấy ánh mắt dịu dàng của Khâu Hành lúc này, trong đôi mắt anh có hình bóng nhỏ bé của cô.

Trước khi đứng dậy, Khâu Hành khẽ cắn vào môi Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên kêu “ưm” một tiếng, mở tròn mắt nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành mỉm cười, xoa đầu cô, rồi đứng lên đi tắm.

Chỗ môi bị cắn nóng rực và hơi ngứa ngáy. Cô ngồi dậy, nhìn theo lưng Khâu Hành, cố chấp hỏi anh: “Tại sao anh không muốn ở bên em?”

Khâu Hành không quay lại, đi thẳng vào phòng tắm, mở vòi hoa sen.

Nếu là bình thường, hỏi hai lần mà không được Khâu Hành trả lời, Lâm Dĩ Nhiên chắc chắn sẽ không hỏi nữa. Cô không đủ can đảm để đối mặt với sự im lặng của Khâu Hành. Nhưng hôm nay, rượu trong cơ thể cô không chịu để yên, thúc giục cô không để chuyện này trôi qua dễ dàng như vậy.

Vì vậy, khi Khâu Hành tắm xong bước ra, Lâm Dĩ Nhiên lần thứ ba hỏi lại câu hỏi đó.

Khâu Hành chỉ mặc quần thể thao, không mặc áo. Những giọt nước trượt xuống từ eo và bụng anh, chảy qua cơ bụng, thấm vào cạp quần. Anh luôn tắm mà không chịu lau kỹ lưng, chỉ lấy khăn qua loa lau phía sau, nên sau khi tắm lưng anh luôn ướt sũng.

Khi Lâm Dĩ Nhiên hỏi, Khâu Hành vừa mở nắp chai nước khoáng, uống một ngụm. Nghe thấy Lâm Dĩ Nhiên hỏi, anh nhìn cô một cái, nói: “Không có lý do gì cả.”

“Anh không thích em sao?” Lâm Dĩ Nhiên nghiêng đầu nhìn anh.

Khâu Hành vặn nắp chai nước rồi đặt xuống, không nhìn Lâm Dĩ Nhiên: “Đừng hỏi.”

“Thích thì thích, không thích thì không thích, anh có gì mà không dám nói.” Lâm Dĩ Nhiên mím môi hỏi anh.

Khâu Hành chỉ cần tỏ ra lạnh lùng không quan tâm, Lâm Dĩ Nhiên chẳng thể làm gì được anh.

“Đã bảo là đừng hỏi.” Khâu Hành nói, không chút biểu cảm, “Đừng ép tôi phải nói, tôi nói rồi em lại khóc.”

“Anh nói đi.” Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh chằm chằm.

Khâu Hành nhíu mày: “Nếu em không ngủ, tôi sẽ đưa em về.”

Lâm Dĩ Nhiên không thể nói lại Khâu Hành, cũng không thể nghe được một lời từ miệng anh. Khâu Hành luôn là người như vậy, chỉ cần anh không gật đầu, không mở miệng, thì không ai có thể thay đổi được anh.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi bên mép giường, tay chống vào chân, cắn môi, không hỏi nữa.

Trong phòng im lặng, không ai nói gì, Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu ngồi đó, Khâu Hành tựa vào bàn, cầm điện thoại nhắn tin.

Nhắn xong, Khâu Hành lại lững thững tìm bộ sạc để sạc điện thoại, cố tình không quay đầu lại, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Cho đến khi có một tiếng thở hắt không rõ ràng vang lên, Khâu Hành mới quay đầu lại nhìn.

Lâm Dĩ Nhiên lúc này đã không còn khí thế ban nãy, lại trở về dáng vẻ ngoan ngoãn thường ngày, im lặng ngồi đó, mái tóc dài xõa một nửa trước ngực, từ góc này có thể thấy chiếc mũi xinh xắn và cằm đẹp của cô.

Cô bé với vẻ ngây thơ trên người giờ đã lột xác gần hết, trở nên dịu dàng, thanh tao, mềm mại mà kiên cường, là một cô gái xuất sắc dễ nhận thấy trong bất kỳ môi trường nào.

Đôi vai mỏng manh của Lâm Dĩ Nhiên hơi nâng lên vì cô chống tay vào chân, trên cánh tay trắng trẻo lộ ra những mạch máu xanh.

Cuối cùng, Khâu Hành cũng đặt điện thoại xuống, thở dài đi đến, ngồi xổm trước mặt cô.

Anh duỗi thẳng tay chống lên đầu gối, ngón tay vừa chạm đất.

“Em xem, tôi còn chưa nói mà em đã khóc rồi.” Anh ngẩng đầu nhìn cô, “Nước mắt tuôn nhanh như vậy.”

Lâm Dĩ Nhiên hít mũi, lắc đầu.

Khâu Hành giơ tay lau nước mắt cho cô, dùng mu bàn tay chấm nước mắt: “Đừng khóc nữa.”

Rượu làm phóng đại mọi cảm xúc của con người, buồn cũng vậy, ấm ức cũng vậy, không thể giấu diếm được.

“Đừng khóc vì tôi nữa.” Khâu Hành vừa lau nước mắt cho cô vừa nói, “Tôi không phải người không thể thay thế, có tôi hay không cũng không khác biệt gì.”

Từng lời nói của anh làm nước mắt Lâm Dĩ Nhiên rơi càng nhiều.

Khâu Hành ngồi xổm ở đó, giống như một con chó lớn, nhưng lại trông có vẻ trẻ trung, không giống vẻ trầm tư thường ngày. Có lẽ nếu anh không trải qua những chuyện này, vẫn là cậu bé vui tươi hoạt bát, thì anh sẽ như thế này. Lúc này, anh giống một chàng trai trẻ đang dỗ dành bạn gái, từ biểu cảm đến giọng điệu đều giống, nhưng những lời anh nói lại là những lời chia tay.

“Sao anh biết không thể thay thế?” Lâm Dĩ Nhiên mở miệng hỏi lại.

Khâu Hành nói: “Em mới gặp được mấy người.”

Lâm Dĩ Nhiên có chút nóng lòng, muốn nói gì đó. Khâu Hành lắc đầu, nói với cô: “Tôi lợi dụng lúc em yếu đuối, bắt nạt em, chiếm lợi của em, em còn nghĩ tôi đối xử tốt với em à?”

Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày, lắc đầu mạnh mẽ.

“Đừng ngốc nữa, yêu đương em cũng không thể yêu đương với người như tôi, đừng tự chuốc phiền phức vào mình.” Khâu Hành chạm nhẹ vào mặt cô, nhìn cô nói, “Với điều kiện của tôi, người khác đã chạy xa rồi, chỉ có em là ngốc nghếch suốt ngày đòi yêu đương, yêu đương với ai mà không được?”

Hôm nay, Khâu Hành khác hẳn so với mọi khi, điều này càng khiến Lâm Dĩ Nhiên hoảng hốt.

Nước mắt Lâm Dĩ Nhiên không ngừng chảy, tiếng thở hổn hển cũng không thể kìm nén.

“Mẹ tôi bệnh có lẽ cả đời cũng không khỏi được, không biết ngày nào đó lại bị k1ch thích mà tái phát.” Khâu Hành ngồi xổm xuống nói, “Bà không nhất định luôn như bây giờ, có thể sau này còn tệ hơn bây giờ. Tôi tất nhiên hy vọng bà khỏe lại, nhưng tôi hy vọng cũng chẳng có ích gì, nếu thật sự xảy ra thì tôi phải đối mặt.”

Khâu Hành lý trí và bình tĩnh nói, giọng điệu tuy ôn hòa nhưng lại có sự tàn nhẫn vô hình đối với chính mình.

“Hôm đó người ta mắng tôi, em cũng nghe thấy, tôi và mẹ tôi phải chịu đựng những điều đó vì chúng tôi là gia đình, lỗi của ba tôi chúng tôi phải gánh.” Khâu Hành hỏi cô, “Em còn muốn chen vào làm gì? Không có não à?”

Lâm Dĩ Nhiên khóc đến mức ho khan, Khâu Hành tiếp tục nói: “Đừng khóc nữa, nếu tôi thật sự ở bên em thì sau này em khóc còn nhiều hơn.”

“Em không để ý.” Lâm Dĩ Nhiên cãi lại.

“Vậy cũng bỏ đi.” Khâu Hành lạnh lùng nói, “Đến đây thôi, anh không còn tâm trí nữa.”

Khâu Hành đã nói ra những điều này, không thể thu lại.

Lâm Dĩ Nhiên khóc rất lâu, mắt sưng húp. Cô khóc bao lâu, Khâu Hành dỗ dành bấy lâu, Khâu Hành luôn ngồi xổm trước mặt cô, không ngồi xổm nổi thì ngồi xuống sàn nhà.

Lâm Dĩ Nhiên sau đó khàn giọng hỏi anh: “Khâu Hành, anh muốn bỏ rơi em sao?”

“Không, là em bỏ rơi tôi.” Khâu Hành nói, “Tôi luôn ở nguyên chỗ này, sống cuộc sống này. Em bỏ tôi mà đi, nên càng đi càng xa, không ai bỏ rơi em cả.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, không khóc nữa.

Cô giơ tay lên với Khâu Hành, nói: “Anh ôm em một cái đi.”

Khâu Hành cười, đứng lên, cúi người bế cô lên, ôm đi rửa mặt.

Lâm Dĩ Nhiên không thể dùng rượu để giữ Khâu Hành lại, cũng không thể dùng nước mắt để giữ anh lại.

Mối quan hệ của họ vốn là kết quả của một lần bốc đồng lầm lạc ba năm trước, đôi khi xa cách, đôi khi mập mờ, nhưng mãi mãi không phải là người yêu.

Đến bây giờ Khâu Hành không muốn tiếp tục nữa, Lâm Dĩ Nhiên không có bất kỳ lý do nào để níu kéo, chỉ có thể như Khâu Hành nói, nhìn về phía trước, không quay đầu lại.

*

Sáng hôm sau, Khâu Hành đưa Lâm Dĩ Nhiên về nhà, dì Phương

thấy đôi mắt sưng húp của cô thì sợ hãi.

“Sao thế này? Tiểu Thuyền?” Dì Phương xót xa nâng mặt cô, “Khóc à?”

Lâm Dĩ Nhiên được đôi bàn tay ấm áp của dì nâng đỡ, chỉ cảm thấy trong lòng rất đau. Rõ ràng dì rất dịu dàng, có rất nhiều tình yêu, vậy mà dì cũng là một trong những lý do của Khâu Hành.

“Con buồn quá, dì Phương.” Mắt Lâm Dĩ Nhiên đỏ hoe, nhẹ giọng nói.

“Đừng buồn.” Dì Phương dỗ dành cô, “Mọi chuyện sẽ qua thôi.”

“Khi nào mới qua được?” Lâm Dĩ Nhiên hít mũi, hỏi dì.

“Rất nhanh thôi.” Bà xoa đầu Lâm Dĩ Nhiên.

“Rất nhanh thôi.”

Ngay cả khi ba năm trước trong tình cảnh tồi tệ nhất, khi cô không có gì trong tay, cả ngày lo sợ, Lâm Dĩ Nhiên cũng không bao giờ bám víu Khâu Hành, khi cần đi cô sẽ đi.

Bây giờ, Khâu Hành đã nói không còn tâm trí nữa, Lâm Dĩ Nhiên tất nhiên sẽ không dây dưa. Khâu Hành không nợ cô điều gì, dù là trước đây hay bây giờ, Lâm Dĩ Nhiên cảm kích anh nhiều hơn là không cam lòng, cô mong muốn Khâu Hành có một cuộc sống yên bình hơn bất kỳ ai.

Lâm Dĩ Nhiên chưa rời đi ngay, kỳ nghỉ của cô vẫn chưa kết thúc.

Cô và Khâu Hành cũng không cố tình giữ khoảng cách, Khâu Hành mang đồ đến cô vẫn xuống nhận, hai người vẫn liên lạc,

khi gặp nhau mọi thứ vẫn như thường.

Sự ăn ý giữa họ khiến nhiều lời không cần nhắc lại, có những việc dù không nói ra cũng đã là mặc định.

Đây là một kỳ nghỉ sắp kết thúc, Lâm Dĩ Nhiên hàng ngày ở bên dì Phương, nghe bà mơ màng nhắc về Khâu Hành và về Khâu Dưỡng Chính.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi bà: “Khâu Dưỡng Chính là người như thế nào?”

Dì Phương vừa ghét vừa tự hào nói: “Là người có tính xấu nhưng rất quan tâm đ ến gia đình.”

“Ai theo đuổi ai vậy dì?” Lâm Dĩ Nhiên cười hỏi.

“Tất nhiên là ông ấy theo đuổi dì.” Dì Phương lúc này ngồi thẳng dậy, vuốt vuốt chiếc váy, ngẩng đầu nói, “Ai thèm gả cho ông ấy, dì còn chê ông ấy nghèo, nghèo kiết xác.”

Trong mắt dì ánh lên niềm hạnh phúc xa xăm, Lâm Dĩ Nhiên tay đan vào nhau, nằm dài trên lưng ghế sofa nhìn dì.

Lâm Dĩ Nhiên đột nhiên nghĩ rằng, nếu dì có thể sống mãi trong quá khứ và cảm thấy hạnh phúc, thì có lẽ cũng không sao. Ở đó có Khâu Dưỡng Chính và Khâu Hành của dì.

Nhưng rồi cô lại nghĩ, không được.

Dì chỉ muốn có cậu con trai mười tám tuổi, nhưng Khâu Hành bây giờ đã hai mươi lăm tuổi thì thật đáng thương.

Anh không muốn ai bên cạnh, cũng không ai cần anh.

Chương 37: Nó mạnh mẽ lướt trên đường, lao thẳng về phía trước

Đã nói rõ ràng rồi, Lâm Dĩ Nhiên không có lý do gì để giữ đồ đạc của mình ở đây. Dù sau này cô vẫn đến thăm dì Phương, chắc cũng sẽ không ở lại, cô không muốn dùng lý do này để tiếp tục quấn quýt với Khâu Hành.

Kết thúc rồi chính là kết thúc, sau khi kết thúc Khâu Hành được tự do. Đồ đạc của cô nếu để lại đây sẽ dần trở thành phiền phức, để trong phòng Khâu Hành không hợp, để ở nhà dì Phương cũng chiếm chỗ.

Lỡ sau này Khâu Hành đưa bạn gái về nhà, trong tủ còn có đồ ngủ của cô thì thật không phù hợp.

Vì vậy khi kỳ nghỉ sắp kết thúc, Lâm Dĩ Nhiên đã thu dọn hết quần áo của mình. Lúc quay lại cô vội vàng, hành lý không nhiều, nên không gian vẫn rộng, một chiếc vali cũng đủ để cô cắt đứt sạch sẽ với nơi này.

Có người tặng ông Lâm một con cừu, ông dựng lò nướng trong nhà máy, mời mọi người đến ăn thịt cừu nướng. Ông Lâm và bà Lâm đều bảo Khâu Hành đưa Lâm Dĩ Nhiên đến, nói lâu rồi không gặp cô.

Khâu Hành đến đón cô, Lâm Dĩ Nhiên đã thu dọn xong, tóc vẫn còn ướt. Cô không trang điểm, mặt mộc bước ra ngoài. Tay cô còn cầm một hộp cơm, lên xe rồi mới đặt xuống.

“Em vừa gội đầu à?” Khâu Hành hỏi cô.

“Ừ, vừa tắm xong, tóc ướt em gội luôn.” Lâm Dĩ Nhiên vuốt vuốt tóc, để tất cả về một bên. Mùa hè không sợ bị lạnh, cô không sấy khô tóc mà để tự nhiên, nhưng như vậy hơi nóng.

“Cầm gì đấy?” Khâu Hành chỉ vào hộp cơm trong tay cô.

Lâm Dĩ Nhiên cười, mở hộp cơm ra: “Chúng em làm bánh bao nhỏ, định để tối ăn, làm thêm cho anh một ít, để anh nếm thử.”

Khâu Hành hỏi: “Nhân gì?”

Lâm Dĩ Nhiên chưa trả lời đã cười, nói: “Cà tím.”

Khâu Hành tỏ ra không hiểu, nghiêng đầu nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên theo động tác của Khâu Hành, bẻ một chiếc bánh bao nhỏ đưa vào miệng anh, bánh vừa hấp xong bỏ vào hộp cơm, vẫn còn nóng.

Khâu Hành cắn bánh bao, tiện thể thổi nhẹ tay cô.

“Ai nghĩ ra nhân này vậy?” Khâu Hành vừa ăn vừa nói.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn cười đáp: “Em.”

Khâu Hành không thích ăn những món nhân kỳ lạ, cả bánh bao lẫn há cảo, nhưng vẫn ăn hết cả hộp nhỏ đó. Đến nơi, trước khi xuống xe, hộp cơm đã trống rỗng.

“Ngon mà.” Khâu Hành nói.

“Em tưởng anh chỉ ăn một cái thôi, thật ra là em làm cho chị Lâm.” Lâm Dĩ Nhiên xuống xe, đi bên cạnh Khâu Hành nói, “Anh ăn hết cả rồi.”

Khâu Hành liếc cô một cái: “Chẳng phải nói là làm cho tôi à?”

“Em có nói đâu.” Lâm Dĩ Nhiên ngây thơ nói, “Chỉ bảo anh thử thôi mà.”

Khâu Hành một tay cầm chìa khóa xe, một tay nắm tay cô, nói: “Vậy mà em cứ đưa vào miệng anh.”

Lâm Dĩ Nhiên cũng rất bất lực: “Anh cứ nghiêng đầu qua phía em mà.”

Họ vừa nói chuyện, vừa nắm tay nhau đi tới, Lâm Sưởng “tặc tặc tặc” không ngừng.

Lâm Sưởng năm ngoái đi du học, tốn tiền tham gia chương trình trao đổi sinh viên của trường, học năm ba và năm tư ở Nga. Gần đây có kỳ nghỉ ngắn nên anh ta về nhà vài ngày.

Sau mấy năm đại học, anh ta trông chững chạc hơn trước, nhưng tính cách vẫn không thay đổi nhiều, vẫn lông bông, không giống người nghiêm túc.

“Hai người thật sự ở bên nhau lâu vậy mà chưa chia tay à?” Lâm Sưởng thấy không thể tin nổi, “Thật sự à?”

Khâu Hành đẩy anh ta sang một bên, không để ý đến anh ta.

“Thật tài giỏi.” Lâm Sưởng giơ ngón cái lên, hướng về phía hai người, “Thời nay mà còn có tình yêu chân thật, hai người làm đám cưới em sẽ góp riêng một phần, không tính chung với ba em.”

“Cút.” Khâu Hành nói.

“Mấy năm rồi, mà vẫn chưa chán à?” Lâm Sưởng nói với giọng

điệu khó chịu.

Mấy năm trôi qua, anh ta vẫn phiền phức như thế. Chỉ vài câu nói đã phá hỏng bầu không khí vui vẻ vừa rồi, khiến cảm xúc mà Lâm Dĩ Nhiên cố nén suốt mấy ngày qua trỗi dậy.

Cô buông tay Khâu Hành, đi chào chị Lâm.

Khâu Hành liếc nhìn Lâm Sưởng, nói: "Ít nói thôi."

Lâm Sưởng vẫn không thể nói điều gì tử tế: "Anh Khâu, anh sa vào đó rồi à? Đang chơi trò nuôi dưỡng à? Đổ bao nhiêu tiền vẫn chưa đủ à?"

"Tôi bảo cậu ít nói thôi." Khâu Hành lạnh lùng nhìn anh, không hề đùa giỡn, "Ý tôi là ít nói thôi."

"Dạ!" Thấy Khâu Hành không đùa, Lâm Sưởng cũng không dám nghịch ngợm nữa, vội vàng đáp, "Em im lặng ngay, anh!"

Lâm Dĩ Nhiên vốn không phải là người nhiều lời, mỗi lần đi cùng Khâu Hành đều chỉ ngồi bên cạnh, lần này cô lại càng im lặng hơn.

Cô mặc một chiếc váy dài hai dây, không phải loại ôm sát, chỉ là mặc cho thoải mái và tiện lợi. Nhưng cô dáng người cao ráo, váy dài đơn sắc như vậy mặc lên người trông rất có khí chất.

Cô không phải là người nhiệt tình, dù không phải là người lạnh lùng, nhưng đại khái có thể nói là hờ hững. Khi cô ngồi im lặng như vậy càng tạo cảm giác xa cách, nhưng càng như thế, người ta càng muốn nhìn cô nhiều hơn.

Lâm Sưởng không thể kiềm chế được, ánh mắt cứ thi thoảng lại rơi vào cô.

Lâm Dĩ Nhiên có chuyện trong lòng, cúi đầu nhìn bàn, không để ý đến ánh mắt của Lâm Sưởng.

Có một lúc, Khâu Hành giơ tay lên, đặt tay lên lưng cô.

Trong mắt người khác, đó là một hành động thân mật tự nhiên, thực tế Khâu Hành đang kéo váy cô xuống từ phía sau, để cổ áo phía trước cao hơn một chút.

Lâm Dĩ Nhiên lúc đó mới tỉnh lại, nhìn Khâu Hành. Khâu Hành trao cho cô một ánh mắt, ra hiệu Lâm Sưởng đang nhìn cô. Lâm Dĩ Nhiên liền đứng dậy, nghe thấy ai đó nói hết hành tây rồi, cô liền chủ động nói sẽ đi mua.

Đi ra từ cổng nhỏ, không xa có một siêu thị thực phẩm tươi sống. Khu phố cổ này đã lâu rồi cô không đến, siêu thị này mới mở, trước đây không có.

Con phố vẫn cũ kỹ, vẫn hoang tàn, không vì có vài cửa hàng mới mà thay đổi nhiều, ngược lại những siêu thị sáng sủa này càng làm nổi bật sự khác biệt và lạc lõng.

Khi cô còn nhỏ, trên con phố này từng có một trường mẫu giáo, ngoài trường có một chiếc đu quay cũ nát và một bộ cầu trượt sắt. Hồi đó, cô thường được bố mẹ dẫn đi qua cổng trường mẫu giáo, sau đó trường đóng cửa, trở thành một nhà hàng.

Ký ức thời thơ ấu của cô dần trở nên nhạt nhòa, những hình ảnh không rõ ràng ngày càng mờ nhạt, tuổi thơ đầy đủ cha mẹ giờ đây như một giấc mơ, tách biệt hoàn toàn với cuộc sống hiện tại của cô.

"… Tiểu Thuyền?"

Một giọng nói do dự nhưng đầy phấn khích và lo lắng vang lên từ phía sau, Lâm Dĩ Nhiên theo bản năng quay đầu lại.

*

Nếu nói lúc nãy Lâm Dĩ Nhiên có chút im lặng, thì khi quay về với đồ đã mua, cô rõ ràng có tâm sự, trông rất mất tinh thần.

Cô thậm chí như mang theo chút tức giận, ánh mắt có phần không rõ ràng là phẫn nộ.

Vừa trở lại, Khâu Hành liền hỏi cô: “Sao vậy?”

Bàn đầy người, Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu.

Một lát sau, mọi người mỗi người nói chuyện riêng, không ai chú ý, Lâm Dĩ Nhiên nói khẽ vào tai Khâu Hành.

Khâu Hành nhướng mày: “Gọi em à?”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

“Rồi sao?” Khâu Hành hỏi.

“Em đi luôn, không thèm để ý.” Lâm Dĩ Nhiên cau mày nói, “Ông ta đi theo em mấy bước, em vào siêu thị rồi, lúc ra không thấy ông ta nữa.”

Khâu Hành “ừ” một tiếng, nói với cô: “Đừng quan tâm, coi như không thấy.”

“Em không quan tâm,” Lâm Dĩ Nhiên mím môi nói, “Em sợ nói chuyện với ông ta, ông ta sẽ xin tiền.”

Khâu Hành cười, vuốt tóc cô.

Sự cố bất ngờ này đã khiến tâm trạng của Lâm Dĩ Nhiên suốt quãng thời gian sau đó luôn trầm lặng, cảm xúc thực sự bị ảnh

hưởng.

Người đó run rẩy gọi cô là Tiểu Thuyền, và nói rằng “Ba đã trở về.”

Thực ra nếu chỉ nhìn thấy người đó, Lâm Dĩ Nhiên có lẽ không có quá nhiều cảm xúc, cô đã lâu rồi không còn cảm nhận gì về chuyện này.

Điều khiến cô cảm xúc dao động chính là cách ông ta tự xưng là “ba.”

Đó mới thực sự làm Lâm Dĩ Nhiên phẫn nộ, thậm chí là ghê tởm.

Khâu Hành nhận được một cuộc điện thoại, là của tài xế gọi tới, nói muốn xin nghỉ, chuyến xe tiếp theo không thể đi được vì trong nhà có người già không khỏe, có lẽ chỉ còn vài ngày nữa thôi.

Khâu Hành nói không vấn đề gì, sau khi cúp máy liền chuyển cho anh ta năm nghìn đồng, dặn dò chăm sóc gia đình cho tốt.

Trên xe còn một tài xế khác, nếu tìm thêm một tài xế tạm thời giúp đỡ thì cũng ổn, nếu không tìm được thì Khâu Hành cũng có thể tự lái một chuyến, không phải chuyện lớn.

Buổi tối Khâu Hành không uống rượu, anh đưa Lâm Dĩ Nhiên về nhà. Trên đường, Lâm Dĩ Nhiên ôm hộp cơm mang theo từ lúc đi, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

Xe đã ra khỏi khu phố cổ, đang đi qua một con phố thương mại.

Ánh đèn lộng lẫy của các trung tâm thương mại sáng rực, người đi đường đông đúc, nhộn nhịp, sự phồn hoa bên ngoài càng làm cho bên trong xe trở nên lạnh lẽo.

Khâu Hành vốn đang lái xe, thỉnh thoảng nhìn cô, Lâm Dĩ Nhiên vẫn không quay lại.

Cô nhìn ra ngoài như một người bị cách ly khỏi thế giới bên ngoài, như cô bé đứng bên ngoài hàng rào khu vui chơi.

Lâm Dĩ Nhiên còn khoảng mười ngày nữa là khai giảng.

Trong ba năm này, Khâu Hành đã hoàn thành lời hứa của mình, anh để Lâm Dĩ Nhiên yên ổn học hành, cũng ở bên cạnh cô trọn vẹn ba năm.

Cô gái nhỏ khi xưa trên xe anh luôn sợ hãi đến tái nhợt, giờ đây cũng thường nhìn ra ngoài cửa sổ xe như thế này, bất kể bên ngoài là đồng quê hay phố thị, đều không chấp nhận cô.

Hiện tại, Lâm Dĩ Nhiên trước mặt Khâu Hành trùng khớp với hình ảnh cô của ba năm trước, ba năm đã trôi qua, cô vẫn mang dáng vẻ bị thế giới bỏ rơi, cô độc và u sầu.

Cô đã mua vé về trường trước khi khai giảng, sau lần khai giảng này đi rồi, từ đó mọi cảm xúc của cô sẽ không còn liên quan đến Khâu Hành nữa.

Trong khoang xe yên tĩnh, Khâu Hành đột nhiên lên tiếng.

“Tôi phải ra ngoài một chuyến.”

Lâm Dĩ Nhiên không hiểu gì quay đầu lại.

“Em có đi không?”

Lâm Dĩ Nhiên mở to mắt, Khâu Hành quay đầu nhìn cô.

*

Con đường cao tốc mới xây, mặt đường xanh đen sáng bóng, vì vừa mới mưa, mặt đường còn ẩm ướt. Các tấm phản quang trên dải phân cách giữa lấp lánh phản chiếu ánh sáng, con đường bắc qua một con sông lớn, mặt sông rộng rãi trong suốt, phản chiếu bầu trời và mây trắng.

Chiếc xe tải màu đỏ trước khi ra đường đã được lau chùi sạch sẽ, chạy trên đường trông như một chiếc xe mới. Nó mạnh mẽ lướt trên đường, lao thẳng về phía trước.

Trên ghế lái là một người đàn ông trẻ, mặc áo thun đen ngắn tay, tóc cắt ngắn, sống mũi cao, biểu cảm bình tĩnh lái xe.

Trên ghế phụ là một cô gái trẻ, ngồi với tư thế mà luật giao thông chắc chắn không khuyến khích, nghiêng người nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô mặc chiếc váy dài hai dây màu nhạt, hai cánh tay trắng nõn co lên, hai tay đặt trên cửa sổ xe đang mở, cằm tựa lên mu bàn tay. Gió thổi bay tóc cô, tung bay tự do sau lưng. Cô bị gió thổi đến mức không mở mắt nổi, chỉ có thể híp lại, biểu cảm thoải mái và dễ chịu.

Chương 38: Xung quanh họ mang theo cái lạnh ẩm ướt của bãi cỏ, thân mật và dịu dàng

“Ngồi ngay ngắn lại.” Khâu Hành nhắc cô.

Lâm Dĩ Nhiên không nghe thấy, tiếng gió lấp đầy tai cô.

Cô giống như một đứa trẻ đang được đưa đi biển nghỉ mát, mọi thứ đều mới mẻ, rõ ràng là rất vui vẻ.

Khi cô ngồi lại sau khi đã tận hưởng đủ gió, tóc đã rối bù, bị thổi đến mức rối tung.

“Em chưa bao giờ ngồi xe tải à?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên biết Khâu Hành cố ý hỏi vậy để trêu chọc cô. Vì vậy cô cũng không trả lời, chỉ mỉm cười, ngồi đó chỉnh lại tóc.

Lần này trước khi Khâu Hành ra ngoài, đã cho tài xế khác nghỉ phép, nói rằng chuyến này không cần anh ta đi cùng.

Tài xế tưởng rằng vì chuyện tài xế kia xin nghỉ, còn nhiệt tình nói: “Không tìm được tài xế tạm thời à? Hay để tôi hỏi thử bạn tôi xem có ai rảnh không? Đừng để trống xe, hơn nữa bên kia còn đang gấp.”

Khâu Hành nói: “Tôi tự đi, không sao đâu.”

“Cậu tự mình lái à?” Người tài xế này sau này mới quen Khâu

Hành, không biết trước đây anh thường tự lái xe, anh ta hỏi tiếp, "Cậu tự lái kiểu gì? Để tôi đi cùng cậu đi, ai thay cậu lái khi mệt hả, Khâu?"

Khâu Hành cười, nói: "Không cần, tôi tự lo được, anh cứ nghỉ ngơi mấy ngày đi."

Khâu Hành thường xuyên lái xe, chạy nhiều, ít khi nghỉ ngơi ở nhà, lương tài xế cao, không đi làm vẫn được trả, nên khi Khâu Hành nói vậy, tài xế cũng vui vẻ nhận lời nghỉ ngơi.

Khâu Hành lần này cố tình một mình lái xe, chỉ để có thể nhìn thấy nụ cười thoải mái trên gương mặt của Lâm Dĩ Nhiên.

Đã lâu rồi cô không ngồi trên chiếc xe này, dù mùi vẫn không dễ chịu và cabin vẫn cũ kỹ, nhưng lại mang đến cho cô niềm vui giản dị.

Khâu Hành không lái chuyến này để kiếm tiền, anh thậm chí đã chọn một con đường vòng, đi qua hai tỉnh lớn, chọn một con đường đẹp đặc biệt.

Anh không vội vàng lái, khi mệt thì dừng nghỉ, đói thì ăn, buổi tối không ngủ trên đường cao tốc, mà cứ vào đêm là tìm một thành phố nào đó, mở một khách sạn để nghỉ ngơi.

Nếu xe không vào được khu vực thành phố, Khâu Hành sẽ tìm một bãi đất trống nào đó đỗ xe lại, sáng hôm sau lại tiếp tục lái.

Đêm đầu tiên, Lâm Dĩ Nhiên còn lo lắng, nhìn xuống từ cửa sổ xe, hỏi anh: "Nếu bị mất xăng thì sao?"

Khâu Hành đã xuống xe, đứng bên cửa xe phía cô, mở cửa xe nói: "Mất thì mất, xuống đi."

"Không được đâu…" Lâm Dĩ Nhiên nghi ngờ nói.

“Không đổ nhiều xăng đâu, xuống đi.”

“Nếu mất cả bình điện thì sao?” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi.

Khâu Hành nhắc lại một lần nữa: “Mất thì mất.”

Lâm Dĩ Nhiên vẫn cảm thấy không được, nói: “Hay là chúng ta ngủ trên xe đi?”

Khâu Hành thấy cô lắm lời, nhảy lên bậc xe, đưa tay qua đầu gối cô, tay kia kéo tay cô, như muốn bế cô xuống.

Làm động tác này trên một chiếc xe cao thực sự đáng sợ, Lâm Dĩ Nhiên hoảng hốt hét nhỏ, cười đẩy vai anh: “Em tự xuống, em tự xuống!”

Khâu Hành liền nhảy xuống đất, đợi cô.

Chẳng biết do an ninh bây giờ tốt hơn, hay đây là một chuyến đi hoàn hảo, trên đường không mất mát gì.

Bây giờ Khâu Hành không cần phải liều mạng kiếm tiền trả nợ nữa, Lâm Dĩ Nhiên cũng không cần phải trốn tránh, sợ hãi bị người ta tìm thấy.

Lúc đó, chiếc xe của Khâu Hành đối với Lâm Dĩ Nhiên là nơi an toàn nhất, là nơi duy nhất trên thế giới mà cô có thể nương tựa.

Họ đã trải qua hàng chục đêm ngày trên xe, Lâm Dĩ Nhiên theo Khâu Hành đi đến nhiều nơi, dù có bẩn hay tệ đến đâu, chỉ cần có Khâu Hành trong tầm mắt, Lâm Dĩ Nhiên đều cảm thấy an lòng.

Tất cả của họ bắt đầu từ chiếc xe. Trong thế giới đầy biến động, một góc sắt vụn, hai tâm hồn tan vỡ đã ở bên nhau.

Lâm Dĩ Nhiên trở thành cô gái của Khâu Hành, Khâu Hành là người đàn ông của cô.

Thực ra Lâm Dĩ Nhiên nhiều lần nhớ lại đêm hỗn loạn ba năm trước.

Cô chưa bao giờ hối hận về những gì đã xảy ra, cô có thể chịu trách nhiệm với cuộc đời mình. Ba năm ở bên Khâu Hành chưa bao giờ khiến Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy đau khổ, nếu nói cô có điều gì hối tiếc, thì đó là lúc đó cô còn trẻ dại, có thể đã đánh giá sai ý của Khâu Hành.

Nhưng cho dù cô không đánh giá sai, cô cũng sẽ không dùng bản thân để ràng buộc Khâu Hành. Nợ nần của Khâu Hành chưa trả hết, bản thân Lâm Dĩ Nhiên cũng đầy gánh nặng, cô không muốn Khâu Hành phải gánh thêm cô nữa.

Lúc đó Khâu Hành đã quá mệt mỏi.

Họ bắt đầu vào thời điểm cả hai đều khó khăn, vì vậy bây giờ Khâu Hành nói anh không có tâm trí nữa, Lâm Dĩ Nhiên tin và chấp nhận điều đó.

Bây giờ họ sắp kết thúc trên chiếc xe. Lâm Dĩ Nhiên sẽ tạm biệt ba năm qua và Khâu Hành một cách đàng hoàng.

Sau đó, như Khâu Hành mong muốn, cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới.

Đêm cuối cùng trước khi về, Khâu Hành không lái xe vào thành phố.

Mấy ngày này, Lâm Dĩ Nhiên như đang đi nghỉ trên xe, ba năm trước trên xe cô ngày nào cũng mặc áo thun rộng và quần dài, bây giờ trên xe chỉ có cô và Khâu Hành, ngày nào cô cũng mặc

váy hai dây.

Kính xe không chắn được tia tử ngoại, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mình đã bị cháy nắng.

Khâu Hành đỗ xe trên một đồng cỏ trống trải, trước đây cũng đã từng có một đêm như thế này. Trên bãi cỏ không có đèn chiếu sáng, nhưng mặt trăng như mở một ngọn đèn đêm cho nơi này.

Họ ngồi trên bãi cỏ, Lâm Dĩ Nhiên quấn kín người, ngồi trên áo của Khâu Hành.

Khâu Hành cầm một chai xịt chống muỗi, thỉnh thoảng xịt xung quanh họ.

Lúc đầu, Lâm Dĩ Nhiên dựa đầu lên vai Khâu Hành, hai người không nói gì, chỉ ngồi im lặng.

Sau đó, Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn góc mặt và cằm của Khâu Hành, vẫn thấy anh thực sự đẹp trai. Vừa rắn rỏi vừa phong độ, đó là cảm giác của riêng Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi dậy, chống tay xuống đất, cúi xuống hôn lên khóe miệng của Khâu Hành.

Cô nhắm mắt, lại hôn lên môi Khâu Hành. Xung quanh họ mang theo cái lạnh ẩm ướt của bãi cỏ, thân mật và dịu dàng.

Trong suốt thời gian dài sau này, Lâm Dĩ Nhiên luôn nhớ đêm đó, họ không nói lời nào, những gì cần nói đã nói rồi, những điều không cần nói thì không cần nói nữa.

Bãi cỏ đó như một thế giới khác, mờ tối và sáng rõ, là một vùng đất của mặt trăng.

Lòng Lâm Dĩ Nhiên trống trải như bãi cỏ đó, cũng rất buồn bã.

*

Khâu Hành đưa xe về ngay trong ngày rồi đi luôn, trong xưởng có việc, anh phải về ngay.

Lâm Dĩ Nhiên còn hai ngày nữa mới có vé, cô có thể ở lại thêm hai ngày.

Dì Phương biết cô phải đi học, không khó chấp nhận.

Chỉ là không ngừng dặn dò cô phải về nhà nghỉ hè, không ngừng nhắc nhở cô.

“Dạ, con biết rồi.” Lâm Dĩ Nhiên gật đầu nói, “Con nhất định sẽ về thăm dì.”

“Nhớ về sớm nhé.” Dì Phương nói.

Lâm Dĩ Nhiên quay người ôm bà, một lát sau cô nhẹ nhàng hỏi: “Khâu Hành bao nhiêu tuổi rồi aj?”

Dì Phương nghĩ một lúc lâu, không trả lời.

Lâm Dĩ Nhiên vỗ lưng bà, chầm chậm nói bên tai bà: “Khâu Hành sẽ lớn lên, Mẫn Mẫn…

“Anh ấy lớn lên rất đẹp trai, rất giỏi, và rất tuyệt vời.

“Khi lớn lên, anh ấy sẽ luôn ở bên cạnh dì, chỉ là công việc rất bận, rất bận, nhưng mỗi khi có thời gian sẽ về thăm dì.”

Cô nói rất chậm, giọng điệu rất nhẹ nhàng, từng chút từng chút dỗ dành: “Đừng để Khâu Hành phải chờ quá lâu, anh ấy không dám về nhà.”

“Không dám về nhà?” Dì Phương ngạc nhiên, “Tại sao?”

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ một lúc, rồi cô nói: “Anh ấy sợ dì chỉ muốn ở bên nuôi dưỡng, không muốn nhìn thấy anh ấy.”

“Sao có thể chứ…” Dì Phương tránh ánh mắt của cô, bà nhìn sang một bên, giọng rất nhỏ nói, “Nó là con trai của dì mà.”

*

Lâm Dĩ Nhiên khi rời đi đã mang theo tất cả đồ đạc của mình ở đây, vứt bỏ bàn chải đánh răng, thậm chí mang theo cả khăn tắm.

Trước khi đi, cô để lại cho dì Phương một tấm thẻ, mật khẩu được gửi qua WeChat.

Đó là tiền Khâu Hành đã cho cô.

Lâm Dĩ Nhiên có tổng cộng ba tấm thẻ, một tấm thẻ là tiền mẹ để lại cho cô, gửi tiết kiệm kỳ hạn. Một tấm thẻ là tiền Khâu Hành cho cô. Cô thường sử dụng thẻ học phí, đôi khi chuyển một ít từ thẻ của Khâu Hành, sau đó lại bù vào.

Trong những năm qua, Khâu Hành đã chuyển cho cô không ít tiền. Sáng ngày cô đưa thẻ đi, cô còn nhận được một tin nhắn chuyển tiền, Khâu Hành chuyển cho cô một khoản không nhỏ, trước khi đi cô đã để lại.

Ngay từ đầu, cô không cần thứ này, nhưng mỗi lần nhận được thông báo chuyển tiền, cô đều rất biết ơn. Bây giờ cô không mang thẻ này theo, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến cảm giác mình rất giàu có.

Sau khi trở về, Lâm Dĩ Nhiên bỏ dấu tích ưu tiên của “Khâu Hành” trong WeChat.

Trong một thời gian dài, họ không liên lạc với nhau, Lâm Dĩ Nhiên không thử mở khung trò chuyện của anh, cũng không mở số của anh trong danh bạ.

Cô không tỏ ra rất buồn bã, Lý Thiên Đóa cũng không nhận ra cô đã mất một mối quan hệ, dù mối quan hệ này người khác vốn không biết.

Việc bảo vệ nghiên cứu sinh của cô đã được xác định, môn thi lại đạt 60 điểm, để lại một chút khuyết điểm nhỏ trong bảng điểm, nhưng không đáng kể.

Lâm Dĩ Nhiên mỗi ngày ở trường đều bận rộn với công việc của mình, ít thời gian rảnh, cuộc sống ổn định và đầy đủ.

Chu Khả Khả liên lạc với cô, nói muốn giới thiệu một người bạn cho cô, là một thạc sĩ du học về, chuẩn bị quay lại trường để học tiến sĩ.

Lâm Dĩ Nhiên nói qua điện thoại: “Em bận mà, chị Khả Khả.”

“Em bận gì chứ, em không muốn gặp thì có.” Chu Khả Khả bóc trần cô, lại nói, “Người này rất ưu tú! Nếu không thì chị tiếc lắm, không giới thiệu cho em đâu.”

Lâm Dĩ Nhiên cười lém lỉnh: “Em không muốn, không muốn gặp.”

Chu Khả Khả tất nhiên không ép cô, nói: “Vậy được, mai chúng ta đi ăn cơm nhé?”

“Được ạ.” Lâm Dĩ Nhiên ngoan ngoãn đáp.

Hôm sau, Chu Khả Khả và Lâm Dĩ Nhiên đi ăn cơm, Chu Khả Khả kéo cô selfie một bức, đăng lên trang cá nhân.

Chú thích: [Tôi và nữ thần của tôi.]

Triệu Ninh, người lần trước ăn cơm cùng, bình luận một biểu cảm "ch ảy nước miếng" ở dưới.

Lâm Dĩ Nhiên tối về sau khi tắm leo lên giường, trước khi đọc sách kiểm tra điện thoại, thấy Khâu Hành đã nhấn thích.

Trong rèm giường, cô bật một đèn nhỏ, ngồi bên trong, nhìn chằm chằm vào cái avatar cầu thủ bóng đá đó, nhìn một lúc lâu.

Sau đó, cô cũng nhấn thích lại.

Đây là lần tương tác đầu tiên của họ từ khi kỳ nghỉ kết thúc đến bây giờ.

Nếu điều này cũng tính là tương tác.

Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành có phần giống nhau trong tính cách, mặc dù bề ngoài trông một người cứng rắn, một người mềm mại. Họ đều là những người dù mình ở trong hoàn cảnh tồi tệ đến đâu, cũng cố gắng duy trì sự đàng hoàng.

Lâm Dĩ Nhiên đã từng muốn giữ Khâu Hành lại, và đã thử không chỉ một lần. Cô không giữ được, nên cũng sẽ không đeo bám.

Vì vậy, cô và Khâu Hành chắc chắn là như vậy.

Có lẽ trong tương lai khi cả hai đã khác đi, khi tâm trạng thay đổi, biết đâu sẽ có nhiều khả năng hơn. Nhưng ít nhất hiện tại, họ chỉ có thể như thế này.

Tuy nhiên, mọi khía cạnh trong mối quan hệ của họ đều đầy những bất định.

Giống như sự khởi đầu đột ngột ban đầu, thời gian lạnh lùng không liên lạc này của họ cũng kết thúc một cách bất ngờ.

Chương 39: “Chúng ta đừng chia tay nữa, được không anh?”

Qua kỳ nghỉ Quốc khánh, thời tiết trở lạnh, sưởng của Khâu Hành ở một thành phố phía Bắc, năm nay trời lạnh rất sớm.

Khâu Hành thường xuyên gọi điện về nhà, mỗi ngày nói chuyện với mẹ. Phương Mẫn trong điện thoại có thể nói chuyện bình thường với anh, mặc dù dòng thời gian vẫn có chút lộn xộn.

Khâu Hành gọi điện buổi sáng sớm và tối muộn, có một ngày Phương Mẫn hỏi về Tiểu Thuyền.

“Tiểu Thuyền đi đâu rồi?”

Khâu Hành trả lời: “Đi học rồi.”

“Con làm con bé giận à? Trước khi đi nó khóc.” Khâu Hành nghe mẹ lẩm bẩm một mình.

“Tiểu Thuyền mà khóc là mũi đỏ hết cả, nhìn mà xót xa.”

Lâm Dĩ Nhiên đã đi rất lâu rồi, đến hôm nay mẹ anh mới nhắc đến cô. Bà không bao giờ liên hệ Lâm Dĩ Nhiên với Khâu Hành, bởi vì trong thế giới của bà, Lâm Dĩ Nhiên sống trong hiện tại, còn Khâu Hành sống trong quá khứ.

Đây là lần đầu tiên sau khi bà ốm nhắc đến Lâm Dĩ Nhiên trước mặt Khâu Hành.

Khâu Hành ngừng một lúc rồi mới nói: “Không có đâu.”

Phương Mẫn hỏi tiếp: “Vậy sao con bé khóc?”

Khâu Hành nói: “Chắc tại em ấy không nỡ xa mẹ.”

“Không phải đâu.” Phương Mẫn phản bác.

Khâu Hành lại im lặng vài giây, rồi cười nói: “Vậy thì em ấy tự mình muốn khóc.”

“Sao lại thế được!” Phương Mẫn tức giận, không cho phép ai nói xấu Tiểu Thuyền, “Mẹ không nói chuyện với con nữa, mẹ cúp máy đây.”

Bà nói xong thì thật sự cúp máy.

Khâu Hành nhìn điện thoại bị cúp, một lúc sau có chút buồn cười.

May mà trong nhà chỉ có một đứa con trai, nếu không chắc từ nhỏ đã không sống yên ổn. Con trai cuối cùng cũng không bằng con gái, dù mẹ anh có lú lẫn thế nào, nhưng Tiểu Thuyền trong lòng mẹ ai cũng không được phép nói xấu, dù chỉ một lời.

Khâu Hành đặt điện thoại xuống, đứng dậy đi tắm.

Cô gái nhỏ tuy đơn giản nhưng lại khiến mọi người yêu quý, ai cũng bị cô thu phục, đối với cô hết lòng hết dạ.

Lâm Dĩ Nhiên mua cho dì Phương một chiếc chăn lụa, gửi đến nhà.

Trước khi đặt hàng, cô không thể không nghĩ đến Khâu Hành, vô thức muốn gửi cho anh một cái. Ở chỗ Khâu Hành lạnh sớm, hơn nữa Khâu Hành không mẫn cảm với nhiệt độ, không ai

nhắc thì anh không biết đổi chăn ấm.

Cuối cùng, sau một hồi do dự, cô vẫn không đặt hàng.

Lạnh vài ngày cũng không sao, sau này tự nhiên sẽ có người lo cho anh.

Ba năm qua, họ đã để lại cho nhau quá nhiều dấu vết, không thể dễ dàng xóa bỏ.

Nhưng sự thấu hiểu của họ đã khiến sau khi kết thúc mối quan hệ này, ai cũng không làm phiền cuộc sống của người kia, để mọi thứ trở về yên bình.

Thật ra, năm cuối đại học của Lâm Dĩ Nhiên rất bận rộn. Các nghiên cứu sinh dự bị trong khoa đều được sắp xếp làm trợ giảng, dẫn dắt một tháng huấn luyện quân sự, cộng với việc cô có công việc dịch thuật, phải viết bài và giúp giáo sư Hàn của mình chỉnh sửa bản thảo đầu tiên.

Thời gian rảnh của cô không nhiều, cô quen với việc lên lịch kín mít, cũng không có nhiều thời gian để nghĩ lung tung.

Nhưng đôi khi, cô vẫn như thế này, đột nhiên nhớ đến anh, rồi để mình thả trống một lúc.

*

Vào buổi chiều tối, quảng trường chìm của trường rất nhộn nhịp, có người trượt ván, có người yêu đương, có người chơi guitar hát hò.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên bậc thềm của quảng trường cùng một cô gái, vừa xem hội trượt ván tập luyện vừa trò chuyện.

Cô gái trông rất nhỏ, cũng rất dễ thương.

Là một cô bé vừa vào năm nhất, đối với cuộc sống đại học trong những năm tới còn rất mơ hồ, không biết phải nói với ai, nên rụt rè hẹn gặp Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên đối xử với các cô bé rất tốt, là một đàn chị rất dịu dàng, các cô gái nhỏ đều thích cô.

“Chị ơi, em nên vào ban nào ạ?” Cô gái chống cằm, lo lắng nhìn phía trước, nói với Lâm Dĩ Nhiên, “Ban nữ công là làm gì ạ? Chị đàn chị đó nhiệt tình lắm, nhưng nghe tên ban này, em cảm thấy hơi lạ lạ, là học thêu thùa gì đó à?”

Lâm Dĩ Nhiên cười, nói: “Là ‘công’ trong ‘công việc’, không phải là ‘hồng’. Em có thể hiểu đó là một ban bảo vệ quyền lợi của nữ sinh, thường tổ chức các hoạt động cho nữ sinh và giúp đỡ nữ sinh giải quyết khó khăn, v.v.”

“Là vậy à!” Cô gái ngạc nhiên ngồi thẳng dậy, “Bọn em cứ tưởng là ‘nữ hồng’, làm thêu thùa, cắt giấy gì đó.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Trước đây, ban nữ công của hội sinh viên trường đã tổ chức nhiều hoạt động khá ý nghĩa, em có thể xem trên trang công khai của họ, chắc vẫn còn bài viết.”

“Dạ, cảm ơn chị.” Cô gái gật đầu mạnh, “Em biết rồi!”

Các cô gái mới vào trường, khuôn mặt đầy ngây thơ, đối với mọi việc đều nghiêm túc cân nhắc kỹ lưỡng.

Lâm Dĩ Nhiên lúc mới vào học không giống các cô, cô đầy tâm sự, nặng trĩu trong lòng, không hồn nhiên như các cô.

Khi đó, điều khiến cô yên tâm nhất chính là Khâu Hành gọi điện cho cô, dù chỉ nói vài câu, hỏi cô đã ăn cơm chưa, cũng khiến Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy mình có chỗ dựa, không cô đơn.

Sau này, cô không cần lo lắng về khoản nợ nữa, mọi thứ trong đại học cũng dần trở nên quen thuộc, tâm trạng mới thật sự nhẹ nhõm.

“Chị ơi, chị có người yêu chưa?” Cô gái hỏi nhỏ.

“Chị chưa.” Lâm Dĩ Nhiên hỏi, “Sao em lại hỏi vậy?”

“Chắc là em nghe nhầm, lần trước nghe các bạn trong phòng nói chuyện. Nếu không phải là chị thì là chị Tiểu Văn, dù sao cũng có một chị sắp yêu rồi, có người viết bài hát để tỏ tình.”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu nói: “Không phải chị đâu.”

“Chị từng có người yêu chưa?” Cô gái hỏi nhỏ đầy bí ẩn.

“Chị ấy à…” Lâm Dĩ Nhiên nghĩ một lúc, rồi cười nhẹ.

“Chị…”

Điện thoại rung lên, cắt ngang lời Lâm Dĩ Nhiên. Cô cúi đầu nhìn, là một số lạ.

“Chị nghe điện thoại chút nhé.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Cô gái gật đầu, lịch sự ngồi sang bên cạnh.

*

“Anh Khâu khi nào về?”

Mưa mùa thu, càng mưa càng lạnh. Hôm qua mưa, hôm nay nhiệt độ giảm đáng kể, chiều lại bắt đầu rơi mưa, có lẽ ngày mai lại sẽ giảm mạnh nữa.

Sau cơn mưa hôm qua, điện áp bắt đầu không ổn định, không biết có vấn đề gì với đường dây điện, đã ngắt điện vài lần, có lần cầu dao nảy tia lửa. Lúc này trời đang mưa, thợ điện nói đợi mưa ngừng mới qua, tối nay nếu mưa muộn thì không qua được, sáng mai mới tới.

Khâu Hành không cho dùng điện, cũng không cho bật lại cầu dao. Mao Tuấn có việc gấp, mất điện thì máy không chạy được, ắc quy cũng không đủ tải, Khâu Hành đi lấy máy phát điện ở kho khác về.

“Anh Khâu không ngại phiền đâu.”

Mao Tuấn ngồi nhấm nháp bắp ngô rồi nói: “Nếu bật lại cầu dao hai lần nữa là xong rồi, chỉ mất năm, tám phút thôi.”

“Đừng, nghe lời anh Khâu đi.” Tiểu Trương là người nghe lời Khâu Hành tuyệt đối, Khâu Hành bảo sao làm vậy, rất ngoan.

“Anh Khâu không cho dùng điện thì đừng dùng, lỡ cháy thì sao, cứ phòng hờ thôi.”

“Đúng đúng đúng, không phải tôi đã không bật lại sao?” Mao Tuấn cười.

“Tối nay không bật điều hòa được, mọi người chịu lạnh nhé.”

“Cũng không sao, dù sao anh Khâu bảo không dùng điện thì không dùng.” Tiểu Trương nói.

Xe của Khâu Hành từ ngoài trở về, Tiểu Trương nhảy lên: “Anh Khâu về rồi!”

Khâu Hành xách máy phát điện vào, Mao Tuấn tiến tới kết nối máy, cười nói: “Người thầy nào dạy trò nấy, Tiểu Trương đúng là được anh dạy dỗ rồi.”

Bây giờ trời chạng vạng, chút nữa sẽ tối hẳn. Trong sưởng không mở điều hòa, mặc áo khoác cũng thấy lạnh, Khâu Hành trong bộ đồ công nhân chỉ mặc áo ngắn tay, ra ngoài một chuyến thì bộ đồ công nhân đã ướt một chút.

“Tăng lương.” Khâu Hành nói.

“Phải đấy, cậu thật sự nên tăng hai trăm tệ để nghe lời.” Mao Tuấn đùa.

Khâu Hành dù sao cũng là ông chủ, anh không cho bật cầu dao thì không ai dám bật, tối nay không có đèn, không có điều hòa, cũng không thể tắm rửa.

Mấy người nhà ở địa phương thì Khâu Hành đã cho về sớm, những người còn ở lại trong sưởng cũng cơ bản đã về phòng nghỉ ngơi, chỉ còn lại Khâu Hành và Tiểu Trương, chờ Mao Tuấn làm xong việc cũng sẽ về phòng nghỉ.

Ông lão gác cổng đã khóa cửa lớn, thả hai con chó ra cho chúng dạo quanh sân.

Nghe thấy hai con chó sói sủa, nhưng không dữ dằn, có chút r3n rỉ trong tiếng sủa.

“Ai đến kìa.” Tiểu Trương nói vu vơ.

“Sủa lí nhí như vậy, chắc ai đó về lấy đồ.” Mao Tuấn vừa làm vừa nói.

“Tiểu Khâu!” Ông lão gác cổng từ xa gọi, “Tiểu Khâu!”

“Tìm anh đấy, anh Khâu.” Tiểu Trương nói.

Khâu Hành đứng dậy đi ra ngoài.

Đi được một nửa, từ xa nhìn thấy người ở cổng, Khâu Hành bất giác sững lại, lông mày từ từ nhíu lên.

Lâm Dĩ Nhiên mặc áo ngắn tay, quần dài mỏng, giày vải, tóc búi sau đầu, đeo chiếc ba lô to thường dùng để đựng sách khi đi học. Da cô vốn đã trắng, lúc này đứng trong mưa trời chạng vạng càng trắng nổi bật, thậm chí có chút tái nhợt.

Lâm Dĩ Nhiên đứng ở cổng yên lặng nhìn anh, trong mắt chứa đựng nhiều cảm xúc.

Khâu Hành nhíu mày chạy tới.

Ông lão gác cổng thấy Khâu Hành ra rồi, quay vào nhà nhỏ.

“Có chuyện gì vậy?” Khâu Hành hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên có lẽ vì lạnh, hoặc có thể vì lý do khác, cả người cô run rẩy.

Khâu Hành cởi áo công nhân khoác lên người cô, hỏi: “Em bị sao thế?”

Lâm Dĩ Nhiên chỉ ngước mắt nhìn anh, cằm căng lên, ánh mắt như là giận dữ, như là không cam lòng, lại có những cảm xúc khác.

Cô không nói gì, Khâu Hành nhíu mày: “Nói đi, sao vậy.”

Khâu Hành vẫn như trước, cao ráo, bờ vai rộng, nhíu mày nhìn người thì rất dữ.

Áo công nhân có mùi dầu máy nặng nề, Lâm Dĩ Nhiên bị mùi này bao phủ, áo còn giữ nhiệt của Khâu Hành.

Mắt Lâm Dĩ Nhiên đột nhiên đỏ lên.

Môi cô cũng có chút nhợt nhạt, không giống như mọi khi môi luôn đỏ hồng mịn màng.

“Khâu Hành.”

Lâm Dĩ Nhiên gọi anh.

Khâu Hành nhìn cô: “Nói đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nắm lấy tay anh, đôi tay lạnh lẽo và ướt đẫm.

Cô rõ ràng đang run rẩy dưới ánh mắt của Khâu Hành, lông mi bị mưa làm ướt đẫm, như những giọt nước mắt.

Cô nhìn Khâu Hành, mở miệng nói: “Chúng ta đừng chia tay nữa, được không anh?”

Khâu Hành im lặng, một lúc lâu sau mới hỏi: “Ý em là sao?”

Nước mắt Lâm Dĩ Nhiên rơi xuống, cô không màng đến sự tồi tệ của mình, tội nghiệp nhìn Khâu Hành: “Anh đừng bỏ em, em còn phải đi học… Anh đừng bỏ mặc em.”

Chương 40: “Nhưng em hối hận rồi, em cần tiền đi học, anh đưa tiền cho em.”

Tại quảng trường ngầm.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên bậc thang nghe điện thoại, khuôn mặt cô ban đầu mang nét cười lịch sự dần dần nhạt đi.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Tôi không rảnh.”

Điện thoại lại nói thêm gì đó, Lâm Dĩ Nhiên đáp: “Tôi không muốn gặp.”

Sau đó, cô im lặng một lúc lâu, chỉ lắng nghe đối phương nói.

Cô gái bên cạnh ngồi cách xa, đeo tai nghe chơi điện thoại của mình.

Lâm Dĩ Nhiên đột nhiên nhíu mày, hỏi: “Gì cơ?”

Cô ngắt lời đối phương, hỏi lại: “Ông có ý gì?”

Sáng hôm sau, Lâm Dĩ Nhiên có việc ở học viện, cô mặc quần áo nhẹ nhàng, rất sớm đã rời ký túc xá.

Khi từ học viện ra đã gần mười hai giờ, cô hẹn gặp đối phương lúc mười một giờ rưỡi, nhưng đến mười hai giờ mới ra khỏi cổng trường, đối phương cũng không gọi điện thoại giục cô.

Lâm Dĩ Nhiên mở định vị và tìm đến một nhà hàng, theo vị trí

đối phương gửi.

Khi cô đến nơi, đối phương đang ngồi uống nước nóng một mình, Lâm Dĩ Nhiên cảm ơn phục vụ, kéo ghế ngồi đối diện.

“Tiểu Thuyền.” Đối phương gọi cô một tiếng, trên mặt mang theo một chút nụ cười, rõ ràng là muốn lấy lòng.

Lâm Dĩ Nhiên bình tĩnh nhìn đối phương, khuôn mặt này trong ký ức đã dần dần mờ nhạt, giờ đây ở khoảng cách gần như vậy, Lâm Dĩ Nhiên đột nhiên cảm thấy một sự xa lạ kỳ quặc. Giống như nhận ra, lại giống như có sự khác biệt lớn với ký ức, cảm thấy là một người lạ, nhưng lại không phải.

Đây là người cha ruột có quan hệ máu mủ với cô, nhưng nói vậy lại thật trống rỗng.

Hư vô, khô khan.

“Con đặt túi xuống đi, xem muốn ăn gì.” Lâm Duy Chính nhìn cô, đưa thực đơn tới.

“Con không đến, ba cũng không dám gọi món, sợ con không thích ăn.”

Lâm Dĩ Nhiên đặt túi trên đùi mình, không đặt xuống bên cạnh. Cô không nhận thực đơn, chỉ nói: “Con không đến để ăn, ba muốn nói gì thì nói đi.”

“Chúng ta vừa ăn vừa nói, không thể ngồi không được.” Lâm Duy Chính cười gượng, lấy lại thực đơn, vừa lật vừa đọc.

“Sườn xào chua ngọt? Ba nhớ con thích ăn… gà hấp thì sao?”

Lâm Dĩ Nhiên hoàn toàn không có tâm trạng ăn uống, cô không thể ăn nổi một miếng.

Lâm Duy Chính gọi phục vụ, sau khi gọi món xong thì tráng cốc và rót cho Lâm Dĩ Nhiên một ly nước nóng.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi đó bất động, ngoài việc ngồi cô không làm bất cứ điều gì khác. Cô không phải là người có tính khí quá nóng nảy, ngay cả trong những lúc thế này, cô chỉ tỏ ra rất lạnh lùng, càng mất kiên nhẫn thì càng im lặng. Tính cách này của cô thừa hưởng từ mẹ cô, họ đều là những người điềm tĩnh, không phải từ cha cô.

Cô không nói gì, dù Lâm Duy Chính hỏi gì, Lâm Dĩ Nhiên chỉ ngồi lạnh lùng, thậm chí không nhìn ông.

Điều này làm bầu không khí trở nên lúng túng và căng thẳng, dù Lâm Duy Chính có giả vờ thế nào, thời gian cũng trở nên ngưng đọng và chậm chạp, sự im lặng kéo dài từng giây, kéo theo những đuôi dài khó coi.

Lâm Duy Chính thở dài, đối diện Lâm Dĩ Nhiên, hối lỗi nói: “Ba đã sai.”

Lâm Dĩ Nhiên không rõ ràng nhíu mày, nhưng không nhìn về phía ông, chỉ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Ba biết lúc đó không nên để con một mình, ba thật sự không còn cách nào khác, ba nghĩ rằng nếu trốn vài ngày, tiền về rồi thì mọi chuyện sẽ ổn, họ cũng sẽ không làm gì con…”

Nói đến đây, Lâm Dĩ Nhiên ngước mắt nhìn ông, ánh mắt cô xuyên thấu qua khuôn mặt giả tạo của ông, khiến ông không thể nói tiếp, giọng ngừng lại, chỉ nói: “…Dù sao thì tất cả đều là lỗi của ba.”

Lâm Dĩ Nhiên không bảo ông ta đừng tự xưng là “ba” nữa, cũng không phản bác những lời hoa mỹ ông nói. Trong lòng cô không

có chút giận dữ nào, chỉ cảm thấy một sự hài hước kỳ quặc và mơ hồ.

Chuyện này trong lòng cô không có bất kỳ ý nghĩa nào, nếu là mùa hè ba năm trước, có thể cảm xúc của Lâm Dĩ Nhiên sẽ dao động đôi chút, nhưng giờ đây, nó không thể khiến cô sinh ra chút cảm xúc nào ngoài sự tê liệt.

Hôm nay cô đến đây không phải để nghe lời hối lỗi và lý do bất đắc dĩ của ông.

“Phải, ông có lý do của ông.” Lâm Dĩ Nhiên bình tĩnh nói.

“Tôi biết rồi.”

Cô ngắt lời giải thích và xin lỗi tiếp theo của Lâm Vi Chính, nhìn ông ta nói: “Ông tự nói với mình thôi, tôi không cần, nó cũng không quan trọng.”

Phục vụ lần lượt mang thức ăn lên, trong lúc này họ không nói gì thêm.

Khi tất cả các món ăn đã được dọn lên, Lâm Vi Chính nói: “Ba muốn con biết, ba không có ý định bỏ rơi con, ba…”

Lâm Dĩ Nhiên ngắt lời ông: “Tôi đã nói rồi, điều đó không quan trọng. Nói đến đây là đủ rồi, nói thêm tôi cũng không ngồi yên được nữa.”

Lâm Vi Chính ngượng ngùng ngừng lời.

Lâm Dĩ Nhiên trực tiếp hỏi ông: “Hôm qua ông nói trả tiền cho tôi, có ý gì?”

Lâm Vi Chính lập tức gật đầu, nói với cô: “Đúng vậy, Tiểu Thuyền, con cho ba số tài khoản, ba chuyển cho con.”

“Đừng gọi tôi như vậy, mẹ tôi đã đổi tên cho tôi rồi, tôi không muốn nghe cái tên này từ miệng ông.” Lâm Dĩ Nhiên nói xong, lại hỏi: “Sao lại trả tiền cho tôi?”

Lâm Vi Chính chân thành nói: “Hiện tại ba chưa có nhiều tiền, trước hết đưa con 100,000 tệ, số còn lại ba nhất định sẽ trả hết cho hai người, chắc chắn không thiếu một xu.”

Hôm nay Lâm Dĩ Nhiên đến đây chính là vì câu “trả tiền cho con” của Lâm Vi Chính trong cuộc gọi tối qua. Câu nói này khiến Lâm Dĩ Nhiên vô thức nhíu mày, vì vậy mới có cuộc gặp hôm nay.

Những lời mở đầu vô nghĩa đã quá đủ, Lâm Dĩ Nhiên thực sự không thể đợi thêm nữa.

Tim cô đập mạnh dần, tất cả những gì cô nghe hôm nay gộp lại cũng không làm cô căng thẳng bằng khoảnh khắc này.

Cô nhìn Lâm Vi Chính, vài giây sau mới hỏi: “Hai người?… Tôi và ai?”

“Ba đã hỏi kỹ rồi.” Lâm Vi Chính mắt đỏ hoe, thấp giọng nói.

“Ba không biết tiền này là con lấy hay Khâu Hành lấy, ba cảm ơn hai đứa. Con và Khâu Hành ở bên nhau rồi? Ba của Khâu Hành…”

Lâm Dĩ Nhiên nắm chặt mép bàn, lần nữa ngắt lời ông: “Có liên quan gì đến Khâu Hành?”

“Nếu không liên quan đến Khâu Hành, vậy là con lấy tiền? Mẹ để lại cho con sao?” Lâm Vi Chính nghẹn ngào nói. “Ba nợ con, ba sẽ bù đắp cho con sau này.”

Lâm Dĩ Nhiên sững sờ ngồi một lúc, rồi nhẹ giọng hỏi ông: “Bao nhiêu tiền?”

“Gì cơ?” Lâm Vi Chính cũng ngơ ngác.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Tôi hỏi, ông nợ bao nhiêu tiền.”

Lâm Vi Chính có chút lúng túng, có lẽ là không dám trả lời, ông nhìn Lâm Dĩ Nhiên, không mở miệng.

“Trả hết chưa?” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi.

“Chưa, ba chưa trả cho hai người, sao có thể coi là trả hết?” Lâm Vi Chính vội vàng nói.

“Chắc chắn không thể coi là xong, con cứ xem sau này.”

Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày, giọng không giấu nổi sự run rẩy: “Lúc đó là Khâu Hành trả hết, phải không?”

“Có thể nói như vậy.” Lâm Vi Chính cúi đầu, nói.

“Con thay ba cảm ơn Khâu Hành… Con không có người cha tốt, ba đã làm liên lụy con.”

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, tay đặt hờ trên mép bàn, lòng bàn tay đầy mồ hôi.

Món ăn trên bàn không đụng đến một miếng, ánh nắng bên ngoài chói chang làm mắt người ta đau, người đi đường che ô vội vàng đi qua, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cô bất ngờ cầm điện thoại lên, gõ một chuỗi số.

Điện thoại của Lâm Vi Chính reo lên, đồng thời Lâm Dĩ Nhiên đứng dậy, nói với ông: “Trả tiền. Ngân hàng Kiến Thiết, Lâm Dĩ

Nhiên."

"Ba sẽ trả, ba sẽ trả." Ông ta liên tục gật đầu.

Lâm Dĩ Nhiên cúi mắt nhìn ông ta, nói: "Thiếu một xu cũng không được."

"Được, ba nhất định sẽ trả đủ." Lâm Vi Chính cam đoan.

Lâm Dĩ Nhiên cầm túi của mình bước nhanh ra ngoài, ở cửa đón một chiếc xe, nhanh chóng lên xe.

Cô ở trên xe hỏi chị Lâm số điện thoại của Lâm Sưởng, rồi gọi cho anh ta.

Giọng Lâm Sưởng như vừa tỉnh ngủ, từ tốn nói: "Alo, ai đấy?"

"Là tôi, Lâm Dĩ Nhiên."

Lâm Sưởng nghe thấy là cô, anh ta ngạc nhiên "A?" một tiếng.

"Cô tìm tôi việc gì?" Lâm Sưởng không hiểu ra sao.

Ngón tay cầm điện thoại của Lâm Dĩ Nhiên siết chặt đến trắng bệch, cô nói với cậu: "Tôi muốn hỏi cậu một số chuyện, cậu đừng nói với Khâu Hành."

"Chuyện gì?" Giọng của Lâm Sưởng lại trở nên bông đùa, "Chuyện của anh Khâu? Vậy thì cô hỏi tôi cũng vô ích thôi, tôi với anh ấy không thân, cô nên hỏi ba tôi."

"Ba cậu sẽ nói với Khâu Hành, còn cậu thì không." Lâm Dĩ Nhiên nói.

"Ôi, đừng, đừng tâng bốc tôi thế, người đẹp." Lâm Sưởng cười hai tiếng đầy phóng đại, "Đừng dùng chiêu này, tôi không bị lừa

đâu."

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, im lặng.

"Cô khóc đấy à?" Lâm Sưởng nghe thấy cô không nói gì nên hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên chưa kịp lên tiếng, Lâm Sưởng vội nói: "Đừng khóc nhé, tôi sợ nhất là người đẹp khóc đấy. Hỏi đi."

Lâm Dĩ Nhiên lại nhấn mạnh lần nữa: "Cậu đừng nói với Khâu Hành, được không?"

"Được. Không phải vì cô tâng bốc tôi mà là vì cô đẹp." Lâm Sưởng cười nói, "Cô quá đẹp."

Lâm Dĩ Nhiên không quan tâm đ ến lời đùa cợt của anh ta, ngón tay cái của bàn tay còn lại nắm chặt đốt ngón tay, cô thấp giọng hỏi: "Khâu Hành đã trả cho tôi bao nhiêu tiền?"

"Hả? Chỉ có vậy thôi à? Tôi tưởng cô muốn hỏi chuyện gì khác cơ." Lâm Sưởng nói.

Anh ta ngạc nhiên hỏi: "Hóa ra cô không biết à? Cô với anh ấy đã ở bên nhau bao lâu rồi?"

"Bao nhiêu?" Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

"Tôi cũng quên rồi, 360,000 370,000 tệ, chưa đến 40."

Lâm Sưởng không mấy để ý nói: "Ba tôi đã ứng trước, còn giảm không ít lãi, nếu không thì lãi mẹ đẻ lãi con còn biết đến năm nào mới trả hết, sau đó anh ấy lại trả ba tôi. Nếu không phải Khâu Hành nợ ân tình thì anh ấy đâu có mở xưởng ở ngoài tỉnh với ba tôi."

Lâm Dĩ Nhiên chỉ cảm thấy thái dương đập thình thịch, như có

người đang gõ, mỗi nhịp đập đều đau đến mức khó thở.

“Cảm ơn.” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ giọng nói.

Trên tàu cao tốc, Lâm Dĩ Nhiên luôn ngồi thẳng, không dựa vào ghế, ánh mắt luôn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ vụt qua nhanh chóng, tốc độ nhanh đến mức làm người ta hoa mắt.

Trong đầu cô những hình ảnh không ngừng hiện lên, lặp đi lặp lại, mỗi lần lặp lại đều khiến lòng cô đau đớn hơn, nhưng cô không muốn dừng lại.

Trước mắt cô là khuôn mặt lạnh lùng của Khâu Hành khi lái xe tải, sau khi lái xe liên tục mười mấy tiếng, anh nhảy xuống xe, giơ tay bóp nhẹ cổ, mày nhíu lại, không giấu nổi vẻ mệt mỏi.

Khâu Hành khi ở trên xe thì vô cảm không có biểu hiện gì, xuống xe lại cười tươi trả giá với chủ hàng, ngậm điếu thuốc không châm lửa, nói với người ta: “Cho tôi thêm một chút, đừng quỵt tiền của tôi, tôi đang cần tiền trả nợ.”

Khâu Hành uống rượu, trên bàn ăn nói với anh Lâm: “Anh, trả nợ trả đến phát chán, nghĩ đến sắp trả xong mới cảm thấy có hi vọng.”

Khâu Hành đi cùng cô trên phố, đèn đường kéo dài rồi thu ngắn bóng của họ, Khâu Hành lạnh lùng nói: “Tiền của em đừng cho ai dùng. Tôi cũng không muốn nợ tiền của ai nữa.”

Trong phòng khách sạn, Khâu Hành nhìn cô đăm đăm, trong mắt anh có nhiều cảm xúc, ở giữa những cảm xúc đó, là Lâm Dĩ Nhiên được anh bao bọc. Khâu Hành ở rất gần cô, nhưng không chạm vào cô, chỉ trầm giọng hỏi: “Em muốn gì?”

Khâu Hành đến trường gặp cô, vội vàng ăn cơm với cô rồi nhanh chóng rời đi. Trước khi đi, anh nói với cô: “Anh Lâm tìm người rồi, bảo họ tìm đúng người mà đòi nợ. Học hành chăm chỉ, đừng nghĩ ngợi lung tung, không ai tìm em nữa đâu.”

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên hỏi: “Họ nghe theo thật sao?”

Khâu Hành xoa đầu cô, nói: “Anh Lâm có uy tín lắm, đừng lo nghĩ chuyện không đâu. Về trường đi, tôi đi đây.”

…

Trong đầu Lâm Dĩ Nhiên hiện lên từng cảnh một về Khâu Hành, Khâu Hành khi nói chuyện luôn như không kiên nhẫn, đôi khi nhướn mày một chút, trông rất khó gần. Hỏi một lần anh không thích trả lời, hỏi nhiều anh lại bực.

Trước đây Lâm Dĩ Nhiên không dám chọc giận anh, sau này là không muốn chọc giận anh. Nếu thật sự chọc giận anh cũng không sao, Khâu Hành không thực sự nổi giận, dưới vẻ mặt lạnh lùng đó anh không có cơn thịnh nộ nào.

Nhưng cô vẫn quen nghe lời Khâu Hành, muốn theo ý anh, không muốn anh khó xử.

Lâm Dĩ Nhiên ngây ngốc nhìn ra ngoài cửa sổ, chỉ cảm thấy ngực mình trống rỗng.

Càng gần thành phố của Khâu Hành, mưa càng dày đặc. Những giọt mưa đập vào cửa kính, rồi bị tàu cao tốc hất ngược về phía sau, những vệt nước trên kính làm tầm nhìn trước mắt cô càng ngày càng mờ.

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, từ từ dựa đầu vào ghế.

Cô không muốn theo ý Khâu Hành nữa, bất kể bằng cách nào, cô

chỉ muốn giữ anh lại.

*

Khâu Hành nhìn Lâm Dĩ Nhiên trước mặt đang rơi nước mắt cầu xin mình, chân mày anh nhíu chặt lại, trông rất dữ tợn, hỏi cô: “Rốt cuộc em sao vậy?”

Lâm Dĩ Nhiên lập tức trả lời: “Em không sao cả, em chỉ không muốn bị anh bỏ rơi.”

“Không phải đã nói rồi sao?” Khâu Hành khó hiểu nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu nói: “Em đổi ý rồi.”

Khâu Hành hỏi lại: “Anh đùa với em đấy à?”

Lâm Dĩ Nhiên đứng trong mưa, bị bộ đồng phục bẩn thỉu của Khâu Hành bọc lấy, bộ quần áo mỏng manh trên người cô sắp bị mưa làm ướt đẫm. Khâu Hành cau mặt nói: “Em vào trong trước đi.”

Lâm Dĩ Nhiên không nhúc nhích, đứng yên tại chỗ nắm chặt tay Khâu Hành, lắc đầu nhìn anh.

“Không chia tay nữa được không?” Lâm Dĩ Nhiên run rẩy hỏi.

“Em đừng ngốc nữa.” Khâu Hành nói.

“Chín chắn lên đi.”

Khâu Hành đã quyết định, nếu anh không muốn thay đổi, không ai có thể thay đổi được anh.

Lâm Dĩ Nhiên cúi mắt xuống, đưa tay lau nước mắt, sau đó ngẩng đầu lên nói với Khâu Hành: “Em thiếu tiền.”

Chân mày Khâu Hành càng nhướn cao, hỏi cô: “Tiền của em đâu?”

“Hết rồi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Đi đâu rồi?” Khâu Hành hỏi cô.

“Đưa cho dì Phương rồi, tiền anh đưa cho em, em đã đưa hết cho dì ấy.” Lâm Dĩ Nhiên vừa lau nước mắt vừa nói, “Nhưng em hối hận rồi, em cần tiền đi học, anh đưa tiền cho em.”

Khâu Hành bị mấy câu nói của cô làm cho cứng họng, nhất thời không biết nên biểu cảm ra sao. Lâm Dĩ Nhiên đòi tiền anh một cách đầy lý lẽ, Khâu Hành không thể nổi giận, nhìn khuôn mặt trắng bệch nhỏ nhắn của Lâm Dĩ Nhiên, nghẹn không nói được lời nào.

“Em.” Khâu Hành chỉ vào trong sân.

“Vào trong rồi nói.”

“Anh đồng ý với em đi.” Lâm Dĩ Nhiên hít hít mũi, ngẩng mặt lên nhìn anh, “Anh cứ như trước đây, đưa tiền cho em.”

“Em đùa với anh à?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên cứng đầu đứng đó, không nói gì, chỉ đứng yên.

Khâu Hành mất kiên nhẫn cãi cọ với cô, anh cúi người, kẹp cô vào cánh tay và bế lên, Lâm Dĩ Nhiên đẩy vai anh, không đẩy được nên cũng không giãy giụa, để mặc anh bế.

Đi qua xưởng mới đến phòng anh, Tiểu Trương và Mao Tuấn nhìn thấy Khâu Hành bế Lâm Dĩ Nhiên, đều sững sờ.

Tiểu Trương lớn tiếng chào: “Chào chị dâu!”

Khâu Hành nhanh chóng đi qua, mở cửa và đặt Lâm Dĩ Nhiên xuống. Trong phòng tối om, mất điện không có đèn, cũng không có điều hòa.

Khâu Hành đặt cô xuống liền mặc kệ, kéo tủ quần áo lấy ra một chiếc áo thun ngắn tay và một chiếc quần thể thao, ném qua cho cô: “Mất điện rồi, không tắm được, thay đồ đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nhận lấy, cầm trong tay, vẫn cứng đầu đứng yên.

Khâu Hành đã rất giận, trầm giọng gọi cô: “Lâm Dĩ Nhiên.”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Em không có tiền đi học.”

“Em đưa cho bà rồi thì đòi lại từ bà.”

Khâu Hành hỏi: “Liên quan gì đến anh?”

Lâm Dĩ Nhiên lại im lặng, chỉ đứng đó.

Trong phòng lạnh lẽo, trời gần như tối hẳn, Lâm Dĩ Nhiên đứng ở cửa, Khâu Hành đứng dựa vào bàn ở bên kia.

Thành phố miền Bắc hạ nhiệt và mưa, mặc áo khoác dày cũng thấy lạnh, huống hồ Lâm Dĩ Nhiên toàn thân ướt đẫm.

Cô như không cảm thấy lạnh, đứng đó một mình.

Khâu Hành và cô giằng co một lúc, sau đó nhìn vào màn hình điện thoại, thấy ngày tháng thì nhíu mày.

“Lâm Dĩ Nhiên.” Anh lại gọi cô một tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn không động đậy.

Giọng Khâu Hành mang theo sự lạnh lùng, cảnh cáo: “Em tự xem ngày tháng, em có biết không.”

Lâm Dĩ Nhiên phản ứng lại mới hiểu anh nói gì, nhìn anh nói: “Em đã đến rồi.”

Ánh mắt Khâu Hành đen thẳm nhìn cô.

Một lát sau, Khâu Hành cao giọng: “Rồi bị mưa làm lạnh chứ gì?”

Lâm Dĩ Nhiên bị âm lượng đột ngột của anh làm giật mình, vai run lên rõ rệt.

“Em vẫn chưa đau đủ.”

Khâu Hành nói một câu đầy tức giận, rồi đi qua Lâm Dĩ Nhiên, đóng sầm cửa đi ra ngoài.

Tiếng đóng cửa làm tim Lâm Dĩ Nhiên run rẩy, trong phòng tối om chỉ còn lại mình cô. Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, lòng rối như tơ vò.

Cô gần như không biết phải làm gì, lúc này không quan tâm đ ến thể diện, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, chính là giữ lại Khâu Hành, người miệng thì nói một đằng lòng lại nghĩ một nẻo.

Chương 41: Lâm Dĩ Nhiên thì thầm: "Khâu Hành, anh ở lại với em đi.”

Sau khi Khâu Hành rời đi vài phút, Lâm Dĩ Nhiên mới bắt đầu cảm thấy lạnh.

Miền Bắc vào thời điểm này âm u và ẩm ướt, căn phòng không bật đèn yên tĩnh đến không có chút hơi người, trời mưa không có ánh trăng, cửa sổ không có ánh sáng chiếu vào, cả căn phòng hoàn toàn tối đen, Lâm Dĩ Nhiên bị bóng tối ngột ngạt nuốt chửng.

Nhưng vì đây là phòng của Khâu Hành, cô lại không cảm thấy sợ hãi.

Mưa không lớn, hai con chó sói nhỏ kêu r3n chạy vòng quanh một vòng rồi đi mất.

Lâm Dĩ Nhiên chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi lộp bộp và tiếng thở của chính mình.

Khâu Hành quay lại sau một lúc, mở cửa mạnh tay, phát ra tiếng động lớn. Anh ném một cái túi lên giường, tay kia cầm một cái máy gì đó, đi vào phòng tắm.

Anh không nói một lời nào với Lâm Dĩ Nhiên, như thể không nhìn thấy cô.

Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy tiếng động từ phòng tắm, ngoan ngoãn đứng yên, không nói một lời. Khâu Hành từ phòng tắm ra ngoài

lấy hai lượt đồ từ tủ, sau đó lại vào phòng tắm không ra.

Hai người, một chiếm phòng ngủ, một chiếm phòng tắm, mỗi người một nơi, im lặng đối đầu nhau.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, dù Khâu Hành không nói gì, nhưng căn phòng vẫn có hơi người vì sự hiện diện của anh, không còn lạnh lẽo nữa.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước từ vòi hoa sen, Khâu Hành bước ra, Lâm Dĩ Nhiên do bóng tối không nhìn rõ biểu cảm của anh. Khâu Hành giật mạnh bộ đồng phục bọc quanh cô, ném sang một bên, đẩy lưng cô vào phòng tắm.

Cửa sổ phòng tắm đóng lại, rèm chắn sáng, chỉ có một chút ánh sáng từ điện thoại của Khâu Hành đặt trên máy giặt.

Hơi nước ấm từ vòi sen tràn ra, dưới ánh sáng điện thoại, Lâm Dĩ Nhiên thấy Khâu Hành dùng hai ổ cắm kết nối máy phát điện và máy nước nóng.

“Đi tắm đi.” Giọng Khâu Hành vẫn lạnh lùng, nói với cô.

“Đừng làm phiền tôi.”

Lâm Dĩ Nhiên không định làm phiền anh nữa, ngoan ngoãn bắt đầu c ởi quần áo. Cô không tránh né Khâu Hành, từng chiếc áo ướt từ từ rời khỏi người cô trước mặt anh.

Khâu Hành nhét quần áo của cô vào máy giặt, xoay người muốn đi.

Lâm Dĩ Nhiên vô thức gọi anh: “Khâu Hành.”

Khâu Hành không để ý đến cô, vẫn đi ra ngoài.

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, chân trần bước vào phòng tắm, nước nóng lập tức tràn lên người cô, Lâm Dĩ Nhiên điều chỉnh nhiệt độ nước ấm hơn, đứng dưới vòi sen, để nước nóng chảy qua người.

Một lát sau, Khâu Hành lại bước vào, đặt một thứ gì đó lên máy giặt, không nhìn cô, ngồi trên nắp bồn cầu đã đóng, bắt đầu xem điện thoại.

Cho đến khi Lâm Dĩ Nhiên tắm xong, gội đầu xong, Khâu Hành vẫn chưa rời đi.

Lâm Dĩ Nhiên xả sạch bọt, tắt vòi nước.

“Khăn của em đâu?” Lâm Dĩ Nhiên nhỏ giọng hỏi.

Khâu Hành đứng dậy: “Để lau chân rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên không giận, nói: “Vậy em dùng của anh.”

Khâu Hành ném một chiếc khăn qua, Lâm Dĩ Nhiên sờ vào biết ngay là khăn của cô. Khăn của Khâu Hành và cô khác nhau về cảm giác, khăn của Khâu Hành lau tóc không thấm nước.

Lâm Dĩ Nhiên cuốn tóc lại, Khâu Hành lại đưa cho cô một chiếc khăn tắm.

Phòng tắm nhỏ bé, vì có nước nóng mà trở nên ấm áp. Khâu Hành tháo bao bì đưa cho cô, Lâm Dĩ Nhiên nhận lấy, là một chiếc quần ngủ.

Sau nửa ngày, Khâu Hành trông có vẻ không còn tức giận như trước.

Khi Lâm Dĩ Nhiên mặc xong, Khâu Hành không để cô chân trần bước ra, mà lại bế cô lên.

Cô vừa tắm xong, cả người ấm áp, mềm mại, ẩm ướt. Bị Khâu Hành bế, Lâm Dĩ Nhiên vòng tay qua vai anh, Khâu Hành ngửi thấy mùi sữa tắm trên người cô.

Lâm Dĩ Nhiên vì lạnh mà run lên, Khâu Hành nhanh chóng bế cô ra ngoài đặt lên giường, quấn chăn cho cô.

“Ở yên đây.” Khâu Hành nói.

Nhưng khi anh muốn đứng dậy, Lâm Dĩ Nhiên lại không buông anh ra.

Hai cánh tay trần mềm mại vòng qua cổ anh, vai trần của cô lộ ra ngoài chăn.

“Khâu Hành…” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng gọi anh.

Khâu Hành không động đậy.

Lâm Dĩ Nhiên cắn môi trong bóng tối, rướn người hôn anh.

Khâu Hành lùi lại, không để cô hôn. Anh nhìn chằm chằm vào Lâm Dĩ Nhiên trước mặt, ánh mắt khóa chặt lấy cô.

Lâm Dĩ Nhiên dừng lại vài giây, rồi lại tiến lên, lần này Khâu Hành không né nữa.

Lâm Dĩ Nhiên m ơn trớn môi Khâu Hành, dịu dàng hôn anh. Ban đầu Khâu Hành không đáp lại, sau đó Lâm Dĩ Nhiên “ưm” một tiếng, xoa xoa tai anh.

Lâm Dĩ Nhiên trong môi trường không nhìn thấy gì, tự do hôn anh.

Khâu Hành thở dần trở nên gấp gáp, Lâm Dĩ Nhiên bất ngờ bị

anh cắn nhẹ đầu lưỡi.

Cô nhíu mày khẽ kêu một tiếng, nhưng vòng tay quanh cổ Khâu Hành không buông, ngược lại còn siết chặt hơn.

Chiếc chăn quấn quanh cô rơi xuống, làn da vừa tắm xong của Lâm Dĩ Nhiên lộ ra ngoài, không khí lạnh làm cô nổi da gà.

Khâu Hành một tay đỡ lưng cô hôn, một tay lại kéo chăn quấn quanh cô.

Trong tình yêu của họ, Lâm Dĩ Nhiên thường là người bị động, luôn nhẫn nhịn chịu đựng sự hung hăng của Khâu Hành, ngại ngùng không dám chủ động làm gì.

Lần này điều khiến cô trở nên dũng cảm và táo bạo có lẽ là bóng tối, cũng có thể vì cô quá muốn giữ lại Khâu Hành mà bỏ qua mọi thứ.

Cô từ từ đưa tay xuống, chạm vào môi anh, thầm thì gọi "Khâu Hành".

Chân mày Khâu Hành giật giật, lưng cong ra sau, không để cô chạm vào.

"Làm gì đấy?" Giọng Khâu Hành khàn khàn, hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên lại muốn hành động, nhưng bị Khâu Hành một tay giữ chặt hai tay cô, nắm lấy cổ tay gầy guộc của cô, nói: "Đừng giở trò với tôi."

Lâm Dĩ Nhiên lại gọi tên anh.

Khâu Hành đứng thẳng dậy nói: "Tự ở yên."

Sau khi nói xong, anh quay đi tắm.

*

Khâu Hành nói là làm, quyết định rồi thì không thay đổi, điều này đúng.

Nhưng điều đó chỉ đúng với Lâm Dĩ Nhiên trước kia, người luôn ngoan ngoãn và hiểu ý anh.

Còn Lâm Dĩ Nhiên hiện tại không màng đến những điều đó, cô quyết định chơi trò lỳ lợm, Khâu Hành không có cách nào với cô, điều này cũng đúng.

Khâu Hành tắm rất nhanh, khi anh ra ngoài thì Lâm Dĩ Nhiên đã mặc áo phông và quần thể thao của anh, co ro trong chăn, nằm yên lặng.

“Ngày mai về trường.” Khâu Hành nói với cô.

Sau nụ hôn vừa rồi, giọng Khâu Hành cũng không còn lạnh lùng nữa, trở lại với giọng điệu bình thản như trước, thoạt nghe không có chút ấm áp nào.

“Được.” Lâm Dĩ Nhiên đáp ngay, “Nhưng anh phải hứa với em.”

Khâu Hành đứng bên giường, cúi xuống nhìn cô, hỏi: “Hứa cái gì?”

“Đừng rời xa em nữa.” Lâm Dĩ Nhiên nói xong lại nắm chặt chăn bổ sung, “Cho em tiền.”

“Bao nhiêu?” Khâu Hành lại hỏi.

“Mỗi tháng đều cho, bao nhiêu cũng được.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Ngày mai anh sẽ chuyển cho em.” Khâu Hành không chấp

nhận, nói với cô, “Đừng nhắc lại chuyện đó, những gì đã nói trước đây thì không cần nhắc lại nữa.”

“Trước đây là trước đây, giờ em hối hận rồi.” Lâm Dĩ Nhiên cứng cỏi nói, “Anh ở bên em thêm ba năm nữa.”

Khâu Hành không nói thêm gì, kéo chăn nằm quay lưng lại cô.

Lâm Dĩ Nhiên bị bỏ mặc ở đó, nhưng cô không cảm thấy thất vọng. Nếu trước đây khi Khâu Hành nói anh không còn tâm trí, Lâm Dĩ Nhiên còn cảm thấy buồn, thì bây giờ cô chỉ tiếc rằng lúc đó không kiên trì hơn một chút.

Bất kể Khâu Hành có tỏ ra lạnh lùng thế nào, nói ra lời có vẻ thật đến đâu, thì việc anh đã gánh gần bốn mươi vạn nợ cho Lâm Dĩ Nhiên trong lúc khó khăn nhất đã nói lên tất cả.

Lâm Dĩ Nhiên không thể tin anh nữa.

Khâu Hành không biết gì về điều này.

Lâm Dĩ Nhiên tối qua ngủ không ngon, cộng thêm tâm trạng hôm nay thay đổi lớn và đang trong kỳ kinh nguyệt, cô cuộn mình như con mèo nhỏ phía sau Khâu Hành, không nói thêm gì, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Cô ngủ say không suy nghĩ, Khâu Hành sau một lúc lâu quay đầu nhìn cô, căn phòng tối quá không thấy rõ, Khâu Hành giơ tay sờ đầu cô, sờ vào khăn ướt, tháo khăn ra ném đi xa, khăn vắt trên ghế.

Lâm Dĩ Nhiên ngủ rất ngoan, Khâu Hành lắc đầu cô, trải tóc ra trên đầu. Động tác của Khâu Hành không nhẹ, Lâm Dĩ Nhiên cũng không tỉnh, vẫn thở đều.

Chỉ khi trong kỳ kinh nguyệt Lâm Dĩ Nhiên mới ngủ sâu như

vậy, Khâu Hành biết cô như thế nào, giờ không thấy được mặt, đoán là mặt mày cũng không tốt lắm.

Lâm Dĩ Nhiên vốn dĩ rất thật thà, ngoan ngoãn, không nhiều tâm tư. Cô không biết giả vờ ngủ nói mớ, cũng không biết làm ra vẻ quen thuộc mà chui vào lòng người khác. Chiêu duy nhất cô biết là dụ dỗ nửa vời như tối nay, không thành công thì cũng không thử lại.

Cô thật sự ngủ sâu, cảm thấy lạnh thì co người lại, đau bụng thì tự mình ôm lấy.

Khâu Hành mặt mày cau có, đưa tay đặt lên bụng cô, Lâm Dĩ Nhiên liền mơ màng đặt tay mình lên tay anh.

Trước khi ngủ, trong đầu Khâu Hành nghĩ rằng sáng mai sẽ đưa cô ra bến xe.

Đến giờ anh vẫn chưa thay đổi ý định.

Anh là người cứng rắn, chỉ cần là điều anh cho là đúng, anh sẽ kiên trì đến cùng.

*

Lâm Dĩ Nhiên ngủ một giấc dài, xung quanh toàn mùi của Khâu Hành, gối mềm, chăn ấm.

Khi Khâu Hành ra ngoài, thực ra cô cũng mơ màng biết, nhưng có cảm giác không muốn tỉnh, liền thả lỏng bản thân ngủ tiếp.

Nằm trên giường của Khâu Hành, khiến cô có cảm giác yên bình như trở về nhà.

Khâu Hành quay lại giữa chừng hai lần, Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy, nhưng vẫn không tỉnh. Khâu Hành không gọi cô dậy, ngồi

trên ghế một lúc rồi lại đi ra ngoài.

Khi Khâu Hành mở cửa vào lần nữa, Lâm Dĩ Nhiên mới từ từ mở mắt.

Khâu Hành không mặc đồng phục, mặc áo hoodie và quần jeans, trông như sắp ra ngoài.

Anh đi từ cửa vào, thấy Lâm Dĩ Nhiên vừa tỉnh dậy.

Khuôn mặt trắng trẻo của cô sưng húp, rõ ràng là đã khóc trước khi ngủ, và khóc rất nhiều. Tóc cô chưa khô đã nằm xuống, qua một đêm tóc rối bù lên, hai cánh tay thả lỏng lộ ra ngoài chăn, ống tay áo lộn xộn, cổ áo lệch, lộ ra một bên xương đòn.

Trông cô thật đáng thương, nhưng biểu cảm lại thoải mái, đang mở đôi mắt sưng húp nhìn Khâu Hành. Ánh mắt mơ màng, ngây thơ, có chút ngỡ ngàng sau khi vừa tỉnh giấc.

Khung cảnh này mang đến một cảm giác khó tả, vừa mâu thuẫn, vừa hài hòa. Chỉ cần nhìn thôi cũng biết cô ngủ rất ấm áp, rất thoải mái.

Trước khi vào phòng, Khâu Hành dự định nếu cô đã tỉnh thì sẽ gọi cô dậy, chuẩn bị đưa cô ra bến xe.

Nhưng khi đứng ở chân giường, Khâu Hành chỉ nhìn cô, không nói lời nào.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, không biết đang nghĩ gì, hoặc có thể vì mới tỉnh ngủ nên còn mơ màng.

Lâm Dĩ Nhiên trông như một con thú nhỏ bị cuốn vào cái nút thắt, hoàn toàn thay đổi từ hình ảnh nữ thần mọi khi, vừa xinh đẹp vừa rối bù, ánh mắt ngây thơ, vô tình dựa vào.

Ánh nắng mùa thu từ cửa sổ chiếu vào, bụi bặm nhẹ nhàng bay, không khí mang theo cảm giác của ánh nắng, nhuộm màu vàng nhạt, khô ráo, trong trẻo, thời gian như kéo dài ra.

Sau đó, thật bất ngờ là Khâu Hành lại cười trước.

Anh quay đầu đi, khóe mắt không rõ ràng có một đường cong mềm mại.

Biểu cảm ấy giống như đã chấp nhận, cũng giống như đã thừa nhận.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên không nói một từ nào, cô thậm chí không làm gì cả. Một khung cảnh đơn giản đến không thể đơn giản hơn, một khoảnh khắc vừa tỉnh ngủ, khiến trái tim Khâu Hành, tự nhận là lạnh lùng cứng rắn, bỗng mềm đi một cách khó hiểu.

Lâm Dĩ Nhiên chớp mắt, yên lặng giơ tay ra về phía anh.

Khâu Hành bước tới, trên người còn chút hơi lạnh từ bên ngoài, cúi người chống vào mép giường. Lâm Dĩ Nhiên ôm cổ anh, ấm áp áp vào mặt anh, gọi: “Khâu Hành.”

Khâu Hành để cô ôm: “Nói đi.”

“Em đau bụng.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Em lại dầm nước đứng cả ngày là hết đau ngay.” Khâu Hành đáp.

Lâm Dĩ Nhiên không bận tâm đ ến giọng điệu châm chọc của anh, chỉ ôm lấy anh.

Khâu Hành nói: “Dậy thu xếp đi, tôi đưa em ra bến xe.”

“Không đi.” Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu bên tai Khâu Hành, tóc cô cọ

vào mặt anh, “Em đau bụng.”

Khâu Hành: “Đừng giả vờ.”

Lâm Dĩ Nhiên thì thầm: “Khâu Hành, anh ở lại với em đi.”

“Không ở lại.” Khâu Hành nói.

“Anh đã chi cho em nhiều tiền như vậy, thêm chút nữa đi.” Lâm Dĩ Nhiên lại nói.

“Lát nữa tôi sẽ chuyển cho em.” Khâu Hành đáp.

“Đừng chuyển một lần, em không yên tâm, không dám tiêu.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Cô đặt cằm lên vai Khâu Hành, khi nói cằm khẽ động, làm Khâu Hành cảm thấy hơi nhột.

Cô ôm Khâu Hành một cách dịu dàng, chơi trò lỳ lợm với anh.

Khâu Hành từng câu đáp lại, nhưng giọng điệu của anh có chút ý vị.

Lâm Dĩ Nhiên hít một hơi sâu, hỏi anh: “Anh sợ đến khi anh hai mươi tám tuổi, sẽ làm lỡ việc yêu đương của anh sao?”

Khâu Hành rút lui một chút, Lâm Dĩ Nhiên buông anh ra.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên giường, nhìn anh, nói: “Vậy thì thời gian ngắn hơn cũng được, hoặc nếu giữa chừng anh thích ai khác, em cũng sẽ để anh đi. Em không kéo anh khỏi việc tìm bạn gái khác.”

Lâm Dĩ Nhiên cố ý khiêu khích anh, nhưng vì không thành thạo mà trông rất vụng về, giọng điệu này cô không thể dùng thành

thạo được.

Nhưng Khâu Hành vẫn nhìn cô hồi lâu, sau đó giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn một chút, hỏi cô: “Ba năm?”

Lâm Dĩ Nhiên vội vàng gật đầu: “Ba năm.”

Khi Khâu Hành không nói gì, luôn khiến người ta lo lắng, không đoán được anh đang nghĩ gì.

Lâm Dĩ Nhiên hít thở nhẹ nhàng, chờ đợi câu trả lời của Khâu Hành.

Khâu Hành đứng bên cửa sổ nhìn cô trong im lặng một lúc, cuối cùng mạnh mẽ xoa đầu cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng thở phào, nhắm mắt lại.

Khâu Hành cúi người, cằm khẽ chạm vào trán cô: “Dậy đi, đi ăn cơm.”

Khi anh đứng dậy, ánh sáng chiếu vào, làm không gian trước mắt Lâm Dĩ Nhiên sáng và ấm áp.

Lâm Dĩ Nhiên vén chăn đứng dậy mỉm cười đứng bên giường, được Khâu Hành đỡ lấy ôm đi.

*

Trong tiết trời mát lạnh giữa tháng Mười ở miền Bắc, vào một ngày trời quang mây tạnh sau cơn mưa.

Lâm Dĩ Nhiên được Khâu Hành ôm đi rửa mặt, Khâu Hành lạnh lùng nhưng dịu dàng, Lâm Dĩ Nhiên cảm nhận một sự yên bình như mất đi rồi tìm lại.

Lâm Dĩ Nhiên không có giày, Khâu Hành đặt cô lên chân mình, một tay ôm eo cô.

Lâm Dĩ Nhiên bóp kem đánh răng, trước khi đưa vào miệng còn nhìn vào gương, mỉm cười với Khâu Hành đang nhìn cô. Từ đây bắt đầu ba năm thứ hai của họ.

Chương 42: “Tốt… thích… Rất thích.”

Xuân hạ giao nhau, thu đi đông tới.

Màu sắc của bốn mùa như được vẽ bằng bút, vẽ hết một vòng lại vẽ thêm một vòng, thời gian cứ thế trôi qua. Lúc thì chậm rãi, lúc thì vội vã.

Ba năm thứ hai của Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành rõ ràng thảnh thơi hơn ba năm trước, không còn nhiều thử thách và do dự, họ ăn ý hơn, giống như một đôi tình nhân hơn.

Ít nhất là Lâm Dĩ Nhiên một mình chuyển họ sang chế độ tình nhân, cô hoàn toàn nắm bắt được nhịp điệu phù hợp nhất giữa cô và Khâu Hành, chính là những việc Khâu Hành không đồng ý thì cô sẽ phớt lờ nó.

Khâu Hành thực tế là một con hổ giấy, nhìn thì hù dọa người nhưng thực ra không có bất kỳ sự nguy hiểm nào.

Trước khi tốt nghiệp đại học, bốn người bạn cùng phòng đã cùng nhau ăn một bữa cơm cuối cùng.

Ba người học cao học, một người tốt nghiệp rồi chọn làm việc trực tiếp tại tòa soạn, ngày mai Lý Thiên Đóa và một người bạn cùng phòng khác sẽ dọn đồ đi hết, sau bữa tiệc này không biết khi nào mới có thể cùng nhau ăn uống lại.

Mấy năm qua, các cô gái chăm sóc lẫn nhau, chưa từng cãi vã, cùng nhau đồng hành và trưởng thành.

Nay sắp chia tay, nước mắt là không thể tránh khỏi. Lý Thiên Đóa đã khóc nửa học kỳ rồi, gần đây chỉ cần nhắc đến chuyện tốt nghiệp là lại khóc.

Tối nay các cô đều uống rượu, lần này Lâm Dĩ Nhiên cũng không từ chối, mấy người trải nệm ngồi xếp vòng tròn trên sàn nhà trong ký túc xá, vừa uống rượu vừa trò chuyện đến nửa đêm.

Họ như những đêm đầu tiên khi nhập học năm nhất, ôm gối trò chuyện về tương lai, về cuộc sống sau này.

Lý Thiên Đóa thi đỗ thạc sĩ ở một thành phố miền Nam xa xôi, gia đình bạn bè đều không ở đó, cô lại phải sống một mình trong một thành phố lạ lẫm ba năm.

Cô ấy ôm Lâm Dĩ Nhiên khóc rất tội nghiệp, mắt mũi đỏ hoe, cằm nổi một cái mụn to, khóe miệng cũng bị loét.

“Mình không muốn rời xa cậu, hu hu hu, mình không thể tự mình làm được.” Lý Thiên Đóa khóc, nước mắt nước mũi đều bám vào áo ngủ của Lâm Dĩ Nhiên, vừa khóc vừa hỏi cô, “Nếu mình lại nhớ nhà, không có cậu dỗ dành mình thì sao…”

Cô ấy khóc nức nở, Lâm Dĩ Nhiên vừa dịu dàng vỗ lưng cô ấy, vừa nói: “Sẽ có bạn mới mà, Đóa Đóa.”

“Mình không muốn!” Lý Thiên Đóa ôm chặt cánh tay cô.

Lý Thiên Đóa nhỏ tuổi hơn một chút, Lâm Dĩ Nhiên đã quen chăm sóc cô ấy, Lý Thiên Đóa rất phụ thuộc vào Lâm Dĩ Nhiên và thật sự thích cô, khi không học cùng nhau cũng sẽ nhắn tin WeChat, thấy món ăn hay trò chơi gì hay đều nghĩ đến Lâm Dĩ Nhiên.

“Mình không muốn rời xa cậu…” Đôi mắt to của cô ấy khóc đến

đỏ hoe, đáng thương nói, “Cậu là bạn thân nhất của mình.”

Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy cay cay trong lòng, rất buồn.

Tính cách của cô khác Lý Thiên Đóa, cảm xúc không bộc lộ ra bên ngoài, nhìn luôn có vẻ lãnh đạm, người khác nghĩ cô có khoảng cách.

Lý Thiên Đóa không để ý đến sự lạnh nhạt của cô, mỗi ngày nhảy nhót xung quanh cô, kể mọi chuyện của mình cho cô nghe, nhưng lại không hỏi nhiều về chuyện của Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không cởi mở như vậy, cô luôn có thói quen phòng bị người khác, và Lý Thiên Đóa tôn trọng và bảo vệ điều này của cô.

“Mình còn chưa có người yêu, mình rất ghen tị với mối tình ngọt ngào của Hân Nhiễm.” Lý Thiên Đóa khóc mệt, dựa vào vai Lâm Dĩ Nhiên, lẩm bẩm, “Bao giờ mới có một anh chàng đẹp trai yêu mình nhỉ?”

“Tại cậu kén chọn quá.” Hân Nhiễm trêu, “Cậu chỉ chăm chăm vào những anh chàng đẹp như tranh, có mấy ai như thế chứ? Toàn là của người ta cả rồi.”

Lý Thiên Đóa bĩu môi nói: “Bao giờ mới đến lượt mình.”

Cô quay đầu nhìn Lâm Dĩ Nhiên, ghé sát thì thầm: “Mình nói cho cậu một bí mật.”

“Gì thế?” Lâm Dĩ Nhiên cười hỏi.

“Mình thích Trình Nhất Phàm.” Cô nhỏ giọng nói, “Chính là người tặng hoa cho cậu hồi năm nhất.”

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên hỏi: “Cái cậu ở sân trường à?”

“Ừ.” Lý Thiên Đóa gật đầu, cúi đầu thở dài, “Bó hoa đó đẹp quá… Khi nó rơi vào tay mình, mình đã rất rung động.”

“Sau đó hai người còn liên lạc không?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Không, cậu ấy không thích mình, cũng không biết mình là ai, mình chỉ nhặt bó hoa mà cậu không cần.” Lý Thiên Đóa nói, “Nhưng lúc đó mình thực sự rung động, bó hoa to thế mà, mình chưa từng thấy bó hoa nào đẹp như vậy.”

Lâm Dĩ Nhiên xoa đầu cô ấy, nói: “Sau này sẽ còn có những bó hoa đẹp hơn, của riêng Đóa Đóa, không phải nhặt của ai cả.”

“Sau này mình nghĩ, có lẽ mình không phải thích Trình Nhất Phàm, mình chỉ thích bó hoa đó thôi.” Lý Thiên Đóa chống cằm nói, “Vì mình nghĩ nếu Trình Nhất Phàm và cậu ở bên nhau, mình còn cảm thấy cậu ấy không xứng với cậu, nên chắc mình không thích cậu ấy lắm.”

Bốn người bạn cùng phòng đều rất tốt, nhưng chung quy là hai đôi thân hơn.

Cuối cùng, mỗi người đều nói chuyện riêng của mình, ngồi cũng chia thành từng đôi, ngồi đối diện nhau.

Lý Thiên Đóa nằm trên đầu gối mình, lẩm bẩm với Lâm Dĩ Nhiên: “Dù mình thích trai trai đẹp nhưng không có ai tốt cả, bọn họ không xứng với cậu. Cậu phải tìm người tốt rồi mới yêu, đừng gặp phải kẻ tồi. Mình cũng vậy.”

Lâm Dĩ Nhiên uống khá nhiều, đầu đã hơi lâng lâng.

Cô cũng gối đầu lên đầu gối mình, nói: “Đóa Đóa, mình cũng nói cho cậu một bí mật.”

“Bí mật gì?” Lý Thiên Đóa hạ giọng hỏi, thần bí.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Thực ra mình đã có một người tốt rồi.”

“Tốt cái gì?” Lý Thiên Đóa hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ một lúc lâu, không biết nên định nghĩa anh thế nào. Không phải bạn trai, không phải người theo đuổi, không phải bạn học, nếu phải nói thì chỉ có thể là hàng xóm tốt. Những điều này thực ra đều không quan trọng, đối với Lâm Dĩ Nhiên, chỉ có “Khâu Hành tốt”.

Lâm Dĩ Nhiên cười, khẽ nói: “Một anh chàng tốt.”

Lý Thiên Đóa kinh ngạc “wow” một tiếng, hạ giọng hỏi: “Bao giờ vậy!”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Từ lâu rồi.”

“Hả?” Lý Thiên Đóa hoàn toàn kinh ngạc, nhưng không hỏi Lâm Dĩ Nhiên tại sao không nói.

Một lúc lâu sau, Lý Thiên Đóa có chút thất vọng hỏi: “Anh ấy đối xử với cậu tốt chứ? Cậu có thích anh ấy không?”

Lâm Dĩ Nhiên vì đầu óc đang choáng nên nhắm mắt trả lời: “Tốt… thích.”

Lý Thiên Đóa cảm thấy có chút ghen tị khi bạn thân bị “cướp mất”, cô ấy bĩu môi hỏi: “Thích đến mức nào?”

Lâm Dĩ Nhiên đã hơi không tỉnh táo, đầu óc quay chậm, phản ứng cũng chậm.

Cô dừng lại vài giây, chỉ mơ hồ lặp lại câu trả lời ban nãy: “… Rất thích.”

Lý Thiên Đóa tự bĩu môi một lúc, lại buồn bã hỏi: “Anh ấy là người như thế nào mà khiến cậu thích đến vậy? Đẹp trai không? Học giỏi không?”

Hai câu hỏi cuối cùng Lâm Dĩ Nhiên không trả lời, cô suy nghĩ một lúc, mỉm cười nói: “Là người có tính khí bướng bỉnh.”

“Đó có gì hay chứ.” Lý Thiên Đóa không vui nói, “Bướng bỉnh không phải là ưu điểm.”

Lâm Dĩ Nhiên vùi mặt vào đầu gối, không trả lời nữa.

Tính khí bướng bỉnh tuy không phải là ưu điểm, nhưng Khâu Hành có rất nhiều ưu điểm.

Ví dụ như anh ấy rất xuất sắc, rất có chí tiến thủ.

Ví dụ như anh ấy luôn đứng thẳng lưng, có trách nhiệm, đứng vững trước khó khăn.

Ví dụ như anh ấy luôn tỏ ra lạnh lùng và cứng rắn, nhưng thực ra lại rất dễ mềm lòng.

*

Sau khi Lâm Dĩ Nhiên học lên thạc sĩ, cô bận rộn hơn trước, thầy Hàn thường xuyên được mời đi giảng ở khắp nơi trong nước, Lâm Dĩ Nhiên hoặc được mang theo đi cùng, hoặc ở lại thay thầy dạy các lớp đại học.

Cô có năng khiếu, lại chăm chỉ, thầy Hàn rất coi trọng cô, mỗi khi gặp gỡ bạn bè đều không quên nhắc đến học trò đắc ý này. Mọi mối quan hệ đều quan trọng, Lâm Dĩ Nhiên nhập môn của thầy Hàn, tự nhiên được xếp vào phái của thầy.

Trong văn phong của cô có những điểm tương đồng với thầy, những dòng chữ vừa dịu dàng vừa tàn nhẫn, khí chất lạnh lùng giữa từng câu chữ.

Trên Douban có một bình luận sắc bén, nói rằng cô hoặc là xuất thân từ gia đình đơn thân, hoặc là trẻ mồ côi. Khi biên tập gửi cho cô xem, Lâm Dĩ Nhiên cười nghĩ, cô đúng là như vậy.

Vừa mới nhập học năm nhất, tập truyện cô từng đăng trên tạp chí cuối cùng đã xuất bản.

Trong tình hình ngành xuất bản suy thoái hiện nay, tập truyện của cô lại gây được chút tiếng vang, xuất hiện thường xuyên trên các nền tảng. Đương nhiên không thể thiếu sự hỗ trợ của nhà xuất bản và các kênh bán sách, cũng như sự giúp đỡ của thầy Hàn. Tập truyện này trong nửa năm đã được tái bản bốn lần, được trưng bày ở gian giữa trung tâm của nhà sách.

Năm sau, cuốn sách này của Lâm Dĩ Nhiên được đề cử vào giải thưởng văn học danh giá trong nước dành cho tác giả mới, dù không đoạt giải nhưng cùng năm đó cô lại giành được hai giải khác. Tuy không phải là giải thưởng uy tín nhất, nhưng cũng đủ để cô bước chân vào giới văn học, tên Lâm Tiểu Thuyền xuất hiện trong tầm mắt của những người yêu văn học.

Đương nhiên, có người nói văn phong của cô vẫn còn non nớt, có thể thấy được tuổi tác còn trẻ. Cũng có người nói rằng ai hiểu thì sẽ hiểu, dù sao cô cũng có sư môn.

Thầy Hàn nói đó là điều bình thường, con đường viết lách giống như cuộc đời con người, khi còn trẻ thì có sự sắc bén của tuổi trẻ, đến khi già dù ngòi bút có sắc bén thế nào cũng trở nên già dặn.

Đối với điều này, Lâm Dĩ Nhiên không bận tâm, cô luôn không thể gắn mình với danh hiệu “nhà văn”, chỉ viết được vài truyện

ngắn, chưa đủ để đảm nhận danh hiệu đó.

Cô vẫn là một sinh viên trong trường, bận rộn nhưng rất đơn giản. Thế giới của cô vẫn chỉ có ba việc — về trường học, về viết lách, về Khâu Hành.

*

Tiểu Thuyền: [Hôm nay về không?]

Khâu Hành: [Không biết.]

Tiểu Thuyền: [Mắt sao sáng.jpg]

Tiểu Thuyền: [Đợi anh đó.]

Khâu Hành ra ngoài làm việc, nói rằng trước khi về sẽ ghé qua chỗ cô, sáng sớm Khâu Hành nói công việc đã xong, Lâm Dĩ Nhiên trưa ra khỏi trường, chiều ở trong căn phòng nhỏ của họ viết lách một lúc, rồi ngủ một giấc.

Tỉnh dậy, cô đi siêu thị, mua thịt bò, cá và một ít rau xanh.

Chuyến bay chỉ có vài chuyến cố định, Lâm Dĩ Nhiên biết anh sẽ về lúc mấy giờ, cố ý chọn thời điểm Khâu Hành đã hạ cánh để nhắn tin hỏi.

Khâu Hành đến thăm cô nhiều hơn trước, có khi là đi công tác qua, có khi là đặc biệt đến, có khi là Lâm Dĩ Nhiên yêu cầu anh đến. Sau này để tiện hơn, Khâu Hành thuê hẳn một căn hộ gần trường cô, để cô không phải mang theo nhiều đồ mỗi khi ra ngoài.

Anh không đến thì Lâm Dĩ Nhiên vẫn ở trong trường, chỉ khi Khâu Hành đến cô mới ra ngoài.

Đây là căn cứ bí mật của cô, ngoài cô và Khâu Hành, cô chưa từng dẫn ai đến đây, bạn cùng phòng hay bạn bè cũng vậy.

Ở đây có đồ dùng sinh hoạt của cô, có khăn tắm, bàn chải đánh răng và dao cạo của Khâu Hành, có quần áo của Khâu Hành.

Còn có một bệ cửa sổ trồng đầy cây mọng nước và vài chậu cây lưỡi hổ dễ chăm sóc, Lâm Dĩ Nhiên biến nơi này thành một ngôi nhà nhỏ.

Khâu Hành mở cửa bước vào đúng lúc Lâm Dĩ Nhiên vừa cho món cuối cùng vào chảo.

Cô bật máy hút mùi nên không nghe thấy Khâu Hành vào nhà. Khi tắt bếp và múc đồ ăn ra đ ĩa, cô làm rơi một miếng thịt bò lên bệ bếp. Bệ bếp vừa được lau sạch, cô thấy không bẩn, liền nhặt lên cho vào miệng ăn.

Khi quay lại, cô thấy Khâu Hành đang đứng dựa vào tường ở cửa phòng vệ sinh nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên buộc tóc đuôi ngựa, không mặc tạp dề, sợ quần áo bẩn nên đang mặc áo và quần ngắn của Khâu Hành, ngực áo đã bị dính dầu.

Cô nhìn Khâu Hành, đôi mắt dần cong xuống, đặt đ ĩa thức ăn lên bàn, quay lại ánh mắt sáng rực hỏi Khâu Hành: “Anh vào từ lúc nào vậy?”

Khâu Hành nhấc nhẹ vai áo cô, hỏi: “Nấu ăn mặc đồ của người khác à?”

“Đồ của anh dễ giặt.” Lâm Dĩ Nhiên tự nhiên nghiêng đầu, cười cọ cọ vào tay Khâu Hành, “Em không nghe thấy anh vào.”

“Cũng không quan tâm nhặt từ đâu mà cho vào miệng.” Khâu

Hành lại nói.

Lâm Dĩ Nhiên cười, ôm lấy eo Khâu Hành, ngẩng đầu lên nói: "Ăn cơm nhé?"

"Đói rồi." Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên thỉnh thoảng cũng nấu cơm, ban đầu không giỏi lắm, sau này thì rất ngon.

Mỗi lần Khâu Hành đều ăn hết sạch, còn khen vài câu.

Khâu Hành ngày càng trưởng thành hơn, anh đã hai mươi bảy tuổi rồi. Anh trầm lặng ít nói, tính cách kiềm chế, đôi mắt ngày càng sâu thẳm, dần dần trở thành một người đàn ông chín chắn.

Lâm Dĩ Nhiên bên ngoài vẫn là nữ thần văn học lạnh lùng xa cách, mang danh hiệu mỹ nhân nhà văn, từ chối người ta từ xa, không bao giờ đi ăn riêng với con trai, chưa nói đến chuyện mập mờ.

Nhưng trước mặt Khâu Hành, cô lại thể hiện sự phụ thuộc không giấu giếm.

Cô thích mặc áo rộng của Khâu Hành, thích buộc tóc qua loa, nấu vài món ăn, đợi Khâu Hành về rồi ăn cùng anh, sau đó Khâu Hành sẽ rửa bát.

Nơi đây giống như một ngôi nhà bình thường, Khâu Hành là một người chồng trẻ đẹp trai bận rộn, còn cô là vợ của anh.

Chương 43: Khi anh cúi xuống nhìn cô như vậy, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy anh như một con báo, cũng như một con sư tử

Trong ngôi nhà nhỏ này, Lâm Dĩ Nhiên lo việc trước bữa ăn, Khâu Hành lo việc sau bữa ăn.

Mỗi lần ăn xong, Lâm Dĩ Nhiên không cần vào bếp nữa, Khâu Hành sẽ lo từ rửa bát đến tất cả việc nhà trong ngày.

Lâm Dĩ Nhiên bôi kem dưỡng da tay, ngồi chờ Khâu Hành ở bàn trà. Trên bàn trà có một đ ĩa trái cây cô đã cắt sẵn và để trong tủ lạnh từ buổi chiều.

Khâu Hành cầm cây lau nhà đi qua sau lưng cô, Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu hỏi: “Có cần em giúp không?”

“Bôi kem dưỡng da tay rồi còn hỏi?” Khâu Hành nói.

“Có thể bôi lại mà.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói.

“Không cần.” Khâu Hành liếc cô một cái, “Em ngồi đó đi.”

Thường thì trong thời gian chờ anh, Lâm Dĩ Nhiên hoặc bật máy tính làm việc, hoặc đọc sách.

Bên ngoài những bông tuyết nhỏ lác đác rơi, từng hạt nhỏ chưa kịp chạm đất đã tan biến. Đèn đường trong khu yên tĩnh sáng lên, ánh sáng dưới lớp tuyết rơi làm ánh đèn vàng trong nhà thêm ấm áp. Lâm Dĩ Nhiên mặc áo của Khâu Hành, chân trần

ngồi co chân bên cạnh ghế sofa, mùi hương của kem dưỡng da tay mùi trà hoa hồng lan tỏa khắp người cô.

Khâu Hành lau xong sàn nhà, lại xuống tầng dưới. Lâm Dĩ Nhiên đang đọc sách say sưa, Khâu Hành đóng cửa đi ra cô mới nhận ra. Cô ngẩng đầu nhìn quanh, biết Khâu Hành sẽ không đi đâu xa, nên không hỏi thêm.

Một lát sau, Khâu Hành trở về, thay giày, một tay xách một thùng nước khoáng vào bếp.

Lâm Dĩ Nhiên không di chuyển, chỉ ánh mắt theo anh từ đầu đến cuối, đôi mắt mang theo đường cong cong cong đầy ý cười.

Khâu Hành lấy một cái tua vít từ ngăn kéo, trở lại cửa. Anh quỳ một gối, ngồi xuống và dùng tua vít để vặn khóa cửa.

Lâm Dĩ Nhiên không đọc sách nữa, chỉ gối đầu lên đầu gối, nhìn anh.

Khâu Hành lấy ra hai viên pin mới mua từ túi quần, xé bao bì và thay pin trong khóa cửa. Anh mặc một chiếc áo thun cổ tròn dày và quần jeans, cổ áo và ống tay rõ ràng, xương hàm và yết hầu hiện lên rõ rệt.

Một người đàn ông trưởng thành, mang lại cảm giác an toàn.

Lâm Dĩ Nhiên im lặng nhìn một lúc, mới hỏi anh: “Hết pin rồi à?”

“Em không nghe thấy tiếng cảnh báo sao?” Khâu Hành hỏi lại.

“Lần trước anh đến, nó đã cảnh báo sắp hết pin rồi, sau đó không nói gì nữa, nên em quên mất.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói.

“Nếu bị kẹt bên ngoài thì em sẽ không cười nổi đâu.” Khâu Hành

nói.

Lâm Dĩ Nhiên không để ý lời anh nói, lại cười, tiếp tục đọc sách.

Những lời Khâu Hành nói và việc anh làm luôn không khớp nhau. Miệng anh không thể nói những lời mềm mỏng, nhưng những việc anh làm luôn dịu dàng. Lâm Dĩ Nhiên có một kinh nghiệm nữa khi ở bên Khâu Hành là hãy dùng mắt nhiều hơn tai.

Khi cô vừa đọc xong một cuốn sách, Khâu Hành vừa tắm xong bước ra, vai và lưng vẫn còn dính nước, chỉ mặc một chiếc quần.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn ở tư thế cũ, cuốn sách đọc xong đặt trên đầu gối, dường như tâm trí cô vẫn chìm trong câu chuyện vừa đọc, hơi nhíu mày.

Khâu Hành bước tới, đặt tay lên sofa hai bên người cô, vây cô giữa anh và sofa.

Khâu Hành nhìn cô hỏi: “Sao lại có biểu cảm này?”

Anh vừa tắm xong, người vẫn còn hơi nước, tóc ướt, khăn tắm lau tóc lộn xộn, tạo nên vẻ lôi cuốn lạ thường.

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, mang theo chút ý cười, nhìn thẳng vào Khâu Hành ở khoảng cách gần.

“Em không thích kết thúc của cuốn sách này.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành cúi đầu nhìn, cầm lấy cuốn sách rồi vứt sang một bên, lại vây cô lại, nói: “Đừng đọc nữa.”

Khâu Hành cúi người, cơ bắp ở vai và cánh tay căng ra, xương đòn nhô lên tạo thành hai hõm vai. Khi anh cúi xuống nhìn cô

như vậy, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy anh như một con báo, cũng như một con sư tử, còn cô như một con mồi, nhưng không hề sợ hãi.

“Được.” Lâm Dĩ Nhiên ngoan ngoãn đáp, giọng trở nên nhỏ nhẹ, nhìn Khâu Hành nói: “… Vậy chúng ta làm gì?”

Khâu Hành chạm nhẹ lên môi cô, giọng trầm nói: “Làm chuyện khác.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, giơ tay lên ôm lấy vai Khâu Hành, không kháng cự chút nào.

Cô mang theo mùi hương của kem dưỡng da tay, hương trà hoa hồng ấm áp bao quanh Khâu Hành. Khâu Hành hôn lên cổ cô, Lâm Dĩ Nhiên tựa vào lưng ghế sofa, nhẹ nhàng ngẩng cổ lên, để lộ phần cổ trắng mịn đẹp đẽ. Cô giấu mình trong chiếc áo rộng của Khâu Hành, bị anh hôn một lúc thì bắt đầu run rẩy không rõ ràng.

Sau đó Khâu Hành bế cô lên, cô cuộn tròn lại, được anh bế đặt lên giường.

Khâu Hành lúc này thường thô bạo hơn, hành động mạnh mẽ, ánh mắt trực tiếp, thường khiến Lâm Dĩ Nhiên ngoan ngoãn không chống đỡ nổi.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên trên giường không thích khóc, cũng không thích phát ra tiếng, sự giáo dục và tính cách vốn nội tâm của cô đã khắc sâu trong xương cốt. Chỉ có vài lần Khâu Hành làm quá lâu, Lâm Dĩ Nhiên khóc lóc đầy mặt, mềm mại cầu xin anh.

Tối hôm đó cũng vậy.

Lâm Dĩ Nhiên cầu xin không ăn thua, khóc lóc cầu xin cũng vô

ích.

Khâu Hành lau nước mắt cho cô, còn lấy một tờ giấy lau mũi cho cô, nhưng vẫn không buông tha cô.

“Khâu Hành…”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, vô vọng nói: “Em thực sự không chịu nổi nữa, Khâu Hành.”

Khâu Hành không để ý đến cô, Lâm Dĩ Nhiên lại nói: “Em đau.”

Khâu Hành hỏi cô: “Đau ở đâu?”

Lâm Dĩ Nhiên không trả lời được, Khâu Hành lại hỏi, ngoài nước mắt, cô không nói được gì khác.

Khâu Hành đã lâu không gặp cô, lần này thời gian xa cách dài hơn bình thường.

Lâm Dĩ Nhiên càng ngoan, Khâu Hành càng trêu chọc cô. Cô luôn vô thức khơi gợi bản năng của đàn ông, dù Khâu Hành đối xử với cô thế nào, cô cũng không giận, chỉ khóc.

Nhưng trong những lúc như vậy, khóc là cách không hiệu quả nhất để Khâu Hành buông tha cô.

Lâm Dĩ Nhiên toát mồ hôi, cô ẩm ướt và thảm hại.

Sau đó cô ôm Khâu Hành, hôn nhẹ vào tai anh, gọi khẽ: “Anh tha cho em đi.”

Từ khi gặp lại Khâu Hành lúc mười chín tuổi, Lâm Dĩ Nhiên luôn chỉ gọi anh là Khâu Hành, không có tên gọi khác. Đối với cô, cái tên “Khâu Hành” đại diện cho rất nhiều thứ, đó là điều gần gũi nhất.

Hôm nay gọi anh như vậy là biện pháp cuối cùng của Lâm Dĩ Nhiên, trái tim cô đập thình thịch, mắt nhắm chặt, không dám nhìn Khâu Hành.

Khâu Hành quả thực vì tiếng gọi mềm mại ấy mà tha cho cô sớm hơn.

Khâu Hành nắm lấy cằm cô, lực mạnh làm da cô đỏ lên.

Lâm Dĩ Nhiên lông mi run rẩy, không dám đối diện với anh.

Khâu Hành cắn mạnh vào môi cô, hôn cô thật sâu.

Sau đó, Lâm Dĩ Nhiên được Khâu Hành bế đi tắm, rồi bế trở lại giường. Cô không nhìn Khâu Hành lần nào.

Khâu Hành cũng không nhắc lại chuyện đó, chỉ đắp chăn cho cô, tắt đèn rồi ôm cô từ phía sau, hôn nhẹ lên cổ cô.

Bên ngoài tuyết nhỏ vẫn rơi, thỉnh thoảng những hạt tuyết bị gió thổi đập vào cửa sổ, phát ra tiếng lách cách nhỏ. Lâm Dĩ Nhiên quay lưng về phía Khâu Hành, cảm nhận hơi thở và nhịp tim của anh, cảm thấy mình thật an lành và hạnh phúc.

*

Mùa xuân năm đó, Lâm Dĩ Nhiên cùng Khâu Hành về nhà dì Phương để đón Tết cùng bà.

Dì Phương gần đây mới chấp nhận Khâu Hành, không còn sợ hãi khi thấy anh nữa. Hai năm qua đối với bà thật mơ hồ, không thể nói là không tồn tại, nhưng cũng không hoàn toàn nhớ rõ. Bà không nhớ rõ mình đã khước từ Khâu Hành thế nào, nhưng vẫn nhớ phần lớn những chuyện trong đời sống thực.

Khi Khâu Hành về đến nhà, bà đứng trước mặt anh, ngạc nhiên hỏi: “Sao con đen vậy?”

“Làm con giật cả mình.” Khâu Hành nói, “Con tưởng mẹ sẽ nói sao con lớn thế này rồi.”

Dì Phương không hiểu, Lâm Dĩ Nhiên đứng bên cạnh thay giày, cười khẽ, đụng vào khuỷu tay Khâu Hành.

“Anh đừng nói lung tung.” Lâm Dĩ Nhiên nói nhỏ với anh.

Khâu Hành gật đầu, ra hiệu đã hiểu.

Khi xem chương trình mừng năm mới, dì Phương cảm thán một MC nào đó già đi nhiều.

“Trong ấn tượng của mẹ, anh ta vẫn còn là một đứa trẻ, sao giờ lại như thế này.” Bà ngạc nhiên nói, “Thời gian trôi nhanh quá.”

Khâu Hành đang bóc quýt, nghe lời bà nói, động tác khựng lại.

“Sao thế?” Dì Phương hỏi.

Khâu Hành bẻ một múi quýt bỏ vào miệng, nói: “Con hai mươi tám rồi.”

“Hả?” Bà chớp chớp mắt, nhìn Khâu Hành.

Tim Lâm Dĩ Nhiên đập mạnh, nhanh chóng chạm vào anh.

“Con không phải mười tám đâu, mẹ.” Khâu Hành nói.

Dì Phương trông rất bình thản, gật đầu: “Mẹ biết, mẹ biết mà.”

“Làm con hết hồn.” Khâu Hành quay đầu nói nhỏ với Lâm Dĩ Nhiên.

“Anh đừng ngớ ngẩn thế!” Lâm Dĩ Nhiên nói nhỏ với anh, “Anh mới làm em hết hồn ấy.”

Khâu Hành nói: “Tôi sợ dịp Tết này sẽ bị đuổi ra ngoài.”

Lâm Dĩ Nhiên bật cười, nhưng cũng cảm thấy hơi buồn. Hai cái Tết trước Khâu Hành đều đón Tết ở ngoài, dì Phương không thể gặp anh, Lâm Dĩ Nhiên phải ở lại đón giao thừa cùng bà rồi mới lén ra ngoài. Khâu Hành không muốn cô vất vả, nhưng Lâm Dĩ Nhiên chỉ muốn ở bên anh.

May mắn là năm nay không còn như vậy nữa, Khâu Hành cuối cùng cũng trở về nhà.

Cuộc sống đang dần trở nên tốt hơn, thời gian trôi đi một cách bình lặng và dài lâu. Thời gian mang đi đau khổ, mang đi quá khứ, mang đi tuổi trẻ, nhưng cũng giúp con người trở nên điềm đạm và chín chắn hơn, giúp con người sẵn sàng buông bỏ nhiều thứ, đối diện với lòng mình.

Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành đều trở thành những người xuất sắc hơn qua sự mài giũa của thời gian, có thể gánh vác tương lai của mình.

Trong tương lai mà Lâm Dĩ Nhiên tưởng tượng, mỗi khung cảnh đều có Khâu Hành.

Dù là Khâu Hành đã cứu cô ra khỏi hoàn cảnh khó khăn khi cô mười chín tuổi, hay Khâu Hành đã giúp cô trả nợ, hoặc là Khâu Hành bây giờ đang lau sàn nhà và đi mua pin thay cho khóa cửa.

Đối với cô, Khâu Hành luôn là người tốt nhất.

Chương 44: Lâm Dĩ Nhiên mặc định rằng trong hơn hai năm qua, họ đã trở thành một cặp đôi thực sự

Vào ngày sinh nhật lần thứ hai mươi lăm của Lâm Dĩ Nhiên, cô đang ở ngoại tỉnh cùng giáo sư hướng dẫn. Hội Nhà văn của một tỉnh nào đó đã mời giáo sư Hàn tham gia một hoạt động, và nơi diễn ra hoạt động đó nằm trong một vùng thảo nguyên phía Bắc.

Lâm Dĩ Nhiên không đề cập đến sinh nhật của mình với ai, cô cũng không gán bất kỳ ý nghĩa thừa thãi nào cho ngày sinh nhật này. Nếu không có việc chuyển tiền của Khâu Hành và cuộc gọi từ dì Phương, cùng lời chúc từ Lý Thiên Đóa từ miền Nam xa xôi gửi tới, thì Lâm Dĩ Nhiên sẽ hoàn toàn quên mất sinh nhật của mình.

Có lẽ cô đã định sẽ ước vào ngày hôm đó, dù không có bánh ngọt hay nến, nhưng dưới bầu trời đêm sáng rực ở thảo nguyên, Lâm Dĩ Nhiên đã nhìn thấy một ngôi sao băng rõ ràng.

Ngôi sao băng kéo theo một cái đuôi dài lướt qua trước mắt cô, Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên rồi cười và ước hai điều.

Một là mong rằng bệnh tình của dì Phương sẽ không tái phát nữa.

Và điều thứ hai là mong rằng cuộc sống hiện tại yên bình và an ổn này của cô và Khâu Hành sẽ kéo dài mãi mãi.

*

Lâm Dĩ Nhiên đang trong giờ học, ngồi ở hàng ghế đầu ngay trước mặt giáo viên.

Đây là yêu cầu đặc biệt của giáo viên trước giờ học, để cô ngồi gần hơn. Lâm Dĩ Nhiên rất thân với các giáo viên trong viện, thường xuyên bị các giáo viên quen biết trêu đùa. Lâm Dĩ Nhiên ngồi ngay dưới mắt thầy, thầy trên bục giảng giảng bài rất nhiệt huyết, thỉnh thoảng Lâm Dĩ Nhiên cũng cười theo vài tiếng.

Điện thoại rung lên trong ngăn bàn, Lâm Dĩ Nhiên liếc nhìn, là một tin nhắn từ ngân hàng.

Khâu Hành vừa chuyển cho cô hai mươi nghìn.

Lâm Dĩ Nhiên cúi xuống nhắn tin cho anh: “Sao anh lại chuyển tiền cho em?”

Nhắn xong, cô nhét điện thoại vào ngăn bàn và tiếp tục nghe giảng.

Một lúc sau, Khâu Hành trả lời: “Chuyển tiền cho em còn phải có lý do à?”

Lâm Dĩ Nhiên cười, đúng lúc thầy giáo nói một câu đùa trên mạng, cả lớp đều cười. Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Cảm ơn ông chủ.”

“Em là cười vì xem điện thoại hay là nghe giảng mà cười thế?” Thầy giáo cúi xuống nhìn, liếc qua gọng kính.

Các bạn cùng lớp phía sau cười ầm lên, Lâm Dĩ Nhiên vội vàng nhét điện thoại vào trong ngăn bàn, giơ tay lên với thầy, ra hiệu không chơi nữa.

“Đừng học theo em ấy, phải trân trọng giờ học của thầy cô. Sau

này ra trường muốn nghe giảng của thầy cô cũng không được đâu, lúc đó các em sẽ hối hận mà rơi nước mắt. Em ấy quen thầy cô quá nên không biết trân trọng." Thầy giáo nói một cách nghiêm túc, pha chút giọng địa phương.

Lâm Dĩ Nhiên chắp tay cười với thầy: "Em đâu có không trân trọng, thầy."

"Tất nhiên rồi, một tác giả đoạt giải ngồi nghe giảng của thầy, thật là vinh dự." Thầy giáo nói giọng pha lẫn Nam Bắc, "Dù sao thầy cũng lớn tuổi rồi mà chưa đoạt được giải đó. Người ta chê thầy không phải là tác giả tiên phong."

Các bạn phía dưới lại cười rần rần.

"Tất nhiên rồi." Thầy giáo cũng không nhịn được cười, "Thầy cũng không phải là tác giả. Ngành của chúng ta không xuất hiện tác giả, chúng ta chỉ biết phê bình. Họ không trao giải cho chúng ta, chúng ta có thể phê bình họ đến tơi tả, đúng không nào."

Cả lớp cười ầm lên, Lâm Dĩ Nhiên bị trêu cũng không giận, chỉ ngồi không yên, đứng dậy cúi đầu nhận lỗi với thầy: "Thầy Triệu, em sẽ không mang điện thoại vào lớp thầy nữa, em sai rồi!"

"Các em nhìn xem, không có tác giả nào mà không sợ chúng ta, nhìn em ấy lo lắng thế kìa." Thầy giáo phẩy tay, "Ngồi xuống đi, đừng sợ."

Lâm Dĩ Nhiên cười ngồi xuống, không để ý đến lời trêu chọc của thầy.

Cô là người nổi tiếng trong viện, thường xuyên bị gọi tên trong giờ học, đã quen rồi.

Cô và Phương Đình Chiêu, người cùng chuyên ngành với cô, đều

là những người không dám vắng mặt vô cớ, hầu hết giáo viên đều biết họ.

Phương Đình Chiêu ngồi sau Lâm Dĩ Nhiên, khi mọi người cười anh ta cũng cười theo, ánh mắt luôn dịu dàng nhìn cô.

Phương Đình Chiêu chưa bao giờ che giấu tình cảm của mình dành cho Lâm Dĩ Nhiên, điều này không phải là bí mật trong viện.

Anh ta tự nhận mình thẳng thắn, tình cảm chân thành không cần che đậy, anh ta ngưỡng mộ và tôn trọng Lâm Dĩ Nhiên.

Nhiều người trong viện thấy họ rất hợp đôi, nghĩ rằng cuối cùng họ sẽ ở bên nhau. Chỉ là Lâm Dĩ Nhiên quá khó để theo đuổi, Phương Đình Chiêu còn nhiều việc phải làm.

Tuy nhiên, Lâm Dĩ Nhiên chưa bao giờ đáp lại tình cảm của bất kỳ ai, dù là thời đại học hay bây giờ khi đang học thạc sĩ. Có nhiều chàng trai theo đuổi cô, nhưng Lâm Dĩ Nhiên không thể hiện sự khác biệt đối với ai cả.

Sau khi tan học, Lâm Dĩ Nhiên đến văn phòng thầy Hàn, Phương Đình Chiêu cũng đến viện, họ đi cùng nhau một đoạn.

Lâm Dĩ Nhiên rất thân với anh, nói chuyện không xa cách, nhưng vẫn lịch sự và khách khí.

Phương Đình Chiêu hỏi cô: “Dạo này cậu còn đi ra ngoài với thầy Hàn không?”

“Tháng sau tôi sẽ đi vài ngày, còn lại chưa có kế hoạch.” Lâm Dĩ Nhiên đi bên cạnh anh ta, giữ khoảng cách nửa người, Phương Đình Chiêu đi bên trái, Lâm Dĩ Nhiên tay trái nắm quai ba lô, bước đi không nhanh không chậm.

“Cậu đừng quá mệt mỏi, nhớ nghỉ ngơi.” Giọng Phương Đình Chiêu rất ấm áp, nói chuyện rất có từ tính, khi anh ta nổi tiếng trên mạng có rất nhiều cô gái thích giọng nói của anh ts.

Lâm Dĩ Nhiên không đáp lời, chỉ cười. Sau đó cô chỉ vào điện thoại, nói: “Tôi phải gọi điện thoại, cậu đi trước đi, Đình Chiêu.”

“Được, tôi đi trước.” Phương Đình Chiêu gật đầu, vẫy tay chào rồi đi trước.

Lâm Dĩ Nhiên thực ra không có cuộc gọi nào cần thực hiện, nhưng đã nói thì phải làm.

Cô trực tiếp gọi cho Khâu Hành.

Bây giờ khi Lâm Dĩ Nhiên gọi cho Khâu Hành, cô không còn lo lắng như trước, không còn sợ anh bận hay sợ làm phiền anh. Giờ đây Lâm Dĩ Nhiên muốn gọi là gọi, giữa họ không còn những rào cản không cần thiết.

Khâu Hành nhấc máy: “Có chuyện gì vậy?”

Lâm Dĩ Nhiên hỏi anh: “Sao anh lại chuyển tiền cho em?”

Khâu Hành đáp: “Chẳng phải tháng nào tôi cũng phải chuyển sao?”

Lâm Dĩ Nhiên cười và hỏi ngược lại: “Thế hai tháng trước anh không chuyển, anh có bù không?”

“Không bù.” Khâu Hành như dùng chút lực, sau đó nói, “Tôi quên mất.”

Lâm Dĩ Nhiên ban đầu lấy lý do này để giữ Khâu Hành lại, bắt anh phải đưa tiền.

Khâu Hành dù biết Lâm Dĩ Nhiên là cố tình, nhưng vẫn chuyển tiền cho cô, thỉnh thoảng lại chuyển một khoản, và chuyển rất nhiều.

Lâm Dĩ Nhiên đã tự nói là để người ta chuyển tiền, nên không thể như trước mà trả lại, đành nhận hết.

Hơn hai năm qua, số tiền trong thẻ của Lâm Dĩ Nhiên đã không ít, cô gom góp tất cả, nhận tiền một cách an tâm.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên một chiếc ghế dài trong khuôn viên trường, duỗi thẳng chân, gót chân nhẹ nhàng gõ xuống đất, thoải mái gọi điện thoại cho Khâu Hành.

“Anh đang làm gì thế?”

Khâu Hành trả lời: “Sửa xe.”

“Dạo này anh có ra ngoài không?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Không, sửa xe.” Khâu Hành đáp dứt khoát.

Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi: “Vậy anh có đến thăm em không?”

“Không.” Khâu Hành lạnh lùng nói, “Sửa xe.”

Lâm Dĩ Nhiên cười và nói: “Vậy em đến thăm anh.”

“Không cần.” Khâu Hành đặt cờ lê lên bụng mình, dùng tay vặn đai ốc, nói, “Đừng lộn xộn nữa.”

Nếu là trước đây, Lâm Dĩ Nhiên sẽ buồn bã cúp máy, nhưng bây giờ cô đã hiểu rõ ý nghĩa trong lời nói của Khâu Hành, ba câu từ chối đầu tiên đều là giả, chỉ có câu cuối cùng là thật, bảo cô yên tâm chờ đợi.

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ về thời gian biểu của mình, mỉm cười và nói: "Hai cuối tuần này em đều rảnh."

"Tôi không rảnh." Chưa dứt lời, Lâm Dĩ Nhiên đã nói: "Anh sửa xe, em biết mà."

Khâu Hành "ừ" một tiếng, nói: "Biết là được rồi."

Giọng điệu của Khâu Hành trong điện thoại nghiêm túc, không chút đùa cợt, nhưng chiều thứ sáu đó, Lâm Dĩ Nhiên lại nhận được tin nhắn từ anh.

Khâu Hành: "Ra khỏi lớp đi."

Lâm Dĩ Nhiên đang buồn ngủ, nằm bò trên bàn trong ký túc xá ngủ một lát, thấy tin nhắn này liền ngồi dậy, trả lời bằng một biểu tượng con thỏ chạy nhanh đến.

Khâu Hành không nhắn lại, Lâm Dĩ Nhiên thu dọn máy tính, vui vẻ ra ngoài.

Khâu Hành không đến tay không, anh mang cho Lâm Dĩ Nhiên một hộp bánh bắp hấp của chị Lâm. Lâm Dĩ Nhiên rất thích món này, nhưng ở đây không mua được.

Khâu Hành lạnh lùng đặt hộp cơm lên bàn, nói: "Ăn đi."

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, chỉ thấy Khâu Hành thật đáng yêu và đẹp trai, mang lại cảm giác chắc chắn.

Cô không thể tránh khỏi việc yêu mến Khâu Hành, Khâu Hành đối với cô thực sự rất tốt.

Trong lòng Lâm Dĩ Nhiên, lời hứa giữa cô và Khâu Hành đã từ lâu không còn giá trị. Đó vốn dĩ chỉ là một cái cớ ngớ ngẩn trong lúc hoảng loạn, cả cô và Khâu Hành đều hiểu rõ.

Lâm Dĩ Nhiên mặc định rằng trong hơn hai năm qua, họ đã trở thành một cặp đôi thực sự. Họ sẽ luôn bên nhau, không còn phụ thuộc vào thời gian.

Vì vậy, khi nói về tương lai và họ bất đồng quan điểm, khi Lâm Dĩ Nhiên nhận ra Khâu Hành không nghĩ như cô, cô cảm thấy bất ngờ và bối rối.

Khi cô nói một cách hiển nhiên về việc sống ở thành phố nào, nói về "chúng ta sẽ mua một căn nhà có ban công để dì Phương trồng hoa." Khâu Hành bình thản nói: "Em có nghĩ quá xa không?"

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, nhận ra vẻ mặt của Khâu Hành không phải đang đùa.

"Chúng ta còn vài tháng nữa." Khâu Hành cúi đầu nhìn điện thoại, thậm chí nói chuyện cũng không ngẩng đầu lên, "Trong vài tháng này em còn định mua nhà à?"

Lâm Dĩ Nhiên đứng sững tại chỗ, chớp chớp mắt, nhìn Khâu Hành, đột nhiên không biết phải nói gì.

Khâu Hành cũng không nói gì thêm, chỉ bận rộn trả lời tin nhắn trên điện thoại.

Mấy phút sau, Lâm Dĩ Nhiên mới chạm vào đầu gối anh, nhẹ giọng hỏi: "Anh nói thật đấy à, Khâu Hành?"

Khâu Hành nhìn cô: "Cái gì?"

Lâm Dĩ Nhiên lặp lại lời anh: "Chúng ta còn vài tháng nữa, anh nói thật đấy à?"

Khâu Hành nói: "Không thì sao?"

Trái tim Lâm Dĩ Nhiên như bị chìm xuống.

Cô cuối cùng nhận ra rằng cô và Khâu Hành không thực sự hiểu nhau, họ luôn đi theo hai hướng khác nhau.

Khâu Hành luôn tỉnh táo quan sát mối quan hệ này, chờ đợi nó kết thúc.

Chỉ có cô là đắm chìm trong đó, như một trò đùa.

Chương 45: Khi đi ngang qua cúi xuống hôn lên trán cô một cái, hôn xong lại đi như không có gì xảy ra

Lâm Dĩ Nhiên như bị dội một gáo nước lạnh, dập tắt hết mọi nhiệt huyết cô có trong thời gian qua.

Sau lần đó, Khâu Hành trở về và trong gần hai tuần, Lâm Dĩ Nhiên không gọi điện cho anh, chỉ có Khâu Hành gọi vài cuộc nhưng họ cũng không nói nhiều.

Bình thường Khâu Hành vốn ít nói, nếu Lâm Dĩ Nhiên không chủ động trò chuyện, cuộc gọi sẽ không kéo dài.

Khâu Hành nhận ra cô đang giận nhưng cũng không chủ động đề cập lại vấn đề đó.

Thật ra, Lâm Dĩ Nhiên không hẳn là giận, nói giận thì không chính xác. Cảm xúc của cô thực sự là thất vọng vì không như mong đợi. Cô đã tự coi mình là người yêu trong hai năm qua, nhưng giờ đột nhiên không biết phải đối mặt với Khâu Hành như thế nào.

Cô cảm thấy mơ hồ và một chút bất lực. Mặc dù cảm xúc này không trực tiếp nhắm vào Khâu Hành, nhưng cô thật sự không có tâm trạng nói chuyện với anh.

*

“Dĩ Nhiên, mình nhớ cậu quá.”

Lý Thiên Đóa gửi một tin nhắn thoại, giọng nói yếu ớt, nghe không có chút sức sống nào.

“Mình không thích nơi này chút nào, đã gần hai năm rồi mà vẫn không thích. Mình ghét mùa hè nóng bức ở đây, cũng ghét cả mùa đông ẩm ướt nữa.

“Mình ghét việc ở đây mọi người nói chuyện mà mình không hiểu, ghét việc ba mẹ không cho mình về nhà.

“Mình không có bạn bè ở đây, mình không chơi được với ai, mình nhớ cậu lắm.”

Lâm Dĩ Nhiên vừa tắm xong, mặt đã được đắp một lớp mặt nạ, tóc buộc gọn ra sau, mặc bộ đồ ngủ ngồi trên ghế.

Trong phòng ký túc chỉ có mình cô, nên cô không đeo tai nghe mà bật loa ngoài nghe các tin nhắn thoại.

Lý Thiên Đóa nói đến cuối giọng như muốn khóc, mang theo tiếng mũi, âm thanh kéo dài.

Lâm Dĩ Nhiên cũng gửi lại tin nhắn thoại, quan tâm hỏi: “Có chuyện gì vậy, Đóa Đóa?”

Lý Thiên Đóa trong tin nhắn tiếp theo đáng thương hỏi: “Cậu đang ở đâu? Mình có thể gọi điện cho cậu không?”

Lâm Dĩ Nhiên liền gọi ngay cho cô ấy, Lý Thiên Đóa nhanh chóng bắt máy.

“Đóa Đóa?”

Lâm Dĩ Nhiên hỏi cô: “Xảy ra chuyện gì vậy?”

Lý Thiên Đóa nghe thấy giọng cô thì không kìm được, gọi một tiếng "Dĩ Nhiên" rồi bật khóc nức nở.

Lâm Dĩ Nhiên nghe mà lòng quặn thắt, dỗ dành: "Đừng khóc, có chuyện gì vậy?"

Lý Thiên Đóa như đang đi bộ, không biết trên tay còn cầm gì mà theo nhịp bước vang lên tiếng leng keng.

Cô ấy khóc một hồi, Lâm Dĩ Nhiên ở đầu dây bên kia kiên nhẫn ở bên cô, đến khi Lý Thiên Đóa hỉ mũi và nói: "Mình khóc xong rồi."

Lâm Dĩ Nhiên hỏi: "Cậu còn ở ngoài à?"

"Ừ, mình vừa xuống tàu điện ngầm, chưa về đến trường." Lý Thiên Đóa ngoan ngoãn trả lời, "Ga tàu điện ngầm của trường mình đang sửa, không cho đi nữa, mình phải xuống sớm một ga rồi đi bộ về."

Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi: "Cậu phải làm việc đến khuya thế này sao?"

"Ừ, có rất nhiều tài liệu phải xử lý, rất nhiều, mình làm mãi không xong." Lý Thiên Đóa nói rồi lại nghẹn ngào, khẽ nói: "Mình ghét nơi này."

"Vậy là vì công việc mệt quá nên khóc à." Lâm Dĩ Nhiên cố ý trêu chọc cô ấy, cười nói.

Lý Thiên Đóa thật thà nói: "Chỉ một nửa thôi."

Lâm Dĩ Nhiên thuận theo hỏi: "Vậy nửa kia thì sao?"

Lý Thiên Đóa hít mũi, đáp: "Mình nghĩ mình bị lừa rồi."

Lý Thiên Đóa là một cô gái đơn thuần và tốt bụng, ngây thơ và tràn đầy sức sống. Tình cảm của cô ấy đến rất trực tiếp, yêu và ghét đều rất rõ ràng.

Cô ấy kể với Lâm Dĩ Nhiên rằng cô bắt đầu có chút thích một người, người đó đối xử với cô ấy rất tốt, làm đồ ngọt cho cô ấy ăn, còn tặng cô ấy một bó hoa rất đẹp. Vai anh ấy rộng, như một người cha.

Lâm Dĩ Nhiên bỏ qua những miêu tả kỳ lạ của cô ấy, hỏi: "Vậy sao cậu lại khóc?"

Lý Thiên Đóa lau nước mắt, nói: "Mình nghĩ mình gặp phải gã đào hoa. Mình thấy anh ấy tặng hoa cho người khác, còn đẹp hơn hoa anh ấy tặng mình! Hai tay ôm không xuể, một bó hoa hồng to đẹp."

Nỗi uất ức trong lời nói của cô ấy không giấu được, vừa khóc vừa nói: "Chị gái được tặng hoa cũng rất xinh đẹp, mặc váy đỏ, đẹp quá… đẹp hơn mình gấp mười lần, nhưng trong lòng mình cậu vẫn là đẹp nhất."

Cô vừa khóc vừa nói chuyện, vừa đi bộ, giữa chừng còn lấy một túi nhỏ thức ăn cho mèo từ trong túi ra để cho mèo hoang. Bản thân cũng làm ra vẻ rất bận rộn, Lâm Dĩ Nhiên kiên nhẫn ở bên cô ấy, nhưng chuyện tình cảm cô cũng không biết an ủi thế nào.

Tình cảm của chính cô cũng rối tung lên, đã mấy ngày rồi không liên lạc với Khâu Hành, Lâm Dĩ Nhiên không biết phải làm sao để phá vỡ sự ngượng ngùng hiện tại, cũng không biết điểm đột phá ở đâu.

"Còn cậu thì sao, Dĩ Nhiên?" Lý Thiên Đóa lo lắng hỏi, "Gần đây cậu ổn không?"

Lâm Dĩ Nhiên trước khi tốt nghiệp đã kể cho Lý Thiên Đóa nghe

bí mật của cô, nhưng không nói nhiều, Lý Thiên Đóa chỉ biết rằng cô có một chàng trai gần như là người yêu.

Lý Thiên Đóa biết Lâm Dĩ Nhiên không thích nói về chuyện của mình, nên cũng ít khi hỏi cô.

Chỉ khi đối diện với Lý Thiên Đóa, Lâm Dĩ Nhiên mới có thể thả lỏng phòng bị một chút, lúc này cô thở dài nhẹ nhõm, nói: "Không được tốt lắm."

Hai người bạn thân cách xa nhau, mỗi người đều mang đầy tâm sự, không biết phải an ủi nhau như thế nào.

Cuối cùng, cả hai không nói gì nữa, buồn bã nói lời tạm biệt và tắt điện thoại.

*

Tình trạng căng thẳng này cuối cùng đã bị Khâu Hành phá vỡ.

Lâm Dĩ Nhiên không chủ động tìm anh, dù anh gọi điện cũng không nhiệt tình, cũng không gọi anh đến.

Nhưng Khâu Hành vẫn lái xe đến vào một cuối tuần, Lâm Dĩ Nhiên sau khi tan học mới thấy tin nhắn, khi cô về ký túc xá lấy máy tính và đi tới thì Khâu Hành vừa lau xong sàn, thậm chí còn cầm luôn chiếc váy ngủ của cô đang treo trên lưng ghế để giặt.

Lâm Dĩ Nhiên mở cửa bước vào, Khâu Hành vừa từ tủ quần áo lấy một cái móc ra, một tay cầm móc một tay cầm váy ngủ, định đem đi phơi.

Nghe tiếng mở cửa, anh liếc nhìn cô một cái, cũng không chào hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn chiếc váy ngủ trong tay anh, ngạc nhiên nói: “Em giặt xong chỉ mặc một lần, không bẩn đâu.”

Khâu Hành nói: “Nó vừa rơi xuống, dính vào cây lau nhà rồi.”

Anh rất tự nhiên treo hai dây váy lên móc, cầm bằng một tay, mặt không biểu cảm như khi lau sàn.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh cầm váy ngủ đi ra ban công, trong lòng cảm thấy một cảm giác mềm mại, những cảm xúc trong những ngày qua tan biến một phần.

Những vết nước trên sàn chưa khô hẳn, nước lau nhà có thêm nước giặt, cả căn phòng thoang thoảng mùi hương sạch sẽ.

Khâu Hành đi ra thấy Lâm Dĩ Nhiên thay giày rồi nhưng vẫn đứng ở cửa, hỏi: “Không vào à?”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn vẫn không quá nhiệt tình, chỉ vào vết nước trên sàn nói: “Chưa khô, em không muốn giẫm lên.”

Khâu Hành liền bước tới, dùng một tay bế cô đặt lên sofa, nói: “Ngồi đi.”

Lâm Dĩ Nhiên nhất thời không thể kiểm soát biểu cảm, vừa muốn giữ khuôn mặt căng thẳng, vừa không nhịn được muốn cười.

“Đây chẳng phải cũng là giẫm rồi sao?” Giọng cô vẫn bình thường nhưng khóe mắt đã cong lên.

“Em không muốn giẫm, còn anh thì không.” Khâu Hành nói, “Không để em giẫm là được rồi.”

Khâu Hành đã quay người đi tiếp, Lâm Dĩ Nhiên nhìn tấm lưng thẳng tắp của anh, hỏi: “Sao anh lại tới?”

“Tiện đường.” Khâu Hành không quay đầu lại, chỉ nói.

“Từ đâu tiện đường qua đây?” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi.

Khâu Hành nói tên một nơi, chính là thành phố nơi xưởng sửa xe của anh. Lâm Dĩ Nhiên cuối cùng cũng không nhịn được mà cười.

Vậy nên không chỉ Lâm Dĩ Nhiên thay đổi khi đối mặt với Khâu Hành, mà Khâu Hành cũng thay đổi.

Trước đây nếu Lâm Dĩ Nhiên không tìm anh, họ có thể không liên lạc mãi. Bây giờ dù cô rõ ràng lạnh nhạt với anh, Khâu Hành vẫn tự mình đến.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên sofa, biểu cảm đã trở lại bình thường, không còn cố ý giữ mặt lạnh nữa.

Cô nghiêng đầu nhìn Khâu Hành, im lặng. Khâu Hành cầm sạc điện thoại ra, liếc cô một cái, khi đi ngang qua cúi xuống hôn lên trán cô một cái, hôn xong lại đi như không có gì xảy ra.

Lâm Dĩ Nhiên bị hôn thì hơi ngả đầu ra sau, trong lòng nghĩ: Cứ như vậy đi, được đến đâu hay đến đó.

Chương 46: “Khâu Hành, chúng ta cứ mãi ở bên nhau thế này, được không anh?”

Càng gần đến thời gian, Khâu Hành lại càng bận rộn, Lâm Dĩ Nhiên cũng bận rộn không kém, không thể rảnh rỗi được.

Họ thường xuyên không gặp mặt, thời gian rảnh rỗi của hai người cũng luôn lệch nhau.

Khâu Hành không phải là người an phận. Anh từ năm mười chín tuổi, khi ra trường đại học để trả nợ, đến nay đã hai mươi tám tuổi, trong chưa đầy mười năm đã lái xe tải chạy đường dài, mở xưởng sửa xe, đầu tư thiết bị cho nhà máy dây điện và trở thành cổ đông, còn có một đội xe nhỏ để kéo vật liệu xây dựng cho các công trình.

Anh thông minh, tiến thủ và đầy tham vọng. Bất cứ việc gì có thể liên quan, anh đều học rất nhanh và luôn tìm được cách làm gì đó. Khâu Hành trước đây nợ gần một triệu, bây giờ dù không có tiền mặt nhưng anh có công việc kinh doanh của mình và đều có thể tạo ra thu nhập liên tục. Tiền kiếm được anh lại suy nghĩ để đầu tư vào các lĩnh vực khác.

Anh có nguồn lực từ công ty vận tải của va anh trước đây, cộng thêm những mối quan hệ anh tích lũy được trong những năm nuôi xe tải, và cả những công ty logistics anh kết nối từ khi mở xưởng sửa xe. Thời gian này anh bận rộn là vì đang hợp tác với một số công ty logistics ngắn hạn ở ngoại tỉnh, mở rộng chuỗi cung ứng, không còn giới hạn trong vài tỉnh cố định, mở rộng quy mô.

Vì thế, mấy tháng gần đây Khâu Hành bận rộn bay khắp cả nước, giao thiệp với các đối tác, tích hợp tài nguyên, đàm phán và ký kết hợp đồng.

Lâm Dĩ Nhiên gọi điện cho anh thường không được, hoặc là anh bận, hoặc là không nghe thấy.

Có vài lần Lâm Dĩ Nhiên gọi vào buổi tối, Khâu Hành đều đã uống say.

Khâu Hành không đặc biệt thích uống rượu, có thể uống nhưng không thích lắm. Nhưng dường như chẳng ai bàn chuyện mà tránh được rượu, nhất là tầng lớp Khâu Hành tiếp xúc, đa phần là ông chủ bình dân, ít người trí thức, càng không tránh được kinh doanh trên bàn nhậu.

Khâu Hành về bản chất không phải là ông chủ bình dân, nhưng nếu muốn kiếm tiền từ tay họ, anh phải biết nói chuyện với từng người, không thể tự tách mình ra khỏi đám đông.

Anh cũng không thể tách mình ra, anh chỉ là người tốt nghiệp cấp ba, trong khi hiện nay, học sinh giỏi có thể học lên cao, học sinh kém cũng có thể vào cao đẳng, nhưng người tốt nghiệp cấp ba thì không nhiều.

Vì vậy, Khâu Hành không nghĩ mình có gì khác biệt, đều là những người cần cù kiếm sống.

Khâu Hành khi say không gây phiền, không thích nói chuyện, phần lớn là ngủ ngay.

Chỉ có một lần, anh chủ động gọi điện cho Lâm Dĩ Nhiên vào nửa đêm.

Lúc hai giờ sáng, Lâm Dĩ Nhiên đang mơ màng trên giường ký

túc xá thì thấy cuộc gọi của Khâu Hành, liền lập tức nghe máy.

“Khâu Hành?”

Khâu Hành “ừm” một tiếng.

Tiếng ấy vừa nghe đã biết là say, mang theo giọng mũi, nghe có vẻ mệt mỏi, như thể đang gọi điện khi đang ngủ.

“Anh uống rượu à?” Lâm Dĩ Nhiên khẽ hỏi.

Mấy giây sau Khâu Hành mới lại “ừm” một tiếng.

“Anh đang ở đâu? Về chỗ ở chưa? Uống nhiều lắm không?” Lâm Dĩ Nhiên lo lắng hỏi, nhíu mày.

Khâu Hành không trả lời, Lâm Dĩ Nhiên hỏi nhiều câu quá, Khâu Hành không đáp lại.

Lâm Dĩ Nhiên đợi một lúc, không nghe thấy Khâu Hành lên tiếng, lại hỏi: “Anh về chưa?”

Khâu Hành chậm một nhịp mới nói “ừm”.

“Có ai bên cạnh không?” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi.

Mỗi câu hỏi phải đợi mười giây mới có câu trả lời, Khâu Hành nói: “Không có.”

“Uống bao nhiêu rồi? Có khó chịu không?” Lâm Dĩ Nhiên thật sự lo lắng.

Khâu Hành “ừm” một tiếng, hơi thở nặng nề.

Lâm Dĩ Nhiên hoàn toàn bất lực, Khâu Hành ở thành phố xa xôi, không có ai cô có thể liên lạc được.

Cô muốn Khâu Hành dậy uống chút nước mật ong, nhưng anh ở khách sạn một mình, sợ anh ngã, sợ anh bị bỏng khi đun nước, và Khâu Hành cũng không có mật ong để uống.

“Vậy anh ngủ sớm đi, c ởi quần áo ra, đắp chăn ngủ.” Lâm Dĩ Nhiên an ủi anh, thấy anh không nói gì, lại gọi: “Khâu Hành?”

“Lâm Tiểu Thuyền.” Khâu Hành lẩm bẩm gọi cô.

“Em đây.” Các bạn cùng phòng ngủ rất say, Lâm Dĩ Nhiên chui vào chăn, khẽ trả lời.

Khâu Hành thực sự đã say, nói những lời không có ý thức. Sau đó anh lại gọi vài lần, Lâm Dĩ Nhiên mỗi lần đều đáp lại.

Anh dường như không có gì muốn nói, chỉ muốn gọi cô.

“Sao anh cứ gọi em mãi vậy.” Lâm Dĩ Nhiên lần nữa đáp lại anh, cười nhẹ hỏi.

“Lâm Tiểu Thuyền.” Khâu Hành nói.

“Dạ.” Lâm Dĩ Nhiên đáp.

“Chỉ còn vài tháng nữa thôi.” Khâu Hành nói giọng mơ màng, Lâm Dĩ Nhiên ban đầu nghe không rõ.

Cô nghĩ một lúc mới hiểu Khâu Hành nói gì. Nụ cười trên mặt cô dần thu lại, Lâm Dĩ Nhiên trầm ngâm một lát rồi chậm rãi hỏi: “Khâu Hành, chúng ta cứ mãi ở bên nhau thế này, được không anh?”

Khâu Hành lâu lắm không trả lời, Lâm Dĩ Nhiên tưởng anh đã ngủ.

Cô định xác nhận xem anh có ngủ không, thì Khâu Hành lên tiếng, lẩm bẩm: “Không.”

Tính cố chấp của Khâu Hành khiến Lâm Dĩ Nhiên đau đầu, nhưng cho đến lúc này, Lâm Dĩ Nhiên chưa từng nghĩ họ thực sự sẽ chia tay. Cô chưa từng nghĩ đến việc buông tay Khâu Hành, như những lần trước, anh luôn mềm lòng với cô.

Lần đó Khâu Hành uống đến quên hết, hôm sau tỉnh dậy không nhớ mình đã gọi điện cho Lâm Dĩ Nhiên lúc nửa đêm, cũng không nhớ mình đã gọi tên cô bao lần, nghe cô đáp lại.

Anh bận rộn đến mức không gặp được Lâm Dĩ Nhiên, gọi điện cũng chỉ nói vài câu rồi cúp máy, Lâm Dĩ Nhiên biết anh bận nên cũng không thường gọi cho anh.

*

Lâm Dĩ Nhiên cũng đã kín lịch trình.

Ngoài các khóa học và kỳ thi ở trường, cô còn theo thầy đi Hồng Kông tham gia hội thảo văn học, đi nước ngoài nghe diễn đàn văn học, trong nước cũng bay đến vài thành phố, có khi đi cùng thầy, có khi là việc riêng của mình.

Nhờ giải thưởng năm ngoái và danh tiếng ngày càng tăng, sách mới của cô được ký với mức nhuận bút cao. Trước đây cô đã hứa với biên tập viên tạp chí sẽ viết truyện ngắn, bản thảo sách mới cũng cần hoàn thiện, cùng với các công việc lặt vặt khác, đã lấp đầy lịch trình của Lâm Dĩ Nhiên.

Thân phận là tác giả và thân phận là sinh viên dường như có chút mâu thuẫn, hai thân phận này chia Lâm Dĩ Nhiên thành hai phần, cô chỉ có thể dùng nhiều thời gian và sức lực hơn để hoàn thành tốt cả hai phần này.

Khâu Hành không thuộc bất kỳ phần nào trong số đó.

Anh là một phần thuộc về quá khứ bấp bênh và khó khăn của Lâm Dĩ Nhiên, đối với cô ngày càng tỏa sáng hiện tại, sự tồn tại của Khâu Hành là lạc điệu.

Đường đời của họ trong sự bận rộn đã không còn giao nhau, không chỉ khoảng cách ngày càng xa, mà vòng tròn cuộc sống của họ cũng không tương hợp.

Hình như chỉ còn duy trì bởi mối quan hệ mong manh giữa họ, ngoài ra không còn gì liên quan. Trong hoàn cảnh này, mối quan hệ trở nên gượng ép, thậm chí có chút hài hước.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên trong cuộc lại không cảm thấy.

Cô bận rộn không có nhiều thời gian nghĩ về chuyện của cô và Khâu Hành, chỉ thỉnh thoảng khi rảnh rỗi mới cảm thấy lo lắng chút ít về thời gian ngày càng gần.

*

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên tàu cao tốc, bên cạnh là một đàn anh đồng môn học tiến sĩ, đang đọc sách. Anh ấy hơn Lâm Dĩ Nhiên năm tuổi, là người hài hước, phong độ, lại rất tài hoa. Lần này, anh ấy cũng tham gia buổi tọa đàm của thầy, sau đó thầy còn có việc khác nên anh ấy và Lâm Dĩ Nhiên đi cùng nhau về.

Nửa chặng đầu, hai người không quấy rầy nhau, anh đọc sách, Lâm Dĩ Nhiên đeo mặt nạ ngủ.

Sau đó, hàng ghế trước có một gia đình ba người, trong đó có một bé trai năm sáu tuổi, chán ngồi xe nên cứ nghịch ngợm.

Thực ra Lâm Dĩ Nhiên không ngủ, cô chỉ nhắm mắt nghỉ ngơi, ở những nơi công cộng không mang lại cảm giác an toàn, Lâm Dĩ

Nhiên ít khi ngủ được. Cô luôn cảnh giác với mọi thứ xung quanh theo bản năng, trừ khi có Khâu Hành bên cạnh.

Cô nghe đàn anh nói với hành khách hàng trước: “Phiền anh chị cho bé yên lặng một chút, được không?”

Hai vợ chồng rất lịch sự, trước tiên xin lỗi rồi nhỏ giọng dạy dỗ bé, nhưng bé không nghe, vẫn ồn ào.

Lâm Dĩ Nhiên tháo mặt nạ ngủ, ngồi dậy.

“Em bị đánh thức à?” Đàn anh hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, cười nói: “Em vốn không ngủ được.”

Đàn anh rút từ túi ra một đôi nút tai mới, đưa cho cô.

Lâm Dĩ Nhiên xua tay, nói: “Em không ngủ nữa.”

Ghế bên cạnh trống, đến ga kế tiếp, Lâm Dĩ Nhiên xuống tàu đứng một lúc, khi lên tàu lại ngồi vào ghế sát lối đi, cách đàn anh một chỗ trống.

Đàn anh đọc sách, như không chú ý đến cô.

Lâm Dĩ Nhiên xem điện thoại một lúc, vừa mở WeChat đã thấy vài tấm ảnh.

Màn hình đầy hoa hồng như muốn tràn ra, các loại màu sắc hòa lẫn, đỏ nồng nàn, xanh thuần khiết, vàng dịu dàng.

Lý Thiên Đóa: [Tất cả đều là của mình!]

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên nhìn dòng trạng thái này, mở ảnh xem, thấy một tấm chụp bàn tay nhỏ của Lý Thiên Đóa.

Lâm Dĩ Nhiên gần đây bận rộn không liên lạc nhiều với cô ấy, thấy dòng trạng thái này liền nhớ lại lần trước Lý Thiên Đóa gọi điện khóc lóc nói bị lừa.

Nhìn những tấm ảnh và dòng chữ đó, cô có thể tưởng tượng được vẻ mặt vui mừng của Lý Thiên Đóa, Lâm Dĩ Nhiên cười, cô không lo Lý Thiên Đóa bị lừa. Một là vì Lý Thiên Đóa dù ngây thơ nhưng tỉnh táo, không dễ bị lừa. Đồng thời, Lâm Dĩ Nhiên cũng nghĩ, dù kết quả ra sao, chỉ cần hiện tại tận hưởng tình yêu là không lỗ.

Cô bấm "thích" cho Lý Thiên Đóa, bình luận hai trái tim.

Nửa sau hành trình trên tàu cao tốc, hai người nói chuyện với nhau một chút.

Đàn anh là người không thiếu chủ đề để nói, luôn tìm được đề tài phù hợp. Nếu đối phương ít nói, anh ấy sẽ thao thao bất tuyệt; khi đối phương mở lời, anh ấy sẽ chân thành lắng nghe. Nói chuyện với anh ấy rất thoải mái, ngay cả người hướng nội và khó mở lòng như Lâm Dĩ Nhiên cũng không bài xích, huống chi họ đã khá quen thuộc.

Chủ đề xoay quanh nhiều lĩnh vực: viết lách, tiểu thuyết, phim ảnh, sau đó từ một bộ phim nào đó chuyển sang quan điểm về tình yêu và hôn nhân.

Khi chủ đề chuyển sang đây, Lâm Dĩ Nhiên không định tiếp tục, nhưng câu nói của đàn anh khiến cô theo phản xạ phản bác lại.

"Đồng điệu về tâm hồn rất quan trọng, tình yêu không dựa trên sự bình đẳng là sản phẩm của sự tự huyễn hoặc. Bản chất của mọi mối quan hệ đều là sự trao đổi. Khi một bên không còn cần đến yếu tố trao đổi này nữa, mối quan hệ cũng mất đi điều kiện để duy trì."

Đàn anh nói đến đây, Lâm Dĩ Nhiên cười nhẹ, không định tiếp tục, hoặc muốn đổi chủ đề.

Đàn anh tiếp tục: “Ví dụ như hoàn cảnh trưởng thành, tầng lớp xã hội, chiều sâu tư tưởng, điều kiện kinh tế, học vấn. Khởi điểm của tình cảm là tình yêu, nhưng nếu không duy trì được sự cân bằng về mọi mặt trong thời gian dài, thì trong mối tình này, hai người sẽ càng ngày càng cô đơn, và tình cảm tự nhiên sẽ không còn.”

Nghe xong, Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh ấy và nói: “Em không đồng ý.”

Câu này không giống phong cách của Lâm Dĩ Nhiên, đàn anh cảm thấy bất ngờ, anh ấy cười nhẹ: “Em nói thử xem?”

Lâm Dĩ Nhiên không muốn nói, chỉ lắc đầu: “Em không nghĩ tình yêu chỉ là sự trao đổi.”

Lâm Dĩ Nhiên không muốn nói thêm, giọng điệu cũng mang chút ngây thơ phản biện, không giống cô thường ngày. Với phong cách viết của Lâm Dĩ Nhiên, cô không phải là người mơ mộng về tình yêu và lãng mạn.

Sư huynh dù thấy thú vị, nhưng cũng không nói thêm, tự nhiên chuyển sang chủ đề khác.

Khi nói về những chủ đề này, Lâm Dĩ Nhiên không tránh khỏi nghĩ đến Khâu Hành.

Cô không mơ mộng về tình yêu, cũng không tin vào sự lãng mạn. Khâu Hành cũng không mang đến cho cô sự lãng mạn, mà là cảm giác an toàn và đáng tin cậy.

Mỗi khi nhắc đến tình yêu, Lâm Dĩ Nhiên đều rất nhớ Khâu Hành.

Chương 47: Đây là Khâu Hành của mình, Lâm Dĩ Nhiên nghĩ

Khâu Hành không biết gì về những điều này, anh bận rộn trong cuộc sống của mình, thỉnh thoảng chuyển tiền cho Lâm Dĩ Nhiên, ngày càng ít liên lạc với cô.

Anh không biết mình đã cho Lâm Dĩ Nhiên bao nhiêu tiền trong những năm qua, nhưng tài khoản của mình lúc nào cũng không có nhiều, vẫn là một kẻ nghèo túng.

Lâm Dĩ Nhiên nhận tiền của anh không từ chối, thậm chí gửi phần lớn vào tài khoản tiết kiệm có kỳ hạn. Tháng trước, Lâm Duy Chính đã chuyển khoản số tiền nợ cuối cùng là 50,000 tệ, Lâm Dĩ Nhiên chỉ nhắn lại "Đã nhận được", rồi tắt chế độ thông báo tin nhắn từ anh.

Khoản nợ mà Khâu Hành đã trả thay cô, Lâm Dĩ Nhiên đã đòi lại từ Lâm Duy Chính cả gốc lẫn lãi. Hơn hai năm qua, cô như một chủ nợ, thỉnh thoảng nhắn cho ông ta một tin: "Bao giờ trả tiền?"

Lâm Duy Chính không biết đã hợp tác với ai mở một cơ sở luyện thi, có vẻ kiếm được chút tiền, dù tiền từ đâu ra, Lâm Dĩ Nhiên cuối cùng cũng đòi lại được hết.

Khâu Hành không biết gì về những chuyện này, số tiền đòi được đều do Lâm Dĩ Nhiên giữ, cô cũng không nói với anh.

*

Khâu Hành: [Em đang làm gì?]

Lâm Dĩ Nhiên ngồi học trong thư viện đến khi thư viện tắt đèn khóa cửa, cô về muộn. Đêm đó, trăng tròn như lòng đỏ trứng treo trên trời, thật đẹp.

Lâm Dĩ Nhiên đứng trên con đường nhỏ ngước nhìn trăng một lát, lòng cảm thấy rất bình yên.

Đã một thời gian không gặp Khâu Hành, cô thường vì những chuyện không liên quan mà bất chợt nhớ đến anh. Hoặc như lúc này, khi cảm thấy vui vẻ và thư giãn, cô muốn gọi điện cho Khâu Hành.

Nhưng không biết anh đang làm gì, cô chỉ nhắn tin cho anh.

Khâu Hành: [Mấy giờ rồi mà em chưa về?]

Lâm Dĩ Nhiên vừa đi vừa cười trả lời: [Em nhớ anh.]

Khâu Hành không trả lời tin nhắn này, Lâm Dĩ Nhiên biết anh sẽ không trả lời. Cô không cần Khâu Hành trả lời, cô đã đủ trưởng thành, không còn là cô bé hoang mang ngày nào, có thể nhận rõ và đối diện với lòng mình.

Cô biết mình muốn gì, cũng hiểu rõ Khâu Hành là người như thế nào.

Khi Lâm Dĩ Nhiên hai ngày sau rời khỏi trường, ngay lập tức nhìn thấy Khâu Hành ở bên kia cổng trường, đang gọi điện thoại, Khâu Hành cao ráo, tuấn tú và chín chắn, Lâm Dĩ Nhiên thậm chí không thấy ngạc nhiên.

Cô dừng bước, cách dòng xe cộ nhìn anh từ xa, mỉm cười. Khâu Hành thật tuyệt vời…

Đây là Khâu Hành của mình, Lâm Dĩ Nhiên nghĩ.

Ngày hôm đó, Khâu Hành dành ra chút thời gian rảnh rỗi, và ngày hôm sau anh phải đi ngay.

Trong suốt ngày hôm đó, anh liên tục nhận điện thoại, thực sự rất bận rộn.

Dạo này Khâu Hành bận đến nỗi gầy đi, Lâm Dĩ Nhiên khi ôm eo anh có thể cảm nhận rõ ràng điều đó.

Bàn tay cô ướt đẫm mồ hôi, trên trán cũng có một lớp mỏng, đuôi mắt đỏ hoe, tóc rối tung trên giường. Đôi mắt cô long lanh nhìn Khâu Hành, tay cô nâng lên vuốt v e khuôn mặt anh, đầu ngón tay lướt qua đuôi mày anh.

Khâu Hành cúi đầu hôn cô, khi anh cúi xuống, cơ bắp ở cổ và vai trông thật đẹp. Lâm Dĩ Nhiên mở mắt nhìn Khâu Hành nhắm mắt hôn mình, anh hôn một cách nghiêm túc.

Khâu Hành không phải là người ngây thơ, những trải nghiệm của anh đã làm anh mất đi sự vui tươi của tuổi thơ.

Năm mười chín tuổi, anh gặp biến cố, chấm dứt sớm thời kỳ thiếu niên hoang dã của mình, trên vai anh là nợ nần và tương lai của anh và mẹ. Năm hai mươi hai tuổi, anh gánh thêm một trách nhiệm nữa, mặc dù anh đã nhiều lần từ chối rõ ràng hoặc ngầm ý, nhưng vào một đêm hỗn loạn, anh không thể khống chế lý trí của mình, trở nên gắn bó và không thể tách rời với một cô gái. Điều này khiến anh gánh thêm hàng chục vạn nợ, cùng với một cuộc đời cần anh gánh vác.

Khâu Hành là người cẩn trọng và khéo léo, trong đầu anh luôn nghĩ đến nhiều việc, nghĩ cách trả nợ, cách kiếm tiền. Những điều này khiến ánh mắt anh không còn ánh sáng của tuổi trẻ,

Lâm Dĩ Nhiên luôn nhớ đến gương mặt vô cảm của Khâu Hành khi cô lần đầu lên xe anh. Bây giờ Khâu Hành đã sống động hơn khi đó, nhưng về tổng thể, anh vẫn là người sâu sắc và điềm tĩnh, những trải nghiệm đã không thể xóa nhòa, giống như anh mãi mãi không thể trở lại thời thơ ấu.

Nhưng thỉnh thoảng, trong những khoảnh khắc bất chợt, anh lại biểu hiện ra sự giản đơn và thuần khiết mà bình thường không thấy ở anh, như một chàng trai trẻ.

Ví dụ như ở nhà dì Phương, Lâm Dĩ Nhiên dậy trước anh, ra ban công cùng dì Phương ngắm những bông hoa mới trồng. Khâu Hành tỉnh dậy, mặc áo ngắn tay, gọi "Mẹ" rồi tìm "Lâm Tiểu Thuyền", thò đầu vào phòng, bếp và nhà vệ sinh để tìm.

Ví dụ mỗi lần thân mật xong, Khâu Hành sẽ ôm chặt Lâm Dĩ Nhiên một lúc, vùi mặt vào bên cổ cô, hoặc hôn qua lại bên má cô.

Ví dụ như lúc này anh nhắm mắt hôn Lâm Dĩ Nhiên, không có bất kỳ thành phần nào khác, là ngoài cảm xúc. Trên mặt anh hiện lên sự chân thành và nghiêm túc, khiến người ta thấy rõ rằng nụ hôn này xuất phát từ trái tim anh.

Lâm Dĩ Nhiên trong khoảnh khắc đó, đặt tay lên gáy và sau đầu anh, cảm thấy trái tim mình như được lấp đầy, nhưng cũng rất nhẹ nhàng.

Cô đã đưa ra quyết định trong khoảnh khắc đó.

Sau khi Khâu Hành đi, Lâm Dĩ Nhiên làm một việc lớn.

Số tiền Khâu Hành cho cô, số tiền cô đòi được từ Lâm Duy Chính, tiền cô tự kiếm được, cộng thêm số tiền mẹ để lại cho cô, Lâm Dĩ Nhiên đã tiêu gần hết trong nửa tháng sau đó.

Số tiền vốn định sau này trả lại nguyên vẹn cho Khâu Hành, để chứng minh rằng mối quan hệ của họ không chỉ là giao dịch, cô không do dự mà tiêu hết.

Cô mua một căn nhà.

Chủ nhà cũ là một người bạn của thầy giáo, dự định nghỉ hưu sẽ chuyển đến thành phố này để sống, nhưng kế hoạch thay đổi, theo con gái ra nước ngoài, nên giá bán thấp hơn một chút so với giá trung bình.

Thầy giáo nói Lâm Dĩ Nhiên là người có chính kiến, quyết định nhanh chóng và quyết liệt.

Lâm Dĩ Nhiên chỉ cười, không nói lý do với ai.

Còn lại một ít tiền, Lâm Dĩ Nhiên dùng để đặt một cặp nhẫn.

Cô chưa từng đeo trang sức, nên cũng không có sở thích cụ thể, chỉ chọn theo cảm giác.

Nhân viên bán hàng cười hỏi cô: “Chọn nhẫn cưới à?”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, điềm nhiên đáp: “Đúng vậy, nhẫn cưới.”

Nhân vật chính trong truyện ngắn mới hoàn thành của Lâm Dĩ Nhiên, nhân vật chính của “Một Ngôi Làng”, là một ông lão đang chờ ngày cuối đời. Ông cố chấp sống một mình trong ngôi nhà cũ suốt hai mươi năm, cuối cùng chết trong ngôi làng không còn ai ở nữa.

Ông không muốn rời đi, dù đã già không còn đi lại được, ông vẫn nhớ vợ mình, Kim Hoa, người ông yêu từ khi còn trẻ.

Dòng sông nhỏ dưới chân núi phía sau cuốn đi những chiếc lá rơi, nhưng không cuốn đi cây gậy của ông.

Ngôi làng không còn ai ở, nó đã chứng kiến bao nhiêu năm sao băng, sinh lão bệnh tử, cuối cùng cùng với một mối tình tám mươi năm mà hạ màn.

Trong phần hậu ký, cô viết: “Nếu nói bản chất của mọi mối quan hệ là sự trao đổi, tôi nghĩ điều đó vẫn là tuyệt đối. Tôi tin rằng trên thế giới này vẫn tồn tại những cảm xúc thuần khiết, vượt ra ngoài sự trao đổi. Những cảm xúc khiến tôi tin tưởng suốt đời, như tình yêu của mẹ và tình yêu không cội rễ. Tình yêu không xây dựng ngôi nhà mơ màng, tôi chỉ mê mẩn cuộc sống thực tại mà nó tạo ra. Khi nhìn thấy nó, tôi muốn xây một ngôi nhà cho nó, để đặt nó vào.”

*

Ngày nhẫn về, Lâm Dĩ Nhiên đến lấy, sau đó đến ga tàu, lên tàu cao tốc, trực tiếp đi tìm Khâu Hành.

Cô có việc vào chiều mai, nên chỉ ở lại một đêm rồi phải đi.

Trước khi đến, cô không liên lạc với Khâu Hành, vì nếu liên lạc, anh sẽ không để cô đi, chỉ để cô chờ, rồi sắp xếp thời gian qua.

Lâm Dĩ Nhiên không muốn chờ, cũng không muốn làm phiền anh. Cô chỉ đơn giản muốn đến, để nói vài câu đơn giản.

Đội xe của Khâu Hành đang đến kiểm tra định kỳ, khi Lâm Dĩ Nhiên đến, Khâu Hành tay đen sì, mặc đồ công nhân, túi quần bên chứa vài cái cờ lê kích cỡ khác nhau, đang nói chuyện với tài xế.

Hai con chó sói trong chuồng sủa vang khi thấy cô, Lâm Dĩ Nhiên đi qua vuốt v e chúng, rồi tự đi vào trong.

Tiểu Trương thấy cô nhiệt tình chào, bảo Khâu Hành đang ở

trong sân, hỏi có cần giúp tìm anh không.

“Không cần, chị tự tìm được.” Lâm Dĩ Nhiên cười nói.

Trong sân có hàng chục chiếc xe đỗ, Lâm Dĩ Nhiên lần lượt đi qua từng chiếc tìm Khâu Hành.

Khâu Hành đang đứng giữa hai chiếc xe, cùng hai tài xế nói chuyện. Nghe thấy có người đến từ phía sau, anh quay lại nhìn. Ban đầu không chú ý, nhưng khi thấy là cô, anh kinh ngạc quay lại.

“Em đến làm gì?” Khâu Hành ngạc nhiên hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên cười, đeo ba lô đi tới: “Tìm anh.”

“Bẩn đấy.” Khâu Hành chỉ vào chiếc xe bên cạnh, ám chỉ cô không nên chạm vào, “Có chuyện gì à?”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Dạ.”

Bên cạnh còn có người, Khâu Hành không hỏi Lâm Dĩ Nhiên có chuyện gì, chỉ nói: “Em ra ngoài chờ tôi.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, ngoan ngoãn bước ra.

Lâm Dĩ Nhiên đã lâu không đến, giường của Khâu Hành vẫn còn bộ chăn dày mùa đông. Cô tháo vỏ chăn, gối và ga giường, cho vào máy giặt, rồi lấy chăn mỏng mùa hè ra phơi nắng.

Khâu Hành luôn không để ý những điều này, khi chỉ có một mình, anh sống rất qua loa.

Khi Khâu Hành đến, Lâm Dĩ Nhiên đã dọn dẹp xong, đang ngồi bên giường chờ anh.

“Có chuyện gì?” Khâu Hành vào phòng rửa tay, vừa đi vào nhà vệ sinh vừa hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên theo sau: “Anh rửa tay trước đi.”

Khâu Hành phải rửa tay vài lần, Lâm Dĩ Nhiên đi vào cùng anh, lúc đầu đứng ở cửa, sau đó ngồi lên máy giặt.

Hôm nay, khi bắt đầu làm việc, Khâu Hành quên đeo găng tay, sau đó anh cũng không thèm đeo nữa, cứ thế làm việc. Anh dùng xà phòng rửa tay một lúc lâu, Lâm Dĩ Nhiên ngồi đó, tay chống lên mép máy giặt, đôi chân lắc lư.

“Rửa tay đến mòn da luôn rồi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành đáp: “Không đeo găng tay.”

Anh rửa tay thô bạo, chà xát mạnh, Lâm Dĩ Nhiên nhảy xuống, đến giúp anh rửa tay.

Cô bóp xà phòng ra tay, tạo bọt, rồi nhẹ nhàng rửa tay cho anh. Nhưng tay dính dầu máy thì không thể rửa sạch ngay trong ngày, chỉ có thể để bẩn.

Lâm Dĩ Nhiên lấy khăn lau tay cho anh, Khâu Hành lại hỏi: “Em tìm tôi có chuyện gì?”

Lâm Dĩ Nhiên đáp: “Dù sao cũng có chuyện.”

Cô nói chậm rãi, không có vẻ gì là chuyện lớn, Khâu Hành không lo lắng, cũng không hỏi nữa.

Khâu Hành tắm xong, thay đồ mới. Lâm Dĩ Nhiên ở bên ngoài chờ anh.

Khi Khâu Hành ra, Lâm Dĩ Nhiên vẫy tay: “Anh lại đây.”

Khâu Hành vừa lau tóc vừa bước tới: “Nói đi.”

Lâm Dĩ Nhiên lấy từ trong túi ra một chiếc hộp nhung màu kem, duỗi thẳng tay đưa tới.

Khâu Hành không nhận: “Cái gì vậy?”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Anh mở ra sẽ biết.”

Cô lại đưa chiếc hộp về phía Khâu Hành, anh giơ tay né, vẫn không nhận.

Lâm Dĩ Nhiên không kiên nhẫn, tự mở ra, bên trong là một cặp nhẫn.

“Khâu Hành.”

Lâm Dĩ Nhiên mặc váy, tóc mượt mà buông xuống vai, mặt không trang điểm. Cô có khí chất dịu dàng, đẹp đẽ đứng đối diện Khâu Hành, tỏa ra mùi hương nhẹ nhàng và sạch sẽ.

Cô tập trung nhìn Khâu Hành, nói: “Chỉ cần anh đeo nhẫn cho em, em sẽ kết hôn với anh.”

Chương 48: Nhưng Khâu Hành, em không thể mãi mãi cầu xin anh đừng rời xa em

Khâu Hành dừng lại động tác lau tóc, ngây ngẩn nhìn Lâm Dĩ Nhiên trước mặt anh, khoe cặp nhẫn.

Lâm Dĩ Nhiên cầm chắc hộp nhẫn, hướng về phía Khâu Hành. Cô không nói thêm gì nữa.

Khâu Hành im lặng một lúc, nhìn vào mắt Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên đối diện anh, ánh mắt đầy sự kiên định và dũng cảm.

Sau đó, Khâu Hành đặt khăn xuống, ném lên bàn bên cạnh.

Anh dùng mu bàn tay đẩy tay Lâm Dĩ Nhiên ra.

“Em mới bao nhiêu tuổi?” Khâu Hành đẩy nhẹ, chỉ làm lệch hộp nhẫn.

“Hai mươi lăm.” Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh nói, “Bạn cùng lớp đại học của em có đứa đã sinh con rồi.”

“Em tốt nghiệp chưa? Em đã muốn kết hôn rồi.” Khâu Hành quay người, “Đừng nghĩ một chuyện là làm một chuyện.”

Lâm Dĩ Nhiên không nghe những lời này, đứng sau anh hỏi thẳng: “Anh không muốn, đúng không?”

Khâu Hành không phủ nhận.

Lâm Dĩ Nhiên trước khi đến đây cũng không nghĩ rằng mình nhất định sẽ thành công, cô chỉ dựa vào một chút liều lĩnh, nhất định phải đến. Cô biết Khâu Hành rất cố chấp, đừng nói đến chuyện kết hôn, ngay cả chuyện yêu đương Khâu Hành cũng chưa từng chấp nhận.

Cô chỉ đang đánh cược, tỷ lệ thắng chỉ có một nửa.

Dù biết rằng mình có một nửa khả năng không thành công, nhưng khi thật sự bị Khâu Hành từ chối, cô vẫn không tránh khỏi cảm giác buồn bã.

Bước đi đơn phương của cô không được Khâu Hành đón nhận.

Lâm Dĩ Nhiên không hỏi lý do, bất kể lý do của Khâu Hành là gì, vào khoảnh khắc đó, cô thật sự cảm nhận được rằng Khâu Hành không muốn ở bên cô.

Căn phòng rơi vào một sự im lặng nghẹt thở, có thể nghe thấy cả tiếng kim rơi.

Tiếng nắp hộp nhẫn khép lại phát ra một âm thanh giòn giã, rõ ràng vang lên trong phòng.

Lâm Dĩ Nhiên không còn cố chấp, cúi người bỏ hộp nhẫn vào túi.

Sau đó cô đeo ba lô lên, cầm điện thoại, chuẩn bị rời đi.

Khâu Hành nghe thấy tiếng động, quay lại thấy cô định đi, liền hỏi: “Em đi đâu?”

Lâm Dĩ Nhiên tỏ ra rất bình tĩnh, nói: “Về trường, mai em còn có việc.”

“Bây giờ?” Khâu Hành nhìn ra ngoài, không chắc chắn hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Khâu Hành nhướng mày hỏi cô: “Sáng mai tôi đưa em đi?”

“Không cần, em về ngay bây giờ.” Lâm Dĩ Nhiên từ chối, “Anh cứ làm việc của mình đi.”

Lâm Dĩ Nhiên mở cửa đi ra, Khâu Hành cầm chìa khóa xe theo sau.

Cô nói không cần anh đưa đi, để anh làm việc của mình, nhưng Khâu Hành vẫn đưa cô đến ga xe.

“Khi đến nơi báo cho tôi biết.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên chỉ “ừm” một tiếng.

Cô không tỏ ra giận dữ, cũng không ép Khâu Hành phải đồng ý, mà bình tĩnh chấp nhận sự từ chối của anh.

Trên đường, cả hai không nói gì, không khí trong xe vẫn luôn tràn ngập sự gượng gạo và cứng nhắc.

“Khâu Hành.”

Trước khi xuống xe, Lâm Dĩ Nhiên nói: “Vì ba mẹ em, em không hề mong muốn kết hôn, thậm chí còn cảm thấy sợ hãi.

“Vì vậy, em không phải vội vàng muốn lập gia đình, cũng không phải anh muốn em tìm một người tốt hơn, em sẽ có thể tìm được một người để sống cùng. Từ đầu đến cuối, chỉ có anh khiến em cảm thấy an toàn. Vì là anh, em mới không sợ hãi và không từ chối.”

Cô nhìn Khâu Hành, không mang theo bất kỳ cảm xúc gay gắt nào, cô nói với anh: “Tất cả những tưởng tượng về tương lai của em đều chỉ dành cho anh, anh tốt với em, em đều biết. Anh trả nợ cho em mà không nói, em cũng biết rồi.”

Khâu Hành lập tức nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên không cần Khâu Hành đáp lại, cô quay đầu nhìn phía trước, tiếp tục nói: “Mỗi lần em muốn giữ anh lại đều phải dùng hết sức lực, lần đầu là trao đổi, lần thứ hai là nước mắt. Lần này em đã mang cả phần đời còn lại ra, nếu lần này không giữ được anh, em thật sự không còn con bài nào khác, em không thể làm gì hơn.”

Khâu Hành nhíu mày nhưng không nói gì.

Lâm Dĩ Nhiên không khóc, mắt cũng không đỏ, cô ngồi đó nói với anh: “Nhưng Khâu Hành, em không thể mãi mãi cầu xin anh đừng rời xa em, thực ra mỗi lần anh từ chối em, em đều có chút buồn.”

Cô không để Khâu Hành có thời gian đáp lại, nhẹ nhàng thở dài, nói: “Em đi đây.”

*

Từ trước đến nay, tình cảm của Lâm Dĩ Nhiên dành cho Khâu Hành không chỉ có một loại.

Ngoài sự thích mà cô dám thừa nhận, còn có sự tin tưởng, lòng biết ơn và nhiều điều khác.

Vì vậy cô luôn tôn trọng mọi quyết định của Khâu Hành, lần trước Khâu Hành nói kết thúc, dù buồn bã nhưng cô vẫn chấp nhận. Cô biết ơn Khâu Hành vì những gì anh đã làm cho cô, cảm

ơn anh đã giúp cô vượt qua khó khăn, cùng cô trải qua những ngày tăm tối nhất.

Không có Khâu Hành, cũng không có Lâm Dĩ Nhiên điềm tĩnh như hiện tại.

Cô chưa bao giờ trách móc vì quyết định của Khâu Hành, cũng không muốn dùng bất cứ điều gì để ràng buộc anh.

Nhưng lần này Lâm Dĩ Nhiên thật sự không rộng lượng như vậy.

Cô phải thừa nhận rằng, lần này cô có chút đau lòng. Sự dũng cảm và chân thành mà cô đặt trước mắt Khâu Hành đã bị anh đẩy ra.

Lâm Dĩ Nhiên giận dỗi Khâu Hành một cách nhỏ mọn, một bên tự nhủ như vậy là không đúng, một bên thỉnh thoảng bực bội nghĩ, anh không cần thì thôi.

Tối hôm đó khi về đến trường, Khâu Hành gửi cho cô một tin nhắn, hỏi: “Đã đến chưa?”

Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Đã đến rồi.”

Từ đó họ không còn liên lạc nữa.

Không giống như những lúc bận rộn khác, lần này là hoàn toàn không có liên lạc gì, Lâm Dĩ Nhiên không gửi cho Khâu Hành một tin nhắn nào, và Khâu Hành cũng không chuyển tiền cho cô nữa.

Thời gian trôi qua, Lâm Dĩ Nhiên bắt đầu cảm thấy không chắc chắn.

Cô không tự tin rằng mình có thể thay đổi suy nghĩ của Khâu Hành, và đột nhiên không biết liệu việc cô cố gắng giữ Khâu

Hành hết lần này đến lần khác có phải là điều Khâu Hành thực sự mong muốn hay không.

Chiếc nhẫn bị cô khóa lại trong ngăn kéo, một đôi nhẫn cưới xinh đẹp bị nhốt trong bóng tối.

*

Thủ tục mua nhà đã hoàn tất, chìa khóa cũng đã được giao cho cô. Tâm trạng của Lâm Dĩ Nhiên không còn như trước nữa, và cô cũng không có tiền để trang trí, nên ngôi nhà cứ để trống.

Khi cô nghĩ rằng Khâu Hành sẽ im lặng trong vài tháng nữa, sau đó họ sẽ kết thúc mà không nói lời nào, Khâu Hành lại đến tìm cô vào một ngày mưa.

Điều này làm Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên và mong đợi, nhưng lần này không chỉ không thay đổi kết quả, mà còn khiến mối quan hệ của họ kết thúc sớm hơn.

Ngày hôm đó là sinh nhật của thầy giáo, Lâm Dĩ Nhiên đã ăn tối tại nhà thầy, sau đó quay về trường.

Mưa nhỏ rơi suốt cả ngày, Lâm Dĩ Nhiên và đàn anh cùng xuống taxi, cô mặc một chiếc áo khoác chống mưa nam. Cô và đàn anh che chung một chiếc ô, đàn anh vì muốn che chở cho cô mà mình bị ướt gần hết.

Đàn anh phong độ, tuấn tú, khi Lâm Dĩ Nhiên bước đi không vững, anh ấy đã đỡ vai cô và bảo cô cẩn thận.

Lâm Dĩ Nhiên mỉm cười với anh ấy, nói: “Cảm ơn.”

Khi họ xuống xe, xe của Khâu Hành đỗ ngay phía sau một chỗ đỗ.

Thông thường, Lâm Dĩ Nhiên chỉ cần một ánh mắt đã thấy anh, mỗi lần Khâu Hành xuất hiện gần cô, Lâm Dĩ Nhiên luôn như có radar ngay lập tức tìm thấy anh.

Lần này, Lâm Dĩ Nhiên về ký túc xá mới thấy tin nhắn của Khâu Hành, cô lại đợi một lúc mới che ô đi ra ngoài, chiếc áo khoác lúc nãy không còn mặc nữa.

Căn hộ nhỏ đã lâu không có người đến, vừa bước vào liền cảm thấy trống trải.

Lâm Dĩ Nhiên mở cửa, lấy đôi dép của mình ra, rồi đưa đôi dép của Khâu Hành.

Khâu Hành lặng lẽ thay dép, sau đó đi rửa tay.

Anh mặt mày cau có, Lâm Dĩ Nhiên tự nhiên cũng không cười nổi. Ban đầu khi thấy tin nhắn của Khâu Hành, cô đã rất vui mừng, nhưng sau một thời gian dài, những tia lửa nhỏ trong lòng Lâm Dĩ Nhiên đã bị dập tắt.

“Anh tìm em có việc gì?” Lâm Dĩ Nhiên thử hỏi Khâu Hành.

Khâu Hành ngồi trên ghế sofa, nói: “Không có gì.”

Sự thử thách và mong đợi mơ hồ trong lòng Lâm Dĩ Nhiên cũng tan biến, biểu cảm trở nên lạnh nhạt, nói: “Vậy anh đến làm gì?”

Khâu Hành ngửa mặt nhìn cô, nhướng mày: “Tôi phải có việc mới đến được sao?”

“Không thì sao?” Lâm Dĩ Nhiên cũng nhướng mày, bắt chước anh, vì không quen nên trông có vẻ châm biếm và thách thức.

Khâu Hành hỏi ngược lại: “Đến lúc rồi à?”

Anh vừa nhắc đến chuyện này, Lâm Dĩ Nhiên không biết nói gì thêm, bị chặn lại, im lặng.

Cô ngồi ở đầu bên kia của ghế sofa, mũi cảm thấy hơi cay, nhưng cô nén lại.

Hai người mỗi người ngồi một đầu ghế sofa, không ai nhìn ai, Lâm Dĩ Nhiên quay mặt sang một bên, cằm căng thẳng.

Bên ngoài mưa nhỏ vẫn lộp độp rơi, tiếng mưa rơi trên cửa sổ khiến lòng người cũng cảm thấy xao động.

Một lát sau, vẫn là Lâm Dĩ Nhiên không chịu nổi trước, cô quay lại, hắng giọng.

“Anh…”

Lâm Dĩ Nhiên mở miệng rồi đổi cách nói: “Em mang nhẫn đến rồi.”

Khâu Hành không thay đổi biểu cảm: “Tìm người khác mà đeo.”

Lâm Dĩ Nhiên kinh ngạc nhìn anh, hỏi: “Em tìm ai đeo?”

“Không biết.” Khâu Hành thản nhiên nói, “Tâm sự tình yêu với ai thì tìm người đó mà đeo.”

Lâm Dĩ Nhiên mở to mắt, ngạc nhiên nhìn Khâu Hành: “Em tâm sự với ai?”

Khâu Hành lại nói: “Không biết.”

Lâm Dĩ Nhiên khó hiểu nhìn Khâu Hành, không biết anh đang nói gì.

Khâu Hành cười nhạt, đột nhiên nói: “Một bên nói tất cả chỉ

dành cho tôi, quay đầu lại còn có thể tâm sự tình yêu với người khác. Em coi tôi là trò đùa à."

Lâm Dĩ Nhiên ngơ ngác hỏi: "Anh đang nói gì vậy?"

Khâu Hành mò trong túi, rồi tìm một cái khác, lấy điện thoại ra, lật một lúc rồi ném qua.

Lâm Dĩ Nhiên cầm lên xem, trên đó là một ảnh chụp màn hình từ vòng bạn bè.

Đây là bài viết của đàn anh đăng cách đây hai ngày.

Kèm theo hai bức ảnh, một là cuốn sách mà anh ấy đã đọc trên tàu cao tốc lần trước, còn bức kia là cửa kính xe. Trong phản chiếu mờ mờ của kính, có thể thấy một cô gái tóc dài ngồi bên cạnh, đang quay đầu nhìn ra cửa sổ. Trông họ như đang lặng lẽ nhìn nhau qua kính và ống kính, tạo nên một bầu không khí khó tả.

Chú thích là: "Nhớ đến một cuộc thảo luận dễ thương, về tình yêu."

Lâm Dĩ Nhiên không thường xem mạng xã hội, cô hoàn toàn không thấy bài viết này của đàn anh.

Cô ngỡ ngàng ngẩng đầu lên nhìn Khâu Hành.

"Đây không phải là em sao?" Khâu Hành hỏi, "Hay là không tâm sự?"

"Em…" Lâm Dĩ Nhiên nhất thời không biết nói từ đâu.

Hai người đã sắp sáu năm bên nhau, trong sáu năm này có rất nhiều người theo đuổi Lâm Dĩ Nhiên, Khâu Hành chưa từng đề cập đến. Anh như không bận tâm đ ến những chuyện đó, chưa

bao giờ ghen tuông hay tỏ ra không quan tâm.

Lần này anh thay đổi thái độ lãnh đạm trước đây, trở nên cay nghiệt.

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên, lại cảm thấy sự thay đổi của anh, có một cảm giác mâu thuẫn khiến cô dở khóc dở cười, đồng thời bị câu nói "trò đùa" của anh làm cho tức giận đến nỗi ngực phập phồng.

"Anh không muốn ở bên em, anh quan tâm em tâm sự với ai làm gì."

Vài phút sau, Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành gật đầu, nói: "Đúng, tôi không lo được."

Lâm Dĩ Nhiên gọi: "Khâu Hành."

Khâu Hành không quay lại.

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, hỏi anh: "Anh vẫn không muốn ở bên em, phải không?"

Khâu Hành không trả lời, Lâm Dĩ Nhiên nói: "Đây là lần cuối cùng em hỏi anh, anh không muốn thì thôi."

Trước có khoảng thời gian bị lơ lạnh, sau có hôm nay lời nói cay nghiệt của Khâu Hành, khiến người luôn tốt tính như Lâm Dĩ Nhiên cũng bộc phát cảm xúc.

Giọng điệu thờ ơ này Khâu Hành nghe lần đầu.

Khâu Hành nói: "Vậy thì thôi."

Mắt Lâm Dĩ Nhiên lập tức đỏ lên.

“Được.” Cô nói.

Khâu Hành đứng dậy, chuẩn bị ra về.

“Để tôi đưa em về trường.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên không đứng dậy, ngồi đó ngẩng mặt lên nói với anh: “Chưa đến lúc, em đã lấy của anh nhiều tiền như vậy.”

Khâu Hành nói: “Không cần nữa, đến đây thôi.”

Lâm Dĩ Nhiên bị câu nói “đến đây thôi” của Khâu Hành làm đau lòng, cô hít hít mũi, nói: “Vậy anh đi đi.”

“Để tôi đưa em về.” Khâu Hành lại nói.

Lâm Dĩ Nhiên bướng bỉnh quay mặt đi: “Không cần anh đưa, em sẽ nhờ người khác đón.”

“Được.” Khâu Hành gật đầu, “Tìm người tốt vào.”

“Em có thể tìm được, không cần anh lo.” Lâm Dĩ Nhiên nói, “Người ta tính tình tốt, còn đẹp trai, lại là tiến sĩ…”

Chữ “tiến sĩ” vừa mới thốt ra, Lâm Dĩ Nhiên chỉ dừng lại ở hình dáng khép miệng, âm thanh chưa kịp phát ra.

Nhưng Khâu Hành đã hiểu. Anh im lặng một lúc, lại nói “được”, lần này thực sự rời đi.

*

Nói một cách chính xác, đây là lần đầu tiên họ cãi nhau.

Khâu Hành trông có vẻ nóng tính, nhưng anh chưa bao giờ nổi

giận, chỉ là hổ giấy. Lâm Dĩ Nhiên cũng là người không có tính nóng, luôn dịu dàng. Thỉnh thoảng có một bên mang theo cảm xúc, nhưng bên kia có thể tiếp nhận, không thể cãi nhau.

Như lần này, hai người đối đầu nhau, trước đây thực sự chưa từng có.

Trong cuộc cãi vã, mỗi người đều đối đáp lại nhau, sau đó có một bên mềm lòng thì sẽ ổn.

Nhưng lần này, vấn đề nằm ở chỗ, họ đang ở một giai đoạn khá khó xử. Sợi dây vô hình luôn kết nối họ sắp đến hạn, nếu không chuyển thành một loại thân phận khác, mối liên hệ trước đây của họ sẽ không còn lý do gì để duy trì nữa.

Lần cãi nhau này đã tuyên án kết thúc của họ, dù Khâu Hành sau đó lại chủ động đến tìm một lần nữa.

Dù họ vẫn thân mật, nhưng cả hai đều bị cảm xúc ngăn trở, họ vẫn kết thúc.

Nước mắt của Lâm Dĩ Nhiên rơi xuống ngay sau khi Khâu Hành đóng cửa lại.

Theo âm thanh đó, ba năm của Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành cũng bị cắt đứt.

Từ đây, họ không còn bất kỳ mối liên hệ nào nữa. Lâm Dĩ Nhiên không còn là "Lâm Tiểu Thuyền", Khâu Hành cũng không còn là "Khâu Hành của ai đó".

Lâm Dĩ Nhiên mặc áo của Khâu Hành, cô đơn ôm gối, khóc rất nhiều.

Xung quanh vẫn còn mùi hương của Khâu Hành, nhưng anh đã nói anh sẽ không trở lại nữa.

Không ai có thể giữ được Khâu Hành, ngôi nhà của cô cũng không thể khóa được tình yêu của cô.

Chương 49: [Anh là ai?]

Một mối quan hệ sáu năm đã kết thúc, từ đây Lâm Dĩ Nhiên không còn mang trên mình mối quan hệ danh nghĩa giao dịch nữa, cô hoàn toàn trở thành người tự do.

Nhưng khi mối quan hệ này thực sự bị cắt đứt, không mang lại cảm giác thoải mái của sự giải thoát. Ngược lại, cô cảm thấy trong lòng trống trải, thậm chí khi nghĩ về nó còn thấy đau.

Ban đầu, cảm giác đau đớn không rõ ràng bởi sự buồn bã và giận dữ. Nhưng khi thời gian trôi qua, các cảm xúc khác dần lắng xuống, nỗi đau đó dần bị phóng đại, và khi nhớ lại, nỗi đau trở nên càng sâu sắc hơn.

Đó là trụ cột vô hình của Lâm Dĩ Nhiên trong sáu năm qua, là sự hỗ trợ trong lòng mà cô không nói với ai. Bây giờ mất đi, cô cảm thấy như bị đứt gân, xương cốt, không thể quen.

Tháng Bảy, sau khi kỳ học kết thúc, Lâm Dĩ Nhiên một mình kéo vali, mang theo vài bộ quần áo và máy tính, đi đến một vùng núi phía Nam, quyết định trong kỳ nghỉ dài này sẽ làm một số việc có ý nghĩa hơn.

Có một đàn chị ở đó dạy học tình nguyện, năm nay là năm thứ ba chị ấy ở lại đó. Khi nghe Lâm Dĩ Nhiên muốn đến, chị ấy rất vui. Chị thường muốn gọi bạn bè đến, muốn các em ở đó thấy nhiều người bên ngoài hơn, thấy có nhiều thầy cô sẵn sàng đến dạy chúng.

Nghe tin Lâm Dĩ Nhiên muốn đến, chị ấy vui mừng chuẩn bị sẵn phòng. Ngày Lâm Dĩ Nhiên đến, chị ấy tự mình xuống núi đón.

Máy bay bay đến thành phố, rồi ngồi tàu hỏa xanh hai tiếng đến huyện, chị ấy đợi ở huyện, sau đó lại đi một chiếc xe khách, mất hơn một tiếng mới lên đến núi. Từ xe xuống, còn phải đi bộ gần một tiếng trên đường núi mới đến trường học nhỏ đó.

Trường học gồm hai dãy nhà gạch cũ, một bên là lớp học và khu văn phòng, bên kia là ký túc xá.

Giữa hai dãy nhà cấp bốn có một sân nhỏ, ở giữa có một cột cờ. Mọi thứ ở đây đều cũ kỹ, nhưng lá cờ quốc kỳ vẫn đỏ tươi.

Đàn chị trông mệt mỏi hơn nhiều so với khi ở trường, da đen đi, da cũng trở nên thô ráp, nhưng ánh mắt lại sáng rực, chị ấy giới thiệu với Lâm Dĩ Nhiên: “Ở đây có tổng cộng mười chín học sinh, có sáu học sinh trung học cơ sở, còn lại đều là tiểu học, cuối tuần họ đều về nhà. Ở đây cộng thêm chị thì có ba giáo viên, thầy Trương dạy tiếng Anh, các môn khác chị và hiệu trưởng chia nhau dạy. Mặc dù học sinh ít, nhưng các khối khác nhau, có môn có thể học chung, có môn phải tách ra, nên mỗi ngày đều có nhiều tiết, cũng không dễ dàng.

“Nhưng không có cách nào khác, không có giáo viên. Trường học thực ra đã nên đóng cửa từ lâu, nhưng nếu đóng cửa thì các em này không có chỗ học, phần lớn họ đều là trẻ em bị bỏ lại, ở nhà chỉ có ông bà, không có điều kiện ra ngoài học. Hiệu trưởng muốn họ học được nhiều hơn nên vẫn kiên trì, cũng không biết có thể kiên trì bao lâu.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn quanh ngôi trường cũ kỹ, không đáng gọi là trường học, trong lòng cô bị xúc động sâu sắc, không thể nói nên lời.

Đàn chị nói: “Những đứa trẻ này đi xa nhất cũng chỉ đến huyện

vừa nãy, chúng rất ngây thơ, suy nghĩ cũng đơn giản. Tất nhiên có vài em nghịch ngợm, nhưng nói lý lẽ thì cũng hiểu. Khi chị mới đến, thực ra chỉ định ở vài tháng, sau này làm giáo viên có kinh nghiệm dạy tình nguyện cũng tiện, em biết đấy. Sau này không đi được nữa, chị nghĩ, đợi có thêm giáo viên nữa chị sẽ đi, rồi từng năm trôi qua, đến bây giờ."

Chị cười với Lâm Dĩ Nhiên, nói đầy bất lực: "Cũng không biết khi nào mới có giáo viên nữa đến, chị nghĩ chị sắp tách rời với thế giới bên ngoài rồi."

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ đến bạn trai học phần mềm của chị, thấy chị không nhắc đến, liền thử hỏi: "Bạn trai chị đâu?"

"Anh ấy à, anh ấy ở ngoài kiếm tiền. Mỗi tháng chị chỉ có chút ít tiền đó, còn không đủ để chị bỏ vào trường. Luôn cần có người kiếm tiền, anh ấy nghỉ sẽ đến, chỉ là nghỉ ít thôi."

Chị đẩy cửa ký túc xá, cười nói: "Đây này! Đây là phòng tôi chuẩn bị cho em, là phòng tốt nhất đây, phòng thương mại giường lớn sang trọng!"

Lâm Dĩ Nhiên nhìn cái giường đơn một mét hai trong phòng, cũng cười theo.

Cô ở lại đây, ban ngày dạy học cho bọn trẻ, buổi tối viết lách trong căn phòng nhỏ của mình.

Khoảng cách giúp cô tránh xa mọi phiền muộn, cuộc sống nơi đây tuy đơn giản nhưng không hề buồn tẻ, mọi thứ trở nên thật giản dị, thời gian như chậm lại.

Khi con người hòa mình vào thiên nhiên thuần khiết, trong sự tĩnh lặng của đất trời, tâm hồn sẽ trở nên rộng mở. Trái tim cô trở nên vô cùng yên bình, như được núi non, sông suối và những linh hồn trong sáng thanh lọc.

Những đứa trẻ ở đây luôn mơ tưởng về thế giới bên ngoài, chúng nhắc đến bên ngoài với sự khao khát và e dè. Lâm Dĩ Nhiên dạy chúng môn ngữ văn và mỹ thuật, chúng rất yêu thích cô giáo Tiểu Thuyền, cô là người dịu dàng nhất mà chúng từng gặp. Cô giáo Tiểu Từ cũng tốt, nhưng thỉnh thoảng cô Hứa hay la hét, tỏ ra hung dữ, còn cô Tiểu Thuyền lúc nào cũng cười nói, giọng nói mềm mại và xinh đẹp.

Cô như một nàng tiên xinh đẹp lấp lánh trong mơ, mang đến sự yêu thương và lòng tốt từ thế giới bên ngoài như cô Tiểu Từ.

Ánh mắt chúng nhìn cô tràn đầy niềm vui và sự lưu luyến, giờ giải lao chúng thường vây quanh cô, hỏi cô đủ mọi câu hỏi, đồng thời bày tỏ sự yêu mến dành cho cô.

Tiền nhuận bút từ lần in thêm lại được chuyển đến, Lâm Dĩ Nhiên dùng số tiền đó đặt làm nhiều bộ đồng phục trên mạng, in logo của "Trường Tiểu học Tú Sơn." Cô còn mua nhiều sách tham khảo phù hợp với từng độ tuổi, cùng nhiều bút và dụng cụ học tập. Đặc biệt cô mua nội y và sản phẩm vệ sinh cho mấy bé gái đang tuổi dậy thì.

Cô phần nào hiểu được tại sao đàn chị lại lưu lại nơi đây từng năm.

"Cô giáo Tiểu Thuyền?" Một cái đầu nhỏ ló ra ngoài cửa sổ, cô bé buộc tóc kiểu lá sen, làn da ngăm ngăm, giọng nói nhỏ nhẹ, "Cô giáo Tiểu Thuyền… cô có ở đó không?"

"Cô đây." Lâm Dĩ Nhiên quay đầu lại đáp, cười hỏi, "Tìm cô à?"

"Cô giáo Tiểu Thuyền, cô ra đây." Cửa đã mở, chỉ có lớp cửa lưới bên trong khép lại, nhưng cô bé không vào, chỉ đứng ngoài vẫy tay với cô.

“Cô ra ngay đây.” Lâm Dĩ Nhiên bước tới, mở cửa, thấy trên tay cô bé đang cầm một chiếc lá lớn.

“Bà nội con hấp bánh sắn có đường, ngọt lắm… con muốn cô nếm thử.”

Cô bé hai tay nâng chiếc lá, cẩn thận và hy vọng nhìn Lâm Dĩ Nhiên, hỏi cô: “Cô đã ăn bao giờ chưa?”

Lâm Dĩ Nhiên “oà” lên, ngồi xuống trả lời cô bé: “Cô chưa ăn bao giờ, có vị gì vậy?”

Cô vừa rửa tay xong, liền cầm một miếng bánh cắn thử, mắt cười cong cong nói: “Ngon lắm, cảm ơn Tân Tân.”

Đôi mắt cô bé bừng sáng, cười thẹn thùng, có chút ngại ngùng.

Cô bé tên Lý Tiểu Tân, năm nay chín tuổi, là một cô bé rất nhạy cảm và tinh tế, tính cách cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện. Trong nhà chỉ có cô và bà nội, mẹ mất sớm, bố đi làm ăn xa không về. Bà nội là một bà lão rất gầy yếu, tóc bạc phơ, lưng còng rất nhiều.

Khi Lâm Dĩ Nhiên mới đến, cô bé thường né tránh, không muốn nhìn thẳng và không thích nói chuyện. Lâm Dĩ Nhiên từng nói chuyện riêng với cô bé vài lần, cô bé chỉ gật đầu hoặc lắc đầu, không trả lời. Lâm Dĩ Nhiên nghĩ cô bé không thích mình.

Sau đó, có một lần cô bé cứ đi theo Lâm Dĩ Nhiên, Lâm Dĩ Nhiên quay đầu hỏi có chuyện gì cô bé cũng không nói, một lúc sau khi cô không chú ý, cô bé đã bắt con sâu khổng lồ mềm mại đang bò trên người cô. Lâm Dĩ Nhiên quay lại thấy, không đề phòng nên hét lên một tiếng nhỏ.

Cô bé nhìn có vẻ hoảng sợ hơn cô, ném con sâu xuống đất rồi giẫm lên liên tục, lúng túng ngẩng đầu nói với Lâm Dĩ Nhiên:

“Cô đừng sợ, đừng sợ, cô giáo Tiểu Thuyền… cô đừng khóc.”

Lâm Dĩ Nhiên hoảng hốt, hít một hơi sâu nói: “Cảm ơn Tân Tân, con thật dũng cảm, cảm ơn con đã giúp cô, nếu không có Tân Tân cô đã khóc thật rồi.”

Cô bé cúi đầu, lúng túng không nói được lời nào.

Từ đó cô bé thường theo sát bên Lâm Dĩ Nhiên, giúp cô xua đuổi côn trùng và muỗi, giúp cô lấy nước và dọn dẹp đồ đạc.

Sự hiểu chuyện lặng lẽ của cô bé khiến Lâm Dĩ Nhiên rất xót xa, trong rất nhiều đứa trẻ, cô bé là người cô yêu quý nhất.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên chiếc ghế nhỏ ở cửa, cùng cô bé chia sẻ mấy miếng bánh sắn dẻo ngọt.

Sau khi Lý Tiểu Tân trở về, Lâm Dĩ Nhiên ngồi lại đó, tay chống cằm nhìn hoàng hôn.

Ánh chiều tà ở đây rất đẹp, Lâm Dĩ Nhiên thường ngồi yên lặng ngắm mặt trời lặn vào buổi tối. Đôi khi cô cũng ra ngoài ngắm sao vào buổi tối, nhưng buổi tối có rất nhiều muỗi, phải xịt nhiều thuốc chống muỗi.

Muỗi ở đây rất dữ, vết cắn sưng đỏ và ngứa, từ khi đến đây, cơ thể Lâm Dĩ Nhiên đã lưu lại nhiều vết muỗi cắn chưa tan.

*

Nhưng bầu trời đầy sao ở vùng núi quá đẹp, trong lúc nghỉ ngơi giữa việc viết lách hoặc trước khi đi ngủ, Lâm Dĩ Nhiên thường không thể cưỡng lại việc ra ngoài ngắm nhìn.

Bóng đêm vô tận không khiến người ta sợ hãi, ngược lại làm cho các vì sao và mặt trăng càng thêm sáng.

Thỉnh thoảng, khi Lâm Dĩ Nhiên ngắm sao, cô sẽ nhớ đến những đêm cùng Khâu Hành nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Khâu Hành ngủ ở phía sau, cô tựa đầu vào cửa sổ xe, ngẩng đầu nhìn lên những ngôi sao trên trời. Trong xe có đốt hương muỗi, cô không dám phát ra tiếng động vì Khâu Hành ngủ không yên, chỉ một tiếng động nhỏ cũng có thể làm anh tỉnh giấc.

Nhưng Khâu Hành quá mệt, Lâm Dĩ Nhiên luôn muốn anh ngủ thêm một chút.

Khi đó họ chưa quen thân, hoặc nói là chưa thân thiết lắm.

Một đêm nọ Khâu Hành ngủ say, Lâm Dĩ Nhiên ngồi nhìn sao, có kẻ trộm dầu đến, không ngờ giờ đó lại có người ngồi đó, bất ngờ chạm mặt với cô. Lâm Dĩ Nhiên vẫn nhớ kẻ đó mặc áo sọc xanh trắng, mặt mũi không giống người tốt.

Lâm Dĩ Nhiên hoảng hốt hét lên: “Khâu Hành.”

Kẻ dưới đó mắng cô một câu rất khó nghe.

Khâu Hành lập tức ngồi dậy, nhanh chóng leo lên ghế lái, nói “Không sao đâu,” rồi nhảy xuống xe.

Khi đó Lâm Dĩ Nhiên không dám xuống, chỉ ngồi trong xe nhìn xuống. Nhưng vì Khâu Hành nói “Không sao đâu” nên cô thực sự không thấy lo lắng nữa.

Cô luôn tin tưởng Khâu Hành một cách vô điều kiện, dù khi đó vai Khâu Hành còn mỏng manh, nhưng Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy anh có thể gánh vác mọi thứ. Anh như một ngôi nhà lớn, sẽ không bao giờ sụp đổ.

Núi non mang lại sự an lành, khiến mọi thứ bên ngoài trở nên

mờ ảo và xa xăm.

Nhưng cô vẫn thường xuyên nghĩ đến Khâu Hành.

Không chỉ khi ngắm sao, trong nhiều lúc khác, cô cũng đột nhiên nhớ đến Khâu Hành. Đối với cô, Khâu Hành vẫn như ngôi nhà lớn, luôn ở đó.

Lâm Dĩ Nhiên không ngăn cản bản thân nhớ về Khâu Hành, cô luôn để mặc mọi cảm xúc của mình. Che giấu không thể giấu đi tất cả, những dấu vết để lại càng làm người ta lộ liễu.

Lâm Tiểu Thuyền trưởng thành, đối mặt với trái tim mình, luôn rất thẳng thắn.

*

Cô và Khâu Hành không liên lạc với nhau, nhưng không đến mức không gặp lại nhau.

Mặc dù cuối cùng chia tay trong giận dỗi, nhưng sáu năm bên nhau không thể biến mất theo sự tan vỡ của mối quan hệ.

Dù một ngày nào đó mọi thứ liên quan đến tình yêu đều bị thời gian cuốn đi, những cuộc cãi vã, tiếc nuối cũng chỉ còn là một vết sẹo cũ, đến lúc đó họ vẫn sẽ chiếm một vị trí không thể thay thế trong lòng nhau.

Đó sẽ là một phần cũ kỹ nhưng mềm mại, là dấu ấn của sáu năm, dù không còn liên quan đến tình yêu cũng sẽ được giữ gìn cẩn thận.

Tuy nhiên, để giữ gìn cẩn thận thì tình yêu phải bị thời gian mang đi.

Hiện tại thời gian chưa mang đi được gì, vì vậy mỗi khi nghĩ đến

Khâu Hành, đặc biệt là dưới bầu trời sao yên tĩnh vô biên, Lâm Dĩ Nhiên bị cuốn vào những cảm xúc hỗn loạn, không hề bình tĩnh.

Vì vậy khi nhận được tin nhắn từ Khâu Hành, sau sự ngạc nhiên, suy nghĩ kỹ, hai tiếng sau cô nhắn lại:

[Anh là ai?]

Chương 50: “Không cần xin lỗi, không bị người ta bán là tốt rồi.” Khâu Hành lạnh lùng nói

Tin nhắn này khiến Khâu Hành đứng sững tại chỗ, cười mà không cười, nhìn hồi lâu.

Khâu Hành chỉ có thể lặp lại câu hỏi ban đầu: [Em định ở lại bao lâu?]

Lâm Dĩ Nhiên không trả lời nữa.

Dù thời gian này Lâm Dĩ Nhiên không liên lạc với Khâu Hành, nhưng cô vẫn thường xuyên nói chuyện với dì Phương. Tình cảm giữa hai người không bị ảnh hưởng bởi Khâu Hành, dù cô và Khâu Hành có ra sao, cô cũng sẽ không cắt đứt liên lạc với dì Phương. Dù sao trong hai năm Khâu Hành không nhận dì Phương, dì vẫn đón nhận Lâm Dĩ Nhiên, coi cô như con gái.

Dì Phương luôn biết chuyện cô đến vùng núi dạy học, dì đã nói với Khâu Hành rằng Tiểu Thuyền lên núi, Khâu Hành nghĩ cô như mọi lần cùng giáo viên đi hoạt động trên núi, giống như những lần trước đi đến các vùng mục trường.

Khâu Hành mặc định rằng Lâm Dĩ Nhiên đã trở về trường, đến hôm nay mới biết cô vẫn còn ở trên núi.

“Chưa về sao?” Khâu Hành ngẩn người, hỏi, “Sao vậy?”

“Con bé làm giáo viên, dạy học cho các em nhỏ trên núi.” Dì

Phương lo lắng nói, “Không biết điều kiện ở đó ra sao, không biết Tiểu Thuyền có quen được không? Có lẽ sẽ rất khó khăn.”

Khâu Hành theo phản xạ cau mày, hỏi: “Cô ấy đi khi nào?”

“Đã một thời gian rồi.” Dì Phương mới nhận ra, ngạc nhiên nhìn anh, “Sao con không biết?”

Khâu Hành không trả lời, dì Phương lại hỏi: “Con không liên lạc với Tiểu Thuyền sao?”

“Dạ không.” Khâu Hành nói.

“Tại sao?” Dì Phương dò hỏi nhìn anh.

Khâu Hành không biết là không muốn trả lời hay không thể trả lời, tóm lại không nói gì.

Tin nhắn của anh, Lâm Dĩ Nhiên vẫn chưa trả lời, lòng cô chỉ xao động trong chốc lát rồi trở lại bình thường, không nghĩ đến nữa.

Trong lòng cô thực sự vẫn còn cảm xúc bị kẹt lại, không muốn nói chuyện với anh như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lần chia tay này khác với lần trước, lần trước họ đều rất bình tĩnh, như là hiểu ý nhau. Lần này cả hai đều mang theo giận dỗi, chia tay không hề êm đẹp.

Vì vậy, dù Lâm Dĩ Nhiên thường nhớ đến Khâu Hành, nhưng không có nghĩa là khi nhận được tin nhắn của anh, những cảm xúc này sẽ tan biến, cô tạm thời không muốn trả lời.

*

Trên núi sóng điện thoại không tốt, Lâm Dĩ Nhiên cũng không

thường xuyên xem điện thoại.

Cô dành phần lớn thời gian ban ngày để dạy học, hoặc chuẩn bị bài giảng. Mọi thứ ở trên núi đều rất giản dị, không có nhiều lựa chọn, trẻ em ở đây khao khát học tập, đối với chúng việc học thậm chí còn là một hình thức giải trí. Học tập là cách duy nhất để chúng tiếp cận với thế giới bên ngoài, mọi kiến thức đều từ bên ngoài đến, và kiến thức không giới hạn, dù học bao nhiêu cũng không có điểm dừng, học mãi không hết.

Ở đây, mỗi giáo viên đều được cần thiết một cách chân thật, mỗi đôi mắt nhìn họ đều ánh lên sự hy vọng.

Vì vậy ban ngày Lâm Dĩ Nhiên thực sự không nghĩ đến điều gì khác, trên vai cô là những mong mỏi nặng nề, cô là cô giáo Tiểu Thuyền được bọn trẻ yêu thích nhất.

Mang đồ lên núi rất khó khăn, dân làng đều dùng cách truyền thống, gùi hoặc đòn gánh. Hàng chuyển phát chỉ đến được thị trấn dưới núi, sau đó dân làng tự mang lên khi xuống núi. Từ khi đến đây, Lâm Dĩ Nhiên chưa xuống núi lần nào, những bộ đồng phục và các vật dụng cô đặt trên mạng đều do dân làng mang lên giúp.

Cuộc sống ở đây chắc chắn có nhiều điều không quen, như tín hiệu không ổn định, không phải ngày nào cũng được tắm, nhà vệ sinh là kiểu cũ. So với cuộc sống trước đây, ở đây mọi thứ đều khó khăn, nhưng không có gì là không thể vượt qua.

Lâm Dĩ Nhiên có thể dễ dàng chấp nhận nơi này, vì ngoài những điều kiện khắc nghiệt, ở đây còn có sự sống và hy vọng dồi dào.

Thời gian ở đây trôi chậm và dài, nhưng mỗi phút trôi qua đều thấm đượm sự kỳ vọng, do đó trở nên đáng giá hơn.

Thỉnh thoảng, Lâm Dĩ Nhiên cầm điện thoại lên và thấy Khâu

Hành đã gọi cho cô. Đã qua một thời gian khá dài, Lâm Dĩ Nhiên cũng không gọi lại cho anh.

Không phải cô cố ý không nghe máy, nếu lúc Khâu Hành gọi mà cô nghe thấy, cô cũng sẽ nghe, dù có thể thái độ không quá nồng nhiệt, nhưng cũng không đến mức không nghe máy mãi.

Dù sao thì Khâu Hành cũng không kiên trì lắm, anh chỉ gọi vài lần, Lâm Dĩ Nhiên không nghe thì anh cũng không gọi lại nữa.

Sau một thời gian, các vật dụng hàng ngày mà Lâm Dĩ Nhiên mang theo gần hết, kem chống nắng đã hết, dầu gội cũng chỉ còn đủ dùng hai lần nữa.

Cô tạm thời chưa có ý định rời đi, năm ba không có lớp, Lâm Dĩ Nhiên có hai bài luận phải viết, thời gian còn lại giáo viên cho cô sáng tác tự do. Lâm Dĩ Nhiên thích cuộc sống đơn giản ở đây, núi rừng mang lại cho cô nguồn cảm hứng dồi dào, giúp cô bình tâm lại, chạm đến những tầng sâu và rộng hơn mà trước đây cô không thể chạm tới.

Biết cô tạm thời chưa định đi, đàn chị rất vui, nói sẽ đưa cô xuống núi một chuyến, mua chút đồ.

Có học sinh từ nhà mang đến cho cô một cái gùi mới, Lâm Dĩ Nhiên đeo lên, đàn chị còn chụp cho cô một tấm ảnh.

Lâm Dĩ Nhiên không mang theo váy nào khi đến đây, mỗi ngày đều mặc áo phông ngắn tay và quần dài, đeo gùi quay lại cười tươi, dù không hoàn toàn hòa hợp với không khí trên núi, nhưng lại có một cảm giác tươi mới tự nhiên, khiến người ta cảm thấy rất thân thiện và kiên cường.

Tuy nhiên, nói là xuống núi nhưng do thời tiết mà chưa thể xuống được. Trên núi thường có mưa, những ngày mưa liên tục làm đường núi trở nên trơn trượt, trong thời tiết như vậy nếu

không có việc gấp sẽ không xuống núi. Có vài học sinh không ở cùng thôn, thường cuối tuần sẽ về nhà, nhưng tuần này trường không để các em về, sợ không an toàn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Khi thời tiết xấu, tín hiệu cũng kém, mấy ngày nay tín hiệu của Lâm Dĩ Nhiên chập chờn, chưa nói đến mạng. Cô gần như hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài, thỉnh thoảng có tín hiệu thì gửi vài tin nhắn, rồi lại tiếp tục mất liên lạc.

Núi rừng và mưa gió khiến họ bị cô lập trong ngôi trường nhỏ này, dù cũ kỹ nhưng đủ để che mưa chắn gió.

Chiều hôm đó, mất điện đột ngột, họ quyết định không học nữa, vài giáo viên dẫn hơn chục học sinh vào lớp học thắp nến tổ chức liên hoan, hát hò, kể chuyện, chơi trò chơi. Hiệu trưởng bị một đứa trẻ nghịch ngợm nào đó dán một tờ giấy lên sau đầu, ông vừa đứng dậy cả lớp liền cười rộ lên, tiếng cười trẻ thơ vang lên trong ánh nến mờ mờ, những gương mặt nhỏ nhắn đều tươi cười, đôi mắt lấp lánh ánh lửa.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên chiếc ghế gỗ nhỏ, chống cằm cười lặng lẽ nhìn họ.

*

Đó là một buổi chiều mà nhiều năm sau Lâm Dĩ Nhiên vẫn nhớ mãi.

Không chỉ vì bên ngoài mưa gió, gió thổi cửa sổ kêu lạch cạch, căn phòng học đơn sơ trên núi này ấm áp và vui vẻ; mà còn vì, vào buổi chiều mưa gió không thể xuống núi này, gió đã làm hỏng đường dây điện, và trong buổi chiều mưa gió này…

Khâu Hành đã đến.

Bên ngoài có tiếng nói chuyện, mà mọi người trong trường đều đang ở trong lớp học này, người nói chuyện chỉ có thể là người ngoài.

Hiệu trưởng đứng dậy mở cửa ra xem, Lâm Dĩ Nhiên vì ngồi ngay cạnh cửa nên lúc hiệu trưởng mở cửa, cô theo bản năng quay đầu nhìn.

Và cái nhìn này khiến cô đứng sững tại chỗ, ngạc nhiên mở to mắt.

Trưởng thôn ra ngoài rồi đóng cửa lại, Lâm Dĩ Nhiên vẫn chưa quay trở lại ngay.

Dù người đó khoác áo mưa lớn, mũ cũng trùm lên đầu, chỉ lộ nửa khuôn mặt, nhưng Lâm Dĩ Nhiên gần như ngay lập tức biết đó là Khâu Hành.

Đi cùng là con trai của trưởng thôn, dẫn người đến, hét lên điều gì đó với hiệu trưởng, rồi lại đi trong cơn mưa.

Hầu như không có người ngoài đến trường, đặc biệt là trong thời tiết xấu như thế này. Hiệu trưởng che ô đi qua, định hỏi anh đến đây làm gì, Khâu Hành thẳng thắn hỏi: “Lâm Dĩ Nhiên có ở đây không?”

Nét mặt anh không dễ chịu, giọng điệu cũng bình thường, nhưng hiệu trưởng nghe anh tìm Lâm Dĩ Nhiên, liền vui vẻ trả lời: “Có, có ở đây.”

Khâu Hành hỏi: “Cô ấy ở đâu?”

Hiệu trưởng chỉ về phía lớp học, nói với Khâu Hành: “Ở đằng kia.”

Khâu Hành nhấc chân định đi qua, lúc này cửa mở từ bên trong,

Lâm Dĩ Nhiên đối diện với anh.

Khâu Hành liền dừng lại, chỉ đứng đó nhìn cô. Ánh mắt anh có chút dữ dằn, im lặng đứng đó, Lâm Dĩ Nhiên bị anh nhìn chằm chằm, ánh mắt có chút mơ hồ.

Cô đóng cửa lại, mở một chiếc ô lớn, chạy về phía Khâu Hành.

“Khâu Hành?” Cô gọi anh một cách ngạc nhiên, rồi hỏi, “Sao anh lại đến đây?”

Khâu Hành mím chặt môi, hàm căng ra một đường sắc bén, chỉ cúi đầu nhìn cô, không trả lời.

Những giọt mưa lớn rơi lộp bộp trên mặt ô và áo mưa, nhẹ nhàng gõ vào màng tai người. Hiệu trưởng bảo họ vào nhà, đừng đứng dưới mưa nữa.

Lâm Dĩ Nhiên dẫn Khâu Hành về phòng mình, hiệu trưởng không theo, để họ thoải mái nói chuyện.

Cánh cửa vừa đóng lại, Lâm Dĩ Nhiên dường như mới tỉnh táo lại.

Từ lần gặp cuối cùng ở trường, cô chưa từng gặp lại Khâu Hành. Lúc này Khâu Hành đột nhiên đến đây, Lâm Dĩ Nhiên ngoài cảm giác mơ hồ không hiểu, còn cảm thấy khó tránh khỏi xao động.

Đây là lần đầu tiên họ gặp nhau sau khi chia tay, Lâm Dĩ Nhiên một lúc không biết phải đối diện với anh như thế nào.

“Anh đến đây làm gì?” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi lần nữa.

Lâm Dĩ Nhiên dựng ô vào góc cửa, Khâu Hành toàn thân ướt sũng, giày cũng đã ướt hết.

“Điện thoại của em đâu?” Khâu Hành hỏi ngược lại.

Lông mày anh nhíu lại, giọng trầm trầm, nghe như sắp nổi giận. Lâm Dĩ Nhiên nhìn vào mặt anh, theo phản xạ sờ vào túi, không thấy điện thoại, rồi đi vòng qua Khâu Hành tìm dưới gối, lấy ra từ dưới gối.

“Không có tín hiệu, em không cầm theo.” Lâm Dĩ Nhiên dù chưa hiểu rõ nguyên nhân Khâu Hành tức giận, nhưng không muốn làm anh nổi nóng, trả lời thật thà.

“Luôn không có tín hiệu sao?” Khâu Hành lại hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên nhớ lại những cuộc gọi không được trả lời của Khâu Hành trước đó, môi mím lại không đáp.

“Điện thoại em không gọi được mấy ngày rồi em không biết à?” Khâu Hành vẫn nhíu mày, giọng điệu không tốt nói, “Ban đầu không nghe, sau đó không gọi được, em muốn người ta bán em vào núi à?”

“Em…” Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, vừa muốn nói không cố ý không nghe, vừa muốn nói ở đây rất an toàn, nhưng lời đến miệng lại nuốt lại, cuối cùng chỉ nói, “Xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi, không bị người ta bán là tốt rồi.” Khâu Hành lạnh lùng nói, “Ở yên đó đi.”

Bất kể lý do gì, khiến Khâu Hành phải đặc biệt đến nơi xa xôi này tìm cô, lại còn leo núi trong thời tiết như thế này, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy rất áy náy.

Cô chân thành xin lỗi Khâu Hành: “Xin lỗi, Khâu Hành… em không cố ý làm mọi người lo lắng, ở đây rất an toàn, cũng không có ai tìm em, em không ngờ tới, xin lỗi.”

So với người khác, quả thật ít người tìm cô hơn. Giáo viên bình thường không tìm cô, biên tập công việc cũng không liên lạc hàng ngày, ít bạn bè biết cô ở đây tín hiệu kém, cũng không thường tìm cô. Không giống như người khác đi xa phải báo cáo hàng ngày với bố mẹ, Lâm Dĩ Nhiên không có bố mẹ. Có lần cô thực sự nghĩ rằng, nếu cô gặp chuyện gì ngoài ý muốn ở bên ngoài, thời gian bị phát hiện có lẽ cũng sẽ muộn hơn người khác.

“Không có ai tìm em.” Khâu Hành hỏi cô, “Em ngoài kia không có ai, đúng không?”

Lâm Dĩ Nhiên lập tức trả lời: “Có dì Phương, em sợ dì lo lắng, đã báo trước với dì có thể không có tín hiệu.”

Cô áy náy hỏi: “Dì Phương có lo lắng cho em không?”

Thực ra Lâm Dĩ Nhiên cũng không có lỗi, cô đã báo trước. Nhưng khi Khâu Hành đứng trước mặt cô, Lâm Dĩ Nhiên vẫn cảm thấy mình đã sai.

Khâu Hành không nói gì nữa, Lâm Dĩ Nhiên nói: “Anh cởi áo mưa ra đi.”

Khâu Hành cởi áo mưa, vo lại rồi ném ở cửa, Lâm Dĩ Nhiên thấy trên lưng anh đeo một ba lô leo núi.

“Anh tìm đến đây thế nào?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi nhỏ, rồi tự nghĩ ra, hỏi tiếp, “Chị Khả Khả nói với anh phải không? Chị ấy từng đến đây.”

Khâu Hành tháo ba lô, đặt xuống sàn bên cạnh bàn. Đặt xuống còn nghe tiếng trầm trầm, nhìn có vẻ nặng.

Khâu Hành nhìn quanh căn phòng này, căn nhà gỗ có một mùi mốc cũ, bên trong đơn giản, cạnh tường là một chiếc giường

đơn, trên đó treo màn chống muỗi.

Lâm Dĩ Nhiên kéo ghế lại gần, bảo Khâu Hành ngồi. Khâu Hành cũng không khách sáo, thời tiết này leo núi lên đây không hề nhẹ nhàng. Anh im lặng ngồi xuống, dựa vào lưng ghế.

Căn phòng nhỏ không lớn, Khâu Hành ngồi đó, sự hiện diện của anh trở nên rõ rệt.

Hơi thở của Khâu Hành dần lan tỏa, là sự ấm áp và vững vàng mà Lâm Dĩ Nhiên quen thuộc. Cô đột nhiên cảm thấy chút lúng túng, vì hiện tại họ không còn bất kỳ mối quan hệ nào.

Họ từng rất thân thiết, nhưng lúc này Lâm Dĩ Nhiên lại không chắc phải dùng thái độ gì để nói chuyện với anh.

Khi Khâu Hành lại lên tiếng, giọng anh không còn lạnh lùng nữa, chỉ nhàn nhạt.

“Em không muốn nói chuyện với tôi nên tôi không tìm em.” Khâu Hành liếc cô một cái, nói, “Em thỉnh thoảng nói với mẹ tôi một tiếng, bà ấy còn thân thiết với em hơn cả tôi, điều này em biết mà.”

Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu, gật gật.

Khâu Hành cầm hướng về ba lô nói: “Chờ mưa tạnh tôi sẽ đi, đồ tôi mang cho em, Chu Khả Khả nói có thể em cần. Tôi còn có thể ở đây vài ngày, em thiếu gì cứ nói, trước khi về tôi sẽ mang lên cho em lần nữa.”

Mũi Lâm Dĩ Nhiên cay xè, nhưng không muốn thể hiện ra. Cô quay lưng lại, hít một hơi sâu, rồi kéo khóa ba lô ra.

Trong ba lô, đầu tiên thấy rất nhiều chai nước tinh khiết, còn có một số thứ khác nằm rải rác.

Kem chống nắng, đồ chăm sóc da, khăn mặt, thuốc chống viêm, và những thứ khác bị đè dưới, chưa nhìn thấy.

“Vùng sâu vùng xa, tự chăm sóc bản thân cho tốt.” Khâu Hành nói mà không có cảm xúc gì.

Chương 51: “Tiến sĩ không đưa cho em thuốc chống muỗi à?”

Lâm Dĩ Nhiên không muốn khóc trước mặt Khâu Hành, nên cô luôn quay lưng lại, không nhìn anh. Mắt cô đỏ hoe, vừa muốn nói lời cảm ơn Khâu Hành, lại đột nhiên trong khoảnh khắc này cảm thấy rất nực cười.

Cô chưa bao giờ nghi ngờ lòng tốt của Khâu Hành dành cho mình, sự tốt đẹp của anh không cần phải nghi ngờ, giống như bây giờ, anh luôn âm thầm làm những việc khiến người ta muốn khóc.

Nhưng anh lại không muốn ở bên cô, dù cô đã cố gắng như thế nào, cũng không thể thay đổi quyết định của anh.

Hai người trở nên xa cách như hiện tại, chuyện này trong khoảnh khắc khiến người ta cảm thấy mơ hồ, thậm chí có chút hài hước.

“Cảm ơn anh.” Lâm Dĩ Nhiên lau nước mắt, đứng dậy nói.

Khâu Hành không đáp lại lời cảm ơn của cô, cũng không nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên đưa cho Khâu Hành một chai nước, vặn nắp cho anh uống. Khâu Hành nhận lấy, ngửa đầu uống một ngụm. Lâm Dĩ Nhiên đứng trước mặt anh, cúi đầu nhìn Khâu Hành.

Khuôn mặt góc cạnh của Khâu Hành khi treo lên biểu cảm lạnh

lùng thì rất dễ gây hiểu lầm. Trước đây, Lâm Dĩ Nhiên từng sợ anh vì anh luôn như thế này, cảm thấy anh thiếu kiên nhẫn, tính tình cũng không tốt. Sau này, Lâm Dĩ Nhiên không còn sợ Khâu Hành nữa, bất kể anh có thế nào.

Bây giờ Lâm Dĩ Nhiên nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, sống mũi cao và cằm cứng cỏi, chỉ cảm thấy rất quen thuộc.

Trong một căn phòng nhỏ, hai người đều im lặng, không nói lời nào, ngồi đó trong im lặng. Khâu Hành ngồi trên ghế, Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên mép giường.

Không có tín hiệu, điện thoại cũng không cần xem, đến cả thứ để cầm tay nghịch cũng không có, chỉ có thể ngồi.

Lâm Dĩ Nhiên chống tay lên mép giường, nói: “Hôm nay anh đừng đi.”

Chưa kịp để Khâu Hành nhìn cô, cô lại bổ sung: “Không an toàn.”

Khâu Hành nói: “Xem khi nào mưa tạnh đã.”

“Tạnh rồi cũng trơn, mấy ngày nay trong làng không ai xuống núi cả.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành cũng không nói còn đi hay không, anh hỏi Lâm Dĩ Nhiên: “Em định ở lại bao lâu?”

Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Đến cuối năm, chờ họ nghỉ lễ em mới đi.”

Khâu Hành gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Bên ngoài mưa không có dấu hiệu ngừng, Khâu Hành muốn đi cũng không thể, anh đành phải ở lại đây.

Nhân lúc mưa nhỏ lại một chút, những học sinh cùng làng đều về nhà, chỉ còn lại vài người phải ở lại trường qua đêm. Buổi tối hiệu trưởng nấu một món rau xào và một món thịt, mọi người đều ăn ở trường.

Lâm Dĩ Nhiên đến chỗ hiệu trưởng mượn dép, hiệu trưởng đưa cho cô một đôi mới, Khâu Hành đi dép ra ngoài chào mọi người, đàn chị Tiểu Từ nhìn Lâm Dĩ Nhiên với ánh mắt mờ ám, hỏi cô đó là ai.

Lâm Dĩ Nhiên cũng không biết nên nói thế nào, cô nhìn Khâu Hành, Khâu Hành nói: "Bạn."

"Anh ấy là Khâu Hành, là bạn… em." Lâm Dĩ Nhiên cười nói.

"Ồ? Bạn à…" Tiểu Từ nhìn Khâu Hành với vẻ mặt "tôi hiểu mà", nói: "Hoan nghênh anh đến!"

Từ "bạn" này Lâm Dĩ Nhiên chưa bao giờ áp đặt lên mối quan hệ giữa cô và Khâu Hành, lúc này rất không quen, thậm chí có chút châm chọc.

Những đứa trẻ ở lại nhìn Khâu Hành với ánh mắt tò mò và dò xét rõ ràng trong bữa tối.

Hiệu trưởng là một người rất chất phác, vì không tiếp đãi Khâu Hành chu đáo mà cảm thấy có chút áy náy. Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên đều an ủi ông, Khâu Hành nói là do mình tự đến, đã gây thêm phiền phức cho ông.

"Anh đến đây làm gì?" Một cô bé khoảng mười một tuổi rất dũng cảm hỏi Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên thay anh trả lời: "Anh ấy không liên lạc được với cô, có chút lo lắng nên đến xem sao."

“Anh là bạn trai của cô giáo Tiểu Thuyền à?” Cô bé nhìn Khâu Hành, lại hỏi.

Mấy đứa trẻ đều cười rộ lên, nhìn chằm chằm Khâu Hành và cô giáo Tiểu Thuyền của chúng.

Khâu Hành cúi mắt nói: “Không phải.”

Lâm Dĩ Nhiên cười nhẹ, cũng nói: “Không phải đâu.”

Buổi tối không có điện, ánh sáng phải dựa vào nến và đèn pin. Lâm Dĩ Nhiên thắp hai ngọn nến trong phòng, ánh sáng mờ ảo. Khâu Hành lấy một chậu nước, ngồi trên ghế thấp chà giày.

Lâm Dĩ Nhiên trải chăn, buộc màn muỗi kỹ càng.

“Anh có muốn giặt quần áo không?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

Khâu Hành nói: “Ngày mai không khô được đâu.”

Giày không khô thì có thể đi dép, quần áo không khô thì không thể c ởi trần được. Lâm Dĩ Nhiên không nói gì, lát sau bước tới, đưa cho Khâu Hành một bộ quần áo.

Khâu Hành nhìn chiếc áo, sau đó ngẩng đầu nhìn Lâm Dĩ Nhiên.

“Em mặc quen rồi.” Lâm Dĩ Nhiên mím môi nói, “Hơn nữa cũng tiện.”

Khâu Hành “ừ” một tiếng, dùng mu bàn tay nhận lấy chiếc áo thun của mình, đặt lên đùi, quay lại tiếp tục chà giày.

“Điện thoại anh còn pin không?” Lâm Dĩ Nhiên lại hỏi anh.

“Còn một nửa.” Khâu Hành nói.

“Vậy nếu anh đi vệ sinh buổi tối thì dùng đèn pin trên điện thoại, nến anh nhớ tắt trước khi ngủ, đừng để cháy.” Lâm Dĩ Nhiên xác nhận lại lần nữa, “Không quên chứ?”

Khâu Hành đáp: “Không.”

Khâu Hành gan dạ, luôn tỏ ra không sợ trời không sợ đất. Anh lăn lộn trong xã hội bao năm, ông Lâm lần trước nói chưa từng thấy Khâu Hành sợ điều gì.

Chỉ có Lâm Dĩ Nhiên biết, Khâu Hành không phải cái gì cũng không sợ.

Khâu Hành sợ lửa, không phải sợ đến mức nào, chỉ là nếu xung quanh có nguồn lửa, anh luôn sẽ nhìn. Giống như lần nướng cừu ở nhà ông Lâm, Khâu Hành không bao giờ đứng gần, chỉ khi nào không còn ngọn lửa anh mới tới.

Khâu Hành chưa bao giờ nói, chỉ là trong sáu năm qua họ đủ gần gũi để Lâm Dĩ Nhiên tự nhận ra.

Nếu để nến cháy, Khâu Hành chắc chắn sẽ không ngủ yên. So với bóng tối hoàn toàn trên núi, ánh nến cháy sẽ khiến Khâu Hành không cảm thấy an toàn.

Lâm Dĩ Nhiên chuẩn bị rời đi, trước khi đi Khâu Hành hỏi cô: “Em ngủ ở đâu?”

“Em ngủ với chị Tiểu Từ.” Lâm Dĩ Nhiên nói, “Em đã nói với chị ấy rồi.”

Khâu Hành lại “ừ” một tiếng.

Trước khi mở cửa, Lâm Dĩ Nhiên quay lại nhìn, Khâu Hành ngồi một mình trong căn phòng mờ tối, ánh nến yếu ớt hầu như không chiếu đến anh, cảnh tượng này trông có chút cô đơn.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh vài giây, rồi vẫn mở cửa bước ra.

*

Giường đơn rộng khoảng 1,2 mét, dù cả hai đều là nữ cũng hơi chật chội.

Đàn chỉ rất vui khi Lâm Dĩ Nhiên ngủ cùng, hai người nói chuyện một hồi lâu. Đàn chị là người rất hoạt bát, chuyện trò tứ tung, kể về ba mẹ, bạn trai, và nhiều học sinh ở đây.

Chị hỏi Lâm Dĩ Nhiên, Khâu Hành có phải đang theo đuổi cô không, trông anh vừa đẹp trai vừa đáng tin cậy.

Lâm Dĩ Nhiên nói chuyện có chút không tập trung, lúc này cười lắc đầu: “Không phải như vậy đâu.”

“Hai người rõ ràng không đơn giản như vậy, quan hệ bình thường đâu có ánh mắt như hai người.” Đàn chị nói với giọng điệu từng trải, “Nếu không có gì thì mới lạ.”

Lâm Dĩ Nhiên tự cười thầm trong lòng, trước đây thực sự có, bây giờ thì không.

Đêm đó, Lâm Dĩ Nhiên ngủ không yên giấc.

Cô không quen ngủ chung với người khác, từ khi mẹ qua đời, cô chỉ ngủ cùng Khâu Hành. Ban đêm cô sợ đè lên đàn chị, nên luôn nằm nghiêng.

Sáng sớm, trời vừa sáng Lâm Dĩ Nhiên đã dậy. Cô đi ra phía sau nhà rửa mặt, khi quay lại đến trước cửa phòng mình, cô dừng lại theo phản xạ.

Cô do dự một chút, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Gần như ngay khi cô bước vào, Khâu Hành mở mắt. Tấm màn muỗi mà tối qua cô buộc chặt vẫn chưa rơi xuống, nên Lâm Dĩ Nhiên trực tiếp nhìn thẳng vào Khâu Hành.

Cô không nghĩ Khâu Hành đã thức, khẽ giật mình.

Khâu Hành dường như chưa tỉnh hoàn toàn, ánh mắt không mấy rõ ràng, có vẻ mơ màng khi mới tỉnh. Anh ngơ ngác nhìn Lâm Dĩ Nhiên, không biết là tỉnh hay mơ.

Lâm Dĩ Nhiên đặt ly đánh răng nhẹ nhàng lên bậu cửa sổ, vào đây rồi phải có lý do, cô định lấy đồ dưỡng da trên bàn.

Bàn sát cạnh giường, trông cô như đang tiến về phía Khâu Hành.

Khâu Hành vừa mở mắt, biểu cảm rất bình thản, khi Lâm Dĩ Nhiên bước đến, anh vô thức rút cánh tay đặt trên mép giường lại.

Như thể tạo khoảng trống cho cô.

Trước đây, mỗi khi Lâm Dĩ Nhiên dậy làm gì đó rồi quay lại, Khâu Hành sẽ làm vậy, khi cô nằm lại anh sẽ ôm lấy cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn thấy, cô lờ đi động tác của Khâu Hành, đứng ở bàn thoa kem lên mặt.

Khâu Hành cũng tỉnh táo lại, anh trở mình nằm ngửa, nâng cánh tay vừa thu về lúc nãy lên che trán.

Khi Khâu Hành hoàn toàn tỉnh giấc, cảm giác dây dưa giữa họ không còn nữa.

Khâu Hành lại có vẻ xa cách, Lâm Dĩ Nhiên cũng không nói

nhiều với anh. Hai người vừa quen thuộc vừa xa lạ, dường như có một bức tường ngăn cách.

Dù họ vốn dĩ không phải là người yêu, nhưng sự kết thúc giữa họ cũng chẳng khác gì một cuộc chia tay.

Không phải là cuộc chia tay trong hòa bình, cả hai tất nhiên không thể nhanh chóng không có gì vướng bận, cảm xúc trong lòng Lâm Dĩ Nhiên vẫn chưa tan biến, cô không còn rộng lượng như trước.

Mỗi khi nghĩ đến sự chia tay giữa cô và Khâu Hành, nhớ đến chiếc nhẫn bị Khâu Hành từ chối, Lâm Dĩ Nhiên vẫn thấy đau lòng.

Thời tiết vẫn chưa tốt lên, có thể mưa bất cứ lúc nào, giày của Khâu Hành cũng chưa khô, anh không thể đi ngay.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi anh: “Anh có việc gấp không?”

“Không.” Khâu Hành nói.

“Vậy hôm nay anh đừng đi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành không trả lời cô, bất ngờ hỏi: “Chân em bị sao vậy?”

“Chỗ nào?” Lâm Dĩ Nhiên không hiểu anh nói gì, cúi xuống nhìn.

Khâu Hành chỉ vào chân trái của cô.

Lâm Dĩ Nhiên mặc quần dài rộng, đôi khi khi cô cử động quần sẽ kéo lên một chút. Lâm Dĩ Nhiên kéo quần lên, để lộ đôi chân, Khâu Hành nhíu mày.

Đôi chân trắng trẻo của Lâm Dĩ Nhiên đầy vết thâm do muỗi

đốt, có một chỗ mới bị đốt hai ngày trước đang sưng đỏ, trông rất đáng sợ.

“Thuốc chống muỗi đã hết, đàn chị cũng không có, chưa xuống mua được.” Lâm Dĩ Nhiên thả quần xuống, giải thích.

“Bị đốt thành như vậy?” Khâu Hành hỏi.

“Muỗi trên núi quá nhiều, phải xịt thuốc chống muỗi liên tục mới được.” Lâm Dĩ Nhiên bị đốt cũng đành chịu, “Em luôn mặc quần dài, nhưng cũng không ngăn được.”

“Em gãi à?” Khâu Hành lại hỏi cô.

“Không có gãi, sưng như vậy, em không động vào.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Chuyện này vốn nói xong là xong, Lâm Dĩ Nhiên ở trong phòng sắp xếp đồ đạc mà Khâu Hành mang đến hôm qua.

Khâu Hành tựa vào tường, đứng nhìn cô sắp xếp.

Với tình trạng hiện tại của họ, bình thường sẽ không nói gì thêm.

Nhưng Khâu Hành đứng một lát rồi bất ngờ hỏi: “Tiến sĩ không đưa cho em thuốc chống muỗi à?”

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh: “Tiến sĩ nào?”

Khâu Hành hơi nhướng mày, không trả lời.

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ một lúc, hiểu ra Khâu Hành đang nói gì.

Trong một thoáng cảm xúc dâng trào, vô số lời nói mắc nghẹn trong cổ họng, không biết phải nói gì.

Lâm Dĩ Nhiên muốn nói thẳng “Không có tiến sĩ nào cả”, lại muốn nói đùa “Tiến sĩ bận rộn, không nỡ để anh ta đưa”. Sự ngạc nhiên, giận dữ, ủy khuất nhanh chóng trào dâng trong lòng, cần có lối thoát.

Nhưng cô thực sự không giỏi cãi nhau, rất nhu nhược, cô chỉ ngồi xổm xuống nhìn Khâu Hành, mắt dần đỏ lên.

“Em nói sai rồi, không cố ý lấy ‘tiến sĩ’ ra để chọc tức anh, em không định nói ra…” Lâm Dĩ Nhiên nghẹn ngào nói, nhưng vẫn giận dữ nhìn Khâu Hành, “Tiến sĩ gì em cũng không thèm, chia tay thì chia tay, đừng lấy những lời đó ra để nói em.”

Cô không để Khâu Hành có cơ hội nói, giọng điệu khá mạnh mẽ tiếp tục: “Ngoài anh ra còn ai quan tâm em, đừng nói là mấy ngày không liên lạc, một tháng không liên lạc cũng không ai phát hiện, em thực sự…”

“Lâm Dĩ Nhiên.” Khâu Hành nhíu mày ngắt lời cô, không để cô nói ra.

Lâm Dĩ Nhiên thở gấp, nói với Khâu Hành: “Anh không muốn quan tâm em thì thôi, đừng đổ lỗi cho người khác.”

Chương 52: “Nhưng em vẫn còn giận... anh không thể nói chia tay là chia tay, rồi anh đổi ý là xong.”

Lâm Dĩ Nhiên không muốn để bản thân trông quá thảm hại, cô cúi đầu vùi vào cánh tay mình. Cô không muốn bộc lộ sự đau lòng trước mặt Khâu Hành, muốn giữ cho mình chút tự trọng.

Nhưng cô không biết cãi nhau, cũng không muốn cố ý dùng “tiến sĩ” để làm Khâu Hành đau lòng.

Việc suýt nữa nói ra từ “tiến sĩ” khiến cô hối hận mãi, không muốn dùng điều đó như một công cụ để làm tổn thương Khâu Hành khi cãi nhau. Khâu Hành chỉ học đến trung học là vì anh không có cách nào khác.

Vì thế, Lâm Dĩ Nhiên vừa giận lời Khâu Hành nói, lại vừa tự trách mình vì đã nói sai.

Cô cúi đầu nên không thấy Khâu Hành lặng lẽ nhìn cô một lúc, sau đó bước tới.

Lâm Dĩ Nhiên cảm nhận được chân Khâu Hành chạm vào đầu gối mình, nhưng vì trên mặt có nước mắt nên cô không ngẩng đầu lên.

“Lâm Tiểu Thuyền.” Khâu Hành chạm vào cánh tay cô.

Lâm Dĩ Nhiên không đáp lại.

“Em khóc à?” Khâu Hành lại hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Không.”

Khâu Hành cũng ngồi xổm xuống, khuỷu tay đặt lên đầu gối. Lâm Dĩ Nhiên không ngẩng đầu, Khâu Hành cũng ngồi yên.

“Không có tiến sĩ à?” Khâu Hành đột nhiên hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên không muốn trả lời câu hỏi này, không nói gì.

“Em nói không có, anh sẽ kể cho em nghe chuyện khác.” Khâu Hành lại nói.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn không muốn để ý đến anh, nhưng lại muốn nghe “chuyện khác” của Khâu Hành.

Vì thế Lâm Dĩ Nhiên ngẩng mặt lên, khóe mắt đỏ hoe, nhìn Khâu Hành, thành thật nói: “Không có.”

Dù đã giận đến vậy, Lâm Dĩ Nhiên vẫn trả lời Khâu Hành một cách nghiêm túc. Cô thực sự rất tốt, rất ngoan.

Khâu Hành nâng tay lau đi nước mắt của cô, nói: “Anh luôn cảm thấy cuộc sống của anh từ khi bố anh gặp chuyện đã không còn là cuộc sống nữa.”

Lâm Dĩ Nhiên không ngờ anh sẽ nói chuyện này, và bắt đầu một cách trực tiếp như vậy, cô trở nên nghiêm túc.

“Anh không hận ba anh, mọi việc anh làm đều là tự nguyện, là do anh tự chọn.” Khâu Hành bình tĩnh nhìn cô nói, “Anh làm những điều đó, dù phải lăn lộn trong bùn đất, anh cũng là người ngay thẳng. Nếu anh không làm, gia đình anh cả đời này sẽ không được người khác nói tốt.”

Khâu Hành nói tiếp: “Bây giờ cũng chẳng có lời tốt, nhưng ít nhất chúng ta không nợ ai cái gì, trừ mạng người.”

Lâm Dĩ Nhiên không kiềm được mà nói: “Điều này không liên quan đến anh.”

“Là không liên quan đến anh,” Khâu Hành nói, “Nhưng cuộc sống của anh đã không còn nữa.”

Câu nói này nặng nề rơi xuống trái tim Lâm Dĩ Nhiên, khiến cô đau đớn trong thoáng chốc.

“Anh đã rơi xuống rồi.” Khâu Hành nói tiếp.

Đây là lần thứ hai Khâu Hành nói “rơi xuống”, lần trước là vào mùa hè năm đó. Khi họ bắt đầu có chút tình cảm, Khâu Hành đã nói với cô một loạt điều, đó là lần đầu tiên Khâu Hành thực sự đẩy cô ra xa.

“Anh giống như rơi từ một không gian song song vào một không gian khác, bắt đầu một cuộc sống khác, đã qua rồi thì không thể quay lại được.” Khâu Hành nói.

Khâu Hành không thích nói ra những suy nghĩ trong lòng, anh luôn giấu kín, trên mặt cũng không biểu lộ. Muốn nghe được điều gì từ miệng anh rất khó, và mỗi khi Khâu Hành nói chuyện nghiêm túc với cô, đều là để đẩy cô ra xa.

Trái tim Lâm Dĩ Nhiên đã bắt đầu lo lắng, sợ rằng đây lại là một lần cắt đứt hoàn toàn.

“Em đối với anh giống như người ở không gian trước. Anh luôn giữ em lại để em sống tốt, không muốn em bước vào không gian này. Không chỉ là em, tất cả mọi người đều là người ở đó, chỉ có anh và mẹ anh là ở đây.” Khâu Hành tiếp tục nói.

Lâm Dĩ Nhiên thậm chí không dám nghe những lời tiếp theo của Khâu Hành.

Giữa họ đã đến mức này, nếu Khâu Hành lại nghiêm túc từ chối một lần nữa, họ thực sự sẽ hoàn toàn kết thúc.

“Ở đây lâu rồi, anh cảm thấy mình không xứng đáng có cuộc sống tốt, chỉ có thể ở đây mà sống lay lắt.” Khâu Hành cười cười nói.

Lâm Dĩ Nhiên không cười nổi, cô đau lòng đến không thể thốt nên lời.

“Vì vậy, anh thực sự không muốn ở bên em.” Khâu Hành nói.

Cuối cùng thì anh cũng đã nói ra.

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, một giọt nước mắt lăn dài.

Khâu Hành lại lau nước mắt cho cô, nói: “Em càng tốt, anh càng không muốn em đến đây, nơi này không có mặt trời.”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu: “Em không muốn nghe.”

Khâu Hành lại cười, hỏi cô: “Em chắc chứ? Anh đề nghị em nên nghe.”

“Không nghe.” Lâm Dĩ Nhiên nói trong nước mắt.

Khâu Hành tiếp tục: “Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, anh không muốn ai bước vào đây, và em càng không thể.”

Nước mắt Lâm Dĩ Nhiên rơi nhiều hơn, Khâu Hành luôn có khả năng này, anh nghiêm túc nói những lời từ chối nhưng lại không thể khiến người ta ghét anh, thậm chí còn cảm thấy đau lòng.

“Em nên sống cuộc sống của riêng mình, sáng sủa và tự do.”

Lâm Dĩ Nhiên vẫn lắc đầu.

“Nếu thực sự có một tiến sĩ, anh cũng sẽ buông tay.” Khâu Hành nhìn cô nói, “Nhưng bây giờ em lại tự làm mình thê thảm như vậy, em nói không có tiến sĩ, anh lại muốn thay đổi ý định.”

Lâm Dĩ Nhiên ngừng thở, ngơ ngác nhìn Khâu Hành.

“Sau này anh lại nghĩ, có lẽ nơi này cũng không tệ đến thế.” Khâu Hành lau sạch nước mắt trên mặt Lâm Dĩ Nhiên, nói, “Không thể trở lại như trước, nhưng có em, có mẹ anh, đó cũng là cuộc sống. Anh sẽ kiếm nhiều tiền hơn, không cãi nhau với em, để em và mẹ luôn hồn nhiên, có lẽ cũng không tệ.”

Lâm Dĩ Nhiên hoàn toàn ngơ ngác, lắp bắp hỏi: “…Ý anh là gì?”

Khâu Hành trả lời: “Em nghĩ lại vài tháng, nếu khi em quay về vẫn muốn ở bên anh, chúng ta sẽ bắt đầu lại.”

Phòng bỗng trở nên yên tĩnh, Lâm Dĩ Nhiên chớp chớp mắt, không hiểu sao câu chuyện lại chuyển sang hướng này.

Khâu Hành liếc nhìn đôi chân nhỏ của Lâm Dĩ Nhiên, nhớ đến những vết muỗi đốt, nói với cô: “Em chăm sóc bản thân tốt hơn chút đi.”

Lâm Dĩ Nhiên vẫn đang ôm lấy đầu gối, ngồi xổm thành một cụm nhỏ. Một lát sau, cô hơi do dự nói: “Nhưng em vẫn còn giận… anh không thể nói chia tay là chia tay, rồi anh đổi ý là xong.”

Khâu Hành đáp: “Ừ, đợi em hết giận rồi nói sau.”

Lâm Dĩ Nhiên chăm chú nhìn anh một lúc, như đang xác nhận độ chân thật trong lời nói của anh. Khâu Hành không trốn tránh ánh mắt của cô, nhìn thẳng vào cô.

Sau đó, Lâm Dĩ Nhiên quay mặt đi, không nhìn anh nữa.

Do sự việc nhỏ xảy ra vào buổi sáng, tình trạng giữa hai người lại có chút thay đổi so với hôm qua.

Giày và quần áo của Khâu Hành vẫn chưa khô, thời tiết cũng không khá hơn, anh không thể đi được. Anh dường như cũng không vội đi, cầm dụng cụ sửa chữa phòng của Lâm Dĩ Nhiên, thậm chí còn gỡ màn chống muỗi xuống giặt.

Thời tiết này trường học không có lớp, nhưng vẫn có trẻ em ở nhà không chịu được, mặc áo mưa chạy đến trường.

Có đứa trẻ chưa gặp Khâu Hành hôm qua, tò mò nhìn anh.

“Chú là ai?” Có học sinh hỏi anh.

“Chú là bạn trai của cô giáo Tiểu Thuyền.” Tân Tân, người rất thân với Lâm Dĩ Nhiên, trả lời.

Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên đều quay đầu lại nhìn, lần này Khâu Hành không lên tiếng, chỉ có Lâm Dĩ Nhiên phủ nhận.

“Chú cũng là giáo viên ạ?” Học sinh lại hỏi.

Khâu Hành nói: “Chú không phải.”

Khâu Hành nói anh không phải là giáo viên, nhưng buổi chiều lại dạy vật lý cho học sinh trung học.

Khi đó, chỉ có Lâm Dĩ Nhiên và vài học sinh trong lớp, học sinh được tự do hoạt động, đọc sách, học hành, hay nằm gục xuống

ngủ đều được, Lâm Dĩ Nhiên nghiêng đầu nằm gục trên bàn giảng, thẫn thờ.

Khâu Hành đẩy cửa bước vào, ngồi ở hàng ghế đầu, lấy một cuốn sách ra đọc.

“Cô giáo Tiểu Thuyền.” Một học sinh lớp tám mang sách bài tập đến, hỏi Lâm Dĩ Nhiên, “Cô có biết giải bài này không ạ?”

Đó là một bài toán vật lý khó, yêu cầu tính áp suất của lốp xe hơi.

Lâm Dĩ Nhiên không dạy vật lý, nhưng kiến thức vật lý cấp hai thì vẫn nhớ. Tuy nhiên, đã nhiều năm không học môn khoa học, cô lo sợ không có đáp án tham khảo sẽ giảng sai và làm học sinh hiểu lầm.

Lâm Dĩ Nhiên định nói đợi hiệu trưởng về hỏi, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì chạm mắt Khâu Hành đang nhìn cô, Lâm Dĩ Nhiên cười ngay lập tức, chỉ về phía Khâu Hành nói: “Đi hỏi thầy Khâu đi.”

“Chú ấy nói cậu ấy không phải thầy giáo.” Học sinh nhìn Khâu Hành, không chắc chắn nói.

“Ai nói vậy?” Lâm Dĩ Nhiên cười, “Em đi hỏi thầy ấy đi.”

Thế là suốt cả buổi chiều, thầy Khâu giảng cho học sinh cấp hai các bài toán vật lý và toán học khó. Học sinh mang hết các bài toán khó tích lũy từ trước đến giờ để nhờ Khâu Hành giảng giải từng bài một.

Lâm Dĩ Nhiên chống tay lên bàn giảng quan sát, Khâu Hành không chỉ giỏi vật lý và toán học, anh còn giỏi cả hóa học và tiếng Anh, các môn khác không có học sinh hỏi nhưng chắc chắn anh cũng có thể giảng.

Lâm Dĩ Nhiên tự nhận mình học giỏi khi còn đi học, nhưng đã qua nhiều năm, cũng có một số kiến thức không nhớ rõ, cần xem lại sách tham khảo để chắc chắn. Mặc dù các bài tập cấp hai này đối với Khâu Hành chắc chắn rất đơn giản, nhưng cả buổi chiều vẫn khiến Lâm Dĩ Nhiên cảm nhận rõ ràng về người con trai mà chú Khâu luôn tự hào.

*

Hai ngày tiếp theo, Khâu Hành mỗi ngày đều ở trong lớp học suốt cả buổi sáng, học sinh vốn đã thích thầy giáo mới, Khâu Hành lại đa năng, chưa có thầy giáo nào có thể trả lời mọi câu hỏi như anh.

Tối trước khi đi ngủ, Lâm Dĩ Nhiên đến phòng Khâu Hành để đốt nhang muỗi.

Màn chống muỗi vẫn chưa khô, giường Khâu Hành không treo gì cả, Lâm Dĩ Nhiên nói: “Đốt nhang muỗi cũng không chắc chắn được, anh vẫn nên treo màn lên đi.”

“Không cần.” Khâu Hành nói, “Anh không bị muỗi đốt nhiều như em.”

Lâm Dĩ Nhiên vừa tắm xong, phòng tắm đơn sơ ở sân sau chỉ là một gian nhỏ làm bằng ván gỗ và rèm vải, đủ chỗ cho một người. Trên mái có một túi nước cao su màu đen, khi trời nắng túi nước hấp thụ nhiệt, tối có thể tắm nước ấm.

Trước đây mọi người thay phiên nhau tắm, không phải ngày nào cũng được tắm. Những tối không được tắm, Lâm Dĩ Nhiên chỉ lau người sơ sơ trong phòng.

Những ngày này không có nắng, Khâu Hành tối đun nước, từng đợt đổ vào túi nước, tối Lâm Dĩ Nhiên cuối cùng cũng được tắm,

thậm chí còn gội đầu.

Sau khi tắm sạch sẽ, tâm trạng cũng trở nên tốt hơn. Lâm Dĩ Nhiên mặc đồ ngủ, tóc vẫn còn ướt, khăn bông quấn quanh vai, để tự nhiên khô.

Khâu Hành nói: “Khô hẳn rồi hãy ngủ.”

“Nếu vậy thì đêm nay không ngủ được rồi.” Lâm Dĩ Nhiên nói, “Nó không khô nổi trong nửa đêm.”

Khâu Hành lại nói: “Ngủ thì đừng mở cửa sổ.”

Lâm Dĩ Nhiên ngoan ngoãn đáp “Dạ” rồi nói: “Em đi nhé?”

Khâu Hành hỏi cô: “Có chật không?”

“Cũng tạm.” Lâm Dĩ Nhiên trả lời, “Chỉ là chưa quen.”

“Vậy em ở đây ngủ đi.” Khâu Hành gật đầu về phía giường.

Lâm Dĩ Nhiên ngay lập tức mở to mắt, lắc đầu.

“Em ngủ ở đây, anh thấy trong phòng học của học sinh còn giường trống.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên cười nói: “Anh không ngủ được đâu, chúng ồn lắm.”

“Ngủ đi.” Khâu Hành nói xong cầm điện thoại định đi.

“Này.” Lâm Dĩ Nhiên hoảng hốt nắm lấy tay anh, nói, “Anh đừng đi.”

Lâm Dĩ Nhiên có mùi thơm dễ chịu, những sợi tóc ướt mát mẻ đụng vào tay Khâu Hành, cảm giác lạnh và hơi ngứa. Khâu

Hành quay đầu nhìn cô, gương mặt tươi tắn của Lâm Dĩ Nhiên trong ánh đèn vàng dịu dàng mà rực rỡ.

Lòng Khâu Hành đột nhiên trở nên mềm mại.

“Em ngủ đi, anh đi đây.” Lâm Dĩ Nhiên buông tay Khâu Hành, nói xong mở cửa chạy ra ngoài.

Lâm Dĩ Nhiên đóng cửa lại, đứng một lúc, âm thầm tự trách mình.

Thật là không ra gì.

Cô biết nếu vừa rồi Khâu Hành cúi đầu xuống, cô có thể sẽ muốn hôn anh.

Chương 53: [Không quan trọng mối quan hệ của chúng ta ra sao, em luôn có một gia đình ở ngoài kia.]

Khâu Hành vốn định ở lại núi thêm hai ngày, nhưng sau đó có việc cần phải đi. Những ngày này anh ở trên núi, chỉ gửi được vài tin nhắn, thời gian còn lại không có tín hiệu, giống như Lâm Dĩ Nhiên, họ đều ở trạng thái không liên lạc được.

Giữa hai người luôn có một chút cảm giác mơ hồ, nhưng Khâu Hành chỉ nhắc đến chuyện giữa họ một lần, sau đó không nhắc lại. Anh nói đợi Lâm Dĩ Nhiên từ đây về rồi nói tiếp, sẽ không thúc giục cô.

Anh chỉ thấy gì cần sửa thì sửa, có học sinh hỏi gì thì giảng, thời gian còn lại đều ở gần Lâm Dĩ Nhiên, yên lặng ngồi hoặc nhìn cô.

Họ giống như đang lặp lại mùa hè sáu năm trước. Chỉ khác là lần này vai trò đã đổi, Khâu Hành trở thành người chờ đợi Lâm Dĩ Nhiên.

Trong ký ức của Lâm Dĩ Nhiên, thời gian Khâu Hành chỉ ngồi không làm gì rất ít, ngoại trừ vài ngày Tết mỗi năm, còn lại Khâu Hành luôn bận rộn. Những ngày này Khâu Hành bị kẹt trên núi, dù muốn hay không, anh cũng trải qua một cuộc sống đơn giản đến tinh khiết, thời gian trôi rất chậm. Ở đây chỉ có hai vai trò, là thầy và trò, hoặc là người lớn và trẻ em. Khâu Hành như một người lớn xuất sắc, dù không dịu dàng như Tiểu Thuyền và thầy Từ, nhưng vẫn chiếm được lòng tin yêu của lũ

trẻ.

Đôi khi Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy Khâu Hành trong những ngày này dường như trẻ hơn.

Khâu Hành đứng trên thang trong sân sau, giơ điện thoại lên tìm tín hiệu. Anh muốn trả lời một tin nhắn, người chờ anh ký hợp đồng tưởng rằng anh đã thay đổi quyết định. Anh đứng thăng bằng trên bờ tường, một chân đặt trên thang, thỉnh thoảng giơ điện thoại lên lắc lư, tìm tín hiệu chập chờn.

“Chú Khâu Hành.”

Nghe thấy giọng nhỏ nhẹ từ bên dưới gọi anh, Khâu Hành cúi đầu nhìn xuống.

Là Tiểu Tân, cô bé ngẩng đầu lên, chỉ ngón tay vào thang, ngập ngừng hỏi: “Chú dùng xong thang chưa ạ?”

Khâu Hành trả lời: “Chưa, sao vậy?”

Tân Tân chậm rãi nói: “Cô giáo Tiểu Thuyền nhờ con hỏi…”

“Cô ấy tìm chú?” Khâu Hành hỏi.

“Cô muốn dùng thang…” Tân Tân nắm lấy một bên thang, dù giọng nói nhỏ nhẹ nhưng hành động rất rõ ràng, muốn Khâu Hành nhường thang, “Cô giáo Tiểu Thuyền cần giúp đỡ.”

Khâu Hành cười nhẹ, nói: “Con đứng sang một bên.”

Tân Tân bước sang hai bước, Khâu Hành nhảy xuống từ thang, nhấc thang lên nói: “Đi nào.”

Bước chân Khâu Hành dài, Tân Tân phải chạy hai bước để theo kịp, Khâu Hành quay đầu nhìn cô, cô liền vội vàng chạy nhanh

hơn, là một cô bé rất nhạy cảm.

Khâu Hành bèn giảm tốc độ, Tân Tân không để ý, đâm sầm vào tay anh, đau mũi. Cô giật mình, ngửa đầu ra sau một cách quá mức, Khâu Hành nói: “Đầu củ cải nhỏ.”

Khi Khâu Hành mang thang đến, Lâm Dĩ Nhiên đang đứng dưới cây ngước lên nhìn, bên cạnh còn có hai đứa trẻ cùng nhìn. Tân Tân chạy đến bên cô, nắm tay cô, khẽ nói: “Con gọi thang về rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên cười khúc khích, Khâu Hành nghe thấy, hỏi: “Thang tự về sao?”

Tân Tân trốn sau lưng Lâm Dĩ Nhiên.

“Có gì trên cây vậy?” Khâu Hành hỏi Lâm Dĩ Nhiên.

“Có con mèo nhỏ!” Một cậu bé chỉ lên cây hét, “Con mèo con nhà Vương Nại! Ngay trên kia!”

Vương Nại là một học sinh ở đây, mang mèo con đến trường. Không biết từ khi nào mèo con chạy ra ngoài leo lên cây, không dám xuống, kêu meo meo ở một chỗ nào đó trên cây.

Khâu Hành ngẩng đầu nhìn, Lâm Dĩ Nhiên tiến lại gần chỉ cho anh: “Ngay sau cành to kia.”

“Biết rồi.” Khâu Hành nói.

Anh dựng thang dưới cây, bước lên bậc cao nhất, mèo con thấy người đến, sợ hãi leo lên cao hơn.

“Cẩn thận đấy.” Lâm Dĩ Nhiên nói với Khâu Hành.

Khâu Hành vươn tay tới cành cây, đẩy người, leo lên thân cây.

Phía dưới vang lên những tiếng thì thầm kinh ngạc, Lâm Dĩ Nhiên theo dõi Khâu Hành, tim đập thình thịch.

Leo cây chẳng phải việc gì khó với Khâu Hành, mấy năm trước khi anh lái xe tải, ngày nào cũng phải leo lên thùng hàng cao mấy mét. Bây giờ không còn lái xe, nhưng thỉnh thoảng vẫn phải leo trèo, không hề khó khăn.

Mèo con ngồi trên một cành cây, không dám động đậy, bốn chân nhỏ xếp lại, kêu meo meo.

Khâu Hành dễ dàng bắt được mèo con, anh nắm chặt tay, mèo con cắn vào tay anh, không mạnh, chỉ như mài răng. Anh cầm mèo con một tay, quay người ngồi lên thân cây.

Học sinh dưới gốc cây nhìn anh đầy ngưỡng mộ, chỉ có Lâm Dĩ Nhiên lo lắng cau mày.

Khâu Hành tỏ vẻ thoải mái, ngồi trên cây nhìn xuống.

Hình ảnh anh trong lòng học sinh vốn đã cao lớn, giờ càng trở nên vĩ đại, như tỏa sáng.

Lâm Dĩ Nhiên leo lên thang, đưa tay ra đón mèo con.

Khâu Hành không đưa, nhướng mày nhẹ: “Nói cảm ơn đi.”

Lâm Dĩ Nhiên lo anh ngã, nói: “Anh mau đưa đây, xuống nhanh đi.”

Khâu Hành không trả lời, cũng không đưa.

Đây là lúc Khâu Hành trẻ con hiếm hoi, không giống anh thường ngày. Học sinh dưới gốc chỉ thấy hai người trên cây nói chuyện, nhưng không nghe rõ gì.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Cảm ơn, cảm ơn, mau đưa cho em.”

Khâu Hành liền đưa tay xuống, Lâm Dĩ Nhiên hai tay đón lấy, khi cảm nhận được thân hình mềm mại của con mèo rơi vào tay, Khâu Hành nói: “Khách sáo làm gì.”

Lâm Dĩ Nhiên đứng trên thang, hai tay ôm lấy con mèo, Khâu Hành ngồi trên cây, đôi mắt bình thản và nhẹ nhàng nhìn cô, mang theo chút ý đùa cợt.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy tim mình rung động mạnh mẽ.

Cô leo xuống thang, không dám nhìn anh nữa.

Ngày hôm đó, Lâm Dĩ Nhiên không ngừng nghĩ đến hình ảnh Khâu Hành ngồi trên cây ôm con mèo.

Thế giới sau cơn mưa dường như trong trẻo hơn bình thường, như được phủ lên một lớp màng tươi mới. Hình ảnh Khâu Hành trong khung cảnh ấy khác biệt so với thường ngày, nhưng lại vô cùng phù hợp với hình ảnh của anh trong lòng Lâm Dĩ Nhiên.

Bên ngoài có vẻ thô ráp, cứng cỏi, nhưng bên trong lại mềm mại và tốt bụng.

Lâm Dĩ Nhiên vốn dĩ muốn giận anh thêm một thời gian nữa, nhưng lại cảm thấy khó mà kiên trì được.

Phòng của cô, Khâu Hành đã treo lại màn chống muỗi, giường còn thoảng mùi nước giặt nhè nhẹ, cửa sổ cũng đã được lau chùi sạch sẽ.

“Anh sẽ về ngày kia.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên mang sạc điện thoại đến cho anh, gật đầu đáp:

“Ừm.”

“Chuyện anh đã nói với em, nhớ lấy, đừng để anh đi rồi em lại quên mất.” Khâu Hành nói thêm.

“Chuyện gì?” Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh.

Khâu Hành trả lời thẳng thắn: “Chuyện của chúng ta.”

Lâm Dĩ Nhiên quay đầu đi, không muốn trả lời.

Khâu Hành nói: “Em nghĩ kỹ rồi hãy nói với anh.”

Lâm Dĩ Nhiên cố giữ bình tĩnh, nhưng cuối cùng vẫn thành thật đáp: “Được.”

Buổi tối trong núi yên tĩnh chỉ còn tiếng côn trùng rả rích, thế giới như cũng được nghỉ ngơi sau một ngày lao động, trong đêm tối được thanh thản.

Đêm đen xua tan hơi nóng của mùa hè, làm sạch tâm hồn, khiến sự xao động trở nên bình yên.

Nhưng dưới màn đêm không phải lúc nào cũng yên tĩnh, nó thường bất ngờ xảy ra, mang theo lo lắng phá vỡ giấc mơ của con người.

Lâm Dĩ Nhiên vừa chợp mắt không lâu thì nghe thấy tiếng khóc, cô và đàn chị gần như cùng lúc mở mắt, ngồi bật dậy.

Tân Tân vừa khóc vừa chạy vào trường, gọi hiệu trưởng, lại gọi cô giáo Tiểu Thuyền, cô giáo Tiểu Từ.

Cô bé vừa khóc vừa nói, bà ngoại sao gọi mãi không dậy.

Lâm Dĩ Nhiên và đàn chị nhìn nhau, lòng nặng trĩu.

Bà ngoại của Tân Tân vốn đã không khỏe, cô bé nói trước khi đi ngủ còn khỏe, nhưng nửa đêm cô bé tỉnh dậy gọi bà ngoại đi vệ sinh, bà lại không tỉnh dậy.

Cô bé sợ bóng tối chạy từ nhà đến trường, giờ đây không còn sợ nữa, trong lòng đã bị nỗi sợ chiếm trọn.

Cần có người đưa bà ngoại của Tân Tân đến bệnh viện, trong trường ngoài hiệu trưởng chỉ có một thầy giáo nam nữa, nhưng hiệu trưởng bị đau chân, chỉ có thể đi theo, không thể cõng người.

Khâu Hành nói: “Để tôi đi.”

Dự định xuống núi vào ngày kia, Khâu Hành đến nhà Tân Tân cõng bà ngoại đang bất tỉnh, xuống núi trước thời hạn.

Khung cảnh lộn xộn, Tân Tân khóc suốt, Lâm Dĩ Nhiên nắm tay cô bé, không để cô bé theo xuống núi.

Khâu Hành và thầy giáo kia cùng xuống núi, Lâm Dĩ Nhiên lo lắng nhìn theo anh.

Trước khi đi, Khâu Hành xoa đầu cô nói: “Thiếu thứ gì cứ bảo anh, anh sẽ tranh thủ mang đến.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, dặn dò anh cẩn thận.

“Anh đi đây.” Khâu Hành nói.

Hiệu trưởng cũng xuống núi trước khi trời sáng, chỉ còn lại đàn chị và Lâm Dĩ Nhiên ở trường. Tân Tân khóc suốt đêm, mắt sưng lên, nằm trong lòng Lâm Dĩ Nhiên, giọng đã khàn, khẽ hỏi: “Cô giáo Tiểu Thuyền… Hiệu trưởng có thể đưa bà ngoại về không?”

Lâm Dĩ Nhiên đã từng trải qua, cô không biết trả lời thế nào.

“Không biết họ đã an toàn xuống núi chưa, mấy ngày nay mưa nhiều, đường trơn lắm.” đàn chị lo lắng nói.

“Sẽ ổn thôi.” Lâm Dĩ Nhiên quả quyết nói.

Từ lúc Lâm Dĩ Nhiên lên xe của Khâu Hành sáu năm trước, cho đến bây giờ, cô luôn tin tưởng Khâu Hành vô điều kiện.

Lo lắng là điều hiển nhiên, nhưng trong bất cứ tình huống nào, chỉ cần có Khâu Hành, thì nhất định sẽ an toàn và tin cậy. Khâu Hành đối với cô là biểu tượng của sự ổn định tuyệt đối, anh luôn có thể giữ vững thế giới đầy biến động, mà không hề nao núng.

Vì vậy, trong lòng Lâm Dĩ Nhiên không quá sợ hãi và nghi ngờ liệu Khâu Hành có thể an toàn đến nơi, cô chỉ nhìn Tân Tân nhỏ bé, cảm thấy bất lực với tương lai của cô bé nhạy cảm và tinh tế này.

Hiệu trưởng trở về vào tối hôm đó, nói rằng bà ngoại của Tân Tân đã tỉnh, nhưng bệnh viện dưới núi không thể chữa trị, cần chuyển lên bệnh viện huyện.

Tân Tân lại khóc, hiệu trưởng xoa đầu cô, nói sẽ gọi điện cho bố cô bé.

Không ai chăm sóc bà ngoại của Tân Tân, hiệu trưởng cũng là đàn ông, không tiện. Hai bà thím nhiệt tình trong làng chủ động nói sẽ giúp chăm sóc, hiệu trưởng giúp họ thu dọn nhiều đồ đạc, tối hôm đó lại xuống núi cùng họ.

Đàn chị hỏi hiệu trưởng, có biết bệnh gì không.

Hiệu trưởng thở dài. Bác sĩ nói là vấn đề về gan, và không thể

chữa được.

Tân Tân hỏi: “Gan có bệnh gì ạ?”

Lâm Dĩ Nhiên không biết trả lời, vì cùng bệnh gan đã khiến cô mất mẹ.

Sinh lão bệnh tử là quy luật của đời người, ai cũng không thể trốn tránh.

Chỉ là Tân Tân còn quá nhỏ, đôi mắt cô bé đầy nỗi sợ hãi. Một đứa trẻ không có mẹ, bố lại không ở bên, mất đi bà ngoại cũng đồng nghĩa với việc tạm biệt cuộc sống tạm ổn định, tất cả những gì trước đây chỉ còn là giấc mơ của tuổi thơ.

Từ đây cuộc sống tan vỡ, thế giới trong một đêm sụp đổ.

Giống như Lâm Dĩ Nhiên và Khâu Hành từng trải qua.

Hiệu trưởng quay trở lại núi sau hai ngày, tiếp tục dạy học và nấu ăn cho bọn trẻ. Ông nói vài ngày nữa sẽ đưa Tân Tân xuống núi.

Hiệu trưởng trở về, trước tiên kể về tình hình của bà ngoại Tân Tân, sau đó nói với Lâm Dĩ Nhiên rằng Khâu Hành đã về.

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Hiệu trưởng lấy từ hai túi áo ra hai chai thuốc, nói: “Tiểu Khâu nhờ tôi mang lên cho cô.”

Lâm Dĩ Nhiên nhận lấy hai chai thuốc chống muỗi, đột nhiên cảm thấy muốn viết gì đó.

Thế giới này luôn như vậy, vừa tàn nhẫn, vừa dịu dàng.

Sau vài trận mưa lớn, tín hiệu vẫn chưa khôi phục, tin nhắn của Khâu Hành bị chậm cả nửa ngày mới đến được.

Lúc đó, Lâm Dĩ Nhiên đang ngồi trước cửa với Tân Tân, mỗi người ngồi trên một chiếc ghế nhỏ, lặng lẽ nhìn trời.

Điện thoại hiếm hoi rung lên, mấy ngày nay cô luôn để nó trong túi, liền lấy ra xem.

Hai tin nhắn của Khâu Hành lần lượt xuất hiện trên màn hình:

[Anh về đây, sẽ tranh thủ qua thăm em.]

[Chăm sóc bọn trẻ đừng để bị ảnh hưởng nhiều quá, nhớ dì Thẩm thì nói chuyện với mẹ anh, bà nói dù không cần anh nhưng vẫn cần em. Không quan trọng mối quan hệ của chúng ta ra sao, em luôn có một gia đình ở ngoài kia.]

Chương 54: “Anh đang giận à?” Lâm Dĩ Nhiên không chắc chắn lắm, vì điều này không giống Khâu Hành chút nào

Nếu nói lần này Khâu Hành đến có gì khác so với trước đây, thì đó là trước kia Lâm Dĩ Nhiên không trả lời tin nhắn của anh, cũng không nghe điện thoại của anh. Nhưng từ khi Khâu Hành đến, Lâm Dĩ Nhiên sẽ nhắn tin cho anh khi có tín hiệu.

Trước đây cô để điện thoại trong phòng, gần như không mang theo, bây giờ thì luôn mang theo bên mình.

Bầu không khí trong trường thay đổi rõ rệt, mọi người đều biết chuyện của bà ngoại Tân Tân, bọn trẻ có lòng tốt của trẻ con, trước khi Tân Tân rời đi, chúng không còn ồn ào như trước nữa, dù là đứa trẻ lớn hay nhỏ đều trở nên yên tĩnh, nhìn Tân Tân với ánh mắt đầy thương cảm của trẻ thơ.

Tân Tân trở nên trầm lặng, luôn bám theo Lâm Dĩ Nhiên, nắm tay cô, vừa tan học liền dính chặt bên cô.

Cô giáo Tiểu Từ đùa cô bé: “Con là cái đuôi nhỏ của cô Tiểu Thuyền sao?”

Tân Tân ngước lên nhìn Lâm Dĩ Nhiên, đôi mắt đen lấp lánh chứa đầy cảm xúc, Lâm Dĩ Nhiên xoa đầu cô bé, cô bé liền vùi mặt vào áo cô, lén lút khóc.

Đôi tay nhỏ đen nhẻm của cô bé nắm chặt áo Lâm Dĩ Nhiên, làm áo nhăn nheo.

Lâm Dĩ Nhiên và Đàn chị nhìn nhau, lặng lẽ thở dài.

Khi trẻ con sợ hãi, chúng luôn vô thức muốn được người lớn che chở, nhưng người luôn che chở cho Tân Tân là bà ngoại, giờ đây không còn có thể bảo vệ cô bé nữa.

Khi Tân Tân được hiệu trưởng đưa xuống núi, bọn trẻ trong trường mới lén nói: “Bà ngoại bạn ấy sắp chết rồi.”

Trẻ con chưa hiểu sâu về cái chết, chỉ biết đó là điều rất đáng sợ, nhưng phần lớn chưa từng trải qua, vì vậy nó xa lạ và chưa biết đến.

Bản tính lương thiện của trẻ con khiến chúng không nhắc đến điều đó khi Tân Tân còn ở đây, nhưng dù sao nó cũng không xảy ra trong nhà chúng, nên khi Tân Tân không còn trên núi, nơi đây lại nhanh chóng trở nên ồn ào và vui vẻ. Chỉ khi nhắc đến Tân Tân, chúng mới đồng cảm nhìn vào chỗ ngồi của cô bé.

Người lớn lại không thể nhanh chóng rút ra khỏi cảm xúc như vậy, dù là Lâm Dĩ Nhiên hay Đàn chị. Hai cô gái mềm yếu và tốt bụng, nghĩ đến Tân Tân luôn cảm thấy đau lòng.

Bà ngoại của Tân Tân không trụ được lâu, bà nhanh chóng rơi vào trạng thái hôn mê gan, trước khi hôn mê liên tục xoa đầu Tân Tân. Những nếp nhăn chằng chịt nơi khóe mắt không ngừng rơi nước mắt đục ngầu, những ngón tay khô cằn nắm chặt tay nhỏ của Tân Tân, miệng thì thầm: “Tân Tân à, Tân Tân à…”

Bà qua đời tại bệnh viện, hôm sau được hỏa táng, tro cốt mang về núi chôn.

Ba của Tân Tân vội vã trở về, rồi lại vội vã rời đi, không mang theo Tân Tân.

Một công nhân xây dựng sống lang bạt, ở trong lán trại, ăn cơm tập thể của công trường, với điều kiện sống của mình, việc mang Tân Tân theo có thể càng nguy hiểm hơn cho một cô bé.

Một người đàn ông trẻ tuổi, ngồi xổm ôm đứa con gái nhỏ, khóc trong tuyệt vọng và đau đớn.

Cuối cùng, anh ta để Tân Tân lại làng, nhờ một gia đình trong thôn chăm sóc, mỗi tháng gửi tiền.

Sống nhờ nhà người và sống không nơi nương tựa đều khó khăn, nhưng so với cuộc sống an toàn tương đối ở ngôi làng trên núi, thì theo ba đơn thân sống lang bạt trong môi trường toàn đàn ông độc thân có lẽ còn nguy hiểm hơn.

Có lẽ vì bị ảnh hưởng bởi trải nghiệm của bản thân, Lâm Dĩ Nhiên trong lòng cũng không muốn để Tân Tân và ba cô bé đi.

Cô nhớ lại kỳ thi đại học và những ngày hè hoảng sợ, những ngày tháng chạy trốn như vậy là từ bố cô mà ra.

Trẻ con có thể trưởng thành chỉ sau một đêm.

Tân Tân trong vòng một tháng đã mất đi bà ngoại, rời xa ngôi nhà của mình. Khi bố rời đi, ông để lại cho cô ít tiền và chìa khóa nhà cũ, dặn cô nhớ chăm sóc ngôi nhà.

Cô bé trở thành một người trưởng thành nửa vời, không còn là cô bé nhỏ luôn tìm bà ngoại nữa.

Đôi khi Lâm Dĩ Nhiên và Đàn chị để cô bé ở lại trường ngủ, hiệu trưởng cũng nói để cô bé ở lại trường, chỉ khi nghỉ mới về. Nhưng bà Diêu không đồng ý, nói rằng bà nhận tiền rồi, để đứa trẻ ở lại trường thì không hợp lý.

Tân Tân nói bà Diêu đối xử tốt với cô bé, giặt quần áo cho cô bé, làm bánh tét cho cô bé.

Bà Diêu không sống một mình, bà còn có chồng, một người đàn ông trung thực, khoảng năm mươi tuổi, thường ít nói.

Có những lời không thể nói ra mặt, nhưng trong lòng không tránh khỏi bận tâm.

Có một lần khi Tân Tân ở lại trường, chị Tiểu Từ đóng cửa lại và nói chuyện rất lâu với cô bé, bảo cô bé phải biết bảo vệ bản thân, không nên ở nhà một mình với ông Diêu. Không phải nói ông Diêu là người xấu, nhưng cũng không nên tin người quá.

Lâm Dĩ Nhiên bổ sung: “Gặp chuyện gì đáng sợ, đừng giấu trong lòng, con có thể nói với thầy cô và hiệu trưởng, đừng sợ.”

Tân Tân lắng nghe rất chăm chú, không hỏi vì sao.

“Nhớ chưa, bé yêu?” Cô giáo Tiểu Từ hỏi.

Tân Tân gật đầu trả lời: “Dạ con nhớ rồi ạ.”

*

Thời gian trôi qua nhanh chóng. Thời tiết dần trở lạnh, nhiệt độ trên núi thấp, lạnh đến sớm.

Sáng tối đều cần mặc áo khoác, Lâm Dĩ Nhiên không có, cô lên mạng mua hai chiếc, còn mua thêm cho bọn trẻ.

Chỉ cần không mưa liên tục, tín hiệu vẫn ổn định.

Lâm Dĩ Nhiên liên lạc hàng ngày với dì Phương, dì rất nhớ cô, Lâm Dĩ Nhiên sẽ gọi điện thoại, trò chuyện với dì.

Cô cũng gửi tin nhắn cho Khâu Hành, đôi khi anh gọi điện, Lâm Dĩ Nhiên cũng sẽ nghe.

“Em lấy áo chưa?” Khâu Hành hỏi.

“Đã lấy rồi, đang mặc đây.” Lâm Dĩ Nhiên nói. Cô ngồi trong sân sau gọi điện cho Khâu Hành, mặc áo khoác nhưng vẫn lạnh đến mức mũi đỏ lên, nhưng tín hiệu ở đây tốt hơn.

Khâu Hành lại hỏi: “Đủ không?”

“Đủ rồi.”

Khâu Hành ừ một tiếng, nói: “Tuần sau anh qua, em cần gì không?”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Anh đừng đến, xa lắm.”

Khi hai người gọi điện, họ rất quen thuộc với nhau, thêm vào đó là mối quan hệ hiện tại không quá gần gũi, nên cuộc nói chuyện đều là những chủ đề thường ngày, không có gì quá đà.

Từ khi Khâu Hành rời đi, anh không nhắc lại chuyện của họ, đã một thời gian dài, do thái độ quá bình thản của anh, đôi khi Lâm Dĩ Nhiên thậm chí nghĩ rằng anh đã buông bỏ rồi.

“Em chẳng thiếu gì cả, anh cứ lo việc của mình đi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành không lên tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên tưởng tín hiệu bị ngắt, liền hỏi lại: “Khâu Hành?”

Khâu Hành ừ một tiếng biểu thị anh vẫn ở đó, rồi hỏi: “Em thấy xa hay là không muốn anh đến?”

“Đó không phải là cùng một ý sao?” Lâm Dĩ Nhiên cười, “Vì xa nên không muốn anh đến.”

Giọng Khâu Hành trở nên nhạt nhẽo: “Em không muốn gặp anh đúng không?”

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên mở to mắt, không ngờ Khâu Hành lại nói vậy.

Mối quan hệ lạnh lùng và cuộc nói chuyện luôn bình lặng khiến trái tim Lâm Dĩ Nhiên gần như nguội lạnh. Những lời Khâu Hành nói lần trước, cô đã ghi nhớ trong lòng, nhưng thái độ sau đó của anh lại khiến cô không chắc liệu anh có thay đổi ý định hay không.

Lời Khâu Hành nói lúc này mặc dù hơi bất ngờ, nhưng khiến anh có vẻ không còn điềm tĩnh như trước.

“Sao lại nói như vậy?” Lâm Dĩ Nhiên chớp mắt nói.

“Em luôn không muốn anh đến.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Anh có thời gian đâu? Em cũng biết anh bận mà.”

“Trước đây anh không bận à?”

Anh đang nói về thời gian Lâm Dĩ Nhiên ở trường, khi đó chỉ cần cô nhắc đến, Khâu Hành sẽ dành thời gian đến thăm.

Bây giờ Khâu Hành đã nói vài lần muốn đến, Lâm Dĩ Nhiên đều từ chối.

“Trước đây gần hơn.” Lâm Dĩ Nhiên cười khổ, “Bây giờ anh đến mất bao lâu? Phải đi máy bay, chuyển xe, rồi còn leo núi.”

Khâu Hành lại không lên tiếng, chỉ ừ một tiếng.

Rõ ràng đây là một chút cảm xúc, Lâm Dĩ Nhiên bật cười, nói: "Anh đừng vô lý."

Khâu Hành nói: "Anh đi ăn cơm đây."

Khi hai người gọi điện, Khâu Hành tuy ít nói nhưng không bao giờ chủ động ngắt máy, luôn đợi Lâm Dĩ Nhiên nói trước. Sự khác biệt này khiến Lâm Dĩ Nhiên cười: "Anh làm gì vậy?"

"Không làm gì." Khâu Hành lại nói, "Đói rồi."

Anh nói xong nhưng không ngắt máy, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy Khâu Hành như thế này thật dễ thương.

"Anh đang giận à?" Lâm Dĩ Nhiên không chắc chắn lắm, vì điều này không giống Khâu Hành chút nào.

Khâu Hành lại không phủ nhận, chỉ nói: "Anh đâu có tư cách gì."

Nói xong, anh cứng rắn bổ sung thêm một câu: "Anh không dám."

Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy như có cái gì đó chạm vào tim mình.

Cô cúi đầu, nhìn mặt đất trống không, chậm rãi hỏi: "Anh muốn có tư cách gì?"

Con mèo nhỏ mà lần trước Khâu Hành nhặt từ trên cây xuống đã được nuôi ở trường, lúc này nó lắc lư đi tới, cọ cọ vào chân Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên đưa tay vuốt v e bộ lông mềm mại của nó, nghe thấy Khâu Hành nói: "Tư cách hợp lý."

Con mèo nhỏ nằm lăn ra đất, lộ ra cái bụng mềm mại của nó, Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng chạm vào bụng nó.

“Em cứ tưởng anh không nghĩ đến chuyện này nữa.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Anh không vội,” Khâu Hành nói, “Anh sẽ đợi.”

Cuộc gọi kéo dài khá lâu, tín hiệu cũng rất tốt, không bị ngắt.

Con mèo nhỏ đi quanh Lâm Dĩ Nhiên một lúc, rồi lặng lẽ rời đi. Khi Lâm Dĩ Nhiên quay lại phòng, bàn tay luôn cầm điện thoại đã lạnh ngắt.

Lâm Dĩ Nhiên nhớ lại trước khi cuộc gọi kết thúc, Khâu Hành nói: “Anh đã mua vé máy bay rồi, dù em có cho anh đi hay không, tuần sau anh vẫn sẽ đến.”

“Khi nào anh mua?”

“Hôm qua,” Khâu Hành nói, “Vậy nên em cần gì thì nói với anh.”

Lâm Dĩ Nhiên bình thường rất dễ ngủ, nhưng đêm đó cô không thể chợp mắt.

Tâm trạng của cô như mặt nước bị ném một viên đá, gợn sóng lăn tăn, phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Mối quan hệ hiện tại của cô và Khâu Hành là điều chưa từng có trước đây, họ luôn rất quen thuộc và ăn ý với nhau, hoặc là xa cách lịch sự, hoặc là gần gũi thân mật.

Nhưng chưa bao giờ có giai đoạn như bây giờ, cả hai mang theo sự thăm dò, có một chút mập mờ.

Dù đã từng làm những điều thân mật, nhưng vì từng chia xa, họ

cần bắt đầu lại mối quan hệ.

Điều này khiến họ thực sự giống như một cặp đôi chưa bắt đầu yêu nhau.

Chương 55: “Em ôm anh một cái rồi hãy đi.”

Nhắc đến tình yêu, Lâm Dĩ Nhiên hầu như mỗi lần có mạng, mở WeChat đều thấy Lý Thiên Đóa khoe hạnh phúc của mình, rõ ràng là một cô gái nhỏ đang chìm đắm trong tình yêu.

Lâm Dĩ Nhiên đôi khi nhận được hàng loạt tin nhắn của cô ấy.

Cô ấy tìm được một bạn trai lớn hơn nhiều tuổi, rất mạnh mẽ, có cơ bắp dày, có thể cưng chiều cô ấy như một đứa trẻ.

Lâm Dĩ Nhiên thay cô ấy cảm thấy vui mừng, hy vọng cô ấy luôn hạnh phúc.

Ngày Khâu Hành đến, anh nhắn tin cho Lâm Dĩ Nhiên từ sáng sớm, nói rằng mình đang trên đường ra sân bay.

Lâm Dĩ Nhiên không nói anh đừng đến nữa, chỉ trả lời: “Được rồi, anh chú ý an toàn, đến nơi thì báo cho em biết.”

Khâu Hành: “Biết rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên lại nói: “Em không thiếu gì cả, anh đừng mang nhiều đồ lên, nặng lắm.”

Khâu Hành vẫn chỉ trả lời: “Biết rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên chuẩn bị dọn phòng từ sớm, lần này vì đã thông báo trước nên cô đã chuẩn bị một phòng riêng cho anh. Cô lấy bộ chăn ga của mình trải lên giường cho anh, còn chuẩn bị sẵn

đồ dùng cá nhân.

Ban ngày cô để điện thoại trong túi, thỉnh thoảng lại nhìn, chờ đợi tin nhắn của Khâu Hành.

Nhưng từ buổi trưa cho đến khi trời tối dần, vẫn không thấy Khâu Hành nhắn tin rằng anh đã đến.

Dù biết sẽ không có vấn đề gì, nhưng khi thời gian càng trôi qua, Lâm Dĩ Nhiên càng lo lắng.

“Sao vậy?” Đàn chị đi tới, đứng bên cạnh hỏi cô.

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, nói không có gì.

“Anh ấy đến đâu rồi?” Đàn chị Tiểu Từ cười hỏi. Lâm Dĩ Nhiên đã nói Khâu Hành sẽ đến, Đàn chị còn nhờ anh mang một gói hàng lên.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Em không biết, không gọi được điện thoại.”

“Chắc là không có tín hiệu, không sao đâu.” Đàn chị nói.

Lâm Dĩ Nhiên ừ một tiếng, gật đầu.

Đàn chị Tiểu Từ tiếp tục bận rộn, Lâm Dĩ Nhiên lại thử gọi điện lần nữa, vẫn không liên lạc được.

Khi trời hoàn toàn tối, điện thoại vẫn không có tin nhắn nào. Dù luôn tự nhủ rằng sẽ không có chuyện gì, nhưng Lâm Dĩ Nhiên vẫn không thể ngồi yên.

Lúc này, cô chợt hiểu tại sao lần đầu Khâu Hành đến, anh lại rất tức giận.

Cảm giác không tìm được người thật không dễ chịu, khiến lòng

người luôn thấp thỏm, không thể yên.

Đến chín giờ tối, Lâm Dĩ Nhiên hoàn toàn không thể đợi thêm.

Cô mặc áo khoác, cầm điện thoại ra ngoài.

“Cô Lâm, cô đi đâu vậy?” Hiệu trưởng thấy cô muốn ra ngoài, liền hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên nói cô muốn xuống núi để đón Khâu Hành.

“Cô đừng xuống, trời tối rồi, cô đi một mình không an toàn đâu.” Hiệu trưởng khuyên nhủ.

Lâm Dĩ Nhiên trong lòng rối bời, không muốn nói nhiều, chỉ gật đầu, nói: “Được rồi, tôi sẽ đợi ở trên đường.”

Hiệu trưởng lại dặn dò cô một lúc, nói rằng nếu cô muốn xuống núi thì ông sẽ đi cùng cô, không để cô đi một mình.

Lâm Dĩ Nhiên đồng ý, rồi tự mình ra khỏi trường.

Ban đêm, ngọn núi trông hoàn toàn khác biệt so với ban ngày.

Ban ngày, núi xanh tươi mơn mởn, đầy sức sống. Nhưng ban đêm, núi được bao phủ bởi một lớp đen tuyệt đối, không có chút ánh sáng nào ngoài màu đen, những cây cối gần đó tạo thành màn chắn che khuất tầm nhìn, ngọn núi xa xa như một hố đen nuốt chửng mọi thứ.

Trước mắt cô không có màu nào ngoài đen, nhưng Lâm Dĩ Nhiên không hề cảm thấy sợ, trong lòng cô không hề có suy nghĩ đó.

Cô theo đường núi đi xuống, trong đầu nghĩ đến nhiều khả năng không liên lạc được với Khâu Hành, càng nghĩ càng không yên

tâm.

Khâu Hành đeo ba lô leo núi, nhanh chóng đi trên đường núi, vì đi nhanh nên mồ hôi toát ra, anh chỉ mặc áo ngắn tay, áo khoác buộc vào dây ba lô.

Một tay anh cầm điện thoại chiếu sáng, tay kia xách một túi. Ngoài trời tối làm anh nhìn đường không rõ, việc leo núi không hề làm khó anh.

Lâm Dĩ Nhiên nghe thấy tiếng động bên dưới, nhưng không thấy gì cả.

Cô dừng bước, ánh sáng từ điện thoại chiếu xuống dưới, nhưng vẫn không thấy gì. Cô không di chuyển nữa, gần như nín thở, chăm chú lắng nghe.

Đợi đến khi tiếng động ngày càng gần, Lâm Dĩ Nhiên mới dần cảm thấy yên tâm.

Cô có thể chắc chắn đó chính là Khâu Hành.

Khâu Hành vừa quẹo qua một khúc cua, đột nhiên có ánh sáng chiếu vào người anh.

Tiếng của Lâm Dĩ Nhiên không ổn định vang lên: “Khâu Hành.”

Khâu Hành lập tức ngạc nhiên ngẩng đầu lên, dùng đèn pin chiếu lên, nhìn thấy Lâm Dĩ Nhiên đang đứng không xa phía trên.

“Sao em lại xuống đây?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên mặc áo khoác gió, quần thể thao, đứng ở chỗ cao hơn Khâu Hành một chút, không đi tiếp nữa.

Cô tắt ánh sáng điện thoại, hít một hơi sâu nói: “Anh làm em sợ chết khiếp.”

Giọng cô đã mang chút nghẹn ngào không rõ ràng, có thể là do leo núi hô hấp không ổn định, tóm lại là mang theo cảm xúc, không phải bình tĩnh.

“Sao vậy?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên hít mũi nói: “Em liên lạc không được với anh. Em không nói là anh đến nơi thì nhắn em một tiếng sao?”

Lúc này giọng cô có chút nghẹn ngào rõ rệt.

Khâu Hành dừng lại một chút, sau đó nhanh chóng đi lên vài bước, đến trước mặt Lâm Dĩ Nhiên, trực tiếp ôm cô lên.

Khâu Hành tay còn đang cầm đồ, nên động tác có chút lớn tiếng. Lâm Dĩ Nhiên bất ngờ bị nhấc bổng lên, cũng không cảm thấy sợ, tay đặt lên vai Khâu Hành, chạm vào áo mang nhiệt độ cơ thể của anh.

Dù Khâu Hành chỉ mặc áo ngắn tay, nhưng cả người anh như tỏa ra hơi nóng.

Điều này khiến trái tim Lâm Dĩ Nhiên, người đang được anh bế, cảm thấy an tâm, không còn cảm giác bất an nữa. Chỉ còn lại sự sống động, nóng hổi.

Khâu Hành bế cô đi một đoạn đường ngắn, đến chỗ đường bằng phẳng hơn, đặt cô xuống.

Lâm Dĩ Nhiên vừa chạm đất, chiếc áo khoác gió phát ra tiếng sột soạt nhẹ, cô liền bị Khâu Hành ôm chặt vào lòng.

Tóc cô rối tung phủ lên cánh tay Khâu Hành, anh nhẹ nhàng

vuốt v e sau đầu cô.

Lâm Dĩ Nhiên dựa mặt vào vai Khâu Hành, được bao bọc bởi hơi thở của anh. Hai tay cô nắm chặt dây ba lô của Khâu Hành, cảm thấy mọi thứ đã trở lại vị trí.

“Máy bay trễ bốn tiếng, hôm nay anh nhắn tin cho em nhiều lần mà em không trả lời.” Khâu Hành giải thích.

Mặt Lâm Dĩ Nhiên vẫn dựa vào người anh, buồn bã nói: “Em không nhận được.”

Khâu Hành nghiêng mặt chạm vào tai cô, nhưng không hôn cô.

Khâu Hành nắm tay Lâm Dĩ Nhiên, dẫn cô đi lên núi. Anh đi trước, Lâm Dĩ Nhiên được anh dắt tay, cảm thấy ổn định.

Khâu Hành nói với cô: “Sau này đừng tự mình xuống núi ban đêm.”

Lâm Dĩ Nhiên không cãi lại, ngoan ngoãn đồng ý: “Được.”

“Em có ngốc không?” Khâu Hành lại nói, “Nếu ngã, em cũng không gọi điện được tìm người.”

“Em rất cẩn thận.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành quay đầu, kéo cô lại gần, hỏi: “Lỡ người em gặp không phải là anh thì sao?”

Lâm Dĩ Nhiên im lặng, Khâu Hành lại hỏi: “Gặp phải người lạ, không phải anh, em có sợ không?”

Suy nghĩ vài giây, Lâm Dĩ Nhiên thành thật nói: “Có.”

Cô thành thật như vậy, Khâu Hành không muốn nói thêm, chỉ

im lặng dắt cô lên núi.

Lòng bàn tay lạnh lẽo của Lâm Dĩ Nhiên được Khâu Hành sưởi ấm, ngón tay cái của cô đặt lên gò m u bàn tay của Khâu Hành. Tay anh thô ráp, nhưng khi nắm tay anh, Lâm Dĩ Nhiên cảm thấy đó chính là điều cô cần.

Máy bay Khâu Hành bị trễ hơn bốn tiếng, sau đó không tìm được xe đến đây, khi đến chân núi thì trời đã tối. Theo lý thì hôm nay anh không nên lên núi, tài xế kéo anh đến cũng khuyên anh đừng leo núi vào ban đêm, nhưng Khâu Hành không quan tâm, xuống xe liền đi thẳng lên núi.

May mà anh lên, nếu không Lâm Dĩ Nhiên sẽ phải đi xuống dưới, có lẽ đến lúc đó cô thật sự sẽ khóc.

Đến cổng trường, Lâm Dĩ Nhiên từ từ rút tay khỏi tay Khâu Hành.

Khâu Hành quay đầu nhìn cô một cái, ánh đèn nhỏ ở cổng trường tuy không sáng, nhưng cũng đủ để nhìn rõ người. Khâu Hành không nói gì, đi vào trong.

Mọi người đã ngủ, hai người nhẹ nhàng đi vào phòng chuẩn bị cho Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên đóng cửa lại, Khâu Hành đặt túi xách trên bàn, tháo ba lô để xuống đất.

Trong túi là bánh mì, bánh quy hộp và trà sữa mà Khâu Hành mua khi đi qua khu vực thành phố, trong ba lô là quần áo và chăn mang cho Lâm Dĩ Nhiên.

“Đã nói là đừng mang nhiều đồ quá mà.” Lâm Dĩ Nhiên hạ giọng nói, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của giáo viên phòng bên cạnh.

Khâu Hành gỡ áo khoác khỏi dây ba lô, vứt lên đầu giường, thản nhiên nói: “Không mệt.”

“Dì Phương khỏe không?” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Khỏe lắm, béo lên rồi, không muốn ai nói đến chuyện đó.” Khâu Hành cười một chút, rồi nói tiếp, “Chỉ là rất nhớ em.”

“Em cũng nhớ dì lắm.”

Lâm Dĩ Nhiên nhoẻn miệng cười, cô nói: “Dì bây giờ thật đáng yêu.”

Khâu Hành “ừm” một tiếng, và nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Trong túi có đồ bà gửi cho em.”

Dì Phương gửi hai bộ nội y, hai chiếc quần giữ ấm bụng và một túi nước nóng nhỏ.

Lâm Dĩ Nhiên ôm đồ vào lòng, định mang đi ngay. Trong lòng cô cảm thấy ấm áp, thật sự rất nhớ dì Phương, cô biết mình được chăm sóc như con gái.

Còn những đồ Khâu Hành mang thì cô chưa lấy, để đó ngày mai sắp xếp sau.

“Anh đã đun nước nóng rồi, em rửa mặt nhanh rồi đi ngủ sớm.” Lâm Dĩ Nhiên nói với Khâu Hành xong, rồi ôm đồ đi ra.

Khâu Hành đứng bên giường, nhìn cô, như muốn nói điều gì đó nhưng lại thôi.

Lâm Dĩ Nhiên đang vui, mỉm cười hỏi anh: “Sao thế?”

Khâu Hành cũng cười, lắc đầu.

Anh cười rất đẹp, từ trước đến nay Lâm Dĩ Nhiên luôn nghĩ vậy. Bình thường trông Khâu Hành cứng rắn, khi cười lại trở nên dịu dàng, cũng trẻ trung hơn, có lúc cười tươi như một học sinh rất năng động. Đó là con người anh vốn dĩ.

Lúc này, Khâu Hành cười không quá rạng rỡ, nhưng cũng đủ để ánh mắt trở nên dịu dàng, rất điển trai.

“Anh sao vậy?” Lâm Dĩ Nhiên cười hỏi anh, “Muốn nói gì?”

Khâu Hành lúc đầu không nói gì, thấy Lâm Dĩ Nhiên cứ nhìn anh, anh cười rõ ràng hơn.

Lâm Dĩ Nhiên nhíu mày, chờ anh nói.

“Anh muốn ôm em.” Khâu Hành dùng giọng điệu ra lệnh, cố tỏ vẻ oai phong nói với Lâm Dĩ Nhiên, “Em ôm anh một cái rồi hãy đi.”

Lâm Dĩ Nhiên tròn xoe mắt, ngạc nhiên nhìn anh.

Điều này thật sự không giống Khâu Hành, từ cuộc gọi vài ngày trước Khâu Hành đã khiến người khác cảm thấy bất ngờ.

“Anh…” Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, người cố ý nói một cách đầy tự tin, cô không biết nói gì, vừa không tin nổi, vừa cảm thấy có chút hả giận, đồng thời tim cũng đập thình thịch.

Lâm Dĩ Nhiên quay người đi, vừa đi vừa nói: “Anh ôm trong mơ đi.”

Nói xong cô mở cửa đi ra, đóng cửa phòng Khâu Hành lại, trở về phòng mình.

Khâu Hành vẫn giữ nụ cười trong mắt, sau khi Lâm Dĩ Nhiên trở về, anh cầm dụng cụ vệ sinh cá nhân và khăn tắm, đi ra phòng

tắm tạm bợ phía sau để tắm nước lạnh. Leo núi ra nhiều mồ hôi, không tắm sẽ không ngủ được.

Khi mọi thứ đã xong xuôi thì cũng đã một lúc, Khâu Hành nằm trên giường, xung quanh là mùi hương quen thuộc từ Lâm Dĩ Nhiên.

Đó là mùi hương khiến Khâu Hành cảm thấy bình yên và thoải mái.

Khâu Hành nhắm mắt chuẩn bị ngủ.

Lúc này cửa khẽ vang lên.

Khâu Hành mở mắt, dù không thấy gì rõ nhưng vẫn ngồi dậy.

Không đợi anh hỏi chuyện gì xảy ra, một hơi thở mát lạnh nhẹ nhàng phủ lên anh, tóc Lâm Dĩ Nhiên chạm vào má và cổ Khâu Hành.

Lâm Dĩ Nhiên cúi người ôm anh, mặc chiếc áo ngủ mềm mại, tỏa hương thơm ngát.

Khâu Hành đưa tay ôm eo cô, nhưng không ôm chặt, không dùng sức khiến cô không thể đi. Anh cười, hỏi cô: “Em mềm lòng thế này sau này sẽ thiệt thòi.”

“Thiệt thòi là phúc.” Lâm Dĩ Nhiên nói cứng, không biết nghĩ gì, giọng cứng cỏi, “Hơn nữa em cũng không mềm lòng, em nhớ hết trong lòng.”

“Được.” Khâu Hành lại cười, không hôn cô, vuốt tóc cô, nói, “Sau này anh không để em thiệt thòi.”

Lâm Dĩ Nhiên ôm anh thêm vài giây, sau đó đứng lên, lẩm bẩm nói: “Ai nói với anh sau này còn có em.”

Nói xong cô quay người đi.

Khâu Hành không giữ cô lại, nhìn Lâm Dĩ Nhiên đi ra rồi đóng cửa, căn phòng trở lại với bóng tối hoàn toàn.

Mọi thứ xung quanh bị bóng tối bao phủ, nhưng thế giới của Khâu Hành ngày càng sáng rực.

Trước đây Khâu Hành như sống trong đầm lầy, như cô độc trong một cái hang lạnh lẽo, bị cô lập khỏi thế giới bên ngoài.

Nhưng không biết từ lúc nào, anh được ánh nắng ấm áp chiếu rọi, được một ánh mắt kiên định và lâu dài nhìn theo.

Khi anh nhìn quanh, thấy cỏ xanh, bầu trời xanh ngắt, mây trắng trôi trên dòng sông nhỏ, ánh nắng tràn ngập rừng núi, thế gian rực rỡ.

Chương 56: “Ôm anh rồi em mới được về.”

Ngày hôm sau, Lâm Dĩ Nhiên chia hết bánh mì và bánh quy Khâu Hành mua cho bọn trẻ, chỉ giữ lại trà túi.

Đàn chị nói: “Khâu Hành vất vả mang lên cho em, em lại hào phóng chia hết.”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu cười, rất chắc chắn nói: “Anh ấy không để ý đâu.”

“Nếu là bạn trai chị chắc sẽ có chút khó chịu, nghĩ rằng em không trân trọng ý của anh ấy.” Chị học cảm thán nói, “Nhưng anh ấy chắc sẽ không mua nhiều thế, chỉ mua một hai cái, muốn chia cũng không có.”

Lâm Dĩ Nhiên không hề nghĩ đến điều đó, Khâu Hành vì cô mà vất vả mang đồ lên là thật, nhưng việc cô chia hết mà Khâu Hành không để ý cũng là thật.

Cô sống trong môi trường như vậy, ở đây cô là giáo viên, có nhiều đứa trẻ nghèo khổ, Khâu Hành sẽ không để ý chuyện này.

Lâm Dĩ Nhiên thực ra có giữ lại một chiếc bánh nhỏ phô mai, không chia cho ai. Đó là phần cô dành cho Tân Tân.

Sáng sớm, khi Tân Tân đến trường và nhìn thấy Khâu Hành, cô bé ngẩn ra một chút, rồi nhỏ giọng gọi: “Chú Khâu.”

Khâu Hành đi ngang qua, đưa tay xoa đầu cô bé, coi như đáp lại.

Tân Tân vốn không phải là một đứa trẻ hoạt bát, bây giờ lại càng trầm lặng hơn.

Một cô bé nhạy cảm sống nhờ nhà người khác, cô bé chỉ càng trở nên ít nói, hiểu chuyện và trầm lặng hơn.

Giống như một loài sinh vật mềm yếu trốn trong vỏ, nép mình vào một góc, không muốn chạm vào thế giới bên ngoài.

Tối sau giờ học, Lâm Dĩ Nhiên giữ Tân Tân lại, như có bí mật nhỏ, gọi Tân Tân vào phòng mình.

Cô đặt bánh phô mai vào tay Tân Tân, còn pha một ly trà sữa.

Tân Tân nhẹ nhàng đẩy lại, nói: “Cô Tiểu Thuyền ăn đi.”

“Tân Tân ăn đi.” Lâm Dĩ Nhiên dùng thìa khuấy trà sữa, hương thơm ngọt ngào lan tỏa khắp phòng, làm cho căn phòng nhỏ buổi tối ngập tràn mùi vị dịu dàng và ngọt ngào.

Tân Tân cẩn thận mở gói bánh, dùng ngón tay bẻ một góc nhỏ, rất chú ý không để tay chạm vào phần còn lại, rồi đưa phần còn lại cho Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên không nhận, chỉ mỉm cười lắc đầu nhẹ nhàng nói: “Đây là phần cô giữ riêng cho con, con tự ăn đi.”

Tân Tân không từ chối nữa, ngoan ngoãn ngồi bên giường, ngượng ngùng, cắn từng miếng nhỏ. Trong phòng chỉ còn tiếng xé bao bì khẽ khàng và tiếng Lâm Dĩ Nhiên khuấy cốc.

Chưa đợi Tân Tân ăn xong, cửa đã bị đẩy ra, Khâu Hành bước vào.

“Đang lén ăn gì mà thơm thế.” Khâu Hành chỉ liếc nhìn họ một

cái, không để ý lắm.

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Bọn em đang uống trà sữa.”

“Ngon không?” Khâu Hành hỏi vu vơ.

Tân Tân đáp: “Ngon ạ, cảm ơn chú Khâu.”

Khâu Hành vào lấy ấm nước, định đun nước cho Lâm Dĩ Nhiên, nhưng sau khi cầm ấm lên lại không hiểu sao đứng yên.

Anh đứng đó, nhìn họ.

“Con gọi cô ấy là gì?” Khâu Hành gật đầu về phía Lâm Dĩ Nhiên, hỏi Tân Tân.

Tân Tân ngơ ngác nhìn anh, chớp chớp đôi mắt to đen láy, nói: “Gọi là cô Tiểu Thuyền…”

“Không gọi là cô giáo nữa thì sao?” Khâu Hành lại hỏi.

Tân Tân mơ hồ hỏi: “Thế phải gọi là gì?”

Khâu Hành nhướng mày: “Cô ấy không phải là cô giáo con thì gọi là gì? Cô Tiểu Thuyền à?”

Tân Tân lập tức lắc đầu mạnh mẽ, đồng thời miệng phát ra tiếng “ưm ưm” phủ nhận, tóc cô bé cũng bay theo. Rõ ràng là từ chối rất quyết liệt.

Lâm Dĩ Nhiên ở bên cạnh đã cười không ngớt.

Tân Tân nhìn cô, kiên định nói: “Cô là cô Tiểu Thuyền… cô Tiểu Thuyền.”

Khâu Hành nói: “Vậy tại sao chú là chú?”

Tân Tân cầu cứu nhìn Lâm Dĩ Nhiên, giọng nhỏ hơn: “Nếu không thì là gì…”

“Đúng vậy, nếu không thì là gì?” Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, mắt đầy ý cười, nói với Tân Tân, “Sau này con gọi chú ấy là chú Tiểu Khâu.”

Khâu Hành nhướng mày nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên cười, mắt lấp lánh.

Khâu Hành cứ nhìn cô cười một lúc, rồi nói: “Sao cũng được.”

Từ khi Lâm Dĩ Nhiên lên núi, cô thực sự đã thay đổi một chút so với trước kia.

Trong ngọn núi yên tĩnh và khép kín này, cô lại mở lòng hơn, trưởng thành hơn, cũng rộng mở hơn.

Núi rừng đã gột rửa một phần sự trầm lặng của cô, cô không còn là người hay mặc váy dài và có vẻ u sầu nữa, bây giờ thường buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồ thể thao, giống như sáu năm trước khi cô mới lên xe của Khâu Hành. Chỉ là bây giờ so với sáu năm trước, cô chững chạc hơn, không còn non nớt và ít nói nữa.

Cô thực sự đã trưởng thành, nụ cười rạng rỡ.

Tối đó, trước khi ngủ, Lâm Dĩ Nhiên cùng chị học đi dạo một vòng bên bờ sông nhỏ, về đến nơi, đèn trong các phòng khác đã tắt, chị học chào tạm biệt và vào phòng mình trước.

Lâm Dĩ Nhiên trước khi mở cửa nhìn về phía phòng Khâu Hành, dường như anh đã ngủ rồi. Cô vừa định mở cửa, thì nghe thấy Khâu Hành gọi: “Lâm Tiểu Thuyền…”

Chưa kịp bước qua, anh lại gọi lớn: “Lâm Dĩ Nhiên.”

Lâm Dĩ Nhiên vội vàng chạy qua, mở cửa nhỏ giọng trách: “Anh gọi gì thế?”

Khâu Hành ngồi bên giường, hai tay chống lên mép giường, rõ ràng là không có ý định ngủ.

Lâm Dĩ Nhiên đóng cửa, bước đến gần hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Cô đi dạo một vòng, người đã trở nên mát lạnh. Khâu Hành nhìn cô một lúc, không nói gì.

“Người ta đều ngủ rồi, anh kêu to như vậy làm gì…” Lâm Dĩ Nhiên đứng trước mặt anh, cúi đầu hỏi.

Khâu Hành không lên tiếng, chỉ ngẩng đầu nhìn cô. Dưới ánh trăng chiếu qua cửa sổ, Lâm Dĩ Nhiên có thể thấy rõ nét mặt và đôi mắt của anh.

“Nếu không có chuyện gì, em về nhé?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ giọng hỏi.

Khâu Hành nhẹ nhàng nói: “Ôm anh rồi em mới được về.”

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên nhìn anh với dáng vẻ đường hoàng như vậy, suýt chút nữa thì bật cười vì tức giận.

Khâu Hành nói chuyện một cách nghiêm túc, mắt nhìn chằm chằm vào cô, dường như vẫn luôn chờ cô quay lại để ôm một cái.

Lâm Dĩ Nhiên không nói gì, Khâu Hành chỉ nhìn cô.

Khâu Hành trước giờ không bao giờ hỏi, mối quan hệ của họ trước đây cũng không cần hỏi, là mối quan hệ muốn ôm thì ôm. Thực ra Khâu Hành luôn thích ôm cô, khi họ vẫn còn thân mật,

Khâu Hành thường xuyên ôm cô đi. Ví dụ như khi vừa lau nhà xong, khi cô chưa mang dép, và cả khi vừa làm xong muốn đi tắm.

Khâu Hành luôn có thể dùng một tay để nhấc cô lên, ôm cô đi khắp nơi.

Thấy Lâm Dĩ Nhiên chỉ đứng đó, không có ý định ôm, Khâu Hành nói thêm: "Thôi vậy."

Khi nụ hôn mang theo hơi ẩm của núi rừng chạm xuống, Khâu Hành ban đầu không có động tĩnh gì.

Nhưng Lâm Dĩ Nhiên không còn là cô gái mười chín tuổi nữa, cô biết cách hôn. Cô nhẹ nhàng ngậm lấy đôi môi của Khâu Hành, như mời gọi mà m út nhẹ một cái.

Tóc của cô rơi xuống mặt Khâu Hành, mang theo cảm giác mát lạnh và nhột nhạt.

Khâu Hành đột nhiên kéo cô xuống và hôn cô một cách mãnh liệt, Lâm Dĩ Nhiên giơ tay ôm lấy cổ anh.

Cơ thể mềm mại của cô ngoan ngoãn dựa vào Khâu Hành, không hề kháng cự sự thân mật với anh.

Giống như những lần trước đây.

Khâu Hành hôn cô rất lâu, như muốn kéo cô vào lòng, muốn mang cô về cuộc sống của anh.

Lâm Dĩ Nhiên đón nhận nụ hôn quen thuộc, dữ dội của anh, cô cảm nhận được sự kiềm chế và khát vọng của Khâu Hành, sự chiếm hữu thầm lặng của anh.

Khi nụ hôn dừng lại, Khâu Hành buông Lâm Dĩ Nhiên ra, đôi

mắt sâu thẳm, hơi thở nặng hơn bình thường.

“Đã để em ôm, đã để em hôn rồi?” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên vẫn ngồi trên đùi anh chưa đứng lên, Khâu Hành trán tựa vào vai cô, nhiệt độ cơ thể rất cao.

“Em giúp anh nhé?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ giọng hỏi, giọng cô cũng mang chút không bình tĩnh.

Tay cô lướt xuống bụng Khâu Hành, chưa chạm tới cạp quần đã bị Khâu Hành gạt ra.

“Không.” Khâu Hành từ chối dứt khoát.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn anh, Khâu Hành trầm giọng nói: “Không bắt đầu lại như thế này.”

Lâm Dĩ Nhiên chớp mắt, hiểu ý của Khâu Hành.

Cô cảm nhận được sự nghiêm túc của Khâu Hành, đột nhiên thấy lòng như bị cắn bởi một con muỗi, đồng thời lại thấy có chút xót xa.

Khâu Hành dường như không vội vàng bắt đầu một mối quan hệ mới, anh nói chờ Lâm Dĩ Nhiên quay về, trước đó thì chỉ chờ đợi.

Lần này trước khi xuống núi, Khâu Hành nói với Lâm Dĩ Nhiên: “Khi nào em chuẩn bị quay về thì báo trước cho anh, anh sẽ đến đón em.”

Lâm Dĩ Nhiên gật đầu, nói: “Dạ.”

Khâu Hành nhìn về phía lớp học, rồi nói với cô: “Cô bé đó, nếu em không nỡ bỏ lại thì đưa về, nếu bố cô bé đồng ý và cô bé cũng

muốn.”

Lâm Dĩ Nhiên ngạc nhiên nhìn Khâu Hành, kinh ngạc vì anh đoán được cô đã nghĩ gì trong lòng.

“Không cần áp lực, dù em muốn tài trợ cô bé học hành hay đơn giản đưa về nhà, cũng không phải là chuyện lớn.” Khâu Hành nói, “Làm theo trái tim của em là được.”

Cô nhân hậu và rộng lượng, trong lòng cô có một cái ao đầy sự dịu dàng. Trên thế giới này không ai hiểu cô hơn Khâu Hành, Khâu Hành sẵn sàng tạo điều kiện để cô tiếp tục là vị thần nhân từ trong lòng người khác.

Mắt Lâm Dĩ Nhiên dần đỏ lên.

“Chuyện khác về rồi nói.” Khâu Hành vuốt tóc cô, nói: “Anh đi đây.”

Khâu Hành giống như lúc đến, áo khoác treo trên dây đeo ba lô, chỉ mặc áo ngắn tay xuống núi.

Lâm Dĩ Nhiên đứng trên núi nhìn anh đi xa, Khâu Hành rẽ vào một khúc quanh rồi không thấy nữa.

Lâm Dĩ Nhiên đứng tại chỗ, nơi đây trời cao mây rộng, gió mát trong lành.

Cuộc sống ở đây đơn giản và thuần khiết, tình cảm của trẻ em chân thành và trực tiếp, ban đêm sao sáng rực rỡ. Cô ở đây đã viết nhiều, cảm hứng tràn ngập.

Mọi thứ ở đây đều tốt, nhưng cô vẫn nhớ nhà.

Chương 57: “Khâu Hành!” Hàn Dịch gọi, “Con rể tương lai của ba em!”

Năm nay Khâu Hành luôn bận rộn, không có nhiều ngày rảnh rỗi, anh thường xuyên đi công tác, khi không đi thì nhà máy cũng luôn có việc tìm anh, vì vậy thời gian về nhà không nhiều.

Tình trạng của Phương Mẫn vẫn khá tốt, không ai kích động bà, cuộc sống ổn định, mỗi ngày chăm hoa, đọc sách, đôi khi hơi lẫn, nhưng không có lúc phát bệnh nghiêm trọng.

Thời tiết dần lạnh, khi Khâu Hành về nhà cảm thấy trong nhà không đủ ấm, mặc áo ngủ bên ngoài phải khoác thêm áo khoác.

Sau bữa tối, người giúp việc về nhà, trong nhà chỉ còn lại hai mẹ con họ.

Phương Mẫn khoác áo khoác, ngồi trên sofa đọc sách, Khâu Hành ngồi khoanh chân trên sofa, ôm gối, đang trả lời tin nhắn.

“Tiểu Thuyền ở đó có lạnh không?” Phương Mẫn đột nhiên hỏi.

Khâu Hành không ngẩng đầu, trả lời: “Lạnh ạ.”

“Chắc chắn là lạnh, trên núi nhiệt độ thấp.” Phương Mẫn lại hỏi, “Khi nào con bé về?”

Khâu Hành nói: “Không biết, cô ấy chưa nói với con.”

“Con không biết hỏi à?” Phương Mẫn liếc nhìn anh, mặc dù

giọng điệu chậm rãi nhẹ nhàng, nhưng lời nói lại ẩn chứa chút khinh thường, “Thật vô dụng.”

Khâu Hành không phản bác, chỉ cười khẽ.

Khâu Hành gõ trên điện thoại, gửi một tin nhắn đi.

Khâu Hành: [Mẹ anh nói anh vô dụng vì không biết khi nào em về.]

Lúc này Lâm Dĩ Nhiên đã nằm xuống, bên ngoài rất lạnh, cô co ro trong chăn, còn ôm một cái túi sưởi.

Lâm Dĩ Nhiên thấy tin nhắn, cười cười, trả lời: [Nói với dì Phương là cuối tháng em sẽ về.]

Khâu Hành: [Anh đón em.]

Lâm Dĩ Nhiên: [Không cần đâu, em tự về được mà.]

“Cuối tháng về ạ.” Khâu Hành nói.

Phương Mẫn bỏ sách xuống, xác nhận: “Thật à?”

Khâu Hành gật đầu, Phương Mẫn cười nói: “Tốt quá, mẹ thật sự nhớ Tiểu Thuyền.”

Khâu Hành cười cười, đặt điện thoại sang một bên, dựa lưng vào ghế sofa, yên lặng ngồi cùng mẹ một lúc.

Khâu Hành là một người con hiếu thảo, nhưng anh không có nhiều thời gian để ở bên mẹ. Phương Mẫn luôn là một người mẹ dịu dàng, khi Khâu Hành còn nhỏ nghịch ngợm như thế nào bà cũng ít khi trách mắng, bây giờ bà cũng chưa bao giờ than phiền vì Khâu Hành không có thời gian ở bên.

Bà nhớ Tiểu Thuyền, nhớ Khâu Hành, nhưng chưa bao giờ gọi điện thúc giục họ về nhà, bà luôn lặng lẽ chờ đợi.

Khâu Hành nằm đó ngẩng đầu nhìn bà, đường nét trên khuôn mặt không thể giấu đi những nếp nhăn, nhưng bà vẫn đẹp và tri thức.

Khâu Hành chưa bao giờ trách bà vì đã để mình sống trong quá khứ, bà chỉ là quá yêu ngôi nhà nhỏ của mình.

“Mẹ.” Khâu Hành xích lại gần.

Phương Mẫn rời mắt khỏi cuốn sách, hỏi anh: “Sao vậy?”

Khâu Hành như một đứa con đang làm nũng với mẹ, động tác thân thiết và phụ thuộc. Từ năm mười chín tuổi, anh rất ít khi như vậy.

Không có người mẹ nào mà con trai làm nũng lại không mềm lòng, bà cười vuốt v e trán anh. Khâu Hành nhìn bà nói: “Chuyển đến chỗ khác sống, được không mẹ?”

Phương Mẫn nhìn anh với ánh mắt khó hiểu, hỏi: “Chuyển đến đâu?”

Khâu Hành nói: “Thành phố khác.”

Phương Mẫn ngỡ ngàng nhìn anh một lúc, không đáp cũng không lắc đầu. Bà như đang suy nghĩ, cũng như đang cân nhắc.

Khâu Hành chỉ đang bàn bạc với bà, không thúc ép bà phải suy nghĩ ngay.

Khâu Hành chỉ ở nhà hai ngày rồi lại đi, có người tìm anh bàn về hợp tác, nhà máy cũng còn việc, anh phải tranh thủ thời gian này giải quyết mọi việc, sau đó dành ra vài ngày để đi đón Lâm

Dĩ Nhiên.

“Khâu này, cậu có làm phù rể cho Tiểu Lý không?” Mao Tuấn vỗ vai Khâu Hành, cười hỏi.

Khâu Hành nói: “Tôi không đi được, cậu giúp tôi mang phong bì mừng tới nhé.”

“Hả? Cậu không đi à?” Mao Tuấn hỏi.

Khâu Hành nói: “Hôm đó tôi có việc.”

Tiểu Lý là một kỹ thuật viên trong xưởng, luôn làm việc cùng Khâu Hành, cuối tháng kết hôn.

“Nói có việc là có việc à?” Mao Tuấn nói, “Cậu làm ông chủ mà không có tâm thế đấy.”

Khâu Hành cười nói: “Phong bì đến là được rồi, tôi không quan trọng lắm.”

Trên núi vẫn còn một cô giáo nhỏ cần về nhà, bất cứ đám cưới nào Khâu Hành cũng không đi, chỉ chờ để đón cô về nhà.

Tuy nhiên cô giáo Tiểu Thuyền luôn độc lập, cũng không muốn làm phiền người khác.

*

Tối hôm trước Khâu Hành lại thức khuya, về đến nhà đã là nửa đêm.

Anh vừa ký một hợp đồng, đối phương là bạn của ba anh, Khâu Hành gọi là chú Hàn. Ở Đông Bắc làm nông nghiệp hữu cơ và chăn nuôi bò thịt, công ty vận chuyển của Khâu Hành vừa mới thành lập, đối phương trực tiếp giao toàn bộ tuyến vận chuyển

của công ty cho Khâu Hành.

Không chỉ là công ty của ông ấy, còn có hầm rượu và trái cây của khu vực đó, cũng đều được giao hết cho Khâu Hành.

Những năm qua Khâu Hành đã tích lũy được nhiều mối quan hệ, anh tiếp xúc với nhiều ngành nghề, và mỗi nơi đều có tay nghề, kết giao được nhiều người.

Hôm qua chú Hàn đến đây giải quyết công việc, Khâu Hành mời ông ấy ăn tối, đối phương còn mang theo vài người, đều là doanh nhân địa phương, có hai người Khâu Hành cũng quen.

Không phải là buổi gặp mặt để bàn chuyện làm ăn, không khí trong bữa ăn rất thoải mái, chỉ là một bữa ăn bình thường. Nhưng cũng uống rượu, Khâu Hành đã cùng uống vài ly.

Trong bữa tiệc chú Hàn nói Khâu Hành có tham vọng lớn, còn hơn cả ba anh.

Khâu Hành cười nói: “Ai mà không muốn kiếm tiền chứ, chú.”

“Đúng rồi, người vì tiền mà chết.” Bên cạnh có người xen vào một câu.

Người này uống hơi nhiều, nói đến chữ “chết” có chút không hay, nhất là khi vừa nhắc đến ba của Khâu Hành.

Nhưng Khâu Hành trông không để tâm.

Một lúc sau chú Hàn nhận điện thoại, báo vị trí.

Quay đầu lại nói với Khâu Hành: “Con gái của chú, con còn nhớ không?”

Khâu Hành gật đầu nói: “Nhớ, nhỏ hơn con vài tuổi.”

“Đang học ở Hồng Kông, sắp tốt nghiệp rồi.” Chú Hàn cười, khuôn mặt vui vẻ, ông đùa cợt với Khâu Hành, “Con làm con rể chú nhé.”

Khâu Hành cười phá lên, lùi ra sau, nói: “Đừng đùa vậy chú.”

“Đùa gì chứ? Lát nữa Hàn Diệc sẽ đến, con gặp mặt, làm quen có sao đâu, hồi nhỏ hai đứa còn chơi với nhau mà.” Chú Hàn uống chút rượu, nửa đùa nửa thật.

Khâu Dưỡng Chính – ba của Khâu Hành lúc còn sống thường khen con trai mình, và điều đó quả thật không phải là khoác lác. Những người lớn tuổi này từ khi Khâu Hành còn nhỏ đã biết anh, đến khi Khâu Dưỡng Chính xảy ra chuyện, Khâu Hành không những không gục ngã, mà bây giờ sự nghiệp còn có hình có dáng, vừa thông minh vừa có chí tiến thủ, lại đẹp trai, thật sự nếu làm con rể ai cũng không có gì để chê, gia đình có bao nhiêu sản nghiệp cũng đủ sức gánh vác.

Khâu Hành thấy chú Hàn không chỉ đùa giỡn mà còn có chút nghiêm túc, cũng ngưng vẻ mặt đùa cợt, nghiêm túc nói: “Con sắp lập gia đình rồi, chú.”

Chú Hàn cười hỏi: “Không muốn làm con rể của chú à?”

“Thật sự sắp lập gia đình rồi.” Khâu Hành cười xin tha, chân thành nói, “Chẳng phải nói con có tham vọng lớn sao. Con hai mươi tám tuổi rồi, con phải để người ta sống tốt theo con.”

Chú Hàn nhìn anh, không tỏ ra giận, còn hỏi: “Sao mới gọi là sống tốt?”

Khâu Hành cúi đầu nhìn mặt bàn, suy nghĩ một lúc, trả lời: “Ít nhất là tự do suốt đời, muốn làm gì thì làm.”

*

Sau đó Hàn Dịch thật sự đến, chú Hàn ban đầu không đề cập, nhưng sau đó uống nhiều quá, bày tỏ sự nuối tiếc với con gái mình.

Hàn Diệc nhìn qua ba mình rồi nhìn Khâu Hành, nói: “Anh là người con rể thứ một ngàn không trăm lẻ tám mà ba em chọn.”

Khâu Hành cười nhẹ đáp lại.

Tối đó, Hàn Dịch lái xe đưa Khâu Hành về, ba cô ấy vẫn còn nói về chuyện này trên xe, Khâu Hành vừa đến nơi đã vội xuống xe.

Khâu Hành về đến nhà lúc hai giờ sáng, tắm rửa hết mười phút, ngủ một mạch đến mười giờ sáng.

Mở mắt nhìn điện thoại, thấy một tin nhắn.

Tiểu Thuyền: [Anh đang làm gì đấy?]

Tin nhắn gửi lúc chín giờ, đã qua một tiếng, Khâu Hành trả lời: [Anh vừa tỉnh.】]

Khâu Hành chiều còn có việc, nên tỉnh rồi không ngủ lại nữa.

Anh dậy dọn dẹp rồi xuống bếp ăn trưa cùng mọi người, đầu bếp nghe nói tối qua anh uống rượu nên nấu canh giải rượu. Khâu Hành ăn xong cầm một quả cam, vừa đi vừa ăn, về phòng là ăn xong luôn.

Quần áo mặc hôm qua nhét vào máy giặt, túi áo túi quần đều đã kiểm tra, nhưng không thấy chìa khóa xe.

Máy giặt bắt đầu chạy, Khâu Hành bước ra, đang cầm áo khoác tìm chìa khóa thì cửa mở.

Khâu Hành không để ý, nghĩ là người trong nhà máy tìm mình, nhưng vừa quay đầu lại thì đứng hình ngay lập tức…

Lâm Dĩ Nhiên kéo vali, trên vali còn có một túi du lịch, trên người còn đeo một cái ba lô, quay lưng về phía anh, cố gắng kéo vào.

Khâu Hành ngỡ ngàng nhìn, Lâm Dĩ Nhiên vào nhà rồi đóng cửa lại, quay người lại.

Khâu Hành vẫn giữ nguyên tư thế cầm áo, đứng như trời trồng.

Lâm Dĩ Nhiên mặc áo lông vũ màu trắng, đội mũ len màu be nhạt, trông vừa thanh tú vừa ấm áp.

Cô tháo ba lô trên người đặt xuống đất, cười hỏi: “Anh nhìn em chằm chằm làm gì vậy?”

Khâu Hành ném áo khoác lên ghế, nhíu mày hỏi: “Em tự về đấy à?”

“Em sợ anh đến đón, cố tình nói muộn vài ngày.” Lâm Dĩ Nhiên cười rạng rỡ, “Anh bận, không muốn làm phiền anh.”

Khâu Hành đã bước tới, vẫn còn chút ngỡ ngàng, trên mặt vẫn hiện vẻ kinh ngạc.

Anh kéo đồ của Lâm Dĩ Nhiên vào góc, hỏi: “Tối qua em ngủ không? Bay nửa đêm à?”

“Không ngủ.” Lâm Dĩ Nhiên thành thật nói, “Chỉ chợp mắt trên máy bay một chút thôi.”

Khâu Hành đặt đồ xuống, vòng tay qua đầu cô kéo vào lòng, Lâm Dĩ Nhiên ngoan ngoãn để anh ôm, nhưng vẫn cúi mắt nói:

“Em đâu có nói cho anh ôm.”

Khâu Hành không nói gì, ôm cô một lúc lâu mới thả ra.

“Em ăn chưa?” Khâu Hành cúi đầu hỏi.

“Ăn trên máy bay rồi, không đói, không muốn ăn gì.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Cô cởi áo lông vũ, tháo mũ, khẽ ngáp một cái.

“Đau đầu, muốn ngủ.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Ngủ đi.” Khâu Hành đi tới giường kéo chăn lên, ra hiệu cô vào ngủ rồi đi tới tủ tìm đồ ngủ cho cô.

“…Khâu Hành?”

Bên ngoài có tiếng phụ nữ vang lên, lớn tiếng gọi: “Khâu Hành có ở nhà không?”

Khâu Hành nhìn ra cửa sổ, ngạc nhiên nhướn mày.

“Khâu Hành!” Hàn Dịch gọi, “Con rể tương lai của ba em!”

Lâm Dĩ Nhiên khẽ rung lông mi, lập tức ngẩng lên.

Khâu Hành mở cửa: “Ở đây.”

“Tìm được anh rồi!” Hàn Dịch ném chìa khóa xe vào tay Khâu Hành, “Đêm qua anh để quên chìa khóa xe trên xe em.”

Khâu Hành bắt lấy, nói: “Cảm ơn.”

“Không có gì, anh là con rể của ba tôi mà.” Hàn Dịch quay đầu đi ngay, vẫy tay, “Chúng ta có quan hệ gì mà.”

Người bình thường nếu có người đặc biệt đưa chìa khóa xe đến, ít nhất Khâu Hành cũng tiễn ra cửa.

Nhưng Hàn Dịch vừa đi vài bước, Khâu Hành đã đóng cửa ngay lập tức.

Lâm Dĩ Nhiên đứng bên giường, mắt mở to, trông có chút mơ hồ, ánh mắt còn có chút hoang mang không rõ ràng.

Ban đầu định ngủ, nhưng giờ cô lại lấy áo lông vũ mặc vào, im lặng kéo một ống tay áo.

“Em đi đâu vậy?” Khâu Hành bước tới, cởi áo lông vũ mới mặc một nửa ra.

Lâm Dĩ Nhiên chớp chớp mắt, nhìn Khâu Hành một cái rồi lại lấy mũ lên.

“Đừng động đậy.” Khâu Hành nhấc cô lên đặt lên bàn, hai tay giữ chặt hai bên, chắn trước mặt cô, nói: “Đừng động đậy.”

Lâm Dĩ Nhiên không nói một lời, chỉ nhẹ nhàng đẩy anh.

Khâu Hành không biết phải giải thích cảnh tượng rối rắm này như thế nào, anh có chút bối rối.

“Anh…” Lâm Dĩ Nhiên nghi hoặc nhìn Khâu Hành, ánh mắt trống rỗng, “Anh sắp làm con rể nhà ai à?”

Chương 58: “Em đã nói nếu anh đeo vào, em sẽ cưới anh… nhưng anh không đeo.”

“Em cứ chờ anh như vậy à?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng hỏi.

Khâu Hành ngăn cô lại không cho cô động, tay giữ chặt tay cô trên bàn, không cho cô lấy áo lấy mũ.

“Không phải như vậy.” Khâu Hành nhìn cô nói, “Mọi chuyện đều có thể giải thích.”

“Giải thích thế nào?” Lâm Dĩ Nhiên ngẩng cao mặt nhìn anh, cằm hếch lên.

Khâu Hành nói: “Anh không quen cô ấy, chỉ quen ba cô ấy.”

Lâm Dĩ Nhiên mím môi, gật đầu: “Đúng, anh là con rể của ba cô ấy.”

“Không có chuyện đó.” Khâu Hành nói, “Uống nhiều nên nói bậy thôi.”

Lâm Dĩ Nhiên như không tin nổi, kinh ngạc nhìn Khâu Hành: “Uống nhiều đến mức kết thân được à?”

“Anh không kết thân.” Khâu Hành càng nói càng lúng túng, nghiêm túc nói, “Anh thật sự không quen cô ấy.”

“Chìa khóa xe anh còn rơi trong xe người ta…” Lâm Dĩ Nhiên rõ ràng không đồng ý, “Đêm qua còn ở trên xe người ta.”

Khâu Hành lập tức nói: “Anh không lái xe, họ tiện đường đưa anh về.”

“Tiện đường?” Lâm Dĩ Nhiên nâng tay lên, ngón trỏ chỉ xuống, khó tin hỏi, “Tiện đến đây? Anh chắc chứ?”

Đây là vùng ngoại ô, gần như ra khỏi thành phố rồi, mỗi câu nói của Khâu Hành đều không đáng tin.

Lâm Dĩ Nhiên ban đầu rất bình tĩnh, giờ đây lại bị mấy câu giải thích của Khâu Hành làm cho cau mày, đẩy Khâu Hành ra, từ trên bàn bước xuống, không muốn nghe nữa.

Khâu Hành vội nắm lấy cánh tay cô, hoàn toàn bối rối: “Em không tin anh?”

Từ khi nghe thấy tiếng “con rể”, Lâm Dĩ Nhiên vẫn luôn nói nhẹ nhàng, không hề kích động hay tức giận, luôn nhẹ nhàng. Dù cô đang phản đối Khâu Hành, nhưng không có vẻ muốn khóc.

Nhưng ngay lúc này, vì câu nói của Khâu Hành, mắt cô lập tức đỏ hoe.

Thay vì nói Lâm Dĩ Nhiên nghi ngờ Khâu Hành, thà nói rằng cô chỉ cảm thấy trong lòng có chút không thoải mái. Cô tất nhiên biết Khâu Hành không phải là người như vậy, nếu Khâu Hành thực sự là người như thế, hai người họ đã không ở giai đoạn này.

Cô chỉ hơi buồn, ngay cả một cô gái tính tình tốt cũng có lúc nhỏ nhen, chỉ muốn được dỗ dành.

Tuy nhiên, với mỗi lời giải thích của Khâu Hành, Lâm Dĩ Nhiên càng cảm thấy không an lòng.

Nói cho cùng, cô không có tư cách chất vấn Khâu Hành, ngay cả

khi Khâu Hành thật sự với ai khác, làm con rể ai đó, cũng đều là điều bình thường, không cần giải thích với ai.

“Em tin.” Vừa dứt lời, nước mắt Lâm Dĩ Nhiên cũng rơi xuống.

Giọng cô nghẹn ngào: “Em nghe anh giải thích… nhưng anh cũng không giải thích rõ ràng.”

Cô vừa khóc, Khâu Hành càng hoảng, vội lau nước mắt cho cô: “Khóc gì chứ.”

“Em tin anh nhất.” Lâm Dĩ Nhiên nghẹn ngào, giọng nặng mũi, “Nhưng anh không cần giải thích với em, anh tự do mà.”

Khâu Hành cau mày: “Tự do gì chứ, em đang nói gì vậy.”

“Em luôn không hiểu được anh, anh tốt với em, em nghĩ anh thích em, nhưng anh lại không muốn ở bên em.” Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu, nước mắt rơi xuống đất, “Có lẽ anh nghĩ người khác thích hợp hơn.”

Cảm xúc dâng trào, những nỗi buồn và thất vọng luôn giấu kín trong lòng cùng những suy nghĩ bất an đều ùa về.

Lâm Dĩ Nhiên ngước mắt nhìn Khâu Hành, nói: “Lần trước em đến đây mang theo nhẫn.”

Cô vừa khóc vừa nói điều này, khiến tim Khâu Hành thắt lại.

Khâu Hành lau nước mắt cho cô, nhưng nước mắt của Lâm Dĩ Nhiên vẫn rơi không ngừng.

Kể từ khi họ chia tay vào mùa hè, Lâm Dĩ Nhiên vẫn tỏ ra khá bình thản, cô một mình lên núi xa xôi, sau đó Khâu Hành đến tìm cô, nói sẽ đợi cô trở về.

Gần như từ lúc Khâu Hành nói những lời đó, Lâm Dĩ Nhiên đã tha thứ cho anh.

Khâu Hành trong cuộc đời cô không thể thay thế, đối với cô, Khâu Hành đại diện cho rất nhiều thứ. Không chỉ vì những gì Khâu Hành đã làm cho cô, ngoài những khoảnh khắc đã trải qua cùng nhau, còn có tình yêu.

Lâm Dĩ Nhiên khi trưởng thành có thể cảm nhận trực quan tình yêu trong tim mình.

Vì vậy, khi Khâu Hành nói về tương lai của họ, mặc dù cô không đồng ý ngay lập tức, nhưng trong lòng cô đã thừa nhận.

Nhưng điều này không có nghĩa là những nỗi buồn trước đây không tồn tại, thực tế là mỗi khi nghĩ về việc Khâu Hành từ chối cô, Lâm Dĩ Nhiên vẫn cảm thấy buồn.

Lần trước Lâm Dĩ Nhiên quyết định mang nhẫn đến, nhưng lại mang về nguyên vẹn.

Giờ đây những cảm xúc đó đều bị khơi dậy.

“Em đã tiêu hết số tiền anh cho.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Tiêu đi.” Khâu Hành quay lại tìm điện thoại, một tay vẫn nắm chặt cánh tay Lâm Dĩ Nhiên, nhặt điện thoại từ trên giường, mở ngân hàng trên điện thoại, “Anh sẽ chuyển ngay bây giờ.”

Lâm Dĩ Nhiên đẩy điện thoại của Khâu Hành ra, không để anh chuyển tiền, lắc đầu: “Em không cần nữa.”

Khâu Hành không để ý đến sự cản trở của cô, trong tài khoản chỉ để lại một chút tiền, chuyển hết vào tài khoản của cô.

“Và cả số tiền mà ba em… và Lâm Duy Chính nợ, em đã đòi lại

được rồi.” Lâm Dĩ Nhiên vừa khóc vừa nói, “Em không đưa cho anh, đã tiêu hết rồi.”

“Được.” Khâu Hành ném điện thoại trở lại giường, “Không sao.”

“Em đã mua một căn nhà.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành gật đầu, không có ý kiến gì.

“Trước đây em định trả lại hết số tiền anh cho, em không cần tiền của anh.”

Lâm Dĩ Nhiên hít mũi, tiếp tục nói: “Nhưng sau đó em không muốn trả lại nữa. Em đã tiêu hết số tiền anh cho và số tiền mẹ để lại cho em… sau này em sẽ có nhà.”

Bất kể cô nói gì, Khâu Hành đều không có ý kiến.

“Ngôi nhà nhỏ mà anh và mẹ đã cùng cho em, em muốn vào đó ở.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành vẫn gật đầu, nói: “Ở đi.”

“Số tiền còn lại, em mua cặp nhẫn đó.” Lâm Dĩ Nhiên tiếp tục nói.

Khâu Hành nhắm mắt lại.

“Anh không đeo cho em.” Lâm Dĩ Nhiên hít một hơi sâu, vừa khóc vừa nói, “Em đã nói nếu anh đeo vào, em sẽ cưới anh… nhưng anh không đeo.”

Nước mắt của cô khiến tim Khâu Hành như bị thiêu đốt.

“Anh sai rồi.”

“Anh không sai.” Lâm Dĩ Nhiên nói, “Anh tự do mà.”

Khâu Hành lại lặp lại: “Anh sai rồi.”

“Vì vậy, nếu anh thật sự làm con rể nhà người khác, cũng không sao.” Lâm Dĩ Nhiên nghẹn ngào nói, “Anh không đeo nhẫn cho em.”

Khâu Hành buông cô ra, quay người không biết làm gì.

Lâm Dĩ Nhiên hiếm khi khóc như vậy, hôm nay bỗng dưng nhớ lại tất cả nỗi uất ức từ hơn nửa năm trước, không thể kìm nén.

“Em từng nghĩ sẽ ở trên núi mãi mãi không về nữa… như đàn chị.” Cô cúi đầu nói, không thấy Khâu Hành quay lại, cô nói, “Lang thang bên ngoài.”

Ngón tay giữa của Lâm Dĩ Nhiên bỗng dưng được đeo vào một chiếc vòng kim loại mát lạnh, cô nghẹn thở, sững sờ nhìn qua.

“Đừng lang thang nữa.” Khâu Hành cầm chiếc nhẫn trên tay cô, xoay nhẹ, “Anh sai rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên ngơ ngác một lúc lâu, mới hỏi: “…Có ý gì vậy?”

Khâu Hành nói: “Nhẫn đã đeo rồi, không cần phải kết hôn. Nhưng khi nào em muốn cưới, em chỉ cần nói một câu, chúng ta ngay lập tức cưới.”

Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu, dùng ngón trỏ của tay kia khẽ chạm vào chiếc nhẫn: “Lấy đâu ra vậy?”

“Mua.” Khâu Hành nói, “Nếu em không thích, anh sẽ mua cái khác.”

Lâm Dĩ Nhiên nhìn chiếc nhẫn một lúc, lại rơi một giọt nước

mắt.

Khâu Hành tim nhói lên, nói: “Đừng khóc nữa, anh đang đổ mồ hôi đây.”

“Ai bảo anh đeo, em cũng đâu có đồng ý…” Lâm Dĩ Nhiên vừa ngẩng đầu vừa giấu tay ra sau lưng, lông mi đẫm nước, từng cụm một, “Lúc trước không đeo, bây giờ đeo cũng không tính.”

Khâu Hành không nói muốn tháo ra, chỉ lau nước mắt cho cô, rồi ôm vào lòng.

“Nói gì cũng được, chỉ cần em không khóc.” Khâu Hành hôn nhẹ lên mặt cô, “Lúc đó anh bị khùng, đừng chấp anh.”

Lâm Dĩ Nhiên vùi mặt vào vai Khâu Hành, tay vẫn giấu sau lưng, ngón cái khẽ vờn chiếc nhẫn.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, bên ngoài không biết từ lúc nào đã bắt đầu có tuyết rơi.

Nỗi uất ức theo dòng nước mắt trôi ra ngoài, tâm trạng Lâm Dĩ Nhiên dần bình tĩnh lại. Chỉ thỉnh thoảng cô vẫn còn nấc nghẹn.

Khâu Hành lấy ra một gói khăn lau mặt cô từng để lại đây, làm ướt rồi lau mặt cho cô, lau xong bảo cô thay đồ ngủ, rồi đắp cô vào chăn.

Lâm Dĩ Nhiên suốt đêm không ngủ, cảm xúc lại thay đổi lớn, nằm trên giường của Khâu Hành, nhìn như không còn sức lực.

Khâu Hành ôm cô từ phía sau, vẫn còn bàng hoàng sau cơn hoảng loạn, nhưng khi ôm cô như vậy, anh cảm thấy rất an lòng.

“Anh giải thích lại lần nữa.” Lâm Dĩ Nhiên quay lưng về phía

anh, chậm rãi nói, “Lần này anh nói cho rõ.”

“Ừ.” Khâu Hành nắm tay cô, đặt lên bụng cô, hôn lên cổ cô.

“Cô gái đó ba cô ấy là một chú của anh, đối xử với anh rất tốt.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên “ừ” một tiếng.

“Tối qua ông ấy uống say rồi nói việc này.” Anh lại nói.

Lâm Dĩ Nhiên hỏi: “Vậy anh nói sao?”

“Anh không đồng ý,” Khâu Hành nói, “Anh nói anh sắp lập gia đình rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên đầu tiên nói “ồ”, một lúc sau lại nói: “Được.”

Khâu Hành nói: “Ngủ đi.”

Bên ngoài tuyết rơi hỗn loạn, rơi xuống đất rồi nhanh chóng tan.

Trong nhà ấm áp khô ráo, gối mềm mại, trên giường trải chiếc chăn trơn láng mà Lâm Dĩ Nhiên thích.

Cô co mình trong vòng tay Khâu Hành, lưng dựa vào hơi ấm của anh.

“Nhà vẫn còn trống, em không có tiền để sửa sang.” Lâm Dĩ Nhiên lại nói.

“Có,” Khâu Hành nói, “Anh sẽ kiếm.”

Lâm Dĩ Nhiên vô thức vẽ ngón tay trên gối, chiếc nhẫn lấp lánh trước mắt cô.

“Em cũng có tiền, đợi tiền nhuận bút đến em sẽ bắt đầu sửa sang.” Lâm Dĩ Nhiên nói, “Lúc đó sẽ đón dì Phương qua, để bà sống cùng em.”

“Vậy anh thì sao?” Khâu Hành hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt lại, giọng nhỏ xíu: “Nếu anh không ngoan, em sẽ đuổi anh ra ngoài.”

Chương 59: Từ nay về sau, anh sẵn lòng gánh vác cuộc sống của một cô gái

“Em tạm nghỉ học hai năm, đừng bỏ học.”

Cố vấn học tập với vẻ mặt nghiêm trọng, khuyên nhủ Khâu Hành: “Nhà trường sẽ giữ hồ sơ cho em, đợi khi gia đình giải quyết xong, em hãy quay lại. Đừng nông nổi, lỡ như gia đình giải quyết xong thì sao? Đến lúc đó không quay lại được, sẽ hối hận.”

Cố vấn là một giáo viên nữ ngoài bốn mươi, tính tình rất dễ chịu, từ khi huấn luyện quân sự đã rất thích Khâu Hành.

Khâu Hành được chọn làm đại diện tân sinh viên, phát biểu trước toàn trường, cô còn chụp ảnh đăng lên mạng xã hội.

Khâu Hành trông không quá tiều tụy, nhưng rõ ràng rất mệt mỏi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi đã gầy đi nhiều.

“Cảm ơn cô.” Khâu Hành ngồi trên sofa, ánh mắt có phần trống rỗng, trông như không còn sức sống, nói, “Em muốn bỏ học.”

Bỏ học không phải chuyện nhỏ, phải ký tên, còn phải thông báo cho phụ huynh.

Khâu Hành nói: “Em không có phụ huynh, em tự quyết định.”

Cố vấn biết chuyện gia đình anh xảy ra chuyện, lòng đau xót rơi nước mắt, cuộc đời đúng là trêu ngươi, một sinh viên đầy triển

vọng như vậy, bỗng chốc chẳng còn gì.

Cuối cùng nhà trường không thể thay đổi quyết định của Khâu Hành, anh kết thúc quãng thời gian ngắn ngủi làm sinh viên đại học.

Đường cao tốc nối liền với bầu trời, dường như không có điểm dừng.

Khâu Hành từng không ăn không ngủ lái xe liên tục trăm giờ, anh tê liệt và cứng đờ chạy trên đường, mắt nhìn về phía trước, không thấy mệt.

Trả nợ trở thành việc duy nhất anh cần làm, ngoài ra mọi việc khác đều không có ý nghĩa. Anh không biết ngày mai của mình ở đâu, cũng không nhìn thấy tương lai. Anh trở thành một cỗ máy trả nợ, máy móc lái một chiếc xe cũ, như con kiến chuyển hàng.

Vai đau đến không nhấc lên nổi, cổ cứng đơ không quay được. Khâu Hành dường như không cảm nhận được, không muốn dừng lại.

Tại một ngôi làng ở miền Nam, người ta nợ anh ba xe hàng, nhưng lại quỵt không trả.

Khâu Hành rút một thanh thép từ xe, xách vào, dí vào đầu ông chủ, ánh mắt chứa đựng cái nhìn không muốn sống của anh không hề giả tạo.

Ông chủ lúc đầu còn muốn quỵt không trả, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt Khâu Hành, cuối cùng cũng nhụt chí.

Khâu Hành cầm tiền, kiểm đếm qua máy đếm tiền, không thiếu một đồng, anh cầm tiền và thanh thép lên xe, nổ máy và lái đi không nói một lời.

Ở Đại Khánh, vào một đêm khuya, chiếc xe bị đóng băng không nổ máy được, trước sau không có một chiếc xe nào chạy qua.

Ngón tay của Khâu Hành bị đông cứng không thể co lại, anh ngồi bất động trên ghế lái rất lâu, trong xe lạnh như một hang băng. Kính xe phủ đầy sương mù dày đặc che khuất tầm nhìn, anh không thể nhìn thấy mặt trăng bên ngoài.

Chân đã mất cảm giác, đầu óc Khâu Hành nặng nề, không muốn cử động nữa.

Thực ra Khâu Hành không có nhiều vướng bận, mẹ anh đã để lại quá khứ, bà thậm chí còn chưa mất Khâu Dưỡng Chính, tất nhiên cũng sẽ không mất con trai.

Dù bà không có chồng, không có con trai, nhà nước cũng sẽ không để một người bị rối loạn tinh thần không ai chăm sóc, bà sẽ an nhiên sống trong thế giới nhỏ của mình đến hết đời.

Thời gian chầm chậm, lạnh lẽo trôi qua, Khâu Hành đang tiến gần đến cái chết.

Nếu một gia đình có cha chết, mẹ điên, con trai chết cóng bên vệ đường, tin tức này chắc chắn sẽ gây chấn động một thời, đúng là một thảm kịch nhân gian.

Khâu Hành lặng lẽ ngửa đầu, anh có thể cảm nhận được dòng máu trong cơ thể mình đang chậm lại.

Không biết đã bao lâu, anh lấy điện thoại ra, dùng ngón tay cứng đờ bấm số 110.

Anh chỉ là hơi mệt thôi. Anh sẽ không thực sự giao mẹ mình cho nhà nước chăm sóc, dù sao bà cũng còn có con trai.

Nếu có một ngày bà tỉnh táo lại, biết được con trai cũng không còn, thì thật sự sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Không đáng.

Những ngày đầu Lâm Dĩ Nhiên mới lên xe của anh, Khâu Hành thực ra thường không để ý đến cô. Hầu hết thời gian anh đều im lặng chìm trong suy nghĩ của riêng mình, không quan tâm đ ến xung quanh.

Cô như một con vật nhỏ yên tĩnh, luôn ôm chân ngồi trên ghế phụ, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, cũng không nói chuyện với Khâu Hành. Đôi mắt cô thường buồn bã và lo lắng, đôi khi rất hoảng sợ, nhưng hiếm khi khóc.

Khâu Hành đặt cô bên vệ đường, lái xe rời đi.

Trong gương chiếu hậu, cô ngày càng nhỏ dần, mang ba lô đứng yên tại chỗ, bụi bặm cuốn lên bao phủ lấy cô.

Thực ra cô rất sợ, nhưng cô chưa bao giờ cầu xin Khâu Hành giữ cô lại, cô kiên cường và tự trọng, không để người khác thấy mình yếu đuối.

Khâu Hành không có điều kiện làm từ thiện.

Tuy nhiên, Khâu Hành tự lo cho mình khi Lâm Dĩ Nhiên cầu cứu anh, gần như không suy nghĩ mà để cô gửi vị trí.

Lâm Dĩ Nhiên mở cửa thấy anh, ánh mắt trong khoảnh khắc ấy như được cứu rỗi, khiến Khâu Hành không thể nào bỏ rơi cô lần nữa.

Cô bắt đầu chậm rãi và lặng lẽ làm tổ trong xe của anh.

Dọn dẹp sạch sẽ khoang xe cũ kỹ, trải ga trải giường và gối mới,

tạo cho mình một chỗ ngủ thoải mái, từ trong ra ngoài đều thơm tho.

Cô từng bước không rời Khâu Hành, như một cái đuôi. Dù Khâu Hành đi đến nơi bẩn thỉu, lộn xộn thế nào, cô đều ở gần đó lặng lẽ nhìn anh.

Một cô gái yêu sạch sẽ như vậy, có lần vào nhà vệ sinh của một trạm dịch vụ bẩn thỉu không chịu nổi, về lại xe vẫn nhăn mũi, lặng lẽ lấy khăn của mình che trước mặt, ngửi mùi thơm trong khăn.

Khâu Hành khi đó bật cười, cô còn quay đầu lại, không biết Khâu Hành cười gì. Lúc đó anh cười rất dịu dàng, cô ngơ ngác nhìn anh một lúc.

Khi dần quen với Khâu Hành, ranh giới giữa họ bắt đầu trở nên mờ nhạt.

Cô tin tưởng Khâu Hành vô điều kiện, đôi mắt luôn tin tưởng, không chút do dự.

Khâu Hành không lợi dụng cô, còn hơn cô biết giữ khoảng cách, nhưng trong không gian khép kín này, ở cùng nhau suốt hai mươi bốn giờ, họ vẫn trở nên mập mờ.

Cô hoàn toàn không nhận ra, cô còn quá nhỏ. Cô dựa dẫm vào Khâu Hành, mù quáng tin tưởng anh. Cô luôn nhìn anh với ánh mắt mềm mại, không chút đề phòng, trong sáng, thậm chí là gắn bó.

Nếu Khâu Hành không luôn cố kéo dài khoảng cách này, nếu Khâu Hành không phải là người chính trực, thì họ đã không còn trong sáng từ lâu.

Cô luôn buộc tóc trên đỉnh đầu, bên cổ sẽ có vài sợi tóc rơi ra,

buộc tóc như vậy khiến cô trông như đứa trẻ, nhỏ nhắn, đáng yêu.

Cô ngày càng quen với cuộc sống trên xe, mua cho mình áo phông rộng và dép lê, cả ngày đi lên đi xuống bằng dép xỏ ngón.

Có lần không kịp nhảy xuống xe, vừa thò một chân ra, dép lê đã rơi xuống.

Cô im lặng nhìn chiếc dép, do dự một lúc, cuối cùng gọi Khâu Hành đã đi vài mét.

Khâu Hành quay đầu lại, thấy cô ngồi trên xe, chân trần, đang ngơ ngác nhìn anh.

Khâu Hành cười đi lại, cúi người nhặt chiếc dép lên, đứng thẳng và xỏ vào chân cô, Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng nhấc chân lắc lắc, để dép vừa vặn.

Ánh mắt cười của Khâu Hành không rời đi, lúc đó hoàn toàn là theo bản năng, không suy nghĩ, giơ tay lên, trực tiếp bế cô xuống.

Lúc cô xuống đất rõ ràng vẫn còn ngơ ngác, nhìn Khâu Hành, mấy sợi tóc bên cổ bị gió thổi tung như đang nhảy múa.

Đó là lần đầu tiên Khâu Hành muốn hôn cô.

Khâu Hành không muốn yêu đương.

Anh không có điều kiện để yêu, vì vậy sau đó Khâu Hành cố ý giữ khoảng cách với cô. Cô gái nhỏ với khuôn mặt ngây thơ và trong sáng, miệng không nói nhưng nhạy cảm cảm nhận được sự đẩy ra của Khâu Hành, và sự không muốn của anh.

Khâu Hành sẽ không bỏ rơi cô nữa, sẽ để cô học hành tử tế, lớn

lên tốt đẹp. Nhưng sẽ không yêu cô, anh mang trên vai quá nhiều gánh nặng, anh không có tương lai, cũng không muốn kéo người khác xuống nước.

Nhưng dù Khâu Hành có lý trí và bướng bỉnh đến đâu, anh vẫn còn trẻ.

Trong những năm trước, lần duy nhất Khâu Hành hoàn toàn dao động, chỉ có đêm đó.

Đêm đó mọi thứ đều trật bánh, rượu, đánh nhau, chạy trốn, bóng tối, sau những khoảnh khắc khiến lý trí chao đảo ấy, Lâm Dĩ Nhiên hai lần bất chấp tất cả hôn anh.

Cô ôm chặt anh, hơi thở run rẩy, run rẩ trong vòng tay anh

Sau vài giây giằng co ngắn ngủi, cảm xúc cuối cùng đã vượt qua lý trí, Khâu Hành thuận theo trái tim mình, gạt bỏ mọi thứ trong đầu, hôn cô.

Đó là một đêm không thể thay thế, độc nhất vô nhị, không thể lặp lại.

Có quá nhiều điều kiện cụ thể tồn tại, thiếu bất kỳ một điều nào, đêm kỳ lạ này cũng sẽ không xảy ra.

Khi Khâu Hành để mọi chuyện diễn ra, anh thực sự quyết định gánh vác toàn bộ cuộc sống của một cô gái. Tình cảm của cô, cuộc sống của cô, bao gồm cả nợ nần của cô. Từ đó, anh có thêm một thân phận, thêm một trách nhiệm, mặc dù tương lai không rõ ràng, nhưng anh nhất định sẽ cố gắng.

Đó cũng là lần duy nhất trong những năm này mà Lâm Dĩ Nhiên có thể lay động Khâu Hành.

Nhưng lúc đó cô quá hoảng loạn, cô chỉ muốn bất chấp mọi giá

giữ Khâu Hành lại. Cô không đưa ra quyết định đúng đắn, cũng không muốn dùng sự thân mật của họ để trói buộc anh.

Nước mắt của cô đã dập tắt ngọn lửa trong lòng Khâu Hành, đề nghị phi lý của cô khiến Khâu Hành nhanh chóng nguội lạnh, mọi suy nghĩ vừa rồi đều trở thành trò cười.

Tình cảm mà anh quyết định dốc hết lòng sau những giằng co chẳng hề có giá trị, người khác căn bản không muốn nhận.

Khi Khâu Hành tỉnh táo lại, Lâm Dĩ Nhiên không còn cơ hội thay đổi quyết định của anh.

Khâu Hành không quá nhiệt tình, nhưng anh vẫn ở bên cô.

Sau khi cô đi học, Khâu Hành mượn của lão Lâm 300,000 tệ, trả nợ cho Lâm Dĩ Nhiên. Số tiền 300,000 tệ này cũng khiến Khâu Hành mang nợ ân tình, nợ dễ trả, ân tình khó trả.

Những chuyện này Lâm Dĩ Nhiên không cần biết, cô chỉ cần học hành tốt, sống cuộc sống mà cô đáng lẽ nên sống.

Lâm Dĩ Nhiên cũng thật sự xuất sắc, cô vừa thông minh vừa chăm chỉ, rất nổi bật, tỏa sáng trong trường học.

Cô như một bông hoa đang nở, dần dần bung nở.

Ánh sáng của cô không thể che giấu, nhưng cô lại không có tâm địa, từ đầu đến cuối trong lòng chỉ có hai việc.

Một việc là viết lách, việc còn lại là Khâu Hành.

Nhiều năm trôi qua, cô đã trưởng thành rất nhiều, trở nên chín chắn và hiểu biết, phong thái dịu dàng. Nhưng ánh mắt cô nhìn Khâu Hành vẫn không thay đổi, là một ánh nhìn mềm mại và tập trung, chứa đựng tình cảm trực tiếp của cô.

Khâu Hành không nỡ ngắt cô xuống bỏ vào túi, cô nên được tự do tỏa sáng ở nơi rộng lớn.

Nhưng cô lại khờ khạo, đẩy không ra, đuổi không đi.

Ba năm thứ hai của họ giống như cặp đôi, Lâm Dĩ Nhiên không còn sợ anh, đã hiểu rõ anh.

Khâu Hành thực ra không có giới hạn với cô, Lâm Dĩ Nhiên có thể làm bất cứ điều gì. Khi cô biết điều này, cô trở nên thoải mái hơn, coi mình là người yêu, đóng vai bạn gái.

Cô ở bên Khâu Hành trở nên vui vẻ, mỗi ngày đều cười tươi.

Cô làm cho thế giới của Khâu Hành sáng sủa và trong lành, nhưng Khâu Hành không có ý định để cô ở lại lâu dài.

Nhưng sáu năm trôi qua, Khâu Hành cũng không còn kiên định như vậy. Thỉnh thoảng anh cảm thấy cuộc sống như vậy cũng không tệ.

Ngày Lâm Dĩ Nhiên mang theo nhẫn đến, Khâu Hành không hề chuẩn bị tâm lý.

Cô đột nhiên đặt chiếc nhẫn trước mặt anh, Khâu Hành không nhận.

Lúc đó, cả hai tay anh đều dính dầu đen không thể rửa sạch, giống như cuộc đời anh không thể quay lại. Anh im lặng đứng một lúc, sau đó đẩy tay Lâm Dĩ Nhiên ra.

Hành động đẩy đi, anh dùng mu bàn tay, thậm chí không chạm vào hộp nhẫn, sợ làm bẩn nó.

Lâm Dĩ Nhiên không rơi nước mắt, chỉ vội vàng và hoảng loạn

trở về.

Cô cố gắng che giấu nỗi đau trong mắt, một cô gái chủ động mang nhẫn đến cho người khác đeo mà không thể trao đi.

Tình cảm của cô rõ ràng được trao đến trước mặt Khâu Hành, nhưng anh không nhận.

Sau đó, trong một thời gian dài, Khâu Hành nhớ lại biểu cảm của Lâm Dĩ Nhiên lúc đó. Mỏng manh, bất an, thậm chí khó tin.

Cô là một cô gái rất bướng bỉnh, điều cô tin là cô sẽ luôn kiên trì. Giống như cô tin vào Khâu Hành, mấy năm qua cô cố gắng mọi cách cũng không buông tay, dùng cả cứng rắn và mềm mỏng, mỗi lần Khâu Hành thể hiện ý định lùi bước, ánh mắt cô lại đầy hoảng sợ.

Khâu Hành liên tục nhớ đến đôi mắt của Lâm Dĩ Nhiên.

Cô thực sự rất sợ bị bỏ rơi, những gì cô có là rất ít.

Khâu Hành mặc đồ lao động, có việc chờ anh làm, nhưng anh ngồi trên một đống lốp xe không biết đang nghĩ gì.

Có người đến nói chuyện với anh, hỏi: “Anh Khâu, đang ngẩn ngơ gì vậy?”

Khâu Hành đột nhiên đứng dậy đi ra ngoài, nói: “Tôi ra ngoài một lát.”

“Đi đâu vậy anh Khâu?” Người kia hỏi anh.

“Có việc.” Khâu Hành nói.

Khâu Hành c ởi đồ lao động, cầm chìa khóa xe trực tiếp đi ra ngoài.

Trước khi anh hoàn toàn nghĩ thông một số việc, anh đã mua xong nhẫn.

Nhân viên bán hàng mỉm cười hỏi anh: “Anh định tặng ai sao, thưa anh?”

Khâu Hành nói: “Ừ.”

Người bán lại hỏi: “Anh muốn chọn kiểu gì? Đây có phải là nhẫn cưới không?”

Khâu Hành nghĩ một lát rồi nói: “Nhẫn đính hôn.”

Cuối cùng Khâu Hành chọn một kiểu đơn giản, không đính đá, có một chút thiết kế tinh tế, rất phù hợp với khí chất của cô.

Nhẫn cưới để cô tự chọn, Khâu Hành nghĩ.

Chiếc nhẫn Khâu Hành luôn mang trong túi, một chiếc hộp nhỏ nhẹ như vậy, nhưng lại nặng trĩu trong lòng Khâu Hành.

Kể từ khi mua nhẫn, Khâu Hành không thể nhớ lại những do dự trước đó, trong đầu anh toàn là những hình ảnh bình dị và yên bình, tương lai dần dần có hình dạng.

Bạn học cấp ba kết hôn, nhiều người trở về, vài người thân thiết tụ tập, ăn tối trước một đêm.

Cặp đôi sắp kết hôn đã yêu nhau bốn năm rưỡi, cuối cùng cũng sắp kết hôn.

Chu Khả Khả ngồi bên cạnh Khâu Hành, hỏi anh: “Khi nào cậu kết hôn?”

Khâu Hành dựa vào ghế, nói: “Lo chuyện của mình đi.”

“Tôi ổn định rồi, tôi đợi Tiểu Hắc tốt nghiệp sẽ kết hôn.” Chu Khả Khả có bạn trai nhỏ hơn, vẫn còn đi học, suốt ngày khoe tình yêu.

Khâu Hành mang nhẫn trong túi, giọng điệu khá kiêu ngạo, cười nói: “Vậy tôi cũng sắp rồi.”

“Cậu mơ à, cậu còn chưa có bạn gái. Suốt ngày ngồi ở xưởng sửa xe của cậu, không thấy cô gái nào, ai mà đến với cậu chứ.”

“Cậu đừng lo.” Khâu Hành nói.

Một lát sau, Chu Khả Khả nghiêm túc hỏi anh: “Tôi nói thật đấy, tôi giới thiệu cho cậu một người được không?”

Khâu Hành lập tức nói: “Không cần.”

“Tôi thật sự có một người bạn, tôi nghĩ rất hợp với cậu, cô ấy rất dịu dàng, tính tình tốt, kiểu người có khí chất, lại còn xinh đẹp nữa.” Chu Khả Khả càng nghĩ càng thấy hợp, cười nói, “Thật đấy, gặp thử đi?”

Khâu Hành nghe xong nhướng mày, nghĩ thầm cái này tôi còn cần cô giới thiệu sao.

Chu Khả Khả thấy anh không nói gì, sốt ruột, thúc vào tay anh: “Hả?”

Khâu Hành cười hỏi: “Lâm Tiểu Thuyền?”

“Ai là Lâm Tiểu Thuyền?” Chu Khả Khả phản ứng một lúc mới hiểu ra, “Dĩ Nhiên à?”

Cô trừng mắt nhìn Khâu Hành: “Tôi bị bệnh à giới thiệu em ấy cho cậu! Hai người vốn đã quen biết rồi.”

Khâu Hành vẫn còn một chút nụ cười trên mặt, Chu Khả Khả tiếp tục nói: “Hơn nữa cũng không có cơ hội đâu, Dĩ Nhiên đã yêu một nam sinh khóa trước của tôi, tôi còn chưa có dịp hỏi em ấy, về nhà phải bắt em ấy mời tôi ăn cơm.”

Khâu Hành sững lại, quay đầu nhìn cô ấy.

“Nam sinh đó là một tài năng trong trường chúng tôi, năm ngoái đã đoạt giải với bộ phim nghệ thuật ‘Khổ Phục’ ở nước ngoài, chính cậu ta viết kịch bản, rất tài giỏi.” Chu Khả Khả rất hài lòng, gật đầu nói, “Hai người họ rất xứng đôi.”

Khâu Hành ngừng lại một lát, hỏi cô: “Cậu nghe tin đó từ đâu?”

Chu Khả Khả lấy điện thoại ra lục lọi một lúc, gửi cho Khâu Hành một bức ảnh.

Trên đó là một bức ảnh chụp màn hình từ bài đăng trên mạng xã hội.

– Nhớ đến một cuộc thảo luận dễ thương, về tình yêu.

Chu Khả Khả nói nam sinh đó rất xuất sắc, phong độ ngời ngời, hai người họ thật xứng đôi, trời sinh một cặp, không có gì hợp hơn nữa.

Khâu Hành ngày hôm sau đã nhìn thấy.

Lâm Dĩ Nhiên đi ngang qua xe của anh, không quay đầu lại. Cô khoác áo thể thao nam, nam sinh bên cạnh che ô cho cô, trên người cô không có một giọt mưa nào.

Cô mỉm cười nhẹ nhàng với người bên cạnh, nụ cười làm đôi mắt cô cong cong.

Cô được chăm sóc rất tốt, nam sinh cũng rất lịch sự, khi Lâm Dĩ Nhiên bước đi không vững, anh ta chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên vai cô, không có động tác quá mức.

Họ đi cùng nhau trông rất hợp, như thể vốn dĩ phải như vậy.

“Em mang nhẫn đến rồi.”

“Tìm người khác mà đeo.”

“Em tìm ai đeo?” Lâm Dĩ Nhiên kinh ngạc nhìn anh.

“Tâm sự tình yêu với ai thì tìm người đó mà đeo.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên đầy vẻ khó hiểu: “Em tâm sự với ai?”

“Không biết.”

Khâu Hành lúc đó ngồi trên ghế sofa, đột nhiên cảm thấy mình thật mỉa mai.

Anh suy nghĩ rồi quyết tâm, thực ra cũng không quan trọng đến vậy. Anh không phải không thể thay thế, người khác còn phù hợp hơn anh.

“Một bên nói tất cả chỉ dành cho tôi, quay đầu lại còn có thể tâm sự tình yêu với người khác. Em coi tôi là trò đùa à.” Khâu Hành cười một tiếng nói.

Khi đưa tay ra lấy điện thoại, Khâu Hành theo thói quen trước tiên sờ vào chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn trong túi, khi chạm vào anh bị đâm một cái sắc nhọn, anh lập tức rút tay ra.

Ngày đó, điều mà Lâm Dĩ Nhiên không nói ra, Khâu Hành đã hiểu.

Anh không cảm thấy tổn thương, việc người khác có phải là tiến sĩ hay không không liên quan đến anh.

Khâu Hành chỉ đột nhiên tỉnh táo, những ngày này những tưởng tượng về tương lai, những cảm xúc bồng bột, đều tan biến.

Giống như sáu năm trước, khi Khâu Hành quyết định bỏ qua tất cả để đón lấy một cô gái, đem mọi thứ dù tốt hay xấu đều trao cho cô, thì phát hiện ra người khác căn bản không muốn.

Đó là một loại cảm giác mà tất cả những suy nghĩ nhiệt thành bị nhổ ra khỏi đầu một cách đột ngột, có thể cảm nhận rõ ràng bản thân trở nên tỉnh táo trong một khoảnh khắc.

Thực ra Khâu Hành cũng chỉ tự nhận là tỉnh táo.

Anh lúc đó không nhận ra, trong những cảm xúc phức tạp đan xen, lý do anh cư xử khắc nghiệt như vậy đầu tiên là do sự chiếm hữu.

Cô và người khác ở cùng nhau trông rất hợp. Khâu Hành cũng thấy điều đó tốt, đó là cuộc sống mà anh nghĩ cô nên có.

Nhưng đó là Tiểu Thuyền của anh.

*

Bên ngoài tuyết rơi cả ngày, lất phất bay.

Khâu Hành hoãn công việc buổi chiều, tắt âm điện thoại, không đi đâu cả.

Lâm Dĩ Nhiên trong vòng tay anh ngủ rất yên bình, ban đầu quay lưng lại, sau đó xoay người, một tay nhẹ nhàng nắm áo Khâu Hành.

Cô vừa khóc dữ dội, ngủ rồi mà mí mắt vẫn sưng, trông rất đáng thương.

Khâu Hành lại gần cô, nhẹ nhàng hôn lên mắt cô.

Trước khi ngủ, Lâm Dĩ Nhiên liên tục chạm vào chiếc nhẫn trên ngón tay giữa của mình, khi ngủ rồi vẫn nắm tay lỏng lẻo, ngón cái vô tình chạm vào ngón tay giữa.

Cô dựa vào anh một cách vững vàng, như một chiếc thuyền nhỏ cô đơn cuối cùng cũng cập bến.

Khâu Hành buổi chiều này nghĩ rất nhiều, về cô, về tương lai.

Từ hôm nay, cuộc đời anh thực sự bước sang giai đoạn mới. Cảm giác này rất kỳ diệu, nó không làm người ta cảm thấy áp lực, ngược lại, trong lòng anh có một cảm giác yên bình không nói nên lời.

Là một cảm giác ấm áp bao quanh, như được bọc trong vải cotton đã được giặt sạch và phơi khô. Là được đồng hành, là an toàn.

Từ nay về sau, anh sẵn lòng gánh vác cuộc sống của một cô gái.

Anh sẽ cố gắng hơn, sẽ làm hết sức mình.

Và dù cuộc sống của anh tốt hay xấu, ở bất kỳ hoàn cảnh nào, cô đều phải cùng anh chia sẻ.

Đó là cô tự bước vào, cũng là cô không muốn rời đi.

Vậy thì bất kể tương lai ra sao, cô cũng phải chấp nhận.

Bây giờ họ là người yêu, sau này sẽ là vợ chồng.

Chương 60: “Em đã yêu anh nhiều năm rồi.”

Lâm Dĩ Nhiên giấc này ngủ rất lâu, khi tỉnh dậy trời đã chập choạng tối.

Trong lúc ngủ mơ màng tỉnh dậy hai lần, Khâu Hành luôn ở bên cạnh ôm cô, Lâm Dĩ Nhiên mở mắt nhìn anh, Khâu Hành liền kéo cô lại vào lòng, Lâm Dĩ Nhiên lại tiếp tục ngủ.

Khi thực sự tỉnh dậy, Khâu Hành không để cô ngủ nữa, nói: “Đừng ngủ nữa, heo con.”

Lâm Dĩ Nhiên bị gọi là heo con nhưng cũng không bực mình, thở dài thỏa mãn, duỗi tay nói: “Thật là thoải mái.”

Khâu Hành nằm cùng cô lâu như vậy, người đã cứng đờ.

Anh hôn nhẹ lên trán cô, ngồi dậy: “Dậy ăn chút gì đi.”

Lâm Dĩ Nhiên vẫn cuộn trong chăn, nhìn Khâu Hành mà không nói gì.

Khâu Hành vào nhà vệ sinh một lát rồi quay lại, Lâm Dĩ Nhiên vẫn đang nằm đó. Khâu Hành rất thích nhìn cô khi ngủ say, vẻ mặt thỏa mãn và ngây ngô, anh mỉm cười, bước đến bên cạnh, cúi xuống hỏi: “Em có thể dậy được không?”

Lâm Dĩ Nhiên nói: “Dậy rồi phải thay đồ, lạnh lắm, không muốn thay đồ.”

“Vậy thì không thay, cứ thế mà ra ngoài.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên cười: “Vậy sao được…”

Khâu Hành bế cô cùng với chăn để cô ngồi dậy, hỏi: “Muốn ăn gì?”

Lâm Dĩ Nhiên ngồi đó nghĩ một lát, rồi thành thật nói: “Em muốn ăn tất cả.”

Cô ở trên núi hơn nửa năm, thức ăn toàn là đồ của trường, đúng là rất nhớ đồ ăn ngoài.

Khâu Hành vừa buồn cười vừa thấy thương, xoa đầu cô: “Đi thôi.”

Lâm Dĩ Nhiên thật sự mặc đồ ngủ được Khâu Hành dẫn ra ngoài.

Sau khi rửa mặt, Khâu Hành mặc cho cô chiếc áo khoác lông dài, bao trùm cô từ đầu đến chân, đây là loại áo dành cho nam của một thương hiệu mà nhà máy phát năm nay, rất ấm. Anh cũng tìm đôi bốt tuyết mà cô để lại từ mùa đông năm ngoái, rồi đội mũ len lên đầu cô, dắt tay cô đi.

Lâm Dĩ Nhiên ban đầu từ chối, nhưng khi Khâu Hành mặc áo khoác lông cho cô, cô không thể từ chối được nữa.

Có cảm giác như mặc đồ ngủ cuộn trong chăn, dù có hơi mất đi vẻ thanh lịch, nhưng rất thoải mái.

Khâu Hành dẫn cô đi ăn đồ Quảng Đông, nhân viên tiếp tân rất nhiệt tình liên tục nhắc nhở Lâm Dĩ Nhiên đi chậm, cẩn thận trượt. Cô và Khâu Hành nắm tay nhau, nhân viên vẫn không ngừng nhắc nhở cô.

Lâm Dĩ Nhiên mơ hồ, cảm ơn, rồi cùng Khâu Hành lên phòng riêng trên lầu.

Nhân viên phục vụ đóng cửa lại cho họ, Lâm Dĩ Nhiên mới cởi áo khoác, khi lấy mũ ra khỏi đầu thì đột nhiên hiểu ra.

Cô nhìn Khâu Hành, tròn mắt, nói nhỏ: “Họ nghĩ em mang thai!”

Khâu Hành dùng điện thoại quét menu, cười đưa điện thoại cho cô.

Cô mặc thế này đúng là rất giống.

“Em không đùa với anh nữa,” Lâm Dĩ Nhiên cười khổ nói, “Đi tàu điện ngầm người ta cũng phải nhường ghế cho em mất.”

Khâu Hành vẫn cười, nói: “Em quan tâm người khác làm gì, em thấy thoải mái là được.”

Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu, vẫn còn chút ít sĩ diện.

Tối hôm đó, Lâm Dĩ Nhiên tắm xong, tóc đã khô, xõa ra sau lưng.

Cô bôi kem dưỡng da, toàn thân thơm ngát.

Khâu Hành đã tắm xong, ngồi dựa đầu giường chờ cô.

Lâm Dĩ Nhiên đi ăn viên vitamin, rồi cắm sạc điện thoại. Cô lề mề, Khâu Hành cũng không giục. Khi Lâm Dĩ Nhiên xong việc đi tới, Khâu Hành tự nhiên dang tay ra.

Lâm Dĩ Nhiên cúi đầu, ngồi lên đùi anh.

Cô và Khâu Hành đối diện nhau, tay Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng đặt lên bụng anh, trên tay đeo nhẫn.

Tình yêu giữa họ đã quá quen thuộc.

Họ luôn hòa hợp và gần gũi, trong những năm qua, họ đã nhiều lần thuộc về nhau.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, cô biết đêm nay đối với cô chắc chắn rất khó khăn.

Họ đã hơn nửa năm không làm gì.

“Khâu Hành.” Lâm Dĩ Nhiên lo lắng gọi anh.

Khâu Hành ngẩng đầu: “Sao vậy?”

“Anh…” Lâm Dĩ Nhiên cắn môi, “Anh định mấy lần?”

Khâu Hành không thay đổi biểu cảm, cũng không trả lời, chỉ nói: “Có gì nói thẳng.”

Lâm Dĩ Nhiên lại gần hơn, nhìn Khâu Hành ở khoảng cách gần, ánh mắt có chút nịnh nọt, nhẹ nhàng hỏi: “Anh có thể… đừng quá mạnh được không?”

Khâu Hành nhướng mày, vẻ mặt vô cảm: “Sợ đau?”

Lâm Dĩ Nhiên không lên tiếng.

Không phải sợ đau, Khâu Hành tuy mạnh mẽ nhưng không đến mức làm cô đau. Chỉ là khi Khâu Hành thật sự thả lỏng, Lâm Dĩ Nhiên mỗi lần đều rất khốn khổ.

Cô nâng tay, vòng qua cổ Khâu Hành, nhẹ nhàng nói: “Không sợ đau… nhưng không muốn khóc nữa.”

Khâu Hành một tay đặt trên lưng cô, vuốt v e nhẹ nhàng, động

tác rất dịu dàng, nhưng lời nói lại lạnh lùng.

“Không thể.” Anh nói.

Không để Lâm Dĩ Nhiên nói thêm gì, Khâu Hành xoay người kéo ngăn kéo bên cạnh, nhướng cằm, ra hiệu: “Không kiểm tra à?”

Lâm Dĩ Nhiên vội lắc đầu: “Không cần, không cần.”

Khâu Hành gật đầu, lấy một hộp từ trong đó ra, ném lên giường, giơ tay tắt đèn.

Lâm Dĩ Nhiên hít sâu một hơi, cảm thấy lo lắng cho đêm sắp tới, nhưng tay vẫn ôm chặt Khâu Hành, không buông.

Khi Khâu Hành cúi người xuống, Lâm Dĩ Nhiên chủ động hôn anh.

Sự thân mật giữa họ đã diễn ra vô số lần, nhưng lần này không giống như mọi lần trước đây.

Từ lần này trở đi, họ không còn mang danh nghĩa trao đổi, mỗi lần gần gũi đều chỉ vì tình yêu.

Buổi chiều Lâm Dĩ Nhiên đã ngủ lâu như vậy, buổi tối không cần ngủ nữa.

Lần này Khâu Hành không hung dữ, trong lòng anh chứa đầy tình cảm tràn ngập, anh hiếm khi dịu dàng như thế.

Nhưng cuối cùng Lâm Dĩ Nhiên vẫn khóc.

Trong khoảnh khắc ấm áp sau khi kết thúc, cô ôm Khâu Hành và rơi nước mắt.

“Làm sao vậy?” Khâu Hành đưa tay xuống, sờ bụng cô, “Đau à?”

“Không.” Lâm Dĩ Nhiên trả lời.

“Vậy tại sao khóc?” Khâu Hành hôn lên trán cô như sáu năm trước, lại hôn lên sống mũi và môi cô, “Vợ à.”

Lâm Dĩ Nhiên nghẹn thở, sau đó giấu mặt vào cổ Khâu Hành, nước mắt rơi nhiều hơn.

Khâu Hành đặt tay lên cổ cô, dịu dàng dỗ dành trong im lặng.

“Anh làm gì vậy…” Lâm Dĩ Nhiên nghẹn giọng, “Tai em đều tê rồi.”

Khâu Hành cười, nghiêng mặt chạm vào tai cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng co cổ lại tránh né, gọi anh: “Khâu Hành.”

“Ừ?” Khâu Hành ngẩng đầu nhìn cô.

Lâm Dĩ Nhiên trong ánh sáng mờ mờ, như thường lệ dịu dàng nhìn anh, cô đã nhìn Khâu Hành như vậy rất lâu…

“Em đã yêu anh nhiều năm rồi.” Cô nhìn vào mắt Khâu Hành nói.

Chương 61: Lâm Dĩ Nhiên có thể cảm nhận Khâu Hành đang run rẩy, đây là lần đầu tiên cô thấy Khâu Hành rõ ràng hoảng sợ như v&#65533;

Lâm Dĩ Nhiên đã nửa năm không xuống núi, cô có vài việc riêng cần làm.

Sau khi trở về, cô đến báo cáo với giáo viên của mình, cô đã gửi trước vài truyện ngắn và một tiểu thuyết dài mà cô đã viết trong thời gian qua. Giáo viên giữ cô lại trong trường hai tuần, cùng với một vài người nổi tiếng khác, gọi các sinh viên của họ tổ chức một buổi sửa bài.

Một người bạn đạo diễn của giáo viên cũng tham gia, rất thích tác phẩm tiểu thuyết dài về đề tài núi của Lâm Dĩ Nhiên, có ý định chuyển thể thành phim. Trong bữa ăn, người đó đã nói đùa hai lần, nhưng bị giáo viên từ chối.

“Không vội, để đó đã.” Giáo viên sau đó nói riêng với Lâm Dĩ Nhiên, “Đồ tốt muốn giữ cũng không giữ được, bây giờ còn hơi sớm. Tiếp xúc với danh lợi quá sớm sẽ khiến người ta trở nên nông nổi, điều này có thể g iết chết con đường của một nhà văn. Em bây giờ chưa có gì để đứng vững, tích lũy thêm vài năm nữa.”

“Dạ, thưa thầy.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Em đừng nghĩ là tôi cản đường em, em là học trò của tôi, tôi

phải để em bớt đi đường vòng." Giáo viên nói chậm rãi, "Trên thế giới này không có con đường tắt, mọi con đường đều phải đi từng bước một, chỗ nào em đi nhanh, sau này cũng sẽ bị vấp ngã ở đó."

Lâm Dĩ Nhiên chăm chú nghe, gật đầu tỏ ý mình đã hiểu.

"Năm nay tôi không tuyển nghiên cứu sinh tiến sĩ bên ngoài, chỉ có một suất." Giáo viên mỉm cười nói với cô, "Học trò của thầy Dư muốn qua đây học tiến sĩ, thầy Dư đích thân nói tôi cũng từ chối, tôi nói tôi muốn dạy học trò của mình. Nhớ nộp hồ sơ xét duyệt."

Lâm Dĩ Nhiên chắp tay cảm ơn giáo viên, cười: "Em chắc chắn sẽ học tốt."

"Tôi không thích trẻ viết theo quan điểm lệch lạc về tình d*c giả tạo sâu sắc, mấy trang là nhắc đến bộ phận sinh dục, thật tồi tệ." Giáo viên không che giấu sự chán ghét, còn học trò mình thì nhìn đâu cũng thấy thích, nhìn Lâm Dĩ Nhiên với ánh mắt yêu thương, "Em sẽ đi xa hơn, đi chậm và vững hơn."

Lâm Dĩ Nhiên thực sự không có nhiều suy nghĩ vụn vặt, bản chất cô rất đơn giản.

Có lẽ vì mấy năm nay Khâu Hành bảo vệ cô rất tốt, đặt cô trong lòng bàn tay, dù không thường xuyên ở bên cạnh, nhưng Khâu Hành ngầm xây cho cô một tổ ấm an toàn. Cô bình yên, không bị tổn thương, lòng luôn vững vàng, từ đó giữ được tâm trạng bình thản và mạnh mẽ.

Cô không quan tâm đ ến những thứ bên ngoài, danh tiếng hay tiền bạc, Lâm Dĩ Nhiên không có gì là chấp niệm.

Bởi những năm qua, thứ duy nhất cô kiên trì muốn có chỉ là Khâu Hành.

Giờ cô đã có Khâu Hành, càng không mong gì khác.

Sau khi xong việc ở trường, Lâm Dĩ Nhiên về nhà dì Phương.

Lâm Dĩ Nhiên về, dì Phương kéo tay cô đi dạo phố, mua quần áo cho cô, rồi kéo tay đi công viên.

Dì Phương nhớ cô như mẹ nhớ con gái.

Hai người ở nhà rất vui vẻ, làm gì cũng không thấy chán, cùng nhau đọc sách hoặc đi chợ hoa mua thêm cây mới về nhà, đều thấy rất thú vị.

Dì giúp việc nói họ như mẹ con, Lâm Dĩ Nhiên ôm tay dì Phương, cười tựa vào vai bà.

Khâu Hành chỉ cần có thời gian rảnh là về nhà, trước đây không thường xuyên, giờ vài ngày lại về một lần, dì Phương nhìn thấy cũng phát ngán.

Sáng hôm đó, Lâm Dĩ Nhiên dậy sớm nói muốn ăn bánh pizza hạt dẻ ở một nhà hàng xa nhà, hai người liền đi vào buổi trưa. Ăn xong tiện thể đi siêu thị gần đó mua đồ.

Khi Khâu Hành gọi điện, Lâm Dĩ Nhiên vừa lấy xe đẩy, cởi áo khoác bỏ vào xe.

“Khâu Hành?” Lâm Dĩ Nhiên nghe điện thoại.

Khâu Hành hỏi: “Em ở đâu?”

Lâm Dĩ Nhiên nói tên siêu thị, rồi nói: “Đang cùng dì Phương mua đồ.”

“Anh xuống cao tốc rồi, đến tìm hai người.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên cười: “Được rồi, anh đến thì gọi cho em, em sẽ nói cho anh em đang ở tầng nào.”

Điện thoại cúp máy, dì Phương nhìn sang hỏi: “Nó lại về rồi hả?”

“Ừ, nói là lát nữa sẽ đến.” Lâm Dĩ Nhiên trả lời.

Dì Phương hơi ngạc nhiên: “Không phải mới đi hai ngày sao?”

Lâm Dĩ Nhiên ngượng ngùng thay cho Khâu Hành: “Ai mà biết anh ấy nghĩ gì…”

Dì Phương nhìn Lâm Dĩ Nhiên, không nói gì, quay mặt đi cười nhẹ.

Từ khi họ xác định mối quan hệ, bề ngoài Khâu Hành không thay đổi nhiều, vẫn như thường ngày, chỉ có điều tần suất gọi điện nhiều hơn, về nhà cũng nhiều hơn.

Ngoài ra, những thay đổi khác chỉ có hai người biết với nhau.

Nhân lúc có người giúp đỡ, hai người mua rất nhiều đồ, thậm chí một phần đồ dùng cho dịp Tết cũng đã mua xong, lúc tính tiền cả đống túi lớn.

Khâu Hành không có ý kiến gì, cần mẫn giúp đỡ. Lâm Dĩ Nhiên muốn giúp anh cầm, Khâu Hành dùng tay chặn lại, không cho cô cầm, nói: “Một lát ra ngoài sẽ lạnh tay.”

“Không sao đâu, nếu không thì nặng quá.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành vẫn không cho cô cầm, chỉ nói: “Không cần.”

Về đến nhà, xe đỗ ở ngoài khu chung cư, Khâu Hành vẫn tự mình xách đầy tay đồ đạc.

Lúc mua tôm về, buổi tối định làm tôm chiên giòn, gần đến tầng dưới, dì Phương nhớ ra trong nhà có thể không đủ tỏi, liền quay lại siêu thị ở cổng khu mua tỏi.

“Để con đi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Dì Phương xua tay: “Để dì đi, hai đứa lên trước đi.”

“Lại đây mở cửa.” Khâu Hành gọi cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng chạy tới, giúp mở cửa đơn nguyên. Khâu Hành vừa vào trong, cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Dĩ Nhiên cười hỏi.

Khâu Hành giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi vào. Khi vào thang máy, anh lại nghiêng đầu, hôn lên má Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn camera, cười bất đắc dĩ nói với Khâu Hành: “Có camera đó.”

Khâu Hành không để tâm, nhướng mày: “Có thì sao?”

“Để người ta cười anh.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Cứ để họ cười.” Khâu Hành nói.

Khi chỉ có hai người, Khâu Hành sau khi xác định mối quan hệ trở nên cởi mở hơn trước, đôi khi còn có chút nghịch ngợm, như lúc anh còn nhỏ. Lâm Dĩ Nhiên không biết phải làm sao với anh, nhưng trong lòng lại thấy thích.

“Anh không nói tuần này có việc sao? Hôm qua còn nói hôm nay phải gặp người mà.” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Để hôm khác gặp,” Khâu Hành nhìn cô một cái, “Về với anh đi?”

“Em phải ở lại với dì Phương, em đã hứa trước Tết không đi đâu.” Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu.

Thang máy mở ra, Khâu Hành ra hiệu cho Lâm Dĩ Nhiên đi trước, ở sau lưng nói: “Chỉ có mình dì Phương thôi à? Chia cho anh vài ngày đi.”

Lâm Dĩ Nhiên cười đến híp cả mắt, vừa mở cửa vừa nói: “Không đâu.”

Khâu Hành hai tay đều bận, Lâm Dĩ Nhiên ở phía trước mở cửa, cửa mở, cô vừa định quay lại nói gì với Khâu Hành thì bất ngờ cau mày—

Trong nhà đầy khói, Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng quay lại nhìn một cái, gần như là theo bản năng, ngay lập tức đẩy Khâu Hành đang chuẩn bị vào ra ngoài. Khâu Hành không đề phòng, bị cô đẩy lùi một bước, lưng va vào tường thang máy, kêu một tiếng.

“Lâm Dĩ Nhiên!” Khâu Hành cau mày gọi cô.

Khi Khâu Hành đứng dậy chạy vào, Lâm Dĩ Nhiên đã ở trong bếp rồi. Khói dày đặc bao quanh cô, Lâm Dĩ Nhiên đứng trong lửa, như sắp bị lửa nuốt chửng, khoảnh khắc đó Khâu Hành tim ngừng đập.

“Em đừng qua đây!” Lâm Dĩ Nhiên quay lưng lại với anh, ho dữ dội.

Khâu Hành không nghe lời cô, lao tới kéo cô ra.

Đến gần mới thấy Lâm Dĩ Nhiên cầm một chiếc bình chữa cháy nhỏ, chỉ trong vài giây, lửa trên tủ bếp đã tắt.

Bình chữa cháy dạng khí nhanh chóng dập tắt lửa, trong bếp không còn lửa, nhưng nhiệt độ vẫn rất cao, khói dày đặc đến nghẹt thở.

Khâu Hành nắm lấy tay cô, mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

Lâm Dĩ Nhiên ném chiếc bình chữa cháy đã hết, quay lại ôm chầm lấy Khâu Hành, một tay đặt lên đầu anh, ho vài tiếng rồi trấn an anh: “Không sao, không sao, Khâu Hành, đừng sợ…”

Khâu Hành mạnh mẽ ôm lấy cô, giữ cô trong lòng vài giây, rồi chạy vào nhà tắm lấy hai khăn ướt, một cái che mặt, một cái quấn tay đi tắt bếp ga.

Từ lúc Lâm Dĩ Nhiên mở cửa đến khi Khâu Hành tắt bếp ga, chỉ có mười mấy giây.

Khâu Hành kéo tay Lâm Dĩ Nhiên ra ngoài hành lang, đứng trước cửa, Khâu Hành ôm chặt Lâm Dĩ Nhiên trong lòng.

Lâm Dĩ Nhiên có thể cảm nhận Khâu Hành đang run rẩy, đây là lần đầu tiên cô thấy Khâu Hành rõ ràng hoảng sợ như vậy.

“Trong nhà em đặt sáu bình chữa cháy, anh đừng sợ, Khâu Hành…” Lâm Dĩ Nhiên cố nén ho, đau lòng an ủi anh, “Bình chữa cháy này tốt lắm, vừa rồi dập lửa ngay lập tức!”

Khâu Hành không nói một lời, chỉ giấu mặt vào vai Lâm Dĩ Nhiên, tay ôm cô vẫn đang run.

Lâm Dĩ Nhiên vuốt đầu anh, cũng vỗ lưng anh: “Khâu Hành, anh đừng sợ.”

Dì giúp việc đun dầu chuẩn bị chiên thịt, nửa chảo dầu cần một thời gian để nóng, cô đi rửa cây lau nhà chuẩn bị lau sàn bếp sau đó.

Lúc này có điện thoại báo có bưu phẩm đến, cô đặt cây lau nhà xuống và xuống lầu, ra cửa sau khu lấy bưu phẩm, quên mất cái chảo dầu.

Dì giúp việc là người tốt, hôm nay sơ ý một lúc, cô khóc và xin lỗi dì Phương. Dì Phương và cô có tình cảm tốt, nhưng cũng có chút tức giận, vì sự việc hôm nay thực sự nguy hiểm.

Khâu Hành không nói một lời, từ khi tắt bếp ga, anh vẫn im lặng, sắc mặt rất khó coi.

Lâm Dĩ Nhiên bảo dì giúp việc về trước, chuyện sau này sẽ tính.

Điện thoại cúp máy, dì Phương nhìn sang hỏi: “Nó lại về rồi hả?”

“Dạ, anh ấy nói là lát nữa sẽ đến.” Lâm Dĩ Nhiên trả lời.

Dì Phương hơi ngạc nhiên: “Không phải mới đi hai ngày sao?”

Lâm Dĩ Nhiên ngượng ngùng thay cho Khâu Hành: “Ai mà biết anh ấy nghĩ gì…”

Dì Phương nhìn Lâm Dĩ Nhiên, không nói gì, quay mặt đi cười nhẹ.

Từ khi họ xác định mối quan hệ, bề ngoài Khâu Hành không thay đổi nhiều, vẫn như thường ngày, chỉ có điều tần suất gọi điện nhiều hơn, về nhà cũng nhiều hơn.

Ngoài ra, những thay đổi khác chỉ có hai người biết với nhau.

Nhân lúc có người giúp đỡ, hai người mua rất nhiều đồ, thậm chí một phần đồ dùng cho dịp Tết cũng đã mua xong, lúc tính tiền cả đống túi lớn.

Khâu Hành không có ý kiến gì, cần mẫn giúp đỡ. Lâm Dĩ Nhiên muốn giúp anh cầm, Khâu Hành dùng tay chặn lại, không cho cô cầm, nói: “Một lát ra ngoài sẽ lạnh tay.”

“Không sao đâu, nếu không thì nặng lắm.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Khâu Hành vẫn không cho cô cầm, chỉ nói: “Không cần.”

Về đến nhà, xe đỗ ở ngoài khu chung cư, Khâu Hành vẫn tự mình xách đầy tay đồ đạc.

Lúc mua tôm về, buổi tối định làm tôm chiên giòn, gần đến tầng dưới, dì Phương nhớ ra trong nhà có thể không đủ tỏi, liền quay lại siêu thị ở cổng khu mua tỏi.

“Để con đi.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

Dì Phương xua tay: “Để dì đi, hai đứa lên trước đi.”

“Lại đây mở cửa.” Khâu Hành gọi cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng chạy tới, giúp mở cửa đơn nguyên. Khâu Hành vừa vào trong, cúi đầu hôn lên môi cô một cái.

“Anh làm gì vậy?” Lâm Dĩ Nhiên cười hỏi.

Khâu Hành giả vờ như không nghe thấy, tiếp tục đi vào. Khi vào thang máy, anh lại nghiêng đầu, hôn lên má Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên ngẩng đầu nhìn camera, cười bất đắc dĩ nói với Khâu Hành: “Có camera đó.”

Khâu Hành không để tâm, nhướng mày: “Có thì sao?”

“Để người ta cười anh.” Lâm Dĩ Nhiên nói.

“Cứ để họ cười.” Khâu Hành nói.

Khi chỉ có hai người, Khâu Hành sau khi xác định mối quan hệ trở nên cởi mở hơn trước, đôi khi còn có chút nghịch ngợm, như lúc anh còn nhỏ. Lâm Dĩ Nhiên không biết phải làm sao với anh, nhưng trong lòng lại thấy thích.

“Không phải anh nói tuần này có việc sao? Hôm qua còn nói hôm nay phải gặp người mà.” Lâm Dĩ Nhiên hỏi.

“Để hôm khác gặp,” Khâu Hành nhìn cô một cái, “Về với anh đi?”

“Em phải ở lại với dì Phương, em đã hứa trước Tết không đi đâu.” Lâm Dĩ Nhiên lắc đầu.

Thang máy mở ra, Khâu Hành ra hiệu cho Lâm Dĩ Nhiên đi trước, ở sau lưng nói: “Chỉ có mình dì Phương thôi à? Chia cho anh vài ngày đi.”

Lâm Dĩ Nhiên cười đến híp cả mắt, vừa mở cửa vừa nói: “Không đâu.”

Khâu Hành hai tay đều bận, Lâm Dĩ Nhiên ở phía trước mở cửa, cửa mở, cô vừa định quay lại nói gì với Khâu Hành thì bất ngờ cau mày…

Trong nhà đầy khói, Lâm Dĩ Nhiên nhanh chóng quay lại nhìn một cái, gần như là theo bản năng, ngay lập tức đẩy Khâu Hành đang chuẩn bị vào ra ngoài. Khâu Hành không đề phòng, bị cô đẩy lùi một bước, lưng va vào tường thang máy, kêu một tiếng.

“Lâm Dĩ Nhiên!” Khâu Hành cau mày gọi cô.

Khi Khâu Hành đứng dậy chạy vào, Lâm Dĩ Nhiên đã ở trong bếp rồi. Khói dày đặc bao quanh cô, Lâm Dĩ Nhiên đứng trong lửa, như sắp bị lửa nuốt chửng, khoảnh khắc đó Khâu Hành tim

ngừng đập.

“Em đừng qua đây!” Lâm Dĩ Nhiên quay lưng lại với anh, ho dữ dội.

Khâu Hành không nghe lời cô, lao tới kéo cô ra.

Đến gần mới thấy Lâm Dĩ Nhiên cầm một chiếc bình chữa cháy nhỏ, chỉ trong vài giây, lửa trên tủ bếp đã tắt.

Bình chữa cháy dạng khí nhanh chóng dập tắt lửa, trong bếp không còn lửa, nhưng nhiệt độ vẫn rất cao, khói dày đặc đến nghẹt thở.

Khâu Hành nắm lấy tay cô, mạnh mẽ kéo cô ra ngoài.

Lâm Dĩ Nhiên ném chiếc bình chữa cháy đã hết, quay lại ôm chầm lấy Khâu Hành, một tay đặt lên đầu anh, ho vài tiếng rồi trấn an anh: “Không sao, không sao, Khâu Hành, đừng sợ…”

Khâu Hành mạnh mẽ ôm lấy cô, giữ cô trong lòng vài giây, rồi chạy vào nhà tắm lấy hai khăn ướt, một cái che mặt, một cái quấn tay đi tắt bếp ga.

Từ lúc Lâm Dĩ Nhiên mở cửa đến khi Khâu Hành tắt bếp ga, chỉ có mười mấy giây.

Khâu Hành kéo tay Lâm Dĩ Nhiên ra ngoài hành lang, đứng trước cửa, Khâu Hành ôm chặt Lâm Dĩ Nhiên trong lòng.

Lâm Dĩ Nhiên có thể cảm nhận Khâu Hành đang run rẩy, đây là lần đầu tiên cô thấy Khâu Hành rõ ràng hoảng sợ như vậy.

“Trong nhà em đặt sáu bình chữa cháy, anh đừng sợ, Khâu Hành…” Lâm Dĩ Nhiên cố nén ho, đau lòng an ủi anh, “Bình chữa cháy này tốt lắm, vừa rồi dập lửa ngay lập tức!”

Khâu Hành không nói một lời, chỉ giấu mặt vào vai Lâm Dĩ Nhiên, tay ôm cô vẫn đang run.

Lâm Dĩ Nhiên vuốt đầu anh, cũng vỗ lưng anh: “Khâu Hành, anh đừng sợ.”

Dì giúp việc đun dầu chuẩn bị chiên thịt, nửa chảo dầu cần một thời gian để nóng, cô đi rửa cây lau nhà chuẩn bị lau sàn bếp sau đó.

Lúc này có điện thoại báo có bưu phẩm đến, cô đặt cây lau nhà xuống và xuống lầu, ra cửa sau khu lấy bưu phẩm, quên mất cái chảo dầu.

Dì giúp việc là người tốt, hôm nay sơ ý một lúc, cô khóc và xin lỗi dì Phương. Dì Phương và bà ấy có tình cảm tốt, nhưng cũng có chút tức giận, vì sự việc hôm nay thực sự nguy hiểm.

Khâu Hành không nói một lời, từ khi tắt bếp ga, anh vẫn im lặng, sắc mặt rất khó coi.

Lâm Dĩ Nhiên bảo dì giúp việc về trước, chuyện sau này sẽ tính.

Lúc đó, trường học có buổi tuyên truyền an toàn, lính cứu hỏa đã nghỉ hưu đến giảng bài cho học sinh và giáo viên, phổ biến nhiều kiến thức về chữa cháy. Sau buổi giảng, họ còn bán bình chữa cháy, nói rằng chỉ cần vài giây có thể dập tắt lửa trong cả phòng. Lúc đó, trong trường không có nhiều học sinh mua, hầu hết đều đến để điểm danh, những buổi quảng cáo sản phẩm như thế này họ không coi trọng.

Chỉ có Lâm Dĩ Nhiên mua ngay mười cái, ba trăm tệ một cái, tổng cộng chi ba ngàn tệ để mua bình chữa cháy.

Bạn học nói cô bị lừa, loại đồ này không thể dùng được, tiêu

nhiều tiền như vậy thật là phí phạm.

Lâm Dĩ Nhiên lúc đó cười nói: “Không dùng đến thì càng tốt.”

Cô để mỗi phòng trong nhà dì Phương một cái, ở chỗ Khâu Hành cũng để, trong ký túc xá và căn nhà thuê của mình cũng có.

Khâu Hành sợ lửa, Lâm Dĩ Nhiên lúc đó cũng không nghĩ là có thể dùng đến, chỉ cảm thấy yên tâm hơn khi để trong nhà.

Hôm nay Lâm Dĩ Nhiên vô cùng cảm kích vì đã chi ba ngàn tệ, nếu không thì hôm nay lửa trong bếp đã khó dập. Tủ bếp đã cháy, chảo dầu cũng rất nguy hiểm.

Lúc đó cô không hề do dự lao vào, chỉ muốn nhanh chóng dập tắt lửa. Trong tình huống khẩn cấp, cô không nghĩ đến nguy hiểm hay sợ hãi.

Dù cô đã dập lửa nhanh nhất có thể, nhưng việc này vẫn khiến Khâu Hành không ổn trong hai ngày tiếp theo.

Dọn dẹp nhà cửa xong, bàn bạc với chủ nhà về việc đền bù, tìm người đo đạc lại để lắp đặt tủ bếp mới, thuê dịch vụ vệ sinh dọn dẹp tường và sàn nhà.

Khâu Hành xử lý hết những việc này, ngoài ra thì ít nói chuyện.

Đặc biệt là không nói chuyện với Lâm Dĩ Nhiên.

“Khâu Hành?” Lâm Dĩ Nhiên đi tới, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh Khâu Hành.

Khâu Hành chỉ ngồi đó, không lên tiếng.

Lâm Dĩ Nhiên nắm tay anh, chỉ thấy tay anh lạnh ngắt.

“Anh không muốn nói chuyện với em nữa à?” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng hỏi, “Thật sự không quan tâm em nữa sao?”

Khâu Hành cũng không nắm tay cô, cũng không rút tay lại. Anh chỉ im lặng ngồi đó, mắt đầy ưu tư.

Lâm Dĩ Nhiên dỗ dành anh hai ngày cũng không thể làm anh vui lên.

Ban ngày Khâu Hành không nói chuyện với cô, nhưng ban đêm ngủ lại ôm cô thật chặt.

Có vài lần Lâm Dĩ Nhiên bị Khâu Hành ôm chặt đến tỉnh giấc.

Việc này thực sự khiến Khâu Hành rất bất an, anh thường xuyên thức giấc vào ban đêm. Anh luôn mơ thấy cha mình, cũng mơ thấy Lâm Dĩ Nhiên.

Hình ảnh Lâm Dĩ Nhiên mỏng manh đứng trong lửa cứ lặp đi lặp lại trong tâm trí anh, cảnh tượng đó khiến Khâu Hành cảm thấy trống rỗng, dù ôm cô cũng không thấy lấp đầy.

Một trận cháy điện đã lấy đi tất cả của Khâu Hành khi anh còn trẻ.

Nếu lửa cuốn lấy Lâm Dĩ Nhiên, thì tương lai của Khâu Hành cũng sẽ không còn gì.

Ban đêm, Lâm Dĩ Nhiên một lần nữa bị đánh thức bởi vòng tay của Khâu Hành ôm từ phía sau.

Cô nghe thấy hơi thở nặng nề và gấp gáp của Khâu Hành, liền vội vàng chạm vào tay anh.

“Khâu Hành, tỉnh lại đi…” Lâm Dĩ Nhiên nhẹ nhàng gọi anh.

Một lúc sau, Khâu Hành mới đột ngột tỉnh dậy, tỉnh lại liền ôm chặt cô.

Lâm Dĩ Nhiên vỗ nhẹ tay anh, an ủi: “Không sao rồi, đừng sợ.”

Khâu Hành áp mặt vào cổ cô, hơi thở nóng bỏng làm cháy làn da cô.

“Lâm Tiểu Thuyền.” Giọng Khâu Hành hơi khàn, trong đêm có sự mong manh trực diện, anh ôm cô nói, “Em đừng đứng trong lửa, anh sợ.”

Chương 62: “Đây là năm thứ bảy em yêu anh ấy, em muốn kết hôn với anh ấy.” (Hoàn)

Lâm Dĩ Nhiên chưa từng nghe Khâu Hành nói sợ hãi, lúc này nghe anh thẳng thắn nói ra như vậy, cô chỉ cảm thấy đau lòng.

“Em sẽ không đâu, anh đừng sợ.” Lâm Dĩ Nhiên đặt tay lên tay anh, nhẹ nhàng vỗ về, hứa với anh, “Sau này em sẽ tránh xa lửa.”

Khâu Hành im lặng, chỉ ôm cô thật chặt.

Thực ra Khâu Hành vẫn đang giận cô.

Lúc đó phản ứng đầu tiên của Lâm Dĩ Nhiên là đẩy Khâu Hành ra ngoài, rồi tự mình lao vào dập lửa, điều này khiến Khâu Hành tức giận, không muốn nói chuyện với cô.

Khó khăn lắm sau khi gặp ác mộng anh mới chịu nói chuyện với cô, Lâm Dĩ Nhiên liền vội vàng dỗ dành: “Đừng giận em nữa nhé?”

Khâu Hành không nói gì, hơi thở nóng ấm trên cổ cô.

Lâm Dĩ Nhiên khẽ nói: “Em sẽ không như vậy nữa.”

Khâu Hành vẫn không nói gì, Lâm Dĩ Nhiên dịu dàng dỗ dành một lúc, sau đó xoay người lại, rúc vào lòng Khâu Hành, áp mặt vào ngực anh.

Khâu Hành vén tóc cô ra sau, tránh để cô bị đè.

“Em sẽ bảo vệ bản thân, trong mọi tình huống.” Lâm Dĩ Nhiên chậm rãi hứa, “Sẽ không để mình rơi vào nguy hiểm, sẽ luôn ở bên anh, cùng dì Phương, chúng ta sẽ sống tốt.”

Khâu Hành đặt tay lên đầu cô, cuối cùng cũng “ừ” một tiếng.

“Em sẽ luôn bên anh.” Lâm Dĩ Nhiên nói, “Đến khi chúng ta già đi.”

Khâu Hành đặt môi lên trán cô rất lâu, rồi hỏi: “Nói lời giữ lời không?”

“Giữ lời.” Lâm Dĩ Nhiên khẳng định.

Bị bỏ mặc mấy ngày, Lâm Dĩ Nhiên cam kết liên tục, cuối cùng cũng dỗ được Khâu Hành vui lên.

Sau chuyện này, người giúp việc chắc chắn không thể tiếp tục làm nữa, thực ra với tình trạng của dì Phương hiện giờ, cũng không cần người chăm sóc, bà có thể tự lo liệu tốt.

Chỉ là Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên không thường xuyên ở nhà, để dì ở một mình lâu dài cũng không yên tâm, nên sau Tết vẫn phải tìm người mới.

Trước Tết, Lâm Dĩ Nhiên không đi đâu, nên chưa vội tìm người mới.

Khâu Hành đi rồi, trong nhà chỉ còn lại hai người họ.

Một hôm, Lâm Dĩ Nhiên dùng táo gai và một số loại trái cây khác nấu một bình trà quả chua ngọt. Hai người ngồi trên ghế sofa, vừa xem phim vừa uống trà, mỗi người đắp một tấm chăn.

Họ xem một bộ phim Nhật với không khí nhẹ nhàng, tình tiết phim cũng nhẹ nhàng, khiến tâm trạng của người xem cũng thoải mái, dễ chịu.

Phim vừa chiếu đến cảnh một người mẹ sống một mình, khi con gái trở về, bà vui vẻ nấu ăn cho cô. Con gái cảm thán rằng có mẹ thật hạnh phúc.

“Đúng vậy.” Lâm Dĩ Nhiên nhìn tình cảnh thoải mái của hai người họ, đồng tình nói.

Phương Mẫn giơ tay xoa tóc cô, nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương.

Lâm Dĩ Nhiên ngửa đầu ra sau, cọ vào lòng bàn tay bà, ánh mắt trông mong nhìn bà, rồi nhẹ nhàng hỏi: “Sống cùng con, được không dì?”

Phương Mẫn nhìn cô, đối diện với ánh mắt cô, nhìn cô gái dịu dàng và tốt bụng này.

Lâm Dĩ Nhiên nói tiếp: “Con muốn mỗi ngày đều như thế này, không muốn chỉ có kỳ nghỉ mới có thể về nhà.”

Phương Mẫn tuy không trả lời ngay, nhưng cũng không từ chối, chỉ nói: “Như vậy con sẽ gặp nhiều phiền toái hơn.”

“Không đâu.” Lâm Dĩ Nhiên nói, “Là dì sẽ gặp nhiều phiền toái hơn, phải chăm sóc con, vài năm nữa có thể sẽ có một cô bé đến đây học, thỉnh thoảng sẽ ở lại nhà. Dì chăm sóc chúng con nhé, được không ạ?”

Phương Mẫn trông có vẻ vẫn còn do dự, nhưng rõ ràng đã bị lay động.

Lâm Dĩ Nhiên quay lại, nhẹ nhàng nói: “Nơi có mẹ mới là nhà.”

Cô không còn mẹ nữa, nhưng Phương Mẫn từ trái tim đã coi cô như con gái, cô buồn bã nói ra những lời này, Phương Mẫn như một người mẹ thương con, chỉ muốn thỏa mãn nguyện vọng của cô, cho cô mọi thứ.

Chiều hôm đó, Lâm Dĩ Nhiên lén nhắn tin cho Khâu Hành.

Tiểu Thuyền: [Khâu Hành.]

Khâu Hành: [Anh đây.]

Tiểu Thuyền: [Dì Phương nói sau Tết sẽ đi cùng em.]

Tiểu Thuyền: [Chúng ta sẽ cùng nhau trang trí, còn có thể đi mua sắm vật liệu, chọn rèm cửa, chọn sofa.]

Tiểu Thuyền: [Chúng ta đã hứa sẽ làm một giàn hoa lớn ở ban công, anh phải mang tất cả hoa của dì sang đó, còn làm một giàn hoa trong phòng dì nữa.]

Khâu Hành nhìn một lúc lâu, mới trả lời: [Hả?]

Lâm Dĩ Nhiên nhìn Phương Mẫn đang gọt trái cây, cười ngồi trên ghế sofa nhắn lại: [Dì ấy đồng ý đến ở với em rồi!]

Khâu Hành lúc đó đang nói chuyện với người khác, tranh thủ nhìn điện thoại, thấy tin nhắn liền ngạc nhiên, trả lời: [Giỏi vậy sao?]

Lâm Dĩ Nhiên trong lòng rất vui, cười trả lời: [Tất nhiên rồi, em là ai chứ.]

Một lúc sau Khâu Hành mới nhắn lại, Lâm Dĩ Nhiên nhìn thoáng qua.

Khâu Hành: [Vợ anh.]

Lâm Dĩ Nhiên lập tức ngồi thẳng lưng, đặt điện thoại xuống, không nhắn lại nữa.

Đúng là không biết xấu hổ. Lâm Dĩ Nhiên nghĩ.

Trước Tết, bạn bè ở xa đều trở về, những người thân thiết phải tụ họp một chút.

Trước buổi tụ họp chính thức, Lâm Dĩ Nhiên liên hệ với Châu Khả Khả, nói muốn ăn tối với cô, bảo cô dẫn bạn trai đến.

Chu Khả Khả rất vui trong điện thoại, còn nói: "Không vấn đề gì, chị sẽ không mang quà gặp mặt đâu, đều là người quen mà."

Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành, cười nói: "Được thôi."

Tuy nhiên, đến ngày ăn tối, Châu Khả Khả đột nhiên có việc, bữa ăn này không thể thực hiện được, Chu Khả Khả trong điện thoại nói với cô: "Ngày mai phải ăn tối với Khâu Hành, chắc là phải uống rượu, để xem ngày kia chị chị như thế nào, nếu không thì mình gặp ngày kia nhé?"

Lâm Dĩ Nhiên chỉ đành nói: "Cũng được… nhưng có thể lúc đó chị sẽ không muốn gặp nữa."

"Sẽ không đâu, sẽ không uống nhiều đến vậy." Chu Khả Khả nói, "Đợi chị nhé."

Chu Khả Khả đến bây giờ vẫn nghĩ Lâm Dĩ Nhiên đang quen với đàn anh. Lần trước Khâu Hành hỏi cô vị trí trường trên núi, cô ấy cũng không nghĩ gì đến chuyện này.

Lần gặp này không thể thực hiện sớm, vì vậy Chu Khả Khả không có sự phòng bị, khi buổi gặp mặt bạn học cấp ba diễn ra,

cô nhìn thấy Khâu Hành nắm tay Lâm Dĩ Nhiên đi vào, nói đây là bạn gái của anh, Chu Khả Khả không thể khép miệng lại.

Lâm Dĩ Nhiên nhìn thấy Lâm Dĩ Nhiên, vẫy tay chào, mỉm cười xin lỗi, gọi cô ấy: “Chị Khả Khả.”

“Không phải… hai người là sao đây?” Chu Khả Khả tròn mắt, khó tin, “Đùa sao?”

Khâu Hành nắm tay Lâm Dĩ Nhiên đi vào, để cô ngồi bên cạnh Châu Khả Khả, còn anh ngồi phía bên kia của cô.

“Dĩ Nhiên, em nghĩ gì vậy?” Châu Khả Khả hoàn toàn không thể chấp nhận được, trong trường học dù là đàn anh nổi tiếng của Lâm Dĩ Nhiên hay Phương Đình Chiêu cùng chuyên ngành với Lâm Dĩ Nhiên, đối với Chu Khả Khả đều dễ chấp nhận hơn Khâu Hành.

Cô hỏi Lâm Dĩ Nhiên: “Khâu Hành có phải lừa cậu không? Cậu đừng để anh ấy lừa nhé.”

Lâm Dĩ Nhiên cười lắc đầu, nói với cô: “Em luôn thích anh ấy.”

“Em thích cậu ấy ở điểm nào?” Châu Khả Khả không thể chịu nổi hỏi.

Lâm Dĩ Nhiên trả lời: “Nhiều lắm.”

“Chị nghĩ em bị lừa rồi.” Châu Khả Khả nói.

Lâm Dĩ Nhiên nghiêm túc nhìn cô, thành thật nói: “Em thích anh ấy sáu năm rồi.”

Chu Khả Khả không thể tin nổi nhìn Khâu Hành, hỏi anh: “Cậu có gì đặc biệt hả, Khâu Hành!”

Khâu Hành nhún vai, bộ dạng không muốn nói nhiều, ra vẻ tự mãn.

Chu Khả Khả dù miệng nói Lâm Dĩ Nhiên bị lừa, nhưng sau khi uống rượu một lúc, cô ấy lại đề cập đến chuyện của hai người, rõ ràng là có chút động lòng.

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ là đôi mắt ướt át, nhìn Lâm Dĩ Nhiên, rồi nhìn Khâu Hành.

Cô ấy cảm thấy như vậy rất tốt.

Họ đều là những người rất tốt, xuất sắc, họ sẽ sống một cách trân trọng và yêu thương cuộc sống.

Mùa Tết năm nay, ba người họ bình yên đón Tết ở nhà.

Đây không phải là lần đầu tiên họ cùng nhau đón Tết, nhưng năm nay dường như có ý nghĩa khác biệt.

Từ năm nay trở đi, họ thực sự là một gia đình, cuộc sống bắt đầu trở nên ổn định, dù đi xa đến đâu, phía sau họ vẫn có một ngôi nhà nhỏ.

Sau Tết, Phương Mẫn đúng như đã hứa, rời khỏi thành phố nơi bà đã sống rất lâu.

Có lẽ trong lòng bà vẫn còn vương vấn, bà vẫn nhớ ba người của gia đình trước kia, nhưng khi tình trạng của bà ngày càng ổn định, bà dần dần sẵn lòng buông bỏ Dưỡng Chính. Có lẽ không hẳn là buông bỏ, chỉ là để anh ấy trong tim, sẵn lòng dành nhiều thời gian hơn để ở bên cậu con trai đã trưởng thành của bà và cô gái dịu dàng tên Tiểu Thuyền.

Dưỡng Chính đã là quá khứ, nhưng họ phải nhìn về phía trước.

Tuy nhiên, nỗi nhớ không bao giờ ngừng. Thời gian và không gian không thể ngăn cách một cặp đôi yêu nhau, theo thời gian trôi qua, tình yêu sẽ không biến mất, chỉ trở nên xa xôi và cũ kỹ.

Đôi khi trong những lúc tỉnh táo, bà vẫn cảm kích những gì Khâu Dưỡng Chính đã mang đến cho bà, một mái ấm và một cuộc sống ổn định. Cũng bởi vì tình yêu của anh ấy quá vững chắc, nên bà mới không đủ mạnh mẽ, khi mất đi mới tan vỡ và sụp đổ.

Nhưng nếu có thể quay lại, bà vẫn không do dự mà chọn yêu anh ấy suốt hai mươi mấy năm ấy.

Dù nói là sống cùng nhau, nhưng Khâu Hành vẫn ở trong khu chung cư của Lâm Dĩ Nhiên, mua một căn hộ nhỏ hai phòng ngủ ở đơn nguyên bên cạnh.

Lâm Dĩ Nhiên không đồng ý anh mua, nhưng không ngăn cản được.

Khâu Hành nói cô cần có không gian riêng của mình, dù mối quan hệ có tốt và gần gũi đến đâu, cũng sẽ có lúc muốn ở một mình.

Lâm Dĩ Nhiên nghĩ rằng Khâu Hành nghĩ quá nhiều rồi.

Khâu Hành không mất nhiều thời gian để mua xong, hoàn tất thủ tục, đưa chìa khóa cho Lâm Dĩ Nhiên, bảo cô cùng trang trí hai căn nhà luôn.

“Em muốn ở nhà mẹ anh thì ở, muốn về nhà mình thì về.” Khâu Hành nói với cô, “Khi nào muốn ở một mình cũng được, căn nhà đó là của em, không cần chia sẻ với ai cả.”

Lâm Dĩ Nhiên dù nghĩ rằng thực ra cô không cần, nhưng trong lòng cô lại tràn đầy hạnh phúc. Khâu Hành luôn muốn cho cô tự

do nhiều nhất có thể.

“Em vốn muốn coi đó là ngôi nhà nhỏ của chúng ta, cùng nhau sống.” Lâm Dĩ Nhiên nhìn Khâu Hành nói.

“Đó là ngôi nhà mà dì Thẩm để lại cho em.” Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên lại nói: “Nhưng em cũng dùng tiền của anh cho em.”

Khâu Hành nhướng mày, phản bác: “Chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?”

Lâm Dĩ Nhiên bật cười: “Gì chứ…”

Khâu Hành hôn phớt lên môi cô, nói: “Kiếm tiền đều là để vợ tiêu.”

Số tiền Khâu Hành chuyển cho Lâm Dĩ Nhiên, cô đều trả lại cho anh. Vì Khâu Hành làm kinh doanh, tiền luôn phải chuyển đi chuyển lại, hơn nữa Lâm Dĩ Nhiên cũng không định lấy tiền của anh.

Nhưng Khâu Hành vẫn thỉnh thoảng chuyển một khoản cho Lâm Dĩ Nhiên, sau đó cô không chuyển lại nữa, Khâu Hành chuyển thì cô nhận, đến khi anh cần dùng thì lại hỏi cô.

Anh không ngại phiền phức, Lâm Dĩ Nhiên cũng không ngại, cứ chuyển đi chuyển lại thế này lại thấy rất hạnh phúc.

Mùa hè năm đó, Lâm Dĩ Nhiên tốt nghiệp thạc sĩ, tiếp tục học tiến sĩ dưới sự hướng dẫn của giáo sư.

Điều này Khâu Hành hoàn toàn không có ý kiến, Lâm Dĩ Nhiên có thể học suốt đời, anh đều ủng hộ.

Căn nhà của Lâm Dĩ Nhiên, dưới sự kiên trì của Khâu Hành, chỉ có một phòng làm phòng ngủ, hai phòng còn lại làm phòng làm việc và phòng học.

Cô chỉ ở đó một nửa thời gian, nửa thời gian còn lại ở nhà dì Phương.

Khâu Hành vẫn thường xuyên đi công tác, nhiều công việc anh không thể rời tay, nhưng khi ở ngoài mỗi ngày đều gọi điện cho Lâm Dĩ Nhiên, sáng tối báo cáo, giữa chừng còn nhắn tin.

Khâu Hành: [Anh sắp ra ngoài rồi.]

Tiểu Thuyền: [Được.]

Khâu Hành: [Một lát ra ngoài làm việc, trưa anh gọi cho em.]

Tiểu Thuyền: [Được.]

Khâu Hành: [Em không có gì muốn nói sao?]

Lâm Dĩ Nhiên có thể tưởng tượng ra vẻ mặt nghiêm nghị của Khâu Hành, vội nhắn lại: [Nhớ anh.]

Khâu Hành: [Hai ngày nữa anh về.]

Tối đó Khâu Hành về chỗ ở sớm, gửi video call cho Lâm Dĩ Nhiên.

Lâm Dĩ Nhiên đang ở nhà giáo sư, không tiện nghe, nên tắt máy.

Khâu Hành: [Cần một lời giải thích.]

Lâm Dĩ Nhiên cười lén nhắn lại: [Em đang ở nhà giáo sư.]

Khâu Hành: [Được.]

Tiểu Thuyền: [Mọah Moah.]

Đến khi Lâm Dĩ Nhiên về nhà uống sữa ấm của dì Phương, tắm rửa xong, cô gọi video cho Khâu Hành.

Khâu Hành cũng vừa tắm xong, tóc còn ướt.

Lâm Dĩ Nhiên ngoan ngoãn gọi một tiếng chồng ơi, Khâu Hành giả bộ "ừ" một tiếng.

"Hôm nay em ăn tối ở nhà giáo sư, sau đó có khách đến, chúng em ở lại trò chuyện." Lâm Dĩ Nhiên nói.

"Chúng em?" Khâu Hành bắt lấy trọng điểm, "Còn có đàn anh cùng lớp của em?"

"Đúng vậy." Lâm Dĩ Nhiên thành thật, cười bổ sung, "Còn có một chị khóa trên."

"Đàn anh đó đưa em về nhà à?" Khâu Hành hỏi tiếp.

Lâm Dĩ Nhiên biết anh thực ra không để tâm lắm, chỉ cố tình chọc cô, nên cô luôn cười tươi: "Đúng vậy, trong xe có bốn người, em là người về nhà đầu tiên."

Khâu Hành hỏi: "Em thi bằng lái xe khi nào? Tháng này có thể không?"

"Được!" Lâm Dĩ Nhiên thái độ rất nghiêm túc, "Sau này em không để người khác đưa về nữa."

Khâu Hành giả vờ hài lòng nói: "Được."

Khi Khâu Hành không ở nhà, mỗi tối trước khi ngủ, hai người họ đều phải trò chuyện một lúc.

Đôi khi nói chuyện đến khi Lâm Dĩ Nhiên buồn ngủ mà không ngắt máy, Khâu Hành sẽ ở đầu dây bên kia chờ cho đến khi cô ngủ thiếp đi.

“Buồn ngủ rồi, chồng ơi.” Lâm Dĩ Nhiên nhắm mắt nói.

Khâu Hành nói: “Ngủ đi.”

Nghe tiếng thở đều của Khâu Hành, Lâm Dĩ Nhiên an tâm mà ngủ.

Đợi đến khi cô ngủ được một lúc, Khâu Hành mới tắt video, gõ vài dòng trên điện thoại, sau đó khóa màn hình và đặt điện thoại sang một bên.

Nửa đêm, Lâm Dĩ Nhiên tỉnh dậy, nhìn thấy tin nhắn Khâu Hành gửi sau khi tắt video. Cô mỉm cười, mặc chiếc áo thun của Khâu Hành, lật người tiếp tục ngủ…

[Ngủ đi. Anh yêu em.]

Ngày sinh nhật của Lâm Dĩ Nhiên năm đó, dì Phương làm cho cô một bàn đầy món ăn. Khâu Hành về đến nhà ngay trước bữa tối, đáng lẽ anh phải về từ hôm qua, nhưng do thời tiết xấu, máy bay không bay được, nên anh phải ngồi tàu cao tốc cả ngày về.

Lâm Dĩ Nhiên chưa bao giờ trách anh vì những chuyện như vậy, ngược lại, cô liên tục khuyên anh đừng về, ngồi tàu cao tốc mất quá nhiều thời gian, bảo anh đợi khi máy bay có thể bay rồi về, ngày mai bù cũng không sao.

Khâu Hành không nghe lời cô, vẫn về kịp trước bữa tối.

Sau bữa tối, Khâu Hành và Lâm Dĩ Nhiên về căn hộ của cô.

Khâu Hành đặt bánh kem lên bàn trà, bên cạnh là hai hộp màu đen giống nhau.

Trong phòng không bật đèn, chỉ có ánh nến.

Lâm Dĩ Nhiên ngồi trên ghế sofa nhắm mắt ước nguyện, Khâu Hành ngồi xổm đối diện nhìn cô.

Ánh nến phản chiếu trên khuôn mặt Lâm Dĩ Nhiên, cô chắp tay, thành tâm cầu nguyện.

Sau khi thổi nến, trong phòng chỉ bật một chiếc đèn ngủ, ánh sáng mờ ảo nhưng ấm áp.

Khâu Hành ngồi xổm đối diện, cằm chỉ về phía hai chiếc hộp: "Chọn một cái."

"Chỉ chọn một cái thôi sao?" Lâm Dĩ Nhiên chớp mắt, "Em tưởng là cả hai cho em chứ."

"Chỉ một cái thôi." Khâu Hành nói.

Lâm Dĩ Nhiên suy nghĩ hồi lâu, cầm thử cả hai hộp, cuối cùng quyết định chọn cái nhẹ hơn.

"Chọn xong rồi?" Khâu Hành hỏi cô.

"Ừm." Lâm Dĩ Nhiên gật đầu.

Khâu Hành liền thu cái còn lại, ánh mắt Lâm Dĩ Nhiên dõi theo tay anh, cho đến khi anh bỏ hộp vào túi, cô mới nhìn xuống cái hộp trong tay mình.

Cô hồi hộp mở ra, bên trong là một chiếc chìa khóa xe.

Lâm Dĩ Nhiên lập tức đóng nắp hộp lại, đưa cho Khâu Hành:

“Em muốn đổi.”

Khâu Hành cười: “Chọn rồi thì không đổi được nữa.”

“Em muốn cái kia,” Lâm Dĩ Nhiên chỉ vào túi anh, “Làm ơn đó.”

“Không.” Khâu Hành nói.

“Đổi.” Lâm Dĩ Nhiên ép cái hộp của mình vào tay Khâu Hành.

Khâu Hành cười, giơ tay lên, không chịu chơi cùng cô.

Cả hai đều biết cái hộp còn lại của Khâu Hành chứa gì.

Lâm Dĩ Nhiên đã suy nghĩ kỹ mới chọn cái hộp nhẹ hơn, không ngờ lại chọn sai.

Chiếc nhẫn nhẹ, nên Lâm Dĩ Nhiên chọn cái nhẹ.

Ai mà ngờ Khâu Hành lại đặt cả hộp vào.

Trong túi Khâu Hành là một chiếc hộp chứa nhẫn kim cương.

Nếu Lâm Dĩ Nhiên chọn đúng chiếc hộp này, ngay khi cô mở ra, Khâu Hành sẽ nói những lời đã chuẩn bị sẵn để cầu hôn cô.

Lâm Dĩ Nhiên không thể đổi lại, muốn đổi nhưng Khâu Hành không chịu.

Cô dỗ dành, năn nỉ, Khâu Hành cũng không động lòng.

“Đưa đây.” Thấy mềm mỏng không được, Lâm Dĩ Nhiên nhấc cằm, ra lệnh cho Khâu Hành, “Em muốn cả hai, đưa đây.”

Khâu Hành bị cô chọc cười, cảm thấy rất thú vị.

Anh đưa tay ra, nâng mặt cô lên, nhẹ nhàng nhéo nhéo, nói: “Được thôi.”

Khâu Hành lấy hộp từ túi ra, đưa cho cô.

Lâm Dĩ Nhiên nhận lấy, cầm chắc trong tay.

Cô biết ngay khi mở hộp sẽ có chuyện gì xảy ra, nhưng cô không vội mở.

Cô chỉ chăm chú nhìn Khâu Hành, Khâu Hành dịu dàng nhìn lại cô.

“Lúc nãy em đã ước một điều.” Lâm Dĩ Nhiên nói với anh.

Cô không vội mở hộp, mà nhìn người đàn ông đã ở bên cô nhiều năm, nhìn vào mắt anh: “Trong những năm tháng tăm tối của cuộc đời em, có người đã tái tạo một thế giới cho em, em luôn cảm kích. Cảm kích anh ấy, và cảm kích cả số phận đã đưa anh ấy đến sau khi phá hủy cuộc sống của em.”

Cô nhìn Khâu Hành, mỉm cười, nhẹ nhàng nhưng kiên định nói: “Đây là năm thứ bảy em yêu anh ấy, em muốn kết hôn với anh ấy.”

Tác giả có lời muốn nói:

Cảm ơn các bạn đã đồng hành cùng mình trong suốt chặng đường này, thật sự biết ơn và cảm kích! Quá trình viết truyện này đối với mình rất ý nghĩa, chữa lành và hạnh phúc, cảm ơn vì sự tồn tại của nó. Chúc Tiểu Thuyền và Khâu Hành mãi mãi hạnh phúc, hy vọng chúng ta cũng thế. Mình đã mở một giới thiệu mới trong chuyên mục, mong rằng một ngày nào đó sẽ lại viết một truyện mới, lấy đó làm mục tiêu, hẹn gặp lại.

Nội dung từ **Chương 1: Vừa rồi, Khâu Hành đã tuyên bố thời hạn thỏa thuận đã hết, sáu năm của cô hoàn toàn kết thúc** đến **Chương 62: "Đây là năm thứ bảy em yêu anh ấy, em muốn kết hôn với anh ấy." (Hoàn)**

Ebook tải miễn phí tại DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh